

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

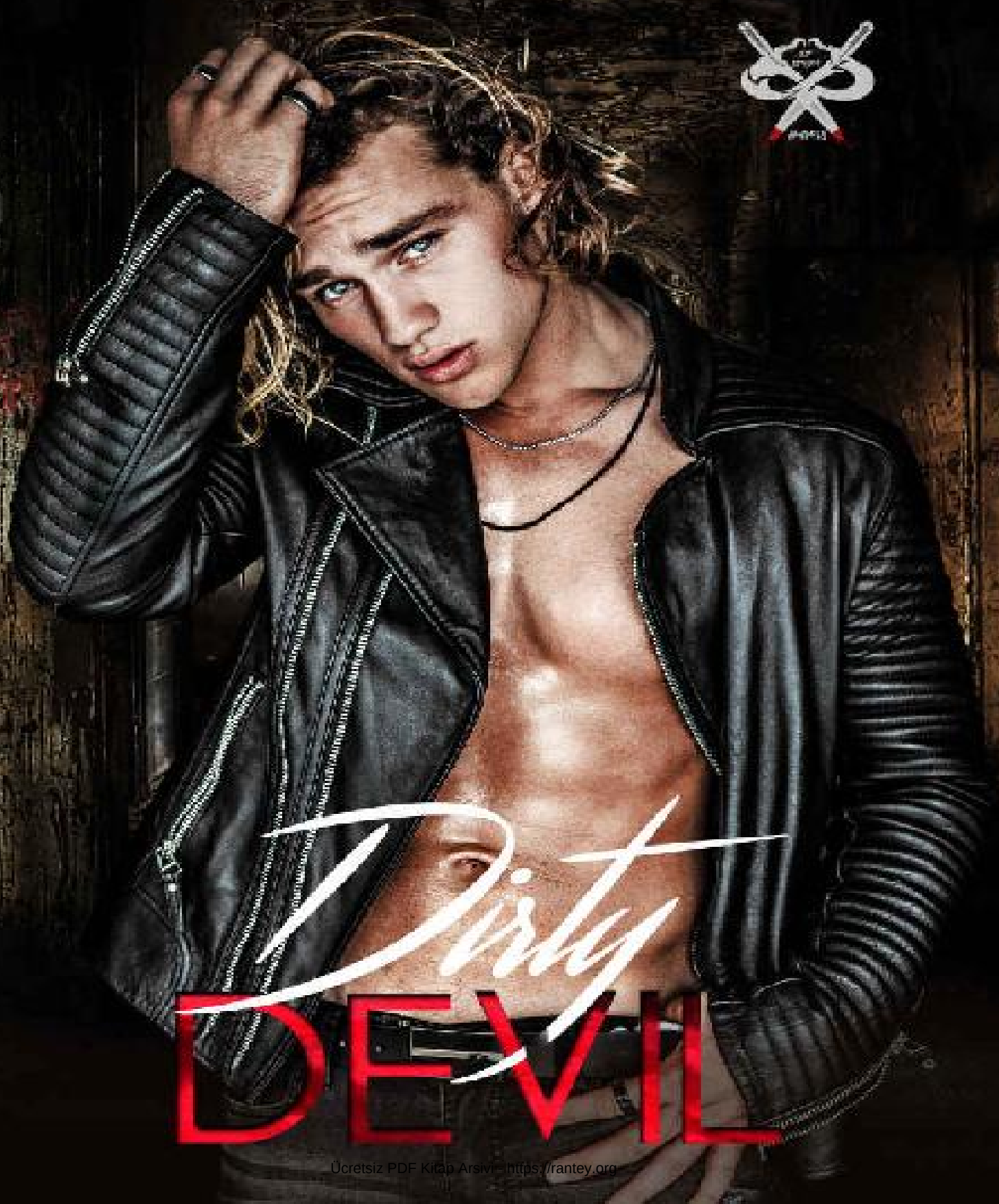
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEATHER LONG

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Dirty **DEVIL**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KİRLİ ŞEYTAN

OceanofPDF.com

82. SOKAK VANDALLARI 4. KITAP

OceanofPDF.com

HEATHER LONG

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Kirli Şeytan
Serisi
Şimdiye
Kadar Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Çatışma

Bölüm 12

Dikenlerle Çevrili Kafesler

Bölüm 13

Her Şey Bozuldu

Bölüm 14

Denizi Gördük Bölüm

15

Dumanı Yakalamaya Çalışmak

Bölüm 16

Satrancın Ruhu Bölüm

17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[ACIMASIZ DÖVÜŞÇÜ](#)

[Sonsöz](#)

[Heather Long Hakkında](#)

[Ayrıca Heather Long](#)

tarafından

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

KİRLİ ŞEYTAN

Neden sırlarımız bize zarar vermeye devam ediyor?

Neden sırlarımız geri gelmeye devam ediyor? Neden sırlarımız ölmüyor?

Emersyn Sharpe beklediğim gibi bir şey değildi ve hayal edebileceğim her şeydi. Kaldı ve her şeyi değiştirdi. Erkeklere hadlerini bildirdi. Ateşi ve cesareti vardı, sahip olmayı dilediğim bir vahşilik.

Onun karanlığı benimkini evim gibi hissettirecek şekilde çağırıyordu.

Ancak sır saklamak zor iştir ve en kötüsünü bildiklerini düşünen insanlara bile tam olarak güvenilemez. Bunu ne kadar umutsuzca istesiniz de.

Gerçek sizi özgür bırakabilir, ama yalanlar? Sizi öyle sıkı bağlarlar ki, kapana kısıldığınızın farkına bile varmazsınız.

Milo'nun eve gelişi Liam'ı bize geri getirdi ve Boo-boo da hemen uyum sağladı. Her şeyin daha iyiye gitmesi gerekiyordu. Peki nasıl kötüleşti?

Neden, neden gitti? Neden bekleyemedi? Benim adım

Freddie Dunlap ve onu bulacağım.

KİRLİ ŞEYTAN, düşman-sevgili/aşk-nefret temaları içeren tam uzunlukta olgun bir üniversite/yeni yetişkin romanıdır. Bu kitap karanlık temalar ve yoğun durumlar içeren içeriklere sahiptir. Bu bir ters harem romanıdır, yani ana karakterin birden fazla aşk ilgisi vardır. Bu kitap serinin dördüncü kitabıdır.

Telif Hakkı © 2022 Heather Long

Kapak: Crimson Phoenix Creations

Düzenleme: Leavens Editing

Fotoğrafçılık: Michelle Lancaster

Kapak Modeli: Charlie Di Stefano

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

*Stephanie için
Başından beri Freddie'ye inanıyordu.*

OceanofPDF.com

ŞİMDİYE KADARKİ SERİLER

82ND STREET
VANDALS

Vahşî Vandal
Gaddar Asi
Acımasız Hain
Kirli Şeytan
Acımasız
Savaşçı

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ

Sevgili okuyucu,

82'nci Sokak Vandalları serisinin dördüncü kitabına hoş geldiniz. Eğer ilk üç kitabı okumadıysanız, durun. Sakın geçmeyin. Birinci kitabı alın: Vahşi Vandal, ve oradan başlayın.

Ciddiyim.

Bu gerçekten sırayla okunması gereken bir seri.

Tamam, hoş geldin mesajıma dönelim. Kirli Şeytan aslında "o zamanki" 8 kitaplık seri için planladığım bir başlık değildi. Ancak, dokuzuncu kitabı eklediğimde, bu başlığı da dahil ettik. Hikaye hala amaçlanan sırayla anlatılıyor, bu yüzden evet bu kitap *Acımasız Hain*'in sonunu ve Emersyn'in kararının sonuçlarını takip ediyor.

Son üç kitap boyunca Emersyn hakkında öğrendiğimiz şeylerden biri ve Vandallarla çok ortak bir özelliği, sadakat duygusu. Onu destekleyen çekirdek bir grubu olmasa da, yıllarca gizli tutmak zorunda kaldığı en iyi arkadaşına olan sadakati çok yoğun.

Vandallar, Milo gibi onun da sadakatini ve sevgisini kazanmıştır, ancak Milo'nun onu gönderme arzusuna rağmen aralarındaki dikenli ilişki gelişmeye devam etmektedir.

Bu mücadele Emersyn'in sadece ne kadar inatçı olabileceğinin değil, aynı zamanda Milo'nun hikayesi konusunda ne kadar kararsız olduğunun da altını çizdi. Neredeyse kardeş oldukları fikrinin doğru *olmasının* ne anlama geldiğini aklına sığdıramıyor gibi. Aslında, bunu açıkça reddediyor.

Ancak Milo'yu tanıdıkça, hikâyesinin doğru olmadığını daha çok umar. Bunun kendisi için ne anlama geleceğinden değil.

Milo'ya karşı. Yol boyunca, diğer Vandallarla ilişkileri gelişmeye devam eder - bazıları diğerlerinden daha başarılıdır. (Evet, Doktor, sana bakıyorum.)

Bundan sonra olanlar, beni içine çeken ve gitmeme izin vermeyen bir yolculuk. Burada tekrar belirtmek isterim ki, bu kesinlikle karanlık bir romantizm. Hem içsel hem de dışsal olarak karşılaştığı sınavlar onu zorluyor. Yine de her şey seçimlere bağlı, onun, Vandalların ve etraflarındaki dünyanın.

Asıl soru, hepsi bu seçimlerden sağ çıkabilecek mi? Ve eğer başarırlarsa, diğer tarafta kim olacaklar?

Ve şimdi, her zaman olduğu gibi, temizlik notları:

Daha önce hiç ters harem okumamış olanlarınız için, öncelikle bunu alıp bir şans verdiğiniz için teşekkür etmeme izin verin. İkinci olarak, ters harem, kadın kahramanın bu kitapta ya da başka bir kitapta hayatındaki erkekler arasında bir seçim yapmayacağı anlamına gelir. Bu sonuca ulaşması biraz zaman alabilir, ancak bu yolculuğu yönlendiren şey budur. Bu tür bir ilişkiyi çerçevelemenin birçok yolu var, şu anda ters harem buna çok iyi uyuyor.

Ayrıca, bu bir serinin dördüncü kitabı. Bu kitapların her birinin sonunda belirli bir mutlu son olmasa da, size söz veriyorum, serinin tamamında bir mutlu son olacak. Bu kitaplardan bazıları, büyük ölçüde hikayenin büyüklüğü nedeniyle uçurumlara sahip olacak, ancak mutlu son yolculuğun bir parçası olarak kazanılmalıdır.

xoxo

Heather

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

I Son otuz dakika içinde saatimi dördüncü kez kontrol ettim. Sharpe sadece geç kalmadı, dikkat çekici bir şekilde geç kaldı. O söylediğinde toplantı için Braxton Limanı'na geleceğini ve Hellspawn'ın şovu sırasında kaldığı Titian Oteli'nde olacağını söylemesi alarm zillerini çaldırmıştı. Ulaşılamamaktan ve beni personeline bırakmaktan, yüz yüze bir toplantı ayarlamaya mı? Evet, bu konuda yarım yamalak bir şey yok.

Bu yüzden Hellspawn'ın dairede güvende olmasını istedim. Kulüp binasında olmasını tercih ederdim ama adamların başka sorunları vardı ve bu da onu en uygun seçim olmaktan çıkarıyordu. Adım atmamak çaba gerektiriyordu, O'Connell bağlantımı öne çıkararak takım elbise ve kravat yolunu seçmiştim. Yine de, kırk beş dakika sınırına geldiğimizde, her türlü numaradan vazgeçtim ve dışarı çıktım.

Bisiklet onların park yerinde değildi. Aslında, bir sebepten dolayı yarım blok öteye saklamıştım. Sharpe'la ilgili her şey iç uyarıları harekete geçiriyordu. Adam'a ondan bahsetmiştim ve Reed'in tek söylediği ondan mümkün olduğunca uzak durmaktı. Bu adam kötü haberdi.

Bildiğim kadarıyla Emersyn ona ulaşmaya hiç çalışmamıştı. Aslında, kaçtığı gün tam tersini yapmıştı. O tam oradaydı ve Emersyn ters yöne gitmişti. Telefon etiketi ve yavaş cevap verme süreleri arasında, onu sadece bilgi için oynamaya karar vermiştim ve hepsi bu kadardı.

Ama neden toplantıya çağırdı ki? Gelmeyi planlamadığı bir toplantıyı geçtim. -Cebimden telefonumu çıkardım ve Hellspawn'ın telefon numarasını tuşladım. Daha çalmaya başlamamıştı ki göz ucuyla bir hareket yakaladım.

Uzun yıllar boyunca arka sokaklarda yaşanan kavgalar ve karanlıkta beni öldürmek isteyen bıçaklar duyularımı geliştirmişti. Güpegündüz bile olsa bana doğru koşan biri dikkatimi çekti. Uzatılan bileği yakalayıp bıçağın yönünü değiştirirken telefonum uçtu. Adamı döndürerek ortağına çarptım. Kevlar merkez kütleme isabet eden üç kurşundan dolayı göğsüm hâlâ ağrıyordu ama çok daha hasarlı bir durumda daha kötü savaşlar vermiştim.

Başka bir gün olsa, belki de bu adamlar eşit bir eşleşme olurdu, ama b u n u n için havamda değildim. Telefonuma ihtiyacım vardı ve

Hellspawn iyiydi. Bir adamı kırık bir kolla düşürdüm ve ikincisinin çenesine yaptığım üst kesikle sol elimdeki tüm eklemleri açtım.

O şeyin içinde ne vardı? Titanyum mu? Yine de kırık kolunu tutan adamın kafasına attığım hızlı bir tekme onu da bayılttı. Bu saçmalık için zamanım yoktu, ama yine de silahlarını çıkardım, ikisinde de Glock vardı, tam doluydu ve silahları parçalarına ayırdım, farklı çöp kutularına attım ve telefonumu almaya giderken parçaları çalıların arasına attım.

Lanet ekran paramparça olmuştu. Ama çalışıyordu. Yine de telefon çaldı, çaldı, çaldı ve sonra otomatik sesli mesaja geçti.

"Aç şu lanet telefonu, Hellspawn." Her şeyi yapıyor olabilirdi. Koşu bandında koşuyor. İç çamaşırlarıyla dans ediyor. Kanepemdeki pisliklerden birini yine beceriyor olabilirdi. Ama yine de telefona cevap vermedi. Bisiklete bindiğimde anahtarı takıp çalıştırdım ve kameraları çekmeye çalıştım.

Cevap verdiler ama bir bok anlayamadım. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve kanım dondu. Eğer kıcımlı kaldırırsam, evimden yirmi dakika uzaktaydım.

Bu yirmi dakika çok uzaktı. Tam motoru çalıştırmıştım ki telefonum çaldı.

"Hellspawn," dedim telefonu açarken. "Ne sikim-"

"O değil," diye sözümü kesti Freddie. "Nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyorum ama o gidiyor."

"Ne?"

Sesinde telaşlı bir ton vardı. "Beni aradı. Burada araba yok ve sadece etrafta koşuşturan aptal fareler var..." Sözleri karmakarışık. "Adamlar gitmiş ve o da eve gidiyor. O da öyle söyledi."

Home.

"Bize değil, diğer yere, gitmek istemediğini bildiğim yere. Ne halt ettin sen?" "Ben

icabına bakarım."

"Liam..."

Dişlerimi birbirine geçirdim. "Ben icabına bakarım. Olduğun yerde kal." Sonra ondan ne yapmasını istediğimi düşündüm. Freddie'nin bir göreve ihtiyacı vardı yoksa raydan çıkacaktı ve şu anda bunu göze alamazdık.

Yapamadı.

Özellikle de onu ispiyoncu olarak g ö r e v l e n d i r m i ş l e r s e , bu, sevkیات programlarını sızdıran kişinin peşine düştükleri anlamına geliyor o l m a l ı y d ı . "Roma'yı ara."

"Ne?"

"Roma'yı ara." Bunu benim söylemem daha iyi olurdu ama Rome bunu kendine saklayabilirdi. "Bana anlattıklarını ona da anlat ve sonra onu almaya gittiğimi söyle."

"Tamam, onu yakalayacaksın, değil mi?"

Evet, onu yakalayacaktım.

"Ama nerede olduğunu bile

bilmiyorsun..." "Neresi olduğunu biliyorum."

Bölgede özel uçaklara hizmet verebilecek sadece iki havaalanı vardı ve Sharpe buradaysa, onu almak için beni dışarı çıkardı. Ne haltlar döndüğünü bilmiyordum ama öğrenecektim.

"Freddie, yap şunu," diye tersledim. "Rome'u ara, bana söylediklerini aynen ona da anlat. Bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağım."

Telefonu cebime soktum ve kaskımı taktım. İki havaalanı.

Evime en yakın olan bu otele de daha yakındı. Bu bir kumardı, ama içgüdülerime göre hareket ettim.

Otoyola 100'le çıktım ve motoru daha da zorladım. Trafiğin arasında yolumuzu açarken motor çığlık atıyordu. Her bir karanlık arabaya yaklaştım. Şüphesiz onu alması için bir kiralık katil gönderecekti ya da belki de onu kendisi alacaktı.

Onu görmek istemedi.

Freddie'ye gelen telefonla bu farklı arzuyu bağdaştıramıyordum. Neden Freddie? Bize haber vermek için ama onu durdurma ihtimali en düşük olan kişiyi uyarmak için mi? Freddie umursadığında, Freddie'nin durmadığını öğrenmesi gerekiyordu.

Hiçbirimiz görmedik. Yine de altıncı arabanın önündeki boşluğu kapatana kadar onu göremedim. Vizöründen ve arabanın renkli camlarından bile geniş gözlerini ve yüzündeki gergin ifadeyi seçebiliyordum.

Amcam yok.

Ama şoför katır gibi bir adamdı. Beni yerinden oynatmak için iki kez arabayı bana doğru savurdu, sonra da bir çıkışta yolu kesti.

Küfrederek bir sonrakine bindim ama kendine zaman kazandırmıştı. Havaalanına doğru koşarken kalbim küt küt atıyordu. Sahip olmadığım tek şey özel bir jetti. Bu yüzden havaalanının bu kısmına erişimim yoktu.

Araba onu doğruca bir uçağa götürdü ama ben çoktan motordan inmiş ve ona bağırmaya başlamıştım. "O lanet uçağa binme, Hellspawn!" Uçağın motorları çoktan hazırda ve çalışıyordu.

Güvenlik önümü kesti. Bir adam kaskımı yedi ve ben de diğerinden bir gece sopası aldım. Bir anlığına beni duyduğuna yemin ettim. Arkasına baktı.

Hiçbir şekilde o uçağa binmek istemiyordu. Bir şok tabancası beni sırtımdan yakaladı. Şok sistemimi sarstı ve beni sendeletti. Körü körüne saldırdım. Yumruklar. Ayaklarımla. Cop. Onlara. Her şey bir silaha dönüşmüştü ama uçak pistte ilerlemeye başladığında sadece ben ve onu süren iri adam kalmıştık.

Deve odaklandım. Sadece
ona canlı ihtiyacım vardı.
Tek parça halinde değil.

ARADIĞIMDA TEMİZLİK EKİBİ BENDEN PEK MEMNUN OLMAZDI.

onları içeri. Yapılması gereken bir sürü temizlik vardı. Havaalanının güvenliğini çoktan halletmiştim. Özel havaalanlarının özel sahipleri vardı. Ayrıca FAA kurallarını önemsememe ya da sorunlarını yerel yetkililerle paylaşmama eğilimindeydiler.

O tekerlekleri yağlamak yüz bin dolara mal oldu. Kolay para. Güvenlik görevlileri biraz daha pahalıya mal oldu ama teklifi net bir şekilde anladılar. Patron ya onlarla anlaşacaktı ya da benimle. Hiçbiri benimle uğraşmak istemedi. Dev, eski et paketleme fabrikasındaki bir kancaya asılmıştı. Bu, bir süredir Royals için "peşinde" olduğum satın almalarından biriydi.

Ayrıca bu cesedi 19 Diamonds bölgesinin tam ortasına koyuyor ve bana makul bir inkar edilebilirlik sağlıyordu. İnkâr edilebilirlik benim umurumda değildi ama temizleyicilerimin umurundaydı. Her neyse. Sharpe'ın uçağının nereye gittiğini öğrenmek için çoktan telefon açmıştım.

Tabii ki, uçuş planı yapmamışlardı. Ailenin dünya çapında kendi adına bir düzine mülkü vardı ve şirket varlıklarını saymıyorlardı. Daireye geri dönüp kameralarımı kontrol etmem gerekiyordu. Lanet telefonum işe yaramazdı ama bu adam tam burada ve şu anda elimdeydi.

Ve sorularıma cevap verecekti.

Aptal kıcı uyanır uyanmaz. Burnundan sürekli kan damlıyordu.

Ona attığım vahşi dayaktan zevk almıştım.

Belki biraz fazla.

Dökülen kan için ağlamayacaktım.

Bir kapının çarpma sesi depoda çınıyor, eski metal buzdolapları ve terk edilmiş ekipmanlarda yankılanıyordu. Herhangi bir döküntü veya işgalciyi temizlemek için periyodik olarak bir güvenlik ekibi gönderdim.

Elim arkamda duran silahımın üzerinde, bu sorgulama için kullandığım buzdolabının açık kapısına baktım. Nerede olacağımı sadece iki kişiye söylemiştim.

Freddie ayakkabılarını kirli çimento zemine sürterek, "Huzur içinde geldim," dedi. "Çoğunlukla. Ayrıca, bunu neden eski bir uyuşturucu barında yapıyoruz ki?"

Silahlı kavrayışımı gevşeterek ileri atıldım ve Jasper köşeyi dönerken yüzüme gelen yumruktan kıl payı kurtuldum. Bir sonraki yumruğu yakaladım ve onu itmeden önce kendi keskin yumruğumu indirdim.

Zar zor yarım adım atarak Jasper döndü ve benimle yüzleşti. Yumruklarını sıkmış, bana doğru hamle yapmaya başlamıştı bile.

"Çocuklar!" Freddie tiz bir ıslık çalmadan önce seslendi. Ses, metalin üzerinde yankılanırken gerçekten de can yakıyordu. "Bu sizin siklerinizle ya da sıklığınızla ilgili değil."

Bu ayık not hiç de Freddie'ye benzemiyordu, neredeyse ona bakacaktım ama dikkatimi Jasper'dan ayırmaya cesaret edemedim. Gözlerindeki nefret yepyeni bir boyut kazanmışken olmazdı. Öfkesine katlanabilirdim, hatta planı uygulayıp Vandallardan uzaklaştıktan sonra suçlanmasına bile.

Bu mu?

Hayır, bu onun öldürme öfkesiydi.

"Ona ulaşmaya çalıştım," dedim. "Yeterince hızlı değildim." Bu benim suçumdu.

"Ama pes etmiyorum ve yapacağım son şey de olsa onu bulup geri getireceğim."

Ailesinin yanına dönmek istemedi.

Gözlerini kısan Jasper bana dik dik baktı. Arduvaz grisi gözlerindeki buz öylesine sivriydi ki beni kanlar içinde bırakmakla tehdit ediyordu. "Ya geri dönmek istemezse?" Her kelimeyi kurşun sıkarak ısırdı.

Bir bakıma öyleydi.

Çünkü tüm bu öfkenin altında korku ve acı vardı.

Bunu düzeltemezdim, henüz değil.

Ama yalnız değildi. "O zaman bana *buraya* dönmek istemediğini söyleyebilir. İstemiyorsa, tamam, eğer ihtiyacı olan buysa oraya gidip onunla birlikte oluruz."

Biz. Sadece ben değil.

Gerginlik hâlâ kaslarını zorluyor ve çenesini büküyordu, Jasper yavaşça doğruldu. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey yapmadım ama kendini nasıl savunacağını bildiğinden emin oldum. İçeri girmelerinin tek yolu, onlara izin vermesiydi. Gitmesinin tek yolu da kendi isteğiyle gitmesiydi."

"O zaman gitmek istiyor." Sesindeki çığlık acımasızdı. Milo bunu görebilseydi, birilerinin onu fahişe olarak kullandığını düşünmekten vazgeçerdi. Lanet olsun, bir daha böyle bir şey söylerse, hepimize öğretilen görgü kurallarını hatırlayana kadar çenesini kıracaktım.

"Hayır," dedim Freddie'yle aynı nefeste.

"İstemedi," dedi Freddie, yaklaşarak ve sesi hâlâ çok ciddi geliyordu. Bu Jasper'ın dikkatini çekti. Bu onun odağını benden uzaklaştırdı. "Sesinde vardı. Bana yalan söyledi. Çok üzgündü ama gitmek istemiyordu. *Bir şey* yapmışlar."

Jasper'ın yüz ifadesi gerildi ve sonra kancaya asılı adama baktı. "Adam bu mu?"

"Şoför," diye cevap verdim, Jasper'ın öfkesi yatışmış gibi görüldüğü için biraz rahatlamıştım. Ya da en azından yeni bir hedefi vardı. "Onu benim binamdan alıp doğruca havaalanına götürdü."

Freddie aramıza girerek, "Hiç kimse olabilir," diye önerdi. "Eğer ayı için silahlanmamış olsaydı, aynı fikirde olurum." Ses tonumu yumuşak tuttum, sonra

Odanın uzak tarafındaki bir masanın üzerinde duran silahlarını işaret etti. Bir çift Glock. İki tane altı inçlik uzun bıçak. Bir döner bıçağı. Bir şok tabancası. Üç set fermuarlı kelepçe. Telefonu. Kurşun geçirmez yelek.

Onu pantolonuna kadar soymuştum. Ayakkabılarını bile boşalttım.

"Araba diğer taraftaki büyük dondurucuda." Açılır bir kapısı vardı ve adamlarımdan birine onu oraya saklatmıştım. Eğer herhangi bir takip sistemleri varsa, eski buzdolabındaki yüksek yoğunluklu kurşun ve ağır metaller bunu engellerdi. En azından ben soyana kadar.

Öte yandan, bu şerefsizin bana içini dökecek bir şeyler vermek isteyen arkadaşları olsaydı, onları da parçalamaktan mutluluk duyardım.

"Kel ve Vaughn yolda," dedi Jasper önce kendi ceketini, sonra da gömleğini çıkarırken. Zorunda değilsen neden her şeyi kana bulayasın ki? "Bir işi bitiriyorduk, yoksa daha hızlı dönerdik."

Sonuncusu Freddie'ye bakarken neredeyse özür dileyen bir tonda çıkmıştı. Sonunda çocuğu inceledim. Artık çocuk sayılmazdı ama hâlâ hepimizden gençti. Gözleri gölgeliydi ve ifadesi kasvetliydi ama aynı zamanda kararlıydı.

"Ne dedi?" Ona sordum. "*Aynen öyle.*"

Nefes verdi ama Jasper boş buzdolabının etrafında dolaşırken kancaya asılı adama baktı. Ya elimdekileri inceliyor ya da adamı öldüresiye dövmek yerine cevap alabilmek için kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

İlkinde ihtiyacımız vardı ama ikincisi damarlarımda dolaşan öfkenin bir kısmını dindirmeye yardımcı olabilirdi. Bu durumla ilgili her şey yanlıştı. Beni havaalanında gördüğündeki ifadesi. O kadar uzaktan bile üzüntüsünü görebiliyordum.

Ama omuzlarını dikleştirmeden ve duyguları kaybolmadan bir an önce korktuğunu da görmüştüm. Gömülmüştü.

Sadece. Sevdim. Milo.

Bizden o kadar çok şey saklıyordu ki, her şey gözümün önündeydi.

"Eve gitmesi gerektiğini söyledi. Vakit gelmişti. Ona birimizin gelip onu alacağını söylediğimde, hayır dedi, kulüp binasına değil. Gerçek evime." Konuşmayı anlatırken ses tonu son derece nötrdü. Hiçbir duygu yoktu. "Ona bunu yapmak istemediğini söyledim. İstemediğini biliyorum. Sonra annesinin hasta olduğunu ve babasının kalp krizi geçirdiğini söyledi."

İkisinin de doğruluğu kontrol edilebilir. Telefonuma uzandım ama paramparça ekran hiç yardımcı olmadı.

"Ona bunu yapmamasını söyledim. Ona orada kalmasını, konuşup bir plan yapacağımızı söyledim." Dudaklarını sıktı. "Dedi ki, "Freddie. "Freddie, dur. Bunu yapmak istediğin, beni güldürdüğün ve sen olduğun için teşekkür ederim. Ama bunu yapmak zorundayım. Herkese bunun benim seçimim olduğunu söylemeni istiyorum." Eğer göğsüme bir bıçak saplasaydı daha az acırdı. "Gitmeni istemiyorum" dedim. Özür diledi, ben de doğruca oraya gideceğimi söyleyince telefonu kapattı ama 'İlgilendiğin için teşekkür ederim' dedikten sonra. Müsait olduğumda arayacağım."

Ne

zaman

?

I.

Can.

"Gitmek istemedi. Bunun kendi seçimi olduğunu söylemesi umurumda değil." Freddie sonunda beni bir bakışla kıstırdı. "Ailesinin onu bulmasını istemedi."

Hayır.

Yapmamıştı.

Çok fazla fırsat vardı ve bunu zorlamak yerine, hepimiz sadece dayanmış ve önemli değilmiş gibi davranmıştık çünkü o bizimle, ait olduğu yerdeydi.

"Bunu sen mi aldın?" Jasper'a bakarak aniden söyledim. "Ondan ne öğrenebilirsen öğren. Tüm detayları. Ben daireye gidiyorum. Orada ne olduğunu bilmem gerek."

Jasper parmaklarını çıtlatarak, "Onunla ben ilgilenirim," dedi. "Sen bana ne bulunduğunu söyle."

"Bitti." Balta

gömüldü.

Şimdilik.

Başını salladı, sonra Freddie'ye baktı. "Git birkaç kova su getir.

Bu pisliği uyandıracağız."

Onları kendi hallerine bıraktım. Bisikletim de depodaydı. Düşürdüğüm yerde çatlaklar ve çizikler vardı ama bunları görmezden geldim. Onlar önemsizdi.

Şimdi daireme varmak ve gözetlemeye bakmak önemliydi. Önemli olan tek şey buydu. Bu ve ailesinin onu *nereye* götürdüğünü bulmak.

Bul onu.

Sonra onu geri

getir. Planımız

buydu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

Freddie geri döndü ile iki Tam kovalar ve o değildi. Hatta onlarla birlikte sendeliyordum. İlk defa, nasıl olduğunu bilmiyordum

Uzun süre sendelemedi ya da akıllanmadı. Kovaları içeri taşıdı ve yere bıraktı. Muhtemelen ofiste ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını sıvamıştı. Ben daha bir şey söyleyemeden kovalardan birini kaldırdı ve içindekileri konuşumuzun suratına fırlattı.

Suyun etkisiyle adam irkildi ve öksürdü. Yüzünün yarısı çoktan morarmıştı. Liam'ın çoktan aldığı darbeleri kıskanıyordum ama adam baygınsa çok etkili bir iş çıkarmıştı. Adamın uyanmasını beklemek zorunda kaldığımız her dakika, onun nereye gittiğini bulma konusunda bizi geciktiriyordu.

Fırtınalı bir denizdeki gemi gibi içim içimi yiyordu. Emersyn gitmemişti. Temelli olarak değil. Onu bulacaktık. Onu geri getirecektik. Yaptığımız şey buydu. Adam başını salladı ve tükürdü, sonra onu tavana bağlayan zincirleri test etmeye başladı. Yanına gittim ve zincirleri daha yukarı çekmek için krankı çevirdim. Ayak parmaklarının üzerinde dengede durmasını istiyordum.

Tekerlek patlayıp dönmeye ve zincirleri daha sıkı çekmeye başladığı anda, misafirimiz gözlerini sonuna kadar açtı. En azından şişip kapanmamış olanı. Kollarımı sıvarken başımı bir o yana bir bu yana uzattım. "Gitmelisin," dedim Freddie'ye. Genel olarak şiddetten ve kandan uzak durmayı tercih ediyordu. Dövüşemediğinden değil...

"Ben burada iyiyim." Freddie kollarını kavuşturdu ve zincire vurulmuş adama dik dik baktı. Onunla yüz yüze geldiğinde boyu uzundu ama kesinlikle kilosu yoktu. Çok zayıftı ve adam ona doğru hamle yapmaya çalıştı.

Salak.

Zincirler onu geriye doğru çekti ve Freddie irkilmedi.

"Emin misin?" Onu kontrol ettim. Bunu daha da kanlı hale getirmeye niyetliydim.

"Eminim. Boo-Boo'yu aldı."

"Öyle yaptı, küçük kardeşim." Freddie'yi omzundan alkışladım ve misafirimize döndüm. Adam ağzını açtı ama konuşmasına gerek yoktu.

Ben de yumruğumu onun göğüs kafesine indirdim. Bütün rüzgârı kesildi ve öğürür gibi bir ses çıkardı. Nefes almak için mücadele ederken etrafında bir daire çizdim.

Nefes nefese kalmayı bırakır bırakmaz böbreklerinden bıçakladım. Bunu birkaç kez tekrarladık. Her zaman hedefi yumuşatır. Ona hiçbir şey sormadım. Henüz sormadım. Hayır, sorduğumda bana cevap vermeye hazır olmasını istedim. Emersyn hakkında düşünemezdim. Onunla ilgili düşüncelerimi kilitli bir kutuya koymalıyım, bu olaydan uzakta olacağı bir yere. Şu anda bu adamın üzerine yağdırmak istediğim şiddetin onunla pek ilgisi yoktu ve her şey onun nerede olduğunu bilmediğim gerçeğiyle ilgiliydi.

Onu bulmak Liam'la çalışıp bu adamı ikna etmek anlamına geliyorsa? O zaman ben de varım. Dördüncü kez yumruğumu böbreğine indirdiğimde, adam kan öksürdü ve bir öğürme iniltisi daha çıkardı.

"Ben sadece onu lanet olası havaalanına götürmek için *işe alındım*," diye tükürdü adam.

Sormadım. Tekrar etrafını sarmadan önce ona yandan bir dizi darbe indirdim. Ona doğru hareket ettiğimde irkilmeye başladı. İstediyim de buydu.

Korku.

Freddie bir nöbetçi gibi duruyordu, kolları kilitliydi ve ifadesi neredeyse okunamıyordu. Neredeyse. Ama konuğumuza o kadar odaklanmıştı ki bir şeyin onu geçebileceğinden şüpheliydim. Bu yoğunluk beni şaşırttı ama buna odaklanacak zamanım yoktu. Saat işliyordu, hemen bilgiye ihtiyacımız vardı. Misafirimizden uzaklaşıp köşeye doğru yürüdüm. Kulüp binasında olsaydık, elimde hangi aletlerin olduğunu bilirdim. Bu haliyle burayı tanıımıyordum ama Liam'la aynı dalga boyunda olduğumuz belliydi. Ağır lastik topları vardı ve bez bir çuvalın içindeki bir düzine kadar top neredeyse portakal gibi gerçek meyveler kadar işe yarıyordu.

Hızlı adımlarla adamın yanına gittim. "Sana söyledim, ben sadece hi-" Çantayı savurup tüm toplarla karnının alt yarısına ve kasıklarına vurduğumda boğuldu. Alnında bir damar patladı ve nefes almasına izin vermedim. Bu toplar çok acıtıyordu. Doğru uygulanırsa içeride yumuşak dokulara çok fazla zarar verir ama dışarıda çok fazla iz bırakmazdı.

Etrafında dönerek, öğürene ve biraz safra kusana kadar vurmaya devam ettim. Bu daha iyiydi. Ağzında da kan vardı. Bu tür yaralanmalar haftalarca canını yakabilirdi, şanslıydı ki sorularıma cevap verirse tüm masrafları karşılanmış bir ceset imha turu kazanacaktı.

Acı yok. Kazanç yok.

Öğüren ve öksüren misafirimiz eğildi ve zincirlere doğru sertçe sarktı. Artık ayakta durmaya çalışmıyordu ve ağırlığını taşımaya çalışan omuzlarındaki acı ve stres rahatsızlığını daha da artırıyordu. Elimde çanta ona baktım ve adam başını kaldırdı.

"Ben Tony."

"Umurumda değil," dedim açıkça.

"Bana para ödendi," diye hırıldadı. "Bir iş yapmak için. Kız için. Bir süredir onu izlememi istiyordu."

Freddie'nin omuzları sertleşti.

"Onu takip etmemi, hareketlerini, özellikle de kimlerle vakit geçirdiğini kaydetmemi istedi." Tükürdü.

"Ne kadar sürecek?" Freddie sordu.

"Birkaç hafta." Adam bu cevapla bile bakışlarımı tutamadı ve çantayı kaldırdığımda irkildi.

"Aylardır," diye itiraf etti adam acı dolu bir nefesle. "Ben Kaliforniya'da serbest çalışan biriyim. Buradayım çünkü ücreti o ödedi ve yapmam gereken bir iş vardı."

"Uçak nereye gidiyordu?" Ağırlığını kontrol ederken elimi çantanın etrafında tekrar sallamak istercesine esnettim.

"New York mu? California mı? Dostum, sana söylüyorum, bilmiyorum. Zengin herif onu izlemem için bana on bin dolar ödedi."

"Sadece ona göz kulak olmak için on bin dolar mı ödedi?"

"Bir hafta," dedi Tony, tekrar ayağa kalkmaya çalışarak ama her kası ağrıyormuş gibi seğirmeye devam ediyordu. "Haftada on bin dolar. Onu görenleri belgeleyin. Birlikte vakit geçirdiği herkesin fotoğrafını çek. Yüzlere isim koyun, her gün rapor verin."

"Kimdi o?" Freddie gözlerini kısarak sordu, sanki ona konsantre olmak için gerçekten zorlanması gerekiyormuş gibiydi.

"Cevabımı beğenmeyeceksin." Tony bana endişeli bir bakış attı.

"Kimin için çalıştığını bilmiyor musun?" Şüpheli davranmama gerek yoktu.

"Bana haftada on bin dolar ödüyordu," diye yakınıyordu. "O kadar para için kendisine George McFly ya da Bay X diyebilirdi, ona inanırdım. İsmi *umurumda* değildi."

"Onu *neden* izlediğinizi söyledi mi?"

"Hayır."

"Fotoğrafları nereye gönderdin?" Fotoğraf çekmekten bahsetmişti.

"Bir bulut hesabına, YesMail hesaplarından birinden bir yazıcı e-posta adresine. Yani herhangi biri, herhangi bir yer olabilir." Yine de ailesi olmalı. Freddie geri dönmekten bahsettiğini söyledi. Asla iletişim kurmamızı istemediği ailesi.

Bu düşüncenin çekirdeği başını kaldırdı ve kaşlarını çatı. Kabul ediyorum, bizimle birlikte ilk uyandığından bu yana aylar geçmişti ama o zaman bile *ailemle iletişime geçmeyin. Fidyemi kendim öderim. Param var.*

Başka ne kaçırmış olabilirim ki?

"Hayır, sana söyledim. Sana yüz kere söyleyeceğim. Hiçbir şey bilmiyorum... Bana ödeme yaptı, ona resimler gönderdim. Her şey telefonumda. Sana lanet olası şifreyi vereceğim-" Adam boynundan kan fışkırırken bir hıçkırıyla sözünü kesti. Freddie'nin hareket ettiğini bile görmemiştim ama boğazını kesmişti.

"Siktir et beni-Freddie!" Freddie hiç yavaşlamadan bıçağındaki kanı sildi ve uzun zamandır gördüğüm en ölü gözlerle bana baktı. Odanın kapısı çarparak açıldı ve Milo tüm çerçeveyi doldurdu. Bakışlarını benden cesede çevirdi ve sonra geri döndü.

"Ne oluyor lan?" Milo bakışlarını ileri geri keserek sordu. Yüzümde kan vardı. Sprey beni yakalamıştı. Sıcaklığı tenimi yakıyor gibiydi. Freddie hızlı adımlarla odadan çıktı ve ben Milo'nun bakışlarıyla karşılaştım.

"Pislik herif bana bildiği her şeyi anlattı," dedim. "Ona ihtiyacımız yoktu." Freddie'nin şu anda bununla ya da Milo'yla uğraşmasına gerek yoktu.

"Yani boğazını mı kestir?" Milo kaşlarını çatı. "Dağınık ve temizlemeyi zorlaştırıyor."

"Kimin umurunda?" Tersledim. "O öldü. Swan'ı bulmamız gerek." Aynı zamanda Liam'ın deposuydu. Ben parmak izlerimi temizledikten sonra, o da temizlikle ilgilenebilirdi.

Milo kaşlarını çatı ve bakışlarını bana doğru çevirdi. "Peki ya Emersyn?"

Hay sikeyim.

"Peki neden hepimize burada ihtiyaç duyuldu?"

Bu çok iyi bir soruydu. Sorgulamaya başladığımızdan beri telefonumu sessize almıştım ama açtığımda Roma'dan gelen mesajı buldum. Kellan ve Vaughn birbiri ardına kapı aralığını doldurdu.

Vaughn elini yüzüne sürmeden önce, "Lütfen bana hepimizin burada ceset imha etmek için bulunmadığını söyleyin," diye söylendi. "Otuz altı saattir ayaktayız..."

"Cesedi şimdilik görmezden gelin. O bir şofördü, Swan'ı Liam'ın evinden alıp ailesine götürmesi için tutulmuş yerel bir kas gücüyü."

Milo vurulmuş gibi zorlukla algılanabilen bir sarsıntı geçirdi ve bakışlarının sıcaklığı tenimi kavurmakla tehdit etti. Ama Kellan ve Vaughn ondan önce davrandılar. Kelimenin tam anlamıyla-"Peki ya Dove?" Vaughn talep etti ve arka cebinden telefonunu almadan önce bir tarama yaptı. Kellan bana ters ters baktı ve gözlerindeki varsayımı okumak zor olmadı.

"Ne oldu?" İki kelime, ikisi de tetiği bilinçli bir odaklanmayla sıkılmış gibi ateşlendi.

Freddie'nin acil telefon görüşmesinden Liam'ın burada bulunmasına kadar tüm bildiklerimi onlara anlattım.

"Liam şimdi nerede?" Milo sordu.

"Onun yeri," dedim ve editoryal yorumları kendime sakladım. Cevaplara ihtiyacımız vardı ve şu anda Liam bizim çıkarlarımız doğrultusunda hareket ediyor gibi görünüyordu - onun, benim ve Milo'nun. Onu geri almak için herkesi ve her şeyi kullanırdım. "Orada tam olarak ne olduğunu bilmek istiyordu ve ayrıca izini bulup bulamayacağına da bakacaktı-"

"Eve gitti," Milo üç kelimeyi evirip çevirdi, bizden çok kendi kendine tekrarlardı. Cesede bir göz attı. "Boğuşma yok mu? Bu adam onu havaalanına götürdü."

"Freddie gitmek istemediğini söyledi."

"Nereden biliyor?"

Kellan bir an Milo'ya ters ters baktı. "Neden yalan söylesin ki?"

"Yalan söylediğini söylemedim, nasıl bildiğini sordum." Milo'nun ses tonundaki boşluk bir uyarı olmalıydı. Bu haliyle, ses tonuna kaşlarımı çatmıştım ama bu konuyu tartışmak da istemiyordum. Sadece onu bulmak istiyordum.

"Onu aradı." Bu kısım hâlâ acıtıyordu. Freddie'yi aramıştı. Gerçi dürüst olmak gerekirse, ben olmasam bile *birini* aramış olmasına çok sevinmiştim. Böyle bir şey tekrar olursa ne yapması gerektiğini ya da ne yapacağını konuşabilirdik. Bildiğim her şeyi gözden geçirdim, Freddie'nin sözlerini kelimesi kelimesine tekrarlardım.

Yine de kapıya yöneldiğimde Milo kıpırdamadı. Kaşları çatıldı ve sonra bakışlarını ölü adamdan çekip benim bakışlarımla buluştu. "Eğer eve gitmeyi seçtiyse, onu yalnız bırakalım."

"Ne..." Kellan başladı, sonra Vaughn "...the..." dedi, ardından ikisi de "*fuck*" dedi.

"Beni duyduğun," dedi Milo. "Eğer eve gitmek isterse. Onu rahat bırakacağız." Sonra hepimize bir bakış fırlattı. Bu bir emirdir.

Tartışmamızı beklemeden odadan çıktı ve bizi cesetle baş başa bıraktı. Aslında adım atmaktan çok hışımla çıktı. Derisinin yüzeyinde titreşen o kadar çok öfke vardı ki, bundan daha iyi sakın taklidi *yapamayacağını* ve o zaman bile bunda berbat olduğunu hissettim.

"Onu yalnız bırakmayacağız, değil mi?" Vaughn sordu ve bakışlarımı kapıdan çekip hem ona hem de Kellan'a baktım.

"Milo onun kendisini terk ettiğini düşünüyor," dedi Kellan sessizce, "ama sen öyle düşünmüyorsun, değil mi?"

"İsteyerek değil," dedim. "Freddie'ye ne söylediğinin bir önemi yok. Fidyeye için onlarla irtibata geçmemizi istemedi ve onlarla hiç irtibata geçmemizi istemedi."

Kellan'ın gözleri kısıldı.

"Bunu diğer bazı tepkileriyle bir araya getirin," dedim ve ellerimi açtım. "Oraya geri dönmek istemedi. Bir düşünün, gittiğini söyledi ve sonra geri geldi. Bize geri döndü."

Bunun bir anlamı vardı.

Olmak zorundaydı, özellikle de uğraştığımız bu boktan şovda. "Ve eğer orada olmak istiyorsa bunu yüzüme söyleyebilir."

Sonra çekip giderdim. Belki de.

Doğru, bugün söylemek istediğimiz yalan buydu, benim söyleyeceğim yalan da buydu. Gitmesine izin verebileceğimi hiç sanmıyordum. Şimdi olmaz.

Hiçbir zaman.

"O zaman onu buluruz," dedi Kellan daha çok kan yemini eder gibi. "Bize kanını akıtacak birini bıraktın mı?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

"T İşte başlıyoruz," dedim gazlı bezi Keisha'nın dizini kapatan üç düzgün dikişin üzerine koyarken. "Hepsi tamam. Yapman gereken Birkaç gün sonra gel ve onları kontrol etmeme izin ver." Bandajı yerine yerleştirip mühürledikten sonra rafta duran ve içinde vantuzlar olan tabağa uzandım. Tercih ettiği vişneli olanları çıkardım ve ona uzattım. "İyileşmesi için birkaç gün kaykaydan uzak kalabilir misin?"

Keisha, cevap vermeden bu enayinin gitmesine izin vermeyince burnunu kırıştırdı. Sekiz yaşındayken, son sürat gitmediği sürece dünya onu yeterince ilgilendirmiyordu ve bu da ya bisikletiyle ya da tamir edebilmemiz için bir hafta önce kliniğe getirdiği yeni kaykayıyla oluyordu. Yeni bir tekerlek takımı ve daha iyi bir vida seti ile artık hazırды. Tabii ki iki dirseği, bir dizi ve kalçasında birkaç çakıl taşı sıyrığı da vardı.

"Baykuşları" bile onu yavaşlatmadı. Sağ dizinin iç tarafına attığım üç dikiş, ihtiyacı olduğundan ziyade daha hızlı kapanmasını teşvik etmek içindi. Güvenli olması için biraz deri yapıştırıcısı da ekledim.

"Peki, iki gün," diye kabul etti ve ben de ona bir tane verdim. "Ama sadece iki gün. Doğru sürmeye çalışmak istiyorum, böylece numaralar yapabilirim."

"Anlıyorum," dedim onu kaldırıp ayağa kaldırmadan önce. "Ama sıyrıklar almaya devam edersen, yerde vücudundan daha fazla deri bırakacaksın ve annem o kaykayla yaşlı Doc'u dövebilir."

Herhangi bir acı ya da şikâyet izi kaybolurken Keisha'yı yeni bir kahkaha patlaması terk etti. "Annem insanlara vurmanın kötü olduğunu söylüyor."

Saç örgülerinden birini şefkatle çekiştirmeden önce Keisha'ya "Akıllı bir kadın," dedim. Annesine başımla selam verdim. Rina -doğum adı Marina- hafife alınacak bir kadın değildi. Benden yaklaşık beş yaş küçüktü ve iki çocuğu vardı. Keisha ve onun ağabeyi. Okula birlikte gittiğim pek çok çocuk gibi o da on sekizinde bir bebek dünyaya getirmişti. Erkek arkadaşı şehir dışında bir iş yapıyordu ve o da çocuklarına odaklanmıştı.

"Annem ona biraz sabırlı olmayı öğrenemezse hiçbir numarada ustalaşamayacağını da söyledi."

Kıkırdadım. "Gördün mü? Akıllı kadın."

Kadın gözlerini devirdi ve koluma bir tokat attı. "Sana ne borçluyuz?"

"Bir dahaki sefere Çiftçi Pazarı'na gittiğinde biraz portakala ne dersin? Oraya hiç gitmiyorum ve biraz taze sıkılmış meyve suyu işime yarayabilir." Rina'nın sigortası vardı ve ilk faturayı onlara kesecektim. Ek ödemesine ihtiyacım yoktu. Parayı çocuklarını beslemek için kullanmasını tercih ederdim, özellikle de üniversiteden mezun olmasına ve maaşında ciddi bir artışa bu kadar yakınken.

"Tamamdır, Doktor." En azından artık benimle tartışmıyordu. Onları ön kapıya kadar geçirdim ve sonra klinikten çıkmalarına izin verdim. Günün son hastaları onlardı. Rina ve Keisha sokağa doğru ilerlerken ben de caddeyi inceledim. Saat beşi geçiyordu, trafik yoğunlaşmıştı ve yol üzerindeki bazı yerel dükkânlar çoktan kepenklerini indirmiş, kapılarını kapatmışlardı.

Köşedeki bodega hiç kapanmazdı. Birkaç sokak ötede saat on bire kadar açık olan bir lokanta vardı. Ama saat beşten sonra, burası yerliler dışında boşalırdı. Çoğu, bir sorunla karşılaştıklarında dairemin nerede olduğunu bilirdi.

İçeri döndüğümde bir blok ötede park etmiş bir araba dikkatimi çekti. Uzun yıllar boyunca bir gözümün altında olması bakmamı engelledi. Normalde yaptığım gibi kapıyı sürgüledim ve ön pencerelerin ve kapının önüne bir kapı indiren güvenlik sistemini devreye soktum. Arka taraf açık bırakılmıştı ama kapı da üç inç daha kalın ve güçlendirilmişti.

Ön taraftaki tüm ışıkları kapattıktan sonra üst kata çıktım ve sokağa bakan pencerelerden çok uzak olmayan bir tünek buldum. Işıklar yanmadığı için içeriyi görmek mümkün değildi. Bu ve pencerelere uyguladığım parlama uygulaması da görüşü engelliyordu.

Sokağa park edilmiş araba, içindeki iki adamla birlikte hâlâ oradaydı. Onları tanımıyor olabilirdim ama kesinlikle bir tip tanıyordum. O yüzlerde ya da taş gibi ifadelerinde dostane hiçbir şey yoktu.

Elimi uzattığımda bile telefonum arka cebimde vızıldamaya başladı. Hastalarla birlikteyken sessize almıştım. Ekranda Freddie'nin adı belirdi ve kaşlarımı çattım. Freddie beni aramadı. Aslında, Freddie benden kaçardı-

"Sorun nedir?" Telefonu kulağıma götürürken bile sordum.

"Boo-Boo'nun başı dertte."

Yüreğim ağzıma geldi. Lanet olsun, o çocuklar şimdi ne yapmıştı? Son karşılaşmamızdan sonra, görmek isteyeceği en son kişinin ben olacağımdan emindim. Benimle hiçbir şey yapmak istememesine ihtiyacım vardı. Bu herkes için daha iyi olurdu.

Ama bu hislerimi değiştirmede. "Nerede o?" Merdivenlere yöneldim ama arkamdan gelen bir ses beni başka yöne çevirdi.

"Bilmiyoruz," dedi Freddie. "Kapıyı çalan benim."

Kapıya doğru uzanırken duraksadım ama Freddie'nin gerçekten Emersyn için mi yoksa uyuşturucu ihtiyacı için mi burada olduğunu soran küçük sesi susturdum. Sokakta bir şey bulamadığında tıbbi sınıf norco kabul edilebilirdi. Çoğunlukla zihnini köreltmek ve her şeyi kapatmak istiyordu. Bunun için malım vardı ama hepsi kilitliydi.

Telefonu kapattıktan sonra Freddie'ye kapıyı açmak için kilitleri açtım. Hemen içeri girdi. Arka tarafta bir araba vardı ama tanıdığım bir araba değildi. Kamyonetimin hemen yanına park edilmişti, yani Freddie muhtemelen bir araç "ödünç" almıştı. "O araç için endişelenmeme gerek var mı?"

"Bu yasal," dedi Freddie, kafesine kapatılmış ve bir çıkış yolu arayan bir aslan gibi bir ileri bir geri volta atarak. Arabanın ön taraftan izlediğini düşünerek arka kapının üzerindeki güvenlik kamerasını ve çatıdaki ikinci kamerayı açtım.

Son birkaç hafta içinde neredeyse iki düzine insan kaçakçılığı mağdurunu kabul ettikten sonra, ek güvenlik önlemleri ihtiyatlı görünüyordu. Neyse ki bu hastaların sonuncusu sisteme çoktan aktarılmıştı. Milo ve diğerlerine er ya da geç açıklayacağım bir sistemdi bu ama şimdilik...

"Emersyn nerede?" Freddie'yi bakışlarımla takip ederek sordum ve ofisime doğru yöneldim. Video yayınlarının hepsine dizüstü bilgisayarımdan erişilebiliyordu. Ön kamerayı açmam birkaç dakikamı aldı ama bir de ne göreyim, Camry hâlâ bir ara sokağın gölgesinde park halindeydi.

"Sana söylemiştim," dedi Freddie, ekrandaki ya da mesajlarındaki bir şey her şeyi açığa çıkaracakmış gibi telefonunu karıştırırken bile. "Bilmiyoruz."

Doğrulurken bir gözümü ara sokaktaki arabaya ve içindeki iki yolcuya diktim, sonra Freddie'ye odaklandım. Bu seviyedeki bir tedirginlik genellikle onun kaza yaptığını ya da vurulması gerektiğini gösterirdi. Ama hiç terlememişti.

"Sayı yapmak için burada olduğumu düşündüğünü biliyorum," dedi Freddie, bakışlarını ürkütmeden karşılayarak. "Değilim ama anlıyorum. Buradayım çünkü Boo-Boo'nun neden seni değil de beni aradığını bilmem gerekiyor."

Muhtemelen buna cevap verebilecek olsam da, verileri gönüllü olarak vermedim. "En baştan başla. Emersyn'e ne oldu?" Çünkü bana hemen söylemezse, odaklanmasını sağlamak için Freddie'yi duvara çarpabilirdim ve bu ikimiz için de iyi olmazdı.

"Eve gitti." Gözleri ve ses tonu aynı ölü seviyedeydi. Hiç vurgu yoktu. Alay yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sadece harap olmuş bir boşluk. "Kendi fikri olduğunu söyledi." Ve tedirginliği geri geldi. Sanki bir turnağı batıyormuş gibi parmaklarından birinin köşesiyle oynuyordu. "Ama değildi. Olamazdı. Geri dönmek istemedi."

Freddie volta atmaya devam etti.

"Beni aradı. Neden beni aradı, Doktor? Güvendiği tek kişi sizsiniz." Dönüp bana baktı. "Yoksa seni mi aradı?"

Hayır. Yine de telefonumu kontrol ettim ama ondan hiç arama gelmemişti. Kulüpteki silahlı saldırıdan beri ne aramış ne de mesaj atmıştı. Beni istememesi gerektiğini ve benim de onu istememe izin vermeyeceğimi söylediğinden beri. Hâlâ nefes alış verişinin değiştiğini duyabiliyor ve onu bırakırken gözlerini bir kez daha görmek için can atıyordum. Ben lanet bir yalancıydım.

"Beni aramadı. Ama bu eve gitmediği anlamına gelmez." Ne de olsa daha önce de gitme şansı vardı ve gitmemeye karar vermişti. Telefonumu masaya bıraktım ve ellerimi yüzüme sürmeden önce oturdum.

"Bunun bir anlamı olmalı. Geri dönmek istemediğini biliyorum. Onlar hakkında konuşmadı, biliyorsun. Ailesinden mi? Onlar hakkında hiç konuşmazdı. Röportajlarda değil. Ne bize. Kafası güzelken ya da benimle kapıdan konuşurken bile." Ondan yayılan çılgın enerji başımı ağrıtıyordu. "Peki neden onlara geri dönüyor? Neden şimdi? Milo daha iyiydi, biliyor musun? Ona emir vermiyordu. Kulüp binasına geri dönebilirdi ama dönmemeye karar verdi."

Yüzünü buruşturdu ve ben de ellerimin arkasına baktım. Her ne kadar nasırlı ve bir tanesi dövme olsaydı da, geçmişimdeki suçları ya da kendimi saygın kılma yolunda döktüğüm kanı örtbas etmeye yetecek kadar mürekkep yoktu. Şimdi mi?

Artık elimden geleni yapabiliyordum ve umarım bu arada başka kimseye zarar vermiyordum.

"Ama hayır, Liam'ın evine geri dönüyor. Tamam, Liam güvende. O iyi biri. Ona göz kulak olur. Rome oraya gider ve onu görür. Bana sürekli mesaj atıyor ve bazen saatlerce konuşuyoruz."

Bu kısmı nasıl bilemedim? "Saatler mi?"

"Evet, saatlerce. Benim için zor olduğunu biliyor, o yüzden konuşuyoruz ve bazen birbirimize kitap okuyoruz. Sorun yok, tamam mı?" Telefonunu karıştırdı ve sonra bir elini saçlarında gezdirmeden önce cebine soktu. Sonra bıçağını çıkardı, bıçak bir çıtırtıyla kesildi, sonra volta atmaya devam ederken tekrar kapandı. "Ama bugün aradı çünkü gitmesi gerekiyormuş ve *herkese* bunun onun kararı olduğunu söylemem önemliymiş. Tamamen öyle olmadığı anlamına geliyor."

Kaşlarımı çattım. "Yanıldığını söylemiyorum ama sana bunun onun kararı olduğunu söylemesi ve senin bunun tam tersi olduğuna karar vermen arasında ne fark var?"

"Beni dinlemiyor musun?" Freddie bana bakakaldı, gözleri ılığına dönmüştü ve yanağındaki bir kas titriyordu. "O ailesi hakkında konuşmaz. Bizden bahsediyor. Dansçılardan bahsediyor. Adamların parçaladığı o boktan dans partnerinden bile bahsediyor. Ama ailesi hakkında konuşmuyor. Neden bir şeyler hakkında konuşmuyorsun, Doktor?"

"Çünkü bunu düşünmek istemiyorum ya da hatıralarının getirdiği şeylerle uğraşmak istemiyorum." Geçmişimde orada kalmasını dilediğim pek çok şey vardı. "Yani sence onlardan hiç bahsetmediği için mi..."

"Sadece düşünmüyorum. Biliyorum. Liam biliyor. Jasper biliyor. Milo kafasını kışından çıkarabilirse bunu anlayacaktır. Onu havaalanına götüren şoförü sorguladık. Pek bir şey bilmiyordu, sadece işe alındığını söyledi. Ama bu sıradan bir şoför değildi, gerçek bir kas gücüydü."

Telefonumu kaptığım gibi önce Jasper'a, sonra da Liam'a birer mesaj gönderdim. Hawk'ın beni görmezden gelme ihtimali çok yüksekti. Liam biraz daha açık fikirli olmaya meyilliydi.

Gerçekten gitmiş miydi? Yoksa bu Freddie miydi? Çünkü eğer gerçekten eve gittiyse... her şeyin ötesinde bu Milo'yu öldürecek. Onun gitmiş olması fikrinden nefret ettiğim gerçeği şu anda ele almak istediğim bir konu değildi.

Hayır. Ya kulüp binasına ya da Liam'ın evine dönecekti. Çocuklardan biri yatağına geri dönecek ve onlarla güvende olacaktı. Telefonum gelen bir aramayla titredi. Ekranda Liam'ın adı belirdi. Daha çalmayı bitirmeden cevapladım.

"Doktor, sohbet edecek zamanım yok. Kıçına dikkat et. Birileri hepimizi takip ediyor ve her hareketimizi belgeliyor."

Monitörlere bir göz attım. "Gerçekten mi? Şu anda birkaç adayım olabilir."

"Nerede?" Jasper'ın bu soruyu sorması beni şaşırttı, çünkü beni meşgul etmekten çok Liam'la telefonda konuşuyordu. Midem çukurlaştı. Onun yokluğu. Onları bir araya getiren şey buydu.

"Kliniğin dışında," dedim ve bu sözler üzerine Freddie monitörlere doğru ilerledi ve onlara baktı. Elinde bıçağıyla dışarı çıkamadan kapıyı tekmeleyerek kapattım. "Sen," dedim ona. "Sen kal. Bununla ben ilgileneceğim. Başım belaya girerse sen bana destek ol."

"Kim?" Liam talep etti.

"Freddie burada," dedim ve Jasper küfretti.

"Roma senden o kadar uzakta değil," dedi Liam. "Onu bekle. Zaten o tarafa doğru gidiyordu."

"Ve Doktor-" dedi Jasper. "Yoldayım, içlerinden birinin nefes almasını sağlamaya çalış."

"Sadece bir tane mi?" Nedense bu beni eğlendirdi. "Şüphe acıtır, Hawk. Gerçekten acıtıyor." Telefonu kapattım ve kapının üstündeki anahtarlara uzandım. Pervazın gevşek bir parçasının altında saklıydı. Ben ofisimden çıkarken Freddie bana ters ters baktı.

"Yardım edebilirim."

"Bundan şüphem yok. Ama sen de gerginsin." Ona baktım. "Eğer başı gerçekten beladaysa... kendini toparlamak için sana ihtiyacı olacak."

Bu ne Emersyn'e ne de Freddie'ye haksızlıktı ama Freddie'ye ilham vermişti. Kahretsin, hepsine ilham verdi. Benim bile daha iyi olmak istememi sağladı. "O yüzden burada kal, gözün kameralarda olsun. Hareket ederlerse beni bir kez ara, kapat ve tekrar ara."

Ona baktım ve Freddie sonunda başını salladı. "Doktor..."

"Freddie, ne pahasına olursa olsun, onun i y i olduğundan emin olacağız. Başka hiçbir şeye inanmıyorsanız buna

inanın." "Söz veriyor musun?"

Hayatımı sikeyim. Ona baktım. "Freddie..."

"Bana söz ver, Doktor. Sen bana söz ver, ben de

inanayım." "Söz veriyorum."

Freddie'nin yüzünde rahatlama ifadesi belirdi. "Teşekkür ederim." "Burada kal."

Onu ofiste bıraktım ve malzeme dolabına gittim. Fazladan havluların ve arşıafların arkasında, gizli bir kutuda kilitli silahlarım vardı. Bir av tñfeęi. Bir ift tabanca. Bir savaş bıçağı. Hepsini kilitli ve gñvende tutuyordum. Kazara bile olsa bir başkasının zarar gñrmesine izin vermenin anlamı yoktu. Tñfeęi bıraktım ama tabancaları ve bıçağı aldım.

İçimde hepsine ihtiyacım olacağına dair bir his vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

KELLAN

Vaughn yanımdaki koltukta neredeyse titreşiyordu. Jasper ya da Freddie olsaydı, vahşi, kaotik enerji mantıklı olurdu. Hatta Şu anda Liam. O ve Jasper'ın ortak özelliği uçlarda olmaları. Ama Vaughn? Sakin bir adamdı, rahat ve sakin. Tüm korkutucu cüssesine rağmen, bir hurdalık köpeğinden çok bir yavru köpek gibiydi.

Sonra tekrar, bu Sparrow'du.

Gösterge panelimi yumrukladı.

Vinil ve deri konsol biraz titredi. Kalıplanmış plastik bu tür bir istismara uzun süre dayanamazdı. Bakışlarımı tekrar yola çevirdim. Doktor'un kliniğinden beş dakika uzaktaydık. Sparrow'un gidişinden sonra Doc'un yanında onu izleyen birilerinin olması, Liam'ın küçük sırlar mahkemesinin etrafında yıkılıyor olması ve Jasper'ın *sonunda* Liam'la tekrar aynı tarafta olması alarm için bir neden olmalıydı.

Gerçi şu anda tek istediğim birkaç kemik kırma şansıydı. Muhtemelen parmaklardan başlayıp küçük kemiklerden büyük kemiklere doğru ilerleyecektim. Vaughn yumruğunu tekrar gösterge paneline vurdu ve ben başımı salladım.

"Nasıl oluyor da kendini kaybetmiyorsun?" Vaughn bana sordu. Hiçbir fikrim yoktu.

Bu doğru değildi. Birkaç fikrim vardı. Uçucu bir ekibin içinde büyüdüm. Hepimizin kendi sorunları, geçmişleri ve acıları olsa da biz bir bütündük. Onlar ne kadar pervasız ve öfkeli olursa, ben de o kadar sakin olurdum. Belki de bu çılgınlığa karşı bir dengelemeydi. Belki de onları korumak için tüm aklıma ihtiyacım olduğu gerçeği idi.

Ya da belki de ihtiyacım olan şeyi elde edene kadar buz gibiydim ve sonra serbest bırakabilirdim.

Vaughn cevap vermememi umursamıyor gibiydi. Bir sonraki virajı yumuşak bir şekilde aldım, tam olarak iki teker üzerinde gitmiyordum. Bugün şansımızı zorluyorduk, normalde kaçınmamız gereken çılgınca pervasız şanslar, ikinci bir düşünce olmadan gerçekleştiriliyordu. Eğer polisler bizi kenara çekmeye çalışırsa.

O köprüye geldiğimizde yakarız.

"Üç dakika sonra," dedim ona. Liam'ın telefon konuşması netti. Doc'un evini izleyen adamlar vardı. Kim olduklarını ya da akraba olup olmadıklarını bilmiyordu ama bu işle bir ilgileri varsa cevaplara ihtiyacımız vardı.

Hayır. Kahretsin.

Bu yanıtı kendime sakladım.

Bir an için depoda buluşma mesajı ve nedeni zihnimde canlandı. Kamyonlarımızı ve sevkiyatlarımızı kaçırın grubu gizleyen perdeyi parçalamaya çalışıyorduk. Kayıplarımızı azaltmak akıllıca bir hareketti ama aynı zamanda elimizdeki tek potansiyel bilgi kaynağının kafasına iki kurşun sıkıyorduk.

Sonra, onlarla daha sonra ilgileniriz. Bazılarını bir kez bulduk. Yine buluruz. Sparrow eve gitti. Sparrow ailesine geri döndü.

Bu hiç mantıklı gelmedi.

"Gitmeni istemiyorum," dedi gözyaşları, acı ve korkuyla sırılsıklam olmuş bir sesle. Bu ses içimi parçaladı. Emersyn uyandığı ilk andan itibaren bir savaşçıydı. Ruhu ve ateşi vardı. Hepimizin üzerine salınmaya hazır bir fırtına gibiydi. Aynı zamanda zekiydi ve biz onu öğrenmeye çalışırken bile o bizi inceliyordu.

Pek çok açıdan Milo'ya benziyordu. Bu benzerlik derinin derinliklerinden çok daha fazlasıydı. Onun düzensiz çığlıklarının sesi aklımdan çıkmıyordu. Yarı yarıya birinin içeri girdiğini, beni atlattığını düşünürdüm ve ona elini uzatani öldürmeye hazır bir şekilde kapıyı iterdim.

Sorun şu ki, rüyalarında yakalanmış ve bir kâbus tarafından eziyete uğramıştı. Hiçbirimizin takip edemeyeceği ya da yenemeyeceği bir yer. Bu beni çok kızdırdı ama kalmamı istediğinde tereddüt etmeden seçimimi yaptım.

"O zaman kalacağım."

Alt dudağı titriyordu ve gözleri odamdan sızan loş ışıktaki gözle görülür şekilde şişmişti.

"Lütfen diğerlerine söyleme?"

"Kötü bir rüya gördüğünü mü?" Hiçbirimizin onu yargılayacağı bir şey değildi. Bizim de kendi kâbuslarımız vardı. "İyi olduğundan emin olmak dışında umurlarında olmaz. Çığlıklarını duysalardı, lanet kapıları kendileri yıkarlardı."

"Ama bilmelerini istemiyorum. Sana tekrar güvenmem gerek. Sırrımı onlara söylemeyeceğini bilmem gerek."

Bana tekrar güvenmeyi öğrenmesi gerektiği gerçeği canını yaktı. Ama yanılmıyordu. Aramızdaki çekimi görmüştüm.

ve sonra... zaman, gerçek ve koşullar gerisini halletmişti. "Sırlarını saklayacağım, Sparrow. Güvenine bir daha ihanet etmeyeceğim. Söz veriyorum." Ağzını açtığı anda olası itirazlarını tek bir parmağıyla susturdum. "Ama inan bana, hepimiz seni korumak istiyoruz ve hepimiz kâbuslara çok aşinayız."

"Rüyamda beni geri götürdüğünüzü gördüm. Nereye ya da neden gittiğimizi söylemediniz. Beni arabaya bindirdiniz ve oraya vardığımızda Jasper beni arabadan sürükleyerek çıkardı." Her kelimesi dikenli bir kırbaç gibiydi. "Sana güvenmediğim için benden kurtuldun."

"Bunu asla yapmayacağımızı biliyorsun." Ona zarar vermeden önce lanet olası kolumu keserdim ama o bunu nereden bilsin ki? "Tabii ki bilmiyorsun, yoksa o rüyayı görmezdin."

Onu kucığımda kaydırırken bile, aletim bana doğru kıvrılmış sıcak, nefis Emersyn'i fark etti. Gösteri sırasında olduğu kadar yetersiz beslenmemişti ve çürükleri gitmişti. Hatta daha sağlıklı, belki de daha mutlu görünüyordu. Kaçtıktan sonra geri döndüğünden beri öyleydi. Yine de sikim şu an siktir olup gidebilirdi. Bu seksle ilgili değildi, ne kadar güzel olursa olsun. Hâlâ kirpiklerini ıslatan gözyaşları bunu kanıtlıyordu.

"Burada oturmam senin için sorun olur mu?" Evet, harika, şimdi sikim onun dikkatini çekmişti. Daha önce hiç aletim tarafından yönlendirilmemiştim ve şimdi de onun karar vermesine izin verecek değildim.

"Ben iyiyim, aletimi görmezden gel. Sikler böyle yapar. Şu anda bilmeni ve bana inanmanı istiyorum ki yapacağın ya da söyleyeceğin hiçbir şey seni istemediğin bir yere gitmeye zorlayamaz. Aslında, kardeşim olsun ya da olmasın, bunu deneyen ilk kişiyi öldüreceğim."

Bana başka hiçbir konuda inanmasa bile buna inanması gerekiyordu. Çünkü inanırdım. Onları seviyordum. Onlar için ölürdüm. Ama onu istemediği başka bir şeyi yapmaya zorlamalarına izin vermeden önce onları öldürürdüm, özellikle de şu anda ne kadar korktuğu için.

"Beni neden aldın?"

"Çünkü seni orada bırakmak çok daha kötü bir fikir gibi görünüyordu. Bunu enine boyuna düşündüğümüzü söyleyemem." Bunu kesinlikle enine boyuna düşünmemiştik, onu almak ve tutmak tamamen Jasper'ın işiydi. Belki de onu geri almak isteyen bendim, ama bu olaydan haberim olmadan önceydi. Onun korktuğunu bilmeden önceydi. "Biliyor musun, siktir et. Jasper'ın bir sürü zamanı oldu."

Bunu seninle açıklığa kavuşturalım. Şehre geleceğini öğrendiğimizde, sadece yakın olmak istedik. Seni görmek için. İyi olduğundan emin olmak için. Ama sen iyi değildin. İyi olmaktan çok uzaktın, her ne kadar bunu saklamakta çok yetenekli olsan da. Belki de fark ettiğimden daha iyiydin ve bu başka bir günün tartışması, umarım bana güvenebileceğin konusunda bana inandığında."

Kliniğe doğru son virajı alırken zihnim şimdiki zamana geri döndü. Bu yolu uykumda bile gidebilirdim. Vaughn'un yanımdaki titreşimli varlığı hâlâ yırtıcıydı. Sırf uysal bir adam olması, iş bizim olanı korumaya geldiğinde hiçbir şey ifade etmiyordu. Doc köşeye yakın bir yerde durmuş, sanki gidecek başka yeri yokmuş gibi bir lamba direğine yaslanmıştı. Biz yanından geçerken başka bir arabaya başıyla işaret etti.

Evet, onu gördüm ve içindeki adamlar da bizi gördü. Sanki çekileceklermiş gibi tekerlekleri sola döndü. Hayır, ben öyle düşünmedim. Trafiği kestirmeden geçtim ve korna seslerini duymazdan geldim. İşin iyi tarafı, günün bu saatinde buralarda trafik çok azdı. Çoğunlukla kavga çıkacağını anlayan yerliler gelip gidiyordu.

Ben daha arabayı durdurmadan Vaughn arabadan inmişti. Sürücünün kendisine doğrulttuğu silahı yakaladı ve adamı öne doğru çekti. Bir eli ensesinde, sürücüyü bir, iki kez direksiyona çarptı ve üçüncü seferde silahı yolcuya doğrultmadan önce bilincini kaybetmesine izin verdi.

Doc'un üzerinde silah olduğu için ellerini kaldırmış olan bir yolcu. Doktor. İki kez bakmak zorunda kaldım. Öyle de oldu, bagajı açtım ve dışarı kaydım. "Şoförü bagaja koy. Yolcu seninle arkaya binebilir, Doktor-" Çünkü onun geleceğini hissetmiştim. Sadece başını salladı. Vaughn Doc'un cevabını beklemedi, adamı sürücü koltuğundan sürükleyerek çıkardı, ceplerini boşalttı ve bagaja attı. Bir çift fermuarlı bağla geri döndü ve yolcunun yanına gidip bileklerini bağladıktan sonra üstünü aradı ve her şeyi -telefon, cüzdan, sigara- çıkardı.

Adamı inceledim. Tanıdık olduğunu söyleyemem. Tahminimce otuzlu yaşların ortalarında. Gerçi daha yaşlı olabilirdi ya da saç çizgisi daha önce gerilemeye başlamıştı. Ter yüzünü süslüyordu ve yakası da terle koyu bir renge boyanmıştı. Bir eli ensesinde olan Vaughn onu sürükleyerek arka koltuğuma oturttu. Doktora baktım.

"Freddie klinikte." Anahtarları Vaughn'a fırlattı, o da yakaladı. "Ben onu getiririm," dedi Vaughn, sonra başıyla arabayı işaret etti. "Onu da getiriyorum."

Doğru. Arkamızda hiçbir şey bırakmadık.

"Kulüp binasında görüşürüz," dedim. Liam'ın küçük bir sığınağı olabilirdi ama ben tanıdık bir bölgede çalışmayı tercih ederdim. Ayrıca o arabayı parçalara ayırabilir ve orada, gözden uzakta daha hızlı soyabiliriz.

Doc arka koltuğa, mahkûmumuzun yanına otururken ben de direksiyonun arkasına geçtim.

"Bak," dedi adam ve Doc elini adamın homurdanmasına neden olacak kadar acımasız bir şekilde adamın üzerine bastırdı.

"Kapa çeneni," dedi Doc ona ve konuşan Doc değildi. Mickey J. Bize nasıl koşucu olunacağını öğreten adamdı. "Sana söylediğimizde konuşacaksın, daha önce değil."

Adam yutkundu ve dikiz aynasında Mickey'nin bakışlarıyla bir anlığına karşılaştım. Mevcut granit sertliği de tanıdıkta. Bir ara onu aldığımızda eve gelen tek kişinin Milo olmayabileceğine dair şaka yapmışım ama şimdi bundan emindim.

Vaughn kliniğe geçerken ben geri geri gidip kenara çekildim. Varışla ayrılış arasında beş dakika bile yoktu. Dikkatimi yol ve kuyruğumuz arasında paylaştırdım. Vaughn farklı bir yoldan geri dönecekti.

Telefonum çaldı ve arabanın hoparlörlerini kullanmak yerine tek elimle cevap verdim. Misafirimiz varken değil.

"Misafirimiz var."

"Güzel," dedi Liam. "Henüz bir şey söylemediler mi?" "Hayır," diye cevap verdim.

"Partiye geliyor musun?"

"Henüz değil," diye homurdandı Liam. "Roma benimle birlikte. Yakında orada olacağız."

Sormak istediğim bir düzine soru vardı ama hiçbirini bir izleyici karşısında dile getiremezdim. O dinleyici geceyi atlatamayacak olsa bile. Belayı ödünç almanın anlamı yoktu. "Geç kalmayın. Senin için birkaç şeyim var."

Beni sessizlik karşıladı ve sonra telefonun diğer tarafında bir şey çöktü. Paramparça. Sessizlik geri döndüğünde Liam'ın tek söylediği "Biliyorum," oldu. "Yakında konuşuruz." Sonra telefonu kapattı.

Kulüp binasına dönüş yolu sessizdi. Sokakta basketbol "oynayan" bir çift de dahil olmak üzere fareler ortalıktaydı. Kapılar açıldığında çoktan hareket etmişlerdi. Arabamdayken kimsenin beni içeri almasına gerek yoktu.

Milo ve Jasper bekliyordı. Bu

hızlıydı.

Tabii...

"Kim o?" Milo arka kapıyı açarken sordu ve dikkatini Doc'un elindeki adama odakladı.

"Henüz ona sormadık," diye cevap verdi Doc, ama Milo'nun öfkesi onu rahatsız ettiyse de belli etmedi. Arabadan iterek çıktı ve yolcuyu da kendisiyle birlikte sürükledi. "JD," diye seslendi farelerden birine. Lanet olası JD, Sean da Miguel, Richie ve Houser adında bir serseriyle birlikte onun yanındaydı. Gerçek adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Doc adamı ona doğru iterken JD Doc'a baktı. "Onu buzdolabına koy." JD hareket etmek yerine tereddüt etti. Onunla ilgilenmek için arabadan indiğimde Milo JD'ye doğru bir bakış attı. Tek kelime etmesine gerek yoktu. Sıçan *hareket etti*. Evet, Milo'nun yapılmasını istediği bir şeye işlemek iyi bir fikir değildi ve fareler bazen aptal olabilirdi, ama onlar bile Son birkaç haftadır bunu konuşuyoruz.

Adamı uzaklaştıran JD, adam yalvarmaya başlayınca onu dürtükledi. Evet, biz hazır olana kadar konuşmasına izin vermemek daha iyiydi, o zamana kadar muhtemelen altına ve sözlerine işeyecekti.

Adam duyma mesafesinden çıkar çıkmaz Milo bize doğru döndü. "Ne oluyor lan?"

"O ve bagajdaki arkadaşı kliniği izliyorlardı. Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum..."

"Emersyn eve gitti ve herkes dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyor." Tavrındaki ani değişiklik dikkatimden kaçmamıştı. Ya da ters ters bakan ama hiçbir şey söylemeyen Jasper'ın da. "Yapacak daha büyük işlerimiz var ve eğer evde olmak istiyorsa yapacağımız şey bu." Bunu söylemek onu ne kadar incitmiş olursa olsun.

Evet, belki de bazı katı gerçeklerin zamanı gelmişti. "Geri dönmeye hiç niyeti yoktu."

Sözlerim pimi çekilmiş bir el bombası gibi yere düştü ve herkes dondu kaldı, patlamasını bekledi. Hepsinin dikkatini çekmiştim.

"Freddie..." Milo söze başladı ve ben de elimin bir dilimiyle onun sözünü kestim.

"Sadece Freddie değil. Gitmek istemediğini bildiğini söylediğinde ona inansam da. Çünkü geri dönmek istemediğini biliyorum. Onlardan çok korkuyordu. Onu fidye için kaçırmamızı istemedi ve onu onlara geri dönmeye zorlamamızı da istemedi."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?" Milo sordu ve her türlü umut duygusunu acımasızca bastırıyor gibi görünmesi içimi acıttı.

Ben cevap veremedim Doc, "Çünkü onu otele geri götürdüğüm gün içeri girecekti, geri çekildi ve neredeyse kaçıyordu.

Çünkü amcası dışarı çıkıyordu." Ne?

Jasper hırladı. "Ne?"

"Milo, Jasper'ın hamlesini göğsüne vurduğu bir el ile durdurdu ve Doc'a odaklandı. "Amcası olduğuna emin misin?"

"O her zaman televizyona çıkan ve prenseslerini eve nasıl getireceğini anlatan sümüklü piç. Onun kim olduğunu biliyorum. Kız korkmuştu. Liam onu yakaladığında ara sokakta korkmuştu."

Jasper'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben de burnumun kenarını sıktım.

"Bu konuda Kellan'a katılıyorum. O aileye geri dönmek istemedi." O aile.

Onun ailesine değil.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "ünkü *biz* onun ailesiyiz ve olan biten her şeye rağmen, yalanlar yüzünden bize ne kadar kızgın olsa da bizi affediyordu."

Milo'nun ifadesi nötrden gök gürültüsüne dönüştü. "Liam'ı buraya getir," dedi omzunun üzerinden Jasper'a, sonra bana baktı. "Ve şu lanet şeyi bagajdan çıkar. İşin içinde onlar varsa bilmemiz gerek ama bu işle gereğinden fazla zaman kaybetmek istemiyorum."

"O zaman onu geri alalım," dedi Jasper ve bu bir soru değildi.

Hemen cevap vermese de Milo başıyla onayladı. "Kimse onu istemediği bir yere kapatamaz."

Teşekkürler.

Topuklarımın üzerinde dönerek bagaja gittim. Bu adamları zor birkaç saat bekliyordu. İşbirliği yapsalar iyi olur.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

T Freddie ve ben geldiğimizde zincirlerden sarkan çift külotlarına kadar soyunmuştu. Arabayı bir yere götürmüştük. Şehrin öbür ucundaki doğrama dükkanında. Bir yerde hurda olarak bile görünmezdi. Antonio benim gözümde Kellan'dan sonra ikinci sıradaydı ama Vandalların bölgesinde bulunmasını istemedim.

Freddie beni takip etmek istememişti ama etti. Dönüş yolu boyunca elinde cep telefonu vardı ve sürekli Dove'u arıyordu. Telefon ancak akıllı kategorisine giriyordu, yine de onunla Wi-Fi ve uygulamalara erişebilirdi. Servis ücretini ödemiş ve tüm numaralarımızı kaydetmiştim.

Herhangi birimizi arayabilirdi.

Freddie'yi aramıştı.

Bunun acısı içime yerleşti, Freddie'ye onun güvenini kazandığı için kızdığımından değil. Sadece diledim ki...

Bu düşünceyi bir kenara ittim. Tek istediğim onun tam karşımda olmasıydı, böylece her neye karar verdiyse bunu kendi istediği için verdiğini *bilebilecektim*. Yine de Freddie, cevap vermese bile onu aramaya devam etti. Mesajlar gönderdi. Gerçi, ona göre, hiçbiri okunmamış gibi görünüyordu.

Vazgeçmeyi reddetti ve ben de ona vazgeçmesini söylemeyecektim. Hem de hiç.

İçeri girdiğimizde depo farelerle doluydu. JD ve Sean'ın iki kamyonu vardı ve kargoyu inceliyorlardı. Normal şartlar altında, birimizin orada gözetmenlik yapıyor olması gerekirdi. Bu normal bir durum değildi. Çifti nerede sorgulayacaklarını biliyordum, o yüzden oraya gittik.

Kimlikleri ve telefonları hâlâ bendeydi. Gerçi iki telefonu da kapatmıştım. Takip edilmelerini istemiyordum. Jasper aslında sorgulamayı yürüten kişi değildi. Kel de değildi.

Ancak Milo, adamlardan birinin üzerinde, hedefi terleten ve kanatan sabit bir ritimle çalışıyordu. Bu iş bitmeden kan işemezse, şaşırırdım.

"Freddie," dedi Jasper içeri girer girmez. "Yapma."

Sağıma doğru bir bakış attım. Elinde telefonu yerine bıçağı vardı. "Boo-Boo'nun nerede olduğunu biliyorlar mı?"

Doc, Freddie ile hedeflerin arasında durmak için hareket etti. "Üzerinde çalışıyoruz. Kaldır onu." Sesindeki emir sabitti. Jasper ve Doc Freddie'ye odaklanmışken ben de onların etrafında döndüm ve Kellan'ın durduğu yere doğru ilerledim.

"Bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Telefonları sende mi?"

Cüzdanları çıkarmadan önce onları uzattım. İlk cüzdanı çevirirken önce adama sonra da cüzdanın içine baktım. "Yedekleri var. Kimlik-Nate Marcus. Sahte gibi görünüyor." Adamın geri çekilen saç çizgisi ve kaslarının üzerindeki zayıf yağ tabakası onu yumuşak bir hedef gibi gösteriyordu ama elleri et kancası gibiydi ve Milo onunla uğraşırken bile inlememek ya da acısını belli etmemek için mücadele etti.

Arkadaşı baygındı, kollarından sallanıyordu. En azından bir omzu yerinden çıkmıştı. Marcus'un cüzdanını Kellan'a uzattım, sonra ikinci adamını açtım. Jordan Levi.

Nate Marcus ve Jordan Levi.

Gerçek gibi gelmedi. Ruhsatı inceledim ve bir dakikamı aldı ama muhtemelen bir şey arıyor olmasaydım bunu fark etmezdim. Sahteydi. Çok iyiydi ama sahteydi.

Nakitleri vardı, aralarında yaklaşık beş yüz dolar. Birkaç kredi kartı, yine kendi adlarına. Bir otel odası için bir çift boş elektronik anahtar. Arkadaki çöpler dışında arabada kullanabileceğimiz hiçbir şey yoktu. İki adam da bu konudaki alışkanlıklarında titiz davranmamıştı.

Milo "Marcus "un yanından uzaklaştı. Başını kapıya doğru salladı ve hep birlikte ofise doğru ilerledik, Jasper ve Doc Freddie'yi önlerine kattılar. Freddie'yi en son bu kadar tedirgin gördüğümde, kafayı bulmuş ve çaresiz bir haldeydi. Biri ona uyuşturucu teklif etse muhtemelen testislerini satardı.

Karanlığa ne kadar dalarsa dalsın, Jasper peşinden gidecekti. Geri kalanımız da öyle. Bizi Vandal yapan buydu. Ofiste, buzdolabının kapısı kapalıyken Milo bakışlarını üzerimizde gezdirdi.

"Bu adamlar bir bok bilmiyor." Masadan bir şişe su almak için yürüdü, uzun bir yudum alırken ellerindeki ve göğsündeki kanı görmezden geldi. Sonra, "Liam hangi cehennemde?" diye sordu.

Kellan sanki az önce onunla konuşmuş gibi kararlı bir ifadeyle, "Yola çıktı," dedi. Cüzdanları karıştırıyordu. "Telefonları bizde. Gidip onları kırdırabilirim."

Milo bir kez başını salladı ama sonra Freddie'ye odaklandı. "Neden onun geri dönmek istemediğine bu kadar eminsin?"

Bu ağır bakışın ağırlığı altında irkilmeyen Freddie çenesini kaldırdı. "Çünkü bunu onun sesinden duydum. O gerçekten iyi bir oyuncu. Belki de en iyisi. Ama o insanlara geri dönmek istemiyor. Onun evi burası."

Kelimeler durgun suya düşen çakıl taşları gibi yere düştü. Her bir dalgalanma odadaki havayı değiştirdi. Jasper'ın yüz ifadesi saf öfkeydi. Kellan'ınki taşa dönmüştü. Doktor'un ki neredeyse okunamaz hale gelmişti. Freddie'nin hissedilir tedirginliği zaten tahriş olmuş sinirlerime dokunuyordu.

Dove neden hepimizi aramadı ki? Ya da beklemedi?

Çünkü onu durduracağımızı biliyordu. Zihnimin arkasındaki yumuşak ses, öfkemin kavurucu sıcaklığına buz gibi bir gerçeklik kattı. *Onu durdurmamızı istemedi.*

Milo başka bir şey sordu ama ben artık onu dinlemiyordum. Gösteriyi düşünüyordum. Kulüp binasına gelmeden önce ve geldikten sonra onunla yaşadığım her bir etkileşimi tek tek sıralıyordum.

Tiyatronun arkasındaki sokakta onlara yetiştiğimde gözlerinde korku, aralarına girdiğimde ise rahatlama vardı. O anda adamın boynunu kırmalıyım. Jasper Dove için kendi payını istiyordu. Buna saygı duyuyordum ama o daha güvende olurdu. Belki bir beyin sarsıntısı daha geçirmezdi.

Onu götürmek zorunda kalmazdık.

Sonra ne olacaktı? Biz cesetle uğraşırken o gösteriyi bırakıp gidecek miydi? Bizi polise ihbar etse bile, kim olduğumuzu bilmeyecekti ve... ve onu burada bulamayacaktık. Onu tanıyamazdık. İyileşirken ona bakamazdık.

Daha hızlı hareket edip o orospu çocuğunun icabına hemen orada bakmam *gerekirken*, Dove'un bizimle buraya dönmesi gerekiyordu. Zamana *ihtiyacı vardı*. Freddie haklıydı, yine de müthiş bir oyuncuydu. Ne kadar kötü hırpalandığını ve yara bere içinde olduğunu gördükten sonra bile

Yaralarını yaptığı gösterilerle bağdaştırmaya çalışıyordu. Hareketlerinin akışkanlığı aldığı hasarla tamamen zıttı.

Bununla birlikte... travmasından kaçış yoktu. Bunu birden fazla kez görmüştüm. Liam'ın evinde, kulüp binasında, hatta ona doğrudan sorular sorduğumda tuvalette bile. Onu esir alan korkunun sıkılı yumruğundan kaçamasa bile bu cevaplardan kaçacaktı.

Eric onu taciz etti. Onu *incitti*. Tecavüz etti. Bunu *biliyorduk*. Sikini kesip boğazına sokmayı bitirmeden önce saksocu bunu itiraf etti. Onu nasıl parçalara ayırdığımızdan aldığım acımasız zevk, *daha önce* ne kadar acı çektiği ve bunu saklamakta ne kadar yetenekli olduğu konusunda içimi burkan endişenin yerini alamazdı.

Gerçek duygularımızı maskelemek, acımızı gömmek ve korkuyu bastırmak - bu hepimizin erkenden ustalaştığı bir şeydi. Bazıları bu konuda benden çok daha iyiydi ama Dove bu kadar yetenekli olmak için ne kadar şeye katlanmıştı? Açılan ikinci dikişi bulduğumda adamın cüzdanını üçüncü ya da dördüncü kez karıştırıyordum. İçinde bir isim listesi olan bir kâğıt vardı.

İsimlerimiz.

Doc'unki daire içine alınmıştı ama geri kalanımız buradaydı. Sayfayı çevirip arkasını kontrol ettim ama orada hiçbir şey yoktu. Sadece isimler vardı.

Yani *bizi* izliyorlardı.

"Sanırım söylediklerinden daha fazlasını biliyorlar," dedim aniden ve Doc, Jasper ve Milo arasında çatırdamaya başlayan konuşmayı kestim. Kâğıdı elime aldığım da Doc'un gözleri kısıldı.

"Bu onları Little Bit'e bağlamaz," dedi, fişi alırken neredeyse isteksizdi. "Sadece ellerinde hepimizin bir listesi var."

"Liam'ın adı orada. O bir Vandal değil. Sen de değilsin. En azından uzun zamandır değilsin." Lafı dolandırmayacaktım. "Liam kendi seçimlerini yaptı. Sen de kendininkileri yaptın. Tüm bu isimleri birbirine bağlayan tek şey Dove."

"Ve geçmişimiz," diye düzeltti Milo. "Liam'ın yaptığı işi ihanetle karıştırmayın. Mickey'nin de tıpkı hepimiz gibi kendi seçimlerini yapma hakkı vardı. Bu, ikimizin de kim olduğunu asla değiştirmedir."

Milo ona karanlık bir bakış atarken bile Jasper alay etti. "Yapma," diye karşılık veren Jasper beni şoke etti ve Kellan bile doğruldu. "Planlar yaptın ve geri kalanımızı bu planların dışında bıraktın. Yani hayır, bana neye inanıp inanamayacağımızı söyleyemezsin. Liam bağlarını kopararak çekip gitti."

neredeyse hemen bizimle. Şimdi de bunun bir şey olduğunu söylemek *istiyorsun*. ve geri kalanımıza güvenme zahmetine katlanamadın mı?" Milo

iç çekerken ben de elimi yüzümde gezdirdim.

"Bunun için vaktimiz yok," diye araya girdi Freddie, kavga daha da büyümeden. "Arayalı *saatler* oldu. *Saatler*. Hâlâ nerede olduğunu bilmiyoruz."

"Liam onu Narrows'a kadar takip etti," dedi Jasper. "Özel bir uçağa bindi ve uçak havalandı. Şu ana kadar bağlantılarımızdan hiçbiri bize uçağın plakasını ya da gideceği yeri söyleyemedi. Hepimiz bunun Sharpe ailesine ait bir uçak olduğunu varsayıyoruz, iki tane uçakları olduğunu biliyoruz."

"Yardım edebilecek birini tanıyorum," dedi Doc.

"Ve sen bize şimdi mi söylüyorsun?" Kellan'ın sesindeki keskin azarı fark etmemek zordu. "Neden onları çoktan aramadın?"

Kellan'ın ses tonu Doc'u rahatsız ettiyse de belli etmedi. "Çünkü şimdiye kadar kimse onun özel bir uçağa bindiğinden bahsetmedi." Son sözünü, en azından yüzünü buruşturma nezaketini gösteren Jasper'a bir bakış atarak söyledi.

"Lütfen birbirimizin üzerine işlemeyi bırakabilir miyiz?" Freddie talep etti. Hâlâ elindeki bıçakla dans ediyor, keskin bıçak parmak uçlarını defalarca kıl payı kaçıırıyordu. "Bu *bizimle* ilgili değil, Boo-Boo ile ilgili!"

Gözümün arkasına bir baş ağrısı saplandı. "O zaman evlerini arayın," dedim. "Nerede yaşadıklarını biliyoruz." Bunu her zaman biliyorduk. *Bütün* Sharpe'ların evlerinin bir listesi vardı elimizde. Dove turneye çıkmadığı zamanlarda amcasında kalmayı tercih ediyordu çünkü ailesi çok seyahat ediyordu ve amcası daha yerleşik görünüyordu.

Milo bakışlarımı karşıladı ve kaşlarını kaldırdı. "Sadece telefonu alıp onları aramamızı mı istiyorsun?"

"Evet." Cüzdanı masanın üzerine fırlattım ve kendi telefonumu çıkardım. "İstersen bunu yapabilirim. Eğer eve gittiye ve ona verdiğim telefona cevap vermiyorsa, onu oradan arayabilmemiz ya da en azından bir mesaj gönderebilmemiz mantıklı olur."

Jasper'ın kaşları daha da çatıldı. "İsteddiği son şey ailesiyle iletişime geçmemizdi."

"O fidye içindi," diye belirttim ama Jasper hâlâ başını sallıyordu. Telefon elimde, bunu tartıştım. Bilmemiz gerekiyordu. Eğer onu götürdülerse ve orada olmak istemediyse, onu geri almak için orayı yakabilirdik.

Ama orada olmak istiyorsa.

Bizi gerçekten terk etmek isteyip istemediğini bilmek istiyor muydum?

Freddie aniden, "Ara onu," dedi. "Onu telefona vermeyeceklerine bahse girerim."

Doktor çenesini ovuşturdu, sonra Milo'yla bakıştı. "Karar senin, evlat."

"Hayır," dedi Kellan ve bu tek hecedeki vahşet beni ve görünüşe göre orada bulunan herkesi ürküttü. "Bu sadece onun çağrısı değil. Sparrow hepimize ait."

Kulağa hoş geliyordu.

Jasper kaşlarını çatı.

"Milo onun gitmesini istedi. Kararı o veremez." Kellan'ın böyle bir duruş sergilemesi çok şey ifade ediyordu ve ben de başımı salladım.

"Anlaştık. Seni seviyorum kardeşim," dedim Milo'ya, karanlık bakışları benimkilerle çarpışınca. "Bunu söylediğimde bana inan, ciddiğim. Ama Dove bizim. Onu biz aldık. Onu koruduk. Onu *önemsiyoruz* ve sen onun o dünyaya geri dönmesini istedin. Ben istemedim." Bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyordum ama gerçek tam da buradaydı. Dove'u *burada* istedim. Onunla uyanabilmek, onunla sevişebilmek, onunla oynayabilmek istiyordum...

Her şeyi istiyordum ve benden o dövmeyi istediğinde, söylediği ya da yaptığı hiçbir şey bana farklı bir şey istediğini göstermiyordu.

"Evlerinin numarasına ihtiyacımız var-" Kapıya vurulan bir yumruk araya girdi ve en yakınımızdaki Freddie kapıyı açarak JD'yi boğazına bıçak dayamış halde duvara yasladı.

"Ne istiyorsun lan?" Freddie sordu.

"Sakin ol," dedi Jasper, aradaki mesafeyi çoktan kapatmıştı ve bir eli Freddie'nin omzundaydı. JD'nin boğazında bıçağın değdiği yerde küçük bir kan damlası belirdi. Freddie'nin diğer omzunu kavramak için yer değiştirdim. Şu anda atacak daha fazla cesede ihtiyacımız yoktu, JD baş belası olsa bile hâlâ farelerden biriydi.

"Soruya cevap ver," dedi Milo ölü, nötr bir tonda. Her hecenin tonu renksiz ve zorlamaydı. "Ne istiyorsun?"

JD'nin gözleri Milo'nun durduğu yere kaydı. "Görmem gereken bir şey var."

"Ne?"

"Haber raporu... kulüp binasında."

"Kulüp binasında ne halt ediyordun?" Kellan sordu. "Sizi uyarmıştık."

"Evet," dedi JD ve adam kıvranmak ister gibi göründü ama Freddie'nin onu sıkıca kavrayışı onu sabit tuttu. "Bir içki almaya gitmiştim,

Televizyon açıldı. Haber bülteni."

Haberler.

"Ne haberi?" Sorma sırası bendeydi ve JD bana telaşlı bir bakış attığında beyazları görünüyordu.

"Prenses eve geldi."

"Bu ismi sevmiyor," diye homurdandı Jasper. JD'nin hatırlaması gereken bir şeydi bu. Ona son kez bu şekilde seslendiğinde Roma onun kışına tekme basmıştı.

"Biliyorum," diye ellerini kaldırdı JD. Boynundan aşağı daha fazla kan damladı. "Ona öyle demedim. Haberlerdeki adam yaptı. Onunla birlikte bir uçaktan iniyordu ve muhabirler her yerdeydi-"

Muhabirle

r.

Dostum.

Uçak.

Freddie'yi bıraktım ve ofisten dışarı çıktım. Kısa süre içinde kulüp binasına girmiş ve televizyona bakıyordum. Bir haber muhabiri Sharpe varisinin dönüşünden ve ailenin mahremiyetlerine saygı gösterilmesini istediğinden bahsederken ekranda onun bir resmi vardı. Nerede olduğuna ya da onu kimin alıkoyduğuna dair hiçbir ayrıntı verilmedi. Sonra amcasının yanında yürürken canlı görüntülere geçildi. Amcası kızın koluna girmiş ve güvenlik görevlileri onları arabaya doğru götürmüştü.

Davranışlarında orada olmak istemediğine dair hiçbir şey yoktu. Bir şey varsa, okunamazdı, ama bir şey aradım - bana neler olduğunu söyleyecek herhangi bir şey.

"Kaybolmasının ardından aylarca süren spekülasyonların ardından Sharpe varisi evine döndü. Aile nerede olduğu ya da neler yaşandığıyla ilgili hiçbir soruyu yanıtlamadı, ancak kaynaklar bana FBI ve kolluk kuvvetlerinin önümüzdeki günlerde kendisiyle görüşeceğini söyledi. Şimdilik Sharpe ailesine iyi şanslar diliyor ve onları bir kez daha bir arada görmekten mutluluk duyuyoruz."

Son görüntü, yüzünü kameralardan çevirip konuşurken amcasının kolunu ona dolamasıydı. Onun yanında çok küçük görünüyordu.

Arkamda bir şey paramparça oldu ve ben bakmaya zahmet etmedim. Ama sağıma baktığımda Kellan orada duruyordu. "Buna inanabiliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi. "Gerçeğin ne olmasını istediğimi biliyorum, ama gerçeğin bu olup olmadığını bilmiyorum."

Sikeyim.

"O zaman ararız-" Başladım ama Milo sözümü kesti. "Onu rahat bırak."

"Milo," diye başladı Doc, ama Milo sözünü bitirmesine fırsat vermeden onun sözünü kesti.

"Ciddiyim," diye hırladı. "Onu rahat bırakın. O kendi seçimini yaptı. Onunla yaşa."

Sonra topuğunun üzerinde döndü ve dışarı çıktı. Hay sikeyim.

Sikeyim.

Sikeyim.

"Onu yalnız bırakmayacağım," diye yemin etti Freddie ve lanet olsun ki

I.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

ROMA

T Geldiğimde apartman tekinsiz bir sessizliğe bürünmüştü. Hayaletlere ya da diğer doğaüstü olaylara hiç inanmamıştım. Onlar Meraklı ve eğlenceli televizyon ya da filmler için. Gerçek değillerdi. Ama Starling'in hayaleti Liam'ın dairesinin her yerindeydi. Gerindiği aletin yanındaki zeminde. Bazen koştuğu koşu bandında. Öpüştüğümüz mutfak tezgahında. Ona sarıldığım kanepede.

Dairenin içindeki sessizlik artmıştı. Odama doğru yürüdüm ve kapıda durdum. Onun kokusu havayı dolduruyordu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Sabun ve şampuan kokusu oradaydı. Kullandığı losyondan gelen hindistan cevizi kokusu vardı. Terin hafif alt tonları. Kapı aralığında sıkışıp kalmış bir halde odayı inceledim ama içeri girmeye cesaret edemedim. Benim odamdı ama artık onun olmuştu. Geri çekilerek ön tarafa gittim. Yemek odasındaki paneli çevirerek açtım, kodu girdim ve kameraların küçük ekranlarda görünmesini bekledim.

Liam'ın sistemini nadiren kullansam da anlıyordum. İstedğim zaman erişebilmem için bana açıklamıştı. Daha önce hiç istememiştim. Günün erken saatlerine ait zaman kodunu girerek Liam'ın ne zaman ayrıldığını aradım.

Şurada.

Ses olmaması dikkat dağıtıcı unsurları en aza indiriyordu ama *bir şey* söylerse onu duymak istiyordum. İmkânsızdı ama oturma odasında oturmak için hareket etti ve televizyonu açtı. Dikkati elindeki şeyle ekrandaki şey arasında bölünmüş gibiydi. Belki de telefonu? Haberleri izledi. Bir an sonra dönüp mutfığa doğru baktı. Taramak için döndüm.

Telefon.

Kameraya dönelim. Kalkıp cevap vermedi. Televizyonu kapattı. Sonra kapıya baktı. Yüzümü kapıya dönerek inceledim. Neden baktığına dair belirgin bir ipucu yoktu. Biri kapıyı mı çalmıştı? Zili mi çalmışlardı? Telefona cevap vermiyordu. Kapıya cevap *vermemeliydi*. Bekleyiş, rahatsız edici bir kazak gibi üzerime sürtünüyordu.

Yine de hareket etmedim. Kapıya doğru yürüdü ama elleri tokmağa gitmedi. Görüş deliğini kontrol ediyordu.

Duraklatarak kapıya doğru yürüdüm ve içeriyi kontrol ettim. Kapının önündeki koridor, koridorun sonundaki kapı ve asansör görünüyordu. Ama sadece kapıların bir açısı, içi değil. Yine de hiçbir şey hareket etmiyordu.

Monitöre döndüm ve oynat tuşuna bastım. Attığı her adıma, yüz ifadesinin nasıl değiştiğine ya da nefes alış verişine çok fazla odaklanmamaya çalıştım. Kapıyı açtığı anda gerildim. Ama orada kimse yoktu ve kapının önünden bir paket aldı.

Masaya götürdü ve açtı. Kamera açısı görebilmem için yeterince net değildi. Ekranı olabildiğince yaklaştım. Sayfaları karıştırdı ve ne bulduysa onu üzdü. Hepsini yerine koyduğunda, sadece bir tanesinin ön yüzünü görebildim; fotoğrafa benziyordu. Kaydı iki kez yedekledim ve tekrar oynattım.

Hala neye baktığını göremiyordum. Sonraki birkaç dakika içinde odama doğru gözden kayboldu ve sonra elinde bir çantayla dışarı çıktı. Etrafa son bir kez baktı ve gitti.

Liam odama kamera koymadı. Onunkinde vardı ama benimkinde yoktu. Bunu değiştireceğiz.

Liam'ın kapısında bir not vardı. Daha önce bakmamıştım bile ama üzerine yapıştırılmış bir not vardı. Notu sıyırdım ve titreyen bir elin yazdığı kelimeleri okudum. Mürekkepte küçük ince titremeler vardı.

Liam,

Her şey için teşekkür ederim. Eve gitme vaktim geldi. H.

H harfinin etrafında bir filigran vardı. Not da başka bir ipucuydu. H.

Hellspawn.

Liam ona Hellspawn derdi.

Yatak odamda, bir bakışla odayı taradım. Dolaptan başlayarak aradım. Kıyafetleri, tüm yeni eşyaları buradaydı. Sepetteki kirli çamaşırlar da aynı şekilde. Hepsi yeni kıyafetler. Çekmeceleri açarak, giyinme odasından onunla birlikte gelen eşyaları kontrol ettim.

Gitmişlerdi.

Bize ait hiçbir şey onunla gitmemişti. Giydiği tişörtüm yatağın ucundaydı. Vaughn'un ki çekmecedeydi. Dönerek yatağa baktım. Ayı hâlâ oradaydı.

Onu terk etmişti.

Göğsümü rahatsız edici bir şey kemirdi ve odaya bakarken bir elimi göğüs kafesime sürttüm. Onun görebileceği gibi görmeye çalıştım. Telefonu yanındaydı. Yanına almış mıydı? Benimkini çıkardım ve rehberimde onun adını buldum.

Starling.

Bir kez bastım ve sonra telefonun hoparlörüne bastım. Doğrudan sesli mesaja geçti. Çalmadı bile.

Mesaj onun sesi de değildi, sadece standart bir mesajdı. Vaughn ona temel planı vermişti. Bir kez daha dene. Doğrudan sesli mesaja. Mesaj bırakmayı düşündüm ama sonuna geldiğimde sesli mesaj kutusunun dolu olduğunu söyledi.

Telefonumu bir kenara bırakıp tekrar odaya baktım. Burada ne yaptığını bilmek istiyordum ama kamera yoktu. Bu yüzden odanın bir tarafından başladım ve her şeyi açtım, altına baktım, hareket ettirdim ve aradım. Yatağa geldiğimde, yatağın kendisini incelemek için altına bakmaya ara verdim. Yatağın altı çok kolaydı, eğer bir şeyi sabitlemem gerekirse bazanın çitalarını kullanırdım. Bu yatağın bazasında içine girebileceği herhangi bir yırtık ya da kesik yoktu.

Yatağı kavrayarak her şeyi yukarı kaldırdım. Kenarda, yatak söküldüğünde ya da yeniden yapıldığında bir şey bulma şansı vardı. Ortaya saklamak bulmayı çok daha az kolaylaştırıyordu çünkü kim bir şeyi o kadar uzağa saklardı ki - orada küçük bir zarf vardı. Manila. Masadakinden daha küçüktü.

Onu yakaladım ve dışarı çektim. Ağırlığı vardı. İçinde mi?

Yeni kimlik, kredi kartları, nakit para ve başka biri olmak için ihtiyaç duyabileceği her şey. Kartlar üzerindeki çalışma iyiydi. Elektronik damga ve folyo mevcuttu. Hologram da. Diğer tanımlayıcı işaretler için kontrol ettim.

Kalpazanlar özel olabilir, ama bunlar temizdi. Nakit de öyleydi. Seri numaraları sıralıydı. Yaklaşık on bin dolardı.

Neden bunu geride bıraksın ki? Ne zamandır ondaydı?

Neden onları kullanmamıştı?

Çünkü bizi terk etmek istemedi.

Tek bir düşünce kristalleşti ve yeni kimlikleri ve kartları notla birlikte bir kenara bırakıp odayı incelemeye devam ettim. Eğer bir saklanma yeri varsa. Bir tane daha alırdı. Şifonyere geri döndüm ve ellerimi içeri kaydardım.

Üstünü, altını aradım. Hatta altına bakmak için çekmeceleri tamamen çıkardım.

En alttakine gelene kadar bir şey çekmeceyi sıkıştırdı ve tamamen çekmeme izin vermedi. Elimi zemin ile şifonyerin alt kısmı arasındaki küçük boşluğun altına sokarak telefonu buldum ve çıkardım.

Onundu ve kapalıydı.

Bunu yığınma ekledim ve sonra aramaya geri döndüm. Liam içeri girdiğinde, fotoğrafların olduğu zarfı bulmuştum. Onları dolabın arkasındaki bir temizlik torbasının içine koymuştu. İçinde Liam'ın benim için diktiği ve hiç giymediğim bir takım elbise vardı.

Bir şey saklamak için iyi bir yer.

"Roma."

Elimde zarfla dolaptan çıkarken aynamın bakışlarıyla karşılaştım. Sonra gözlerini kaçırdı, öfke çenesini germişti. Odayı inceledi. Arkamda bıraktığım enkazı. Şu anda odanın içindekiler, bulduklarımın daha az önemliydi. Zarfı, içindeki fotoğraflarla ve diğer her şeyle birlikte masaya götürdüm. Fotoğrafları attıktan sonra onlara baktım.

Starling.

Biz.

Liam.

Milo.

Dokto

r.

Düzinelerce fotoğraf. Hepimizin. Freddie. Jasper.

Kel. Hepsinin üzerinde hedefler var.

"Onu tehdit etti." Liam'ın sözleri içimi yakan kırmızı sisi delip geçti ve diğer yarıma baktım. Elinde ikisinin bir fotoğrafını tutuyordu; yüz ifadesi soğuk, uzak ve caniydi.

"*Bizi* tehdit etti."

Bu onun dikkatini bana çekti. Gözlerinin arkasındaki tundrada öfke yanıyordu. Bir şey söyleyemeden telefonu çaldı ve cevap verdi. Arayan her kimse ona cevap verirken dikkati dağılmış bir şekilde arkasını döndü.

O.

Bunları gönderen hiç kimse dost değildi. Bu "o" bir düşmandı.

Liam'a yazdığı notu aldım. Mürekkebi bozan sarsıntılar, su lekesi. Starling gitmek istememişti.

Notu yere bırakıp resimleri tekrar inceledim. Hiçbirinde ipucu yoktu. Yazı yoktu. Onları kimin gönderdiğini otomatik olarak biliyor muydu? Videodaki hareketlerini tekrar izledim.

Fotoğrafları aldıktan birkaç dakika sonra odama geri döndü ve sonra da gitti. O biliyordu. Ailesi düşmandı.

Mantıklı olan tek yol buydu. Kim olduğunu biliyordu.

Telefonunu açarak ekranın açılmasını bekledim. Kilidi açmak için bir şifre ya da pin istedi.

Doğum gününü girdim. Hayır.

Başka hangi sayıların bir anlamı olabilir ki?

Dove'u rakamlarla hecelelemeye çalıştım. Ona telefonu veren Vaughn'du.

İşe yaramadı.

Vandal'ı

denedim.

Olmadı.

Hayal kırıklığı tenime işledi ve sandalyelerden birini kavrayıp fırlattım. Oturma odasına bir şey çarptı ama ona bakmadım. Dikkatim telefondaydı.

"Gitmem gerek." Liam'ın sesi yeniden alanıma girdi. "Telefonunu bulmuşsun."

Başımı salladım. Cevaba ihtiyacı yoktu. Telefon elimdeydi. Vaughn telefonu ona vermeden önce şifrelemiş olabilir miydi?

Milo'nun doğum günü, kişiselleştirmeden önce çoğu şey için kullandığımız varsayılan doğum günüydü.

Hayır.

Gözlerimi kapattım. Telefonu atamazdım. Starling'in bir başka bağıydı. Onu bulup eve getirene kadar. Numara olarak ne kullanırdı? Çoğu değerli bir şey kullanırdı. Liam'ınki O'Connell'ların onu evlat edindiği gündü. Onun için önemli olan bir tarih. Vaughn'unki annesinin öldüğü gündü. Freddie intihara teşebbüs ettiği tarihi kullandı. Bir hatırlatma, bir keresinde bana söylemişti.

İlk gösterisinin olduğu gün. Emersyn Sharpe'ın ilk kez sahne aldığı gün. Tarihi girdim ve telefonun kilidi açıldı. Posta uygulaması boştu. Telefonun

Mesajların hepsi bize geliyordu. Hiçbir şey göze çarpmıyordu. Kardeşlerime gönderdiği mesajları okumadım.

Liam tam omzumda durmuş, ekrana odaklanmıştı. "Bekle. Geri kaydır."

Sadece iki uygulama ekranı vardı. Çok fazla uygulaması yoktu. Oyun bile yoktu.

"Bu doğru değil."

Liam'a baktım. "Ne değil?"

Elini uzattı ve telefonu elimde tutmak için ilk direnişimle savaştım. Eğer yardımcı olabilecek bir şey bulabilirse, o zaman telefonu ona bırakmalıydım. İki ekran arasında ileri geri kaydırdı. Sonra uygulama mağazasını açtı ve son satın almaları kontrol etti.

"Burada başka bir tane daha olduğunu biliyordum." Bana göstermek için kaldırdı. Uygulamayı bilmiyordum. Beni beklemeden yeniden yükledi. Açtığında birkaç dakika oyalandı. Ellerimi açıp kapadım, yumruklarımı sıktım. Derimin üzerinde dalgalanan öfke hareket etme isteği uyandırdı ama hareket edersem ne yaptığını göremezdim.

Yemin

etti. "Ne?"

"Soluklaşıyor. Varsayılan ayarlarına döndü." Sessizliğim üzerine, "Bu bir mesajlaşma uygulaması. Bizim mesajlarımız gibi, sadece bir mesaj gönderdiğinizde, okunduktan sonra kendini siliyor. Yeniden yüklediğimde, geçmişlerin geleceğini umuyordum - bu bazen olur, ama onları silmiş. Yani, uygulama burada ve girişi de burada, ancak ne kişiler ne de mesaj geçmişleri var. Allah kahretsin. Neden *bizden* birini aramadı?" "Çünkü bizi korumak istedi. O zaman burada olmalıydın.

bunlar geldi."

Liam kaşlarını çatı. "Bunu biliyorum. Ona lanet kapıyı açmamasını söyledim." Telefonu fırlatmaya başladığında elini kapattım ve çekip aldım.

Telefon avucumda titredi ve ikimiz de ona baktık. Ekranda bir isim belirdi.

"Siktir git," diye yemin etti Liam.

Lainey ismine baktım.

Kim olduğunu bilmiyordum. Ama Liam'ın sert ifadesine bakılırsa olabilirdi.

"Kim o?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

FREDDIE

A Hafta. Koca bir hafta. Haberlerde kısa bir süre görüldükten sonra Emersyn kamuoyunun gözünden kayboldu. Ailesi Bir avukat ordusunun ve kurumsal çifte konuşmanın arkasına çekildi. Aslında, hala onun hakkında konuşanlar, yasal bir soruşturmadan tıbbi bir soruşturmaya kadar her şey hakkında spekülasyon yapmaya devam eden magazin programlarıydı. Daha da kötüsü, bazıları uyuşturucu sorunu olduğunu öne sürmeye başlamıştı.

Boo-Boo. *Uyuşturucu*
sorunu. Pislikler.

Tek katı tutum 'ailenin bu zor zamanda mahremiyetlerini korumak istemesi' oldu. "Annem hasta. Babam kalp krizi geçirdi." İkisi de makul görünüyordu. Haberler onlara değiniyordu ama sadece geçerken. Peki, gerçekten tehlikede miydiler? Yoksa bana yalan mı söylemişti?

Hayır. Kelimelerdeki titreme. Bu bir yalan değildi.

Korkuyu duyduğumda anladım.

Bir şey olmadan geçen her dakika kanımı çekiyor gibiydi. Haber alınamayan her gün, bedenimi saran gerginlik hissi daha da artıyordu. Hepimiz evi aramayı denedik.

Eğer cevap verme zahmetine girerlerse, uşağı asla geçemezdik. Doktor farklı bir yol izlemişti. Onun *doktoru* olarak aramıştı. Kendisine sadece fatura göndermesi söylendiğinde, telefonunu duvara fırlatmıştı. Cihaz paramparça olmuştu. Sonra çekip gitti ve onu üç gün boyunca görmedik.

Liam ve Rome tüm bu olanlar karşısında ilginç bir şekilde sessiz kalmışlardı. Ya da belki sadece birbirleriyle konuşuyorlardı. Bilmiyordum. Tek bildiğim uyuyamadığımdı. Yemek pek çekici gelmiyordu. Gitmek zorunda olduğunu söylediğinde sesindeki titremeden kurtulamadım. Neredeyse kederli bir iç çekiş. Ona böyle bir iç çekişten sonra iyi bir şey gelmeyeceğini söylemiştim.

Haklıymışım.

Hâlâ haklıydım ama artık beni dinlemiyorlardı. Jasper ve Vaughn, sevkiyatlarımızı kimin sabote ettiğini ya da kaçırıp et ticareti için kullandığını çözmek için fazla mesai yapıyordu. Hatta

et sattığından emin olduğumuz Bay Ridge Royals bu kadar cesur davranmıştı.

19 Elmaslar başlarını öne eğmişlerdi. Juan Ricardo muhtemelen Milo'nun döndüğünü duydu, altına işedi ve kaçtı. Onu er ya da geç yakalayacaktık.

Sokağa bakarken bıçağımı elimde evirip çevirdim. Adamlar evi temizliyordu. Ceset imhası tam bir baş belasıydı ama onlar işin zor kısmını burada yapıyor, sonra da hepsini ayırıyorlardı. Variller farklı gemilere, farklı limanlara gidecekti ve oraya vardıklarında geriye kalanlar insan olarak bile tanınmayacaktı.

Bu kısımda oldukça iyiydik.

Yine de, parçalara ayırdığımız adamlar bize hiçbir şey vermedi. Onları kimin kiraladığını bilmiyorlardı. Kuyruklarımızın hepsi de neredeyse bir gecede ortadan kaybolmuştu. Sadece Doc'u izleyen adamlar yakalanmıştı ama Liam'inkini izleyenler bir daha geri dönmemişti. Çok az şey biliyorduk ve Milo, kahretsin, Milo beni kızdırıyordu. Bu işin peşini bırakmamızı istiyordu.

Hiç şansın yok.

"Freddie," dedi Roma ve ben iki büküm oldum. Hangi cehennemden gelmişti bu adam? Sokağı taradım ve sonra tekrar ona baktım. "Bir fikrim var." "Boo-

Boo'yu geri getirecek mi?"

"Belki."

"Ben de varım." Çünkü *her şey* bundan daha iyiydi.

Başını salladı. "İşleri biter bitmez gitmemiz gerekiyor."

Doğru. Onları korumasız bırakamazdık. "Ne getirmemi istiyorsunuz?"

"Sadece sen, hemen şimdi." Roma durakladı, sessizlik neredeyse çok uzun sürdü. "Kimseyi bıçaklama."

"Şimdi mi? Yoksa sonra mı?"

"İkisi de." ile başka bir Başını salla, o yürüdü uzakta olarak sessizce olarak yaklaşmıştı.

"Söz vermiyorum," dedim birkaç adım uzaklaştığında. Bir sürü insanı bıçaklamak istiyordum. Boo-Boo'yu bizi terk etmeye kim ikna ettiyse ondan başlayarak.

O kişiyi bulduğumda tüm bahisler kapandı.

"VAY CANINA," DEDİM, İKİ ELİMİ HAVAYA KALDIRARAK İKİZLERDEN BİRİNE BAKTIM diğetine. "Bu bilgiye ne kadar zamandır sahipsiniz ve tek kelime etmediniz?"

"Milo henüz duymak istemiyor." Rome omuz silkti. "Jasper ve Vaughn iyi tepki vermeyecektir."

Liam kardeşine Roma'nın iyi davranmadığını düşündüğünü belirten bir bakış attı. İkisini de sikeyim.

"Bir hafta. Onunla *ne* yaptın?"

"Aileye ulaşmak için bağlantılarımı kullanıyorum," dedi Liam. "Milo'nun beni bu dünyada sevmesinin nedenlerinden biri..."

"Evet, evet, çünkü siz de aynı kibirli çevrelerde dolaşıyorsunuz, ama o öyle değil."

Piç kurusu en azından yüzünü buruşturma nezaketini gösterdi. "Hayır. Ama onu tanıyan insanlar tanıyorum."

"Onu tanıyan insanlar tanıyorum." Tedirginlik, bir arı kovanına tekme atılmış gibi sistemimi istila etti. Bu batma hissi hareket etmemi engelledi.

"Onu tanıyoruz. Senin bu *insanların* ne işe yarıyor?"

"Pek değil," diye itiraf etti Liam, ifadesi donuklaşmıştı.

"Çok değil mi? Yoksa hiçbir şey mi?" Önce göğsümü, sonra enseme ovuşturdum. Saçlarımı çekiştirmeye başlayacağım noktaya gelmemiştim. Ama bir düzeltmeye fena halde ihtiyacım vardı - ya bilgi ya da - hayır, hayır ya da. Başımı dik tutmam gerekiyordu çünkü bu adamların hepsi kendi kuyruklarının peşindeydi.

"Fazla değil." Rome bana bir telefon uzattı.

"Bu Boo-Boo'nun."

"Biliyoruz." Liam kardeşine bir bakış attı ama ekran kilidini açarken ikisini de görmezden geldim. Parola ekranın dışındaydı. "Bu 'çok değil' kısmı."

"Bizim dışımızda gelen arama yok." Açık olan uygulamalar arasında gezindim, sabit durmaya çalışıp başaramayınca volta atmaya geri döndüm. Hiçbir şey söylemediler ama birbirlerine zar zor baktıkları ve sonra diğetrinin zihnini okudukları o çılgın şeyi yaptılar. Hem havalı hem de ürkütücüydü.

Ayrıca, kart oynadığımızda ya da herhangi bir oyun oynadığımızda gerçek bir sürtüktü.

Onları görmezden gelerek ChatApp'e gittim ve açtım. Orada bir mesaj vardı.

Ara beni. Haberleri gördüm.

"Lainey kim?"

"Bilmiyoruz," dedi Liam. "İsim, herhangi biri olabilir."

"Ya da onun bir arkadaşı olabilir." Belki daha önceden. "Ona ulaştın mı?"

Rome kardeşine ters ters baktı ve Liam içini çekti. "Hayır," diye cevap verdi Rome'dan önce. "Bunu saklıyordu. Uygulamayı geri yükledim ve mesaj geldi. Güvenlik protokollerini kapattık, bu yüzden mesaj öylece silinmedi."

Her kelime sanki dişlerini geçirebilmek için cam çiğnemek zorundaymış gibi çıkıyordu. Rome'un ifadesi değişti. "Ona mesaj atmamız gerektiğini söyledim."

"Bu kötü bir fikir," dedi Liam. "Kim olduğunu bilmiyoruz ve onu önceden kontrol etmemizin bir yolu yok. Bu sadece bir isim."

"Ve bir numara." Adının yanındaki bilgi banner'ına tıkladım. Liam yüzünü buruşturarak, "Evet, yine çıkmaz sokak," dedi. "Ben koştum. Bu da bir şirket tarafından satın alınan bir LLC'nin yan kuruluşunun bir parçası olan bir paravan hesaba bağlı. Hellspawn'ın telefonunu takip etmenin bir yolu olmadığı gibi bunu da o kişiye kadar takip etmenin bir yolu yok."

"Vaughn'un telefonunu zulalarımızdan birinden alması dışında." Çoğuna sahiptik çünkü Liam onları bazı şirketler ağı ve diğer saçmalıklar aracılığıyla ayarladı. Bu kısma dikkat etmedim çünkü *umurumda* değildi. "Yani, Boo-Boo bu numarayı hafızasından ekledi."

"Ne...?"

"Bu numarayı *hafızasından* eklemek zorunda kaldı, telefonu yanında değildi. Kel ya da Jasper'daydı." Bana bir fikir verecekmiş gibi telefonu elimde çevirdim. "*Bunu* bırakmış. Peki ya diğer telefon?"

Roma başını salladı. "Burada değil."

"Yani, daha önceki telefonunu aldı ama bunu almadı. Neden? Neden birini bırakıp diğerini alıyorsunuz?"

"Bunun içinde iletişim bilgilerimiz var." Liam söyledi.

"Gitmeden önce diğer telefonuna eklemiş olabilir." Bir elimi havada gezdirdim, düşüncelerim neredeyse tenim kadar uğulduyordu. "Bu kişiyle iletişim halindeydi." Ne kadar süredir? Ve hiçbirimize söylemedi mi? O zaman bunu bize neden söylesin ki? Eski hayatıyla bir bağı vardı.

Yoksa öyle miydi?

Telefonun kilidini açarak mesaja geri döndüm. Diğer kişi okunduğunu biliyor olmalıydı ama başka bir şey göndermemişti. Haberleri gördüler, bu da Boo-Boo'nun eve gittiğini bildikleri anlamına geliyordu. Düşüncelerim bir

kasırğa, ses çok yüksek, parçalardan fazlasını yakalayamıyorum. Ama başka mesaj göndermemiştir.

Onu çoktan görmüş müydü? Bu telefonun onda olmadığını biliyor muydu? Tahmin etmiş olabilir.

Parmaklarım uçuşarak bir mesaj yazdım ve tam Liam "Yapma" diye hırlarken gönder tuşuna bastım.

Ama artık çok geçti, mesaj çoktan ekrandaydı. "Lanet olsun, Freddie." Kaşlarını çatı ama Roma benim yanımda durmak için hareket etti.

omuz ve mesajı okuyun.

Bu o değil. Telefonunu unutmuş. Ona yardım etmemize yardım edebilir misin? Rome, "Telefonunu şimdi çöpe atabilir," dedi.

"Yapabilir," diye kabul ettim. "Kesinlikle. Ama numarasını ezberlediğin, sonra tüm iletişimini gizli tuttuğun ve mesajları silen programlar kullandığın türden bir arkadaşsa? O zaman güvenebileceğin türden bir arkadaşdır - en azından Boo-Boo için."

Roma başını salladı ama bakışlarını ekrandan bir kez bile kaldırmadı. Orada bir avuç meme gibi durmuş, sanki her cevabı içinde barındırıyormuş gibi telefona bakıyorduk. Liam mutfığa gidip yemek pişirmeye başlayana kadar bir saat geçti. Bir saat sonra masadaydık, telefon şarj kablosuna takılıydı ve mesajı görebilmemiz için ekran açık bırakılmıştı. Ayrıca "Emersyn "in çevrimiçi olduğunu da gösteriyordu.

Umurumda değildi.

Bu, günlerdir yaşadığım ilk somut bağlantıydı. Ona en çok yaklaşabildiğim andı. Haberler bile onun hakkında tek kelime bile haber yapmamıştı. Onun uçaktan iniş hikâyesini tekrar tekrar yayınladılar. Görünüşe göre Liam'ın televizyonuna olan da buydu. Roma, haberler onlara güncel bir haber vermeyince televizyonu parçalamıştı.

Liam onu yerine koymamıştı.

Ekrandaki bir ışık beni yarı uykumdan uyandırdığında karanlıktı.

Roma benim yaptığım gibi öne doğru oturdu ve Liam sarsıldı.

Sen kimsin?

Hepimiz mesaja baktık. En üstte adının yanında yeşil bir nokta vardı. Çevrimiçi olmuştu. İkizlere bir göz attım.

"Cevap ver," dedi Liam. "Bu senin planın."

Doğru. Benim *planım*. Benim bir planım yoktu. Bir umudum ve duam vardı. İkisi de işime yaramamıştı ama belki Boo-Boo için yarayabilirdi.

Emersyn: *Arkadaşlar. Son birkaç aydır bizimle birlikteydi.*

Bundan başka bir şey söyleyemezdim. Boo-Boo ona bizden bahsetmiş miydi? Herhangi bir şey? Siktir. Çıkmaza mı girmek üzereydik?

Arkadaşı yok.

Bu çok üzücüydü.

Emersyn: *Açıkçası, bu bir yalan. Sana sahip.*

Ekran zıpladı ama sorun bağlantıda değildi. Ellerimdi. Titremeler geldi ve geçti. Şu anda bunun için zamanım yoktu. Muhtemelen daha fazla yemeliydim. Ama yemek en iyi günlerimde bile midemi bulandırıyordu.

Bunu nereden biliyorsun?

Uzun süre kelimelere baktım ve sonra omuz silktim. Siktir et. Tatlı dilli ya da çekici biri değildim.

Emersyn: *Çünkü senin numaranı ezbere biliyor. Önemli olmadıkça ezberleyemezsin. Bize yardım edecek misin, etmeyecek misin?*

Telefon bağlantısı sona erdi. Yeşil ışık kayboldu. Rome ayağa kalkıp sandalyesini aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Sandalye duvara çarptı ve sonra yere düştü. Liam eliyle yüzünü ovaladı.

"Bu fikir buraya kadarmış." Tam ayağa kalkmıştı ki bir telefon daha çaldı. Bu kez yüz ifadesi yorgunluktan teslimiyete dönüştü ya da belki de kızgınlıktı. "Buna bakmam gerek."

Cebinden bir telefon çıkararak odadan çıktı. Boo Boo'nun telefonunu tekrar önüme koydum ve ona baktım.

Bu Lainey denen kişi geri dönecekti.

Dönmek zorundaydı.

O Boo-Boo'nun arkadaşıydı. Gerçek arkadaşlar yalnız düşmene izin vermezler. Peşinizden atlarlar. Bazen seni çıkarmak için pisliğin içine daldılar. Bunlar ezberlediğin numaralardı.

Liam hışımla kapıdan geri dönerken, "Gitmem gerek," dedi aniden.

"Nereye?" diye sordum ama kapı çoktan arkasından kapanmıştı.

Kaşlarımı çattım.

"Starling'i bulamadı," dedi Rome. "Bunu bize söylerdi." Harika, peki başka nereye gitmesi gerekiyordu?

Roma sonunda kanepeye yığıldı ve ben de Boo-Boo'nun telefonu hâlâ elimdeyken camın yanına oturup şehri seyrettim. Ne kadar beklemem gerektiği umurunda değildi. Eğer geri mesaj atarsa, mesaj geldiğinde tam burada olacaktım.

Telefonum titrediğinde ve gözlerimi açtığımda şafağın ilk parmakları gökyüzüne dokunuyordu. Uykuya dalmak istememiştim.

Ne kadar yardımcı olabilirim bilmiyorum.

Bu berbat bir fikir.

Ama başı dertte ve ben yardım etmek istiyorum.

Mesaja baktım ve nefesimi verirken göğsüme bir şey çarptı. Sonraki üç satırda bir adres ve bir telefon numarası vardı. Sonra buluşmak için bir zaman.

Vay anasını. Bu...

Yerden kalkarak Roma'ya gittim ve kanepeyi tekmeledim. Gözlerini açtı. "Gitmeliyiz," dedim ona. "Oraya varmamız çok uzun sürecek ama yardım edeceğini söyledi."

Ona telefonu gösterdim. Mesajı incelerken tüm tavrı değişti. Cevabımızı beklememişti. Çoktan çevrimdışı olmuştu. "Bu bir tuzak olabilir," dedi Rome.

"Almak istediğim risk. Ya sen?"

Kanepeyi itti. "Ben sürüyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

EMERSYN

O bir Hafta Önce

"Evinize hoş geldiniz, Prenses."

Sesinden süzölen şefkat karşısında tüylerim diken diken oldu. Ondan uzaklaşıp pencereye doğru baktım. Uçak piste yönelmeden önce benim tamamen oturmamı bile beklememişti. Uçaklar yerde o kadar da hızlı hareket etmezken, bu uçak hızlanıyor gibiydi. Liam'ın olduğu yere dönüp bakmaya cesaret edemedim.

Amcama zaten yeterince cephane vermiştim. Olduğu gibi, hiçbir şey söylemedi. Gerçek piste ulaştığımızda, pilot kalkışa hazırlanmaları için personeli uyarmaya başladı. Birkaç dakika sonra pistte hızlandık, kalkış için yarışıyoruz. Uçağın burnu havalandığında midem bulandı ve kalbim sıkıştı. İkisi de geride kalıyordu. Bakışlarımı pencereye ne kadar sabitlersem sabitleyeyim, gözlerimin arkasında yanan sıcaklığı durduramıyordum.

Unutmak zorundaydım. Her şeyi gömmek zorundaydım. Eski Emersyn bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordu, yıpranmış duygusal nasırlar hâlâ oradaydı. Sadece yeni Emersyn pişmanlıklara sarılmıştı ki bu ikimizin de göze alamayacağı bir şeydi. Yutkunarak kulaklarımı eşitlemeye çalıştım ama ani patlama motorların gürültüsünü daha da keskinleştirdi. Amcamın düşünceli bakışlarının farkına varmak için buna ihtiyacım yoktu.

Sonunda uçak alçaldı ve personel bize katılırken hiçbir şey söylemedi. Onun yerine görevlilerden biri içkisini doldurdu ve sonra bana bir şey isteyip istemediğimi sordu. Ben hayır cevabını vermeden amcam, "İkimize de şampanya getir, kavuşmamıza kadeh kaldırma vakti geldi" dedi.

Ondan çok nefret ediyordum.

Küçük düşünce arka köşeden gizlice çıktı, ben onu geri iterken bile hırladı ve hırladı. Hiçbir şey hissetmedim. Ona karşı *hiçbir şey* hissetmiyordum. Çocuklar benim nefretimi karşılayamazdı. Geri dönmemin tek amacı onları güvende tutmaktı. Kalamayacağımı bilmeliydim.

Görevli yanımdaki masaya bir flüt bardağı koyarken "Buyurun," dedi. Altın rengi sıvı, sanki özel bir şakanın tadını çıkarıyormuşuz gibi neşeyle köpürüyordu. Ona başımı sallamadan önce bardağa zar zor baktım.

Amcam için çalışıyorlardı, bu yüzden hiçbirine potansiyel müttefik olarak bile güvenilemezdi. Bu kibar olamayacağım anlamına gelmiyordu.

"Bizi yalnız bırakın." Onun bu sözleri üzerine kadınlar geri çekildi ve bizim kamaramızla çalıştıkları alan arasındaki kapıyı kapattılar. Sürgülü kilit ve klik sesi bizi sessizliğe gömdü. "Bardağınızı alın, Prenseler."

"Hayır, teşekkür ederim." Bir an için ses tonumun düzgünlüğünden gurur duydum.

En ufak bir sarsıntı bile yoktu.

Yanıt vermedi, bizi ayıran uçuruma uzandı ve bardağımı aldı. Ancak o zaman oturduğu yerden kalkıp yanımdaki koltuğa geçtiğini fark ettim.

Sikeyim.

"Bardağınız." Bu bir rica değildi ama elimi karnıma ve orada hâlâ kabuk bağlamış olan dövmeyle götürdüm. Vaughn'dan istediğim ve onun üzerime çizdiği mürekkep. Bir ilkti. Bizim ilkimiz.

Baş yukarı. Kanatlar dışarı.

Başımı çevirdim ve amcamın bakışlarıyla karşılaştım. "Hayır, teşekkür ederim."

Gözleri soğuk, hesaplı ve karanlıktı. Elinde iki flüt bardağıyla yanıma otururken yüzündeki sert ifade affetmez gibiydi. "Prenseler..."

"Yapma. Beni geri istedin. Ben buradayım. Ama bana şantaj yapmandan başka bir nedenle buradayımışım gibi davranmayalım." Dudakları sıkıştığında ve gözleri daha da soğuklaştığında bile, eğer bu mümkünse, başka tarafa bakmayı reddettiler. İkiz siyah buz tabakaları gibiydiler, hain ve inatçıydılar.

Ağır bir iç çekişle gözlüğü yere bıraktı. Ne kadar hazırlıklı olursam olayım, elini saçlarımda gezdirmek için uzattığında irkilmemi engelleyemedim. Nazik dokunuşu bir yalandı. Her zaman yalandı. "Çok uzun zamandır yoktunuz, Prenseler. Sana ne yaptıklarını bilmiyorum ama..." Saçlarımı avuçladı ve ona bakmak zorunda kalmam için çekti. Kafa derime doğru çektiği için yandım ama dişlerimi sıktım. "Bunu düzelterek. Seni aramaktan asla vazgeçmedim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermedim.

Elini sıktı ve saçlarımı biraz daha sert çekti. "Değil mi?"

"Farkındayım."

"Güzel." Birdenbire elini gevşetti. "Kayıp olduğunu öğrendiğimizde, aile için ekstra güvenlik getirdim. Benedict denen kızla bile konuştum."

Yapma. Tepki gösterme. Tepki verme.

Tepki verme. "Kim?"

Homurdandı, sonra şampanya kadehini aldı ve elime koydu. Parmaklarımı bardağın etrafına kapatırken bile elimi öyle sert bastırdı ki bardağın kırılabileceğini hissettim. Elimini sıkıca bardağın üzerinde tutarken, kendi eline uzandı. "Merak etmeyin Prenses. Her şeyi düzelteceğiz." Bu söz midemde bir korku yarattı. Bardağını benimkine dokundurup, yukarı doğru bastırırken bile içmek için kendi bardağını kaldırdığında daha da arttı.

İstemiyordum ama giymek istemediğim sürece uzun bir yudumda içtim. Sonunda elimi bıraktığında ondan onay yayılıyordu. "Bir tane daha," dedi ve bu bir soru değildi. Onun yerine bardağımı ve kendi bardağını doldurdu.

Şampanya kupkuruydu ve alkol yumruk gibi çarpıyordu. Belki de bu yüzden içmemi istiyordu, rahatlayayım diye. Elbette. Neden olmasın? Herhangi bir teşvik olmadan ikinci kadehi de yuvarladım ve sonunda elimi bırakıp sandalyesine geri oturdu. Bir elini bacağıma sıkıştırması, temastan kaçmak için çaresizce bir girişimde bulunarak cildimin sürünmesine neden oldu, ancak üçüncü kadeh şampanyaya kadar artık umurumda değildi.

Benden başka bir şey istemedi ya da görevliler yemek getirdiğinde yemem için ısrar etmedi. Bir ara sohbet eder gibi, "Refakatçinizin icabına bakıldı," dedi ama umurumda değildi. Bu Marta'ya ödeme yaptığı ya da onu öldürdüğü anlamına gelse de benim için fark etmezdi. "Ayrıca gelecekte o topluluğa geri dönmeyeceksin. Aslında, önümüzdeki birkaç yılı değerlendirip hedeflerini ve seçimlerini yeniden gözden geçirmen gerektiğine inanıyorum."

Elbette. Neden olmasın? Neredeyse on dokuz yaşındaydım. Muhtemelen çocukça şeyleri bir kenara bırakmanın zamanı gelmişti. O konuşmaya, planlar yapmaya, ben de içmeye devam ettim. İnmeden önce şişeyi bitirdim. Bradley Amca uçaktan hemen ayrılmak yerine yeni güvenlik ekibi gelene kadar bizi bekletti. Bize eşlik etmek için uçağın kapısına kadar geldiler.

Merdivenlerden indiğimiz andan itibaren bunun nedeni açıldı. Basın her yerdeydi. Basın. Yanıp sönen kameralar. Bağırarak sorular soruyorlardı. Amcam beni yanına çekti ve ben başımı eğip hepsinden uzaklara baktım. Bir, fotoğrafımın çekilmesini istemiyordum. İki, sorularına cevap vermek istemiyordum. Üç, eğer ağzımı açarsam çılgılık atmaya başlayabilir ve asla durmayabilirdim.

Arabaya giden yol boyunca bir kolunu bana doladı ve güvenlik insanları geri itti. Bir rozet parıltısı yakaladım ama amcam adamla ilgilenmek için dönmeden önce beni içeri itti. Limuzinin içi oda spreyi ve belli belirsiz temizlik maddesi ve tütün kokuyordu. Bradley Amca arabaya binene kadar kolonyasının iğrenç notalarını fark etmemiştim.

Koltuğun üzerinde kıpırdandım ama ben uzaklaşmadan elini tekrar dizime sıkıştırdı. Parmakları derimi ısırды, ben geri çekilene kadar acı her saniye arttı. Ancak o zaman gevşedi.

Bradley Amca, "Yarın seni yeni güvenlik ekibinle tanıştıracam," dedi ve sözlerinin algılanması birkaç dakika sürdü. Bu ve evine gitmekten söz etmesi. "Ailen meşgul, yine de dönüşünü duymak her ikisi için de iyi olacak."

"Ne güvenlik detayı?" İhtiyacı olan bir ünlü değildim.

Bradley Amca bana duygudan yoksun bir sesle, "Seni bir daha kimsenin alıp götürmesine izin vereceğimi sanıyorsan," dedi. "Büyük bir yanılgı içindesin. Seni götürenlerin icabına bakılacak... Sen benim için zarar görmene ya da fidye karşılığı geri alınmana izin verilmeyecek kadar değerlisin."

Fidye.

"Kimse beni fidye için kurtarmadı."

"Öyle değil miydin?" Bana esrarengiz bir bakış attı. "Sizi başka nasıl bulabileceğimi düşündünüz, Prenses?"

Saçmalık. Düşüncelerim normalden biraz daha yavaş çalışıyor olsa bile. "Fidye alsaydım, beni geri almak için tehdit etmene gerek kalmazdı."

"Seni asla tehdit etmem," dedi eğilip yanağımdan öpmeden önce. Ağzıma dokunamadan irkilerek uzaklaştım. Ses tonu sertleşti. "Ama sana verilen zararı geri alacağım. Daha önce benden hiç korkmuyordun."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Artık senden korkmuyorum." "Korkmuyor musun?" Bu tek kelimedenden meydan okuma damlıyordu.

"Hayır." Garip bir şekilde, bu doğruydı. Belki de sarhoştum. Ya da belki gerçekten limitimi aşmışım. "Senden korkmuyorum."

Elini yüzüme doğru kaldırdığında irkildim. "Gerçekten mi? O zaman neden irkilip duruyorsun?"

"Çünkü beni iğrendiriyorsun."

Kelimeler serbest kaldı. Kendimi eski Emersyn'in kalıbına sokmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, artık bana uymuyordu. Hamlesini telgrafla bildirdi. Geldiğini gördüm ve elinin geri gelip vuruşunu izledim. Yüzüme inen sıcak tokat yaktı. Güç, yanağımın içindeki yumuşak deriyi dişlerime doğru itti ve kan tadı aldım.

Bakırımsı tat ağzıma doldu ve tenimde parlayan acıyla birlikte beni ayılttı. Elimi üzerine koymak için uzanmama bile gerek kalmadı. Gözlerimi kırpmadan bakışlarıyla karşılaştım. "Beni hâlâ eğlendiriyorsun." Ben konuşurken kan lekeleri püskürdü ve bir damlası yanağına isabet etti. Bir sonraki darbe beni pencerenin camına çarptı ve dünya bir süreliğine karardı.

Uyanık kalmalıyım ama bilinçli olmak istemiyordum. Burada olmaz. Bir daha asla. Her neyse, büyük evine giden yolu işaretleyen siyah kapılardan geçerken yeniden uyandım. Bradley Amca şoförü beklemedi, kapıyı iterek açtı ve içeri uzanmadan önce dışarı çıktı. Kolumdan tuttu ve beni koltuğun diğer tarafına sürükledi.

Topalladım, ona karşı koymadım ya da yardım etmedim. Beni arabadan çıkardıktan sonra etrafıma bakındım. Merdivenlerde hiç personel yoktu. Şoför hâlâ arabadaydı ve başka bir araç da yoldan geliyordu. Güvenlik mi?

Ne arabayı ne de direksiyondaki adamı tanıyabildim. Yine de o eve girmek isteyeceğim son şeydi. Geri döndüm. Bu kadarı yeterliydi. Bradley Amca, "Gidelim," diyerek beni harekete geçirdi ve ben "tökezledim". Benim bir ağırlık gibi düşmeme hazırlıklı değildi. Dengesi bozuldu ve beni bırakmak zorunda kaldı, yoksa kendisi de düşecekti.

Bir sonraki hamleyi kaç kez çalıştıysam kaslarım otomatik olarak tepki verdi, alnımı kasıklarına çarptım. Ne kadar iğrenç olsa da, bu darbe yumruğumdan daha sert vuruyordu ve vururken bile ellerimi dizini sarmak ve çekmek için serbest bırakıyordu.

Yere düşerken acı dolu bir ses çıkardı ve ben de ayağa kalkıp koşmaya başladım. Kaçmak. Liam'ın kim bilir ne kadar zamandır öğrettiği şey buydu. Sersemletmek, yaralamak, yapabiliyorsam etkisiz hale getirmek, sonra da deli gibi kaçmak. Ondan, korkunç odaları ve daha da korkunç anıları olan korkunç evinden hızla uzaklaştım. Arabaya ya da kara kapılara doğru gitmedim.

Bunun yerine, bakımlı çimenlikten geçerek araziye çevreleyen ağaçlara doğru ilerledim. Çitin diğer tarafında özel bir koruma alanı ve onun ötesinde de devlet arazileri vardı. Her yer ağaçlıktı. Bir keresinde orada kaybolmuştum.

Ben küçükken. Bradley Amca ve arama ekibi beni bulmayı başarana kadar neredeyse donuyordum.

Bazen, keşke donmuş olsaydım diyorum. En azından o zaman sadece uyuyan ben olurum. Arkamdan bağırırlar geliyordu ama onları duymazdan geldim. Ciğerlerim yanıyordu. İttiğim onca alkol bu uçuşu daha kolay hale getirmemişti. Karnımdaki dövme attığım her adımda sızlıyor ve devam etmem gerektiğini hatırlatıyordu.

Tek yapmam gereken kaçmaktı. Ondan sonra ne yapacağıma karar verecektim. Numaraları bende vardı. Ama Bradley Amca onlardan çok uzaktaydı. Braxton Limanı'ndan çok uzakta. Zamanım vardı. Onları uyurabilirdim.

Ağaçların altından ve etrafından koşarken ayaklarımın altında yapraklar çıkırdıyordu. Özgürlüğe sadece birkaç metre kalmıştı. Çit kesinlikle bir engel değildi, üstündeki siyah metal sivri uçları insanları tırmanmaktan caydırırsa bile.

Çok daha gençken parmaklıkların arasından kayabilirdim. Şimdi ise üstlerinden uçuyorum. Arkamdan yükselen bir ses böğürürken kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Görmezden geldim. Bradley Amca. Onun güvenliği. Kim olduğu önemli değildi.

Bana yardım
edemezlerdi. Kaçmak
zorundaydım.

Sonunda çit tam karşımdaydı ve üzerine çıkar çıkmaz atladım. Parmaklıklara tutunduğumda momentum beni yukarı itecek ve sonra dönecektim. Ancak bunun yerine, geriye doğru uçup yere çarpmadan önce yüksek bir patlama sesi ve iki kolumu da saran şok edici bir yanma oldu.

İçimdeki tüm hava boşaldı. Çarpmanın acısı. Ellerimde acı. Sarsıldıkça ve seğirdikçe acı tüm sistemime yayılıyordu.

Sonra yabancı bir adam görüş alanımı doldurdu. "Aptal kız, çitlerde elektrik var." Beni yukarı doğru sürüklerken sesinde zerre kadar acıma yoktu. Neredeyse hiç direnç göstermedim, bırakın parmaklarımı, beynimi bile işbirliğine ikna edemedim. Beni omzunun üzerinden attı ve eve doğru yürüdü.

Her şey acıyordu, her şey sallanıyordu ve oraya vardığımızda beni yere bıraktı ve amcamla yüzleştirdi. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı, kontrol altına almaya çalışmadığı bir öfke. Bana bağırdı ama ben sallanırken hiçbir şey duymuyordum. Kahretsin, canım yanıyordu.

"Eee?" diye sordu. "Bir şey söyle."

Ağzımı açtım ve hemen üzerine kustum. Bayılmadan önce duyduğum son şey onun küfürleriydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Sonraki birkaç gün bulanık geçti. Uyandığımda eski odamdaydım ve kapı kilitliydi. Parmaklıklar bile vardı.

penceremde. Ne kadar tuhaf. En azından hâlâ giyiniktim ve başka hiçbir yerimde tanıdık bir acı yoktu. Ya da ben kendimi yukarı itmeye çalışana kadar yoktu.

Ellerim çok acıyordu. Avuç içlerime baktığımda, üzerlerindeki kırmızı çizgilere inanamadım. Çitlere elektrik vermişti. Ne zamandan beri? Gerçi en son ne zaman tırmandığımı hatırlamıyordum ama küçükken tırmanmışım.

Kendimi yataktan dışarı sürüklerken vücudumdaki her kas protesto ediyordu. Duş almak ve dişlerimi fırçalamak istiyordum. Bir ara bana yemek getirdiklerini hayal meyal hatırlıyordum ama reddetmişim. Getirdikleri içecekleri bile istememiştim. İki kez, banyodan su almak için kendimi yataktan dışarı sürükledim. Uyku ve acı beni esir almıştı. Yoksa uyuşturucu muydu? Kafa karışıklığı gerçektir.

Odayı taradığımda ne telefon ne de televizyon bulabildim. Yıllar sonra ilk kez, pembe dantellerle süslü perdelere, tüylü halıya, hatta pembenin daha yumuşak bir tonuyla döşenmiş tüylü sandalyeye gerçekten baktım. Pencere kenarındaki koltuk boyunca doldurulmuş hayvanlar vardı. Hepsi de teslim edildikleri güne kadar temiz ve ilk güne gibiydi.

Hiçbiri dikişli kolları ve düzleştirilmiş kürküyle yaralı oyuncak ayı kadar sevilmemiş ya da yıpranmamıştı. Pencereye doğru yürüdüm ve parmaklıkların arasından dışarı baktım. Odam arazinin güney tarafına bakıyordu, yoldan ve her şeyden uzaktaydı. Orman orada duruyor, benimle alay ediyordu. Siyah elektrikli çit benimle alay ediyordu. Eğer ona tekrar tırmanmayı planlıyorsam, tutunmak için lastik bir şeye ihtiyacım olacaktı.

Ya da belki bir ağaca çıkıp üzerinden geçebilirim. Oldukça yakın olanlar vardı. Düşüş acıtabilirdi ama hayatta kalabilirdim. Derim kaşınıyor ve sürünüyordu. Dövmemi de kontrol etmem gerekiyordu. Ona iyi bakmıyordum. Vaughn-

Kapıyı onun adına kapattım ve gözlerimi kapattım. Onları düşünme. İçeri girmelerine izin verme. Şu anda olmaz. Zaten kumar oynamış ve ilk raundu kaybetmişken olmaz. Ellerimi esnetmeye başladığımda parmaklarım acıdı. Yanmış ya da

Hayır, kaslarımın çalışmasına ihtiyacım vardı. Kenarlarında kabarcıkların izleri vardı. Bir tanesi kırılıp açılmış ve ağlamıştı.

Harika.

Yıkanmaları gerekiyordu. Karnım da öyle. İhtiyacım olan son şey bir enfeksiyondu. Bu da kıyafetlerimi değiştirmem gerektiği anlamına geliyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, spor çantam hiçbir yerde yoktu. İçimde onu bir daha göremeyeceğime dair bir his vardı. Burası benim odamdı ve şifonyerin bir çekmecesini açtığımda içinin kıyafetlerle dolu olduğunu görünce şaşırmadım.

Dantelli külot.

O çekmeceyi kapattım.

Sadece orada bana aldığı hiçbir şeyi giymiyordum. Dolabın en arkasında eski bir tişört ve muhtemelen unuttuğum bir çift tayt bulana kadar ellerim itiraz ederken olabildiğince dikkatli bir şekilde aradım. Dizinde bir yırtık vardı. Buraya kadar gelebildiklerine şaşırmıştım. Ama tişörtün altına giyebileceğim bir bikini de vardı. Sütyen olmazdı ama yardımcı olurdu.

Katmanlar iyiydi.

Tuvalet masasından bir sandalyeyi yanımda banyoya sürükledim. Oraya varınca kapıyı kilitledim -şuna bakın, hâlâ çalışıyor. Sonra sandalyeyi kapı kolunun altına sıkıştırdım. Gerçekten girmek isteseler bile onları dışarıda tutmazdı. Jasper muhtemelen kapıyı tekmeleyerek içeri girebilirdi-

Göğsümdeki acı bir balon gibi genişledi ve patlamakla tehdit etti. Fazla zamanım yoktu. Beni izliyorlarsa, banyoya gittiğimi anlamışlardır. Etrafımdaki odayı taradım. Lanet olsun.

Bırak baksınlar.

Kıyafetlerimi çıkardım ve karnımdaki derinin çekilmesinden ve sırtımdaki taze çürüklerden dolayı birden fazla kez irkildim. Düşüş kötüydü ama asıl berbat olan inişti. Giysilerim ter kokuyordu. Garip bir şekilde minnettar olduğum bir gerçek. Ne kadar pis olsam da kimse beni soymamıştı. Aynada karnımı kontrol etmeden önce suyu açtım. Uykum sırasında çok daha fazla kabuk bağlamıştı. Hay sikeyim. Eskisinden daha temiz tutmam gerekiyordu. Dövmenin üzerindeki sargı bağlı görünüyordu.

Yavaşça soymaya çalışmak işe yaramayınca duşa girmek için bekledim. Su ellerimi çok acıtıyordu ama dövmeyi temizlemem gerekiyordu. Plastik sargıyı kabuğun bir kısmıyla birlikte çıkardım. Yüzümü buruşturarak sabuna uzandım ve dövmeyi temizlemeden önce ellerimi dikkatlice yıkadım. Kabuğun bir kısmı döküldü ama hepsi değil.

Yıkayın, fırçalamayın.

Sonra dikkatlice durulayın. Bunu yapar yapmaz geri kalanını aceleyle tamamladım. Çürüklerimin ya da ellerimin ne kadar şikayet ettiği umurumda değildi. Saçımı yıkamak yardımcı oldu, geri kalanı da öyle. Sonra, havluya sarınmış ve sırlıklam bir halde dişlerimi fırçaladım. Sonra nefes almak için tuvaletin üstüne oturdum.

Kapanan bir kapının sesi bana birinin dışarıda olduğunu ya da az önce dışarıda olduğunu söyledi. Üzerimi kuruladım ama kıyafetlerimi giymeden önce bununla vakit kaybetmedim. Burada nemlendiricim yoktu, sanmıyordum ama kıyafetlerimi giydikten sonra aramak için bekledim. Banyodaki hiçbir şey işe yaramadı. Bazı saç ürünleri. Çöpe attığım bir torba son kullanma tarihi geçmiş kozmetik ürünü. Daha fazla tuvalet kağıdı, genel tuvalet malzemeleri için ekstralar ve hepsi bu kadardı. Burada bir saç kurutma makinesi bile yoktu. Sanırım bana herhangi bir silah bırakmak istemediler.

Saçlarım hâlâ damlıyordu, bir tarakla taradım ve oradan ayrıldım. Kapının yanında durarak bir şey duymak için kendimi zorladım. Hareket sesi olmaması odamın boş olduğu anlamına gelmiyordu. Amcamın yeni güvenlik ekibi odama girip çıkarken oldukça serbest davranıyordu.

Bayılmadan önce üzerine kustuğumdan beri *onu* görmemiştim. Bir bakıma, neredeyse komikti.

Neredeyse.

Ama pek sayılmaz.

Onu utandırmıştım.

Ona karşı geldim.

Kaçmaya çalışmıştım.

Er ya da geç, cezasını vermek için geri dönecekti. Nabzım

hızla atıyordu ama sonsuza kadar banyoda kalamazdım.

Yani, yapabileceğimi sanıyordum ama saklanmama izin vereceklerinden şüpheliydim. Ellerimin dağınıklığını görmezden gelerek sandalyeyi kapıdan uzaklaştırdım ve sonra kilidi açtım. Bir yanım kapının çarparak açılmasını bekliyordu.

Soğuk bir dehşet midemi bulandırdı. Bu, kulüp binasında uyandığım zamandan bin kat daha kötüydü. O zaman bile burada olduğumdan daha güvendedim. Keşke bunu daha önce anlasaydım. Pişmanlıklarım gömleğimi ıslatan su damlacıkları gibi üzerime yapışmışken kapıyı açtım. Yine de sandalyeyi dışarı çekmedim. Eğer bir duşa ihtiyacım varsa, dünyanın geri kalanıyla arama girebilecek her şeye ihtiyacım vardı.

Şirketim yatak odasının ortasında duruyordu, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde boş bir ifade vardı. Güvenlik.

Rahatlama kaslarımı gevşetti ama gardımı düşürmeye cesaret edemedim. Adam amcam olmayabilirdi ama bu arkadaşım olduğu anlamına gelmezdi. Ne de olsa beni yerden kaldırmış ve geri götürmüştü.

"Bayan Sharpe," dedi en kişisel olmayan tonda. "Bay Her Kimsen."

Dudakları sanki gülümsemeye çalışmış da becerememiş gibi inceldi. "Bana Bay Cole diyebilirsiniz."

"Ne. Ne. Sikeyim. Hiç." Çenemi kaldırdım. "Neden buradasın?"

"Yemek yemen lazım."

Omuz silktim. "Aç değilim."

Adamın gülümsemesi daha da korkutucu bir hal aldı. "Aç olup olmadığını sormadım. Bana verilen emir yemek yediğinden emin olmak." Bir tepsi yemeğin durduğu masaya başıyla işaret etti. "Umarım işbirliği yapmamayı seçersiniz."

Son birkaç kelimeyi söyleme şeklindeki bir şey omurgamda endişe yarattı. "Gençleri taciz etmekten zevk alıyor musunuz, Bay Bok Çukuru?"

Gözleri kısıldı. Adam iriydi. Milo'nun büyük olduğu gibi büyüktü. Liam gibi iriydi. Ama kafamın arkasında Liam'ın sesini duyabiliyordum. *Ondan uzaklaşırsan daha güvende olursun. Erkekler daha uzundur, yaklaşırsan risk alırsın. Bu yüzden hızlı olmalısın. Herkesin bir zayıf noktası vardır.*

"Sonuçları olmadan istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünen şımarık, çürümüş küçük prensesler mi?" Sırıttı. "Senin gibi küçük sürtükleri kahvaltıda yerim."

"İğrenç." Prensес kelimesinden ürpermedim. Bunların hiçbirinden ürpermeyi reddettim. Bunun yerine tepsiye doğru yürüdüm ve kapağı kaldırdım.

Izgara peynir ve domates çorbası.

Gördüğümde midem bulandı. Domates çorbasından nefret ederdim. İğrenç bir şeydi.

Bradley Amca'nın da en sevdiklerinden biriydi. Özellikle bisque içinde severdi. Boğazımın arkasındaki safrayı yutarak sandviçin yarısını aldım, çünkü iki üçgene bölünmüştü. İstenmeyen misafirime bakarak sandviçten bir ısırık aldım. Zımpara kâğıdı çiğnemek gibiydi ve aynı kolaylıkla yutuldu.

"İşte. Yedim."

"Hepsi," dedi. "Her lokması ve damlası. Yoksa boğazından aşağı dökceğim." Tekrar gülümsedi ve bu bakışta dostane hiçbir şey yoktu. "Dediğim gibi, direnmekten çekinme. Burada surat asan bir veledin çılgınlıklarını umursayan kimse yok."

Surat asan bir velet mi?

"Siktir. Seni." Ama bir ısıruk daha aldım. Bana güldü ama umurumda değildi. Yemek istemesem bile yemeğe ihtiyacım vardı. Çorbayı bile yuttum. Yine de acele etmedim, orada durdum, yutmadan önce her lokmayı en az yüz kez çiğnedim. Seğirmeye başladığına yemin edebilirim. Yemeği neredeyse bir saat uzatmayı başardım. Ancak işim bittiğinde su bardağını elime aldım, banyoya girdim ve musluktan tekrar su doldurmadan önce bardağı boşalttım.

Homurdandı ama yanıma gelmek için hiçbir hareket yapmadı. Yemek midemde sert bir yumru gibi oturuyordu. Bardağı boşalttıktan sonra tepsiye geri koydum. Ve ona bir el salladım. "Şimdi alıp gidebilirsin."

Küçümseyici ses tonu sinirime dokundu çünkü yumruğunu sıktı ve bana doğru bir adım attı. Çenemi kaldırarak bekledim. Ne yapacaktı acaba? Bana vuracak mıydı? Amcam, morlukları bana vermediği sürece morarmamı istemiyordu. Bir parçam neredeyse bu adamın bana zarar vermesini diliyordu. Beni doktora götürecek kadar incitmesini.

Ancak Bay Shithole Cole sözlü olmayan tehdidini yerine getirmek yerine tepsiyi aldı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açmak için kilidini açmasına gerek yoktu. Dışarı çıktığında sürgüler yerine oturdu.

Tekrar kilitlendi.

Kayar cıvatalar gibi ses çıkarıyorlardı. Ne fark ederdi ki? Kilit açmayı hiç öğrenememiştim. Zaten bunlardan birini açabileceğini de sanmıyordum. Yatağa doğru yürüdüm, pembe firfırların ve dantellerin ortasına oturdum. Bu odadan nefret ediyordum.

Bu evden nefret ediyordum.

Kilitler tekrar açıldı ve kapı içeri doğru itildi. Bay'a ters ters baktım. Shithole-Cole içeri girerken. "Doktor seni görmek için burada."

"Umurumda değil."

İsteyeceğim son şey amcamın doktorlarından biriydi.

"Direneceğini umuyordum." Odanın öbür ucundan bana doğru yaklaştı ve ben de komodinin üzerindeki lambayı kaptığım gibi ona doğru fırlattım. Bir kükreme sesi çıkardı ama ben çoktan ayağa kalkmış ve yatağın üzerine çıkmıştım.

ve kapıdan çıktım. Kapıyı çekerek kapattım ve kilitleri fırlattım, sonra döndüm ve başka bir adama çarptım.

Lanet olsun.

Kaya gibi sağlamdı, düşmemem için beni kollarımdan tutarken bana ters baktı. Sadece beni kapıya geri çarptı ve sırtımdaki morlukları aydınlattı. Yardımcı olma kısmı buraya kadarmış. "Direneceğini söyledi," dedi adam kapının kilidini açarken beni hareketsiz tutarken. Son kilit de çözülür çözülmez içeri doğru çekildi. Adamın tutuşu olmasaydı düşebilirdim.

Ellerini enseme kenetleyen Bay Cole bana doğru baktı. Saç çizgisi boyunca uzanan bir kesikten sadece bir damla kan damlıyordu.

Cole beni geriye doğru sürüklemeye başlarken diğer adam ona "Yapamazsın," dedi.

"Ne dediğini duydunuz, eğer direnirse onu cezalandırabilirmişiz."

"Evet ve eğer onu becerdiğini öğrenirse, sikini kesmemi ister." Yeni adam Bay Cole'dan bin kat daha korkutucuydu. Tehdidini konuşarak dile getirdi. "Şimdi onunla oynamayı bırak ve onu aşağıya getir. Doktorun onu muayene etmesi gerekiyor ve tam bir rapor istiyor."

Cole parmaklarını boynuma doğru bükte. Pek de nazik olmayan kurtarıcım arkasını döner dönmez Cole başını eğerek fısıldadı: "Her zaman prensesin yanında olmayacak ve inan bana, bunun bedelini ödeyeceksin ve ben de bunu senin kışından çıkaracağım."

Eğer bu şekilde oynamak istiyorsa. Çılgılık attım.

İçimden kopan ses ayak parmaklarımdan ucuna kadar geldi. Önümüzdeki adam arkasını döndü ve Cole bu sesle beni neredeyse yere düşürüyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve *hiçkırık hiçkırık ağladım*.

"Ne yaptın lan sen?"

"Ben o küçük kaltağa hiçbir şey yapmadım." İma edilen henüz havada asılı duruyordu. "Oh, Tanrı aşkına." Yeni adam pazularımı morartıcı bir şekilde kavradı.

ve beni yerden kaldırdı. "Ağlamayı kes." Yüzünü benimkine yaklaştırırken kelimeleri hırladı ve neredeyse burun buruna geldik. "Yoksa sana ağlayacak bir şey vermesine izin veririm."

Bu tehdit karşısında boğazım düğümlendi. "Aletini keseceğini söylediğini sanıyordum."

"Yapacağım," dedi ve sonra sırtıttı. "Ama yine de ağlamak için bir nedenin olacak, değil mi?"

Daha önceki korku bin kat geri geldi.

"Şimdi," dedi. "Benimle gel ve uslu dur yoksa Brandon'ın seni kanayana kadar sikmesine izin veririm. Sonra da onun kanını akıtırım."

"Pislik herif," diye hırladı

Cole. "Kapa çeneni."

Şok oldum, Cole yaptı.

Ona inandım. Cole da öyle.

Sanırım doktora gidecektim.

"Bir adın var mı?" Merdivenlerden inerken ona sordum. "Evet," dedi.

"Dua et de hiç öğrenmeyesin."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırdım. Salondaki "doktor" olmasını dilediğim kişi değildi. Onu tanıımıyordum ama onu gördüğüm anda tek yapmak istediğim kaçmaktı. Ama kaçamadım. Her taraftan kuşatılmış ve korku dolu bir evde kilitli kalmıştım.

Eksik olan tek şey onların efendisiydi.

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

EMERSYN

Doktor Schuitevoerder'in buz gibi varlığı endişelerimi bir nebze olsun azaltmadı. Aslına bakarsanız, bana sabitlediği kalıcı bakış gözlükleri rahatsızlığımı daha da arttırdı. Bırakın sempatik olmayı, hasta başındaki tavırlarının hiçbiri destekleyici bile görünmüyordu.

Doktor ayağa kalkarken aniden, "İçinizden biri kalabilir," dedi. "Diğerleri dışarı çıksın."

Bu beni şaşırtmamalıydı ama uzun boylu, karanlık, tehlikeli ve ölümcül olacağına söz veren biri kaldı. Bir şey söylemesine bile gerek yoktu. Diğerleri sadece gitti. Gitmeden önce bana bir öpücük veren Cole da dahil. İğrenç pislik.

"Soyunun," dedi doktor yalnız kaldığımızda. Şu anda çift kapının önünde duran ve kollarını kavuşturmuş olan gardiyan dışında yalnızdık.

"Hayır." Kollarımı kavuşturdum. Pek bir şey giymediğimi kabul ediyorum ama Doktor Patenci-Vorder üzerimdekilerin hiçbirini çıkarmıyordu. "Kimsin sen?"

Doktor bana odaklandı ve gözlerini kısmak yerine gözlüklerini çıkardı. "Beni tanımadınız mı, Bayan Sharpe?"

"Hayır." Yine de onunla ilgili her şey tüylerimi diken diken ediyordu. Görünüşe göre bu evde olmanın ön koşulu buydu. "Ve on sekiz yaşında olduğuma göre, buna ben karar verebilirim, yani soyunmamın cevabı sadece hayır değil, kesinlikle hayır."

Gözlüklerinin kulaklıklarından birini alt dudağına dayayarak beni inceledi. "Yaralarınız var ve incelenmeleri gerekiyor. Ayrıca birkaç gün önce bir şok geçirmişsiniz."

"Ve on beş dakika önce biri beni tecavüz etmekle tehdit etti. Hâlâ soyunmuyorum."

Refakatçimize -koruma köpeğimize- Bay Adımı Bilmek İstemiyorsun her ne haltsa ona baktı. Ben bakmadım. Çevremden onu seçebiliyordum. Yine de onun yetkili olduğunu kabul etmeyi reddettim. Hâlâ elimde tutmayı başardığım küçük kontrolü de teslim etmeyecektim.

Dürüst olmak gerekirse, amcamın burada *olmadığına* ve üzerine kustuğumdan beri onu görmediğime inanamıyordum. Onu görmek istediğimden değil. Ama

Daha önce beni hiç bu kadar kafese kapatmamıştı. Bu şekilde değil.

Daha önce de ondan hiç bu kadar uzun süre kaçmamıştım.

"Ellerinizi başlayalım, sonra konuşuruz," dedi doktor iç çekerek, bekçi köpeğinin ona bir iyilik yapmayacağı anlaşıldığında.

"Ne biçim doktorsun sen?" Açıkçası onun yanına bile yaklaşmak istemiyordum. Doktorlara güvenilmezdi. İki tanesine güvenmek gibi bir hata yapmıştım.

Biri ölmüştü.

Diğeri beni istemedi.

"Meşgul biri," dedi. "Şimdi ellerini göreyim." Gözlüklerini tekrar yerine yerleştirdikten sonra aramızdaki mesafeyi kapattı. Resmi bir oturma odasında olduğumuz gerçeği, genel tuhaflığı daha da artırıyordu. Odanın, tıpkı benim odamda olduğu gibi arka taraftaki bahçeye bakan pencereleri vardı ama hepsi panjurlu ve kapalıydı.

Bana yaklaşmak için harcadığı birkaç saniye boyunca, saldırmayı düşünüyordum. Ama gidecek hiçbir yer yoktu. Onu kışının üstüne devirsem bile, bulldog tam oradaydı. Doktor bileğimi kavradığında. Sağ elimi kendisine doğru çekmesine izin verdim ve o da yanıkları inceledi. Eldiven giydiğini ancak o zaman fark ettim.

Bu da bir şeydi, gerçi gözlükleriyle uğraşüyor ve telefonundan bir şeyler okuyordu, yani belli ki sağlık koşullarından pek haberdar değildi. Mırıldanarak sol elimi işaret etti.

"Çok acı çekiyor musun?"

Evet, ama nedense ona hiçbir şey söylemek istemedim.

İçgüdülerime güvenerek omuz silktim. "Yaşayacağım."

"Açıkça." Görünüşe göre benden etkilenmemişti. Böylece ikimiz de etkilenmiş olduk. "Rapora göre düşmüşsünüz ve sırt üstü yere çakılmışsınız."

"Bir şeyim yok." Antrenmanlarda daha kötü çürüklerim olmuştu.

"Buna ben karar vereceğim. Dön de bakayım." Bu adama vermek istediğim en son şey sırtım ya da tenime erişimdi.

"Sadece yap," dedi bulldog. "Ne kadar çabuk işbirliği yaparsan, bu iş o kadar çabuk biter."

Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama haklıydı. İkisinden de uzaklaşarak gömleğimin eteklerine uzandım ama doktor çoktan yukarı doğru itmiş ve altındaki tişörtü yakalayıp daha yukarı itmişti. Basınç

sırt üstü yatmak hiç de rahat değildi. Ellerimi yumruk haline getirmeye çalıştım ama avuç içlerim itirazlarını sırtıma ekledi.

"Derin çürükler. Kesinlikle bir şeyin üzerine düşmüşsün gibi görünüyor. Rengi güzel. Burada bir şey göremiyorum-"

Yer değiştirdi ve neredeyse anında dövmemi fark ettiğini anladım. Tişörtümü indirdim ve ondan uzaklaştım.

"Bu da ne?"

"Seni ilgilendirmez. Düşmemle kesinlikle bir ilgisi yok." "Bayan Sharpe, kavgacı tavrınız davanıza yardımcı olmuyor."

"Bu hangi dava olabilir?"

"Değerlendirmeniz," dedi doktor, kaşlarını çatması yüzündeki kırıksıklıkları ortaya çıkarmıştı. Tuzlu ve karabiberli saçları solgun yüz hatlarına hiç de iyi gelmiyordu. Gözlükleri olmadan gözlerinin altındaki torbalar açıkça görülebiliyordu. Dürüst olmak gerekirse, biraz zombiye benziyordu. Düşünmemeyi dilediğim bir düşünce vardı. "Amcan senin için çok endişeleniyor. Aslında tüm ailen. Özellikle de başına gelenlerden sonra. Eve geldikten hemen sonra kendine zarar vermeye çalışman bu endişeleri daha da arttırdı."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir travma geçirmişsin," dedi. "Amcan kendine daha fazla zarar vermemen için önlemler almak zorunda kaldı."

Zarar. Kendime.

"Bu anlaşılabilir bir durum. Ancak... bu endişeleri derhal ele almamız gerekiyor." Telefonu yine elindeydi. "Bunu yapmanın en iyi yolu benimle konuşman olacaktır..."

"Konuşuruz."

"Evet," dedi gözlerine hiç ulaşmayan bir gülümsemeyle. "Size yardım etmek için buradayım."

"Evdeki çamaşır suyuyla gargara yapmayı tercih ederim." Bütün içgüdülerim ondan uzaklaşmamı söylüyordu. "Eğer sınavın bittiyse. Odama geri döneceğim."

Doktor iç çekmeden önce kapıya kadar gelebilmişim.

"Amcan konuşmaya hazır olmayacağından korkuyordu." "Ne biliyorsun, bir şeyi doğru anladı."

Bulldog hareket etmedi ve ben de birkaç adım ötede durakladım. Dünyadaki tüm kabadayılıklar onu çevreleyen kutup soğuğunun yanında bir mum bile tutmuyor gibiydi.

"Bayan Sharpe - size Emersyn diyebilir miyim?"

"Hayır," dedim ona. "Seni buradan daha hızlı çıkaracaksa kendine bir taksi çağırabilirsin."

"Bayan Sharpe, bana sözlü olarak saldırmanız anlaşılabilir bir durum." Ona bir bakış attım. "Siz ne tür bir *doktorsunuz*?"

"Ben bir psikiyatristim."

Tabii ki öyleydi. "Ve istediğin ilk şey beni çıplak görmek miydi? Freud bu doktor hakkında ne diyor?"

Bulldog'dan hafif bir ses geldi ve ona bir bakış attım ama yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. Bana kayıtsızca baktı.

Ondan nefret ediyordum.

Doktordan nefret

ettim. Bu evden

nefret ediyordum.

"Ben odama dönüyorum. İhtiyacım olan son şey bir psikiyatrist."

"İşbirliği yaparsan bu senin için çok daha kolay olacak."

"Biliyor musun, bunu ilk kez duymuyorum," dedim. "Bu benim için hiçbir şeyi kolaylaştırmadı." Asla. "Ama bana saldırmak ya da zarar vermek isteyen insanlarla işbirliği yapmaktan bıktım. Amcamın senden ne yapmanı istediği umurumda değil. Tedaviyi reddediyorum."

Yüz ifadesi gerginleşti. "Bu konuda fazla seçeneğiniz olduğunu sanmıyorum." "Ne zamandan beri..."

"Eğer oturup benimle konuşursanız, belki burada bu konu üzerinde çalışabiliriz. Uyumanıza yardımcı olacak ve ajitasyonunuzu yatıştıracak bazı ilaçlar yazabilirim."

Tedirginliğim

. Ajitasyon

mu?

"Bu konuşmadan başka hiçbir şey beni tedirgin etmiyor. Gitmeme izin verilmediğine göre, belki siz gidebilirsiniz, böylece ben de odama dönebilirim."

"Neden gitmene izin verilmediğini düşünüyorsun?" Bu soruyu düzgün bir yüz ifadesiyle sorabilmesi beni güldürdü.

"Oh, bilmiyorum. Pencerelerimde parmaklıklar. Eve gelmezsem tehditler. Beni takip edecek ve uslu durmazsam beni tehdit edecek bir bekçi köpeği." Bay İsimsiz'e baktım. "Neydi o? Uslu durmazsam arkadaşının kanımı akıtana kadar bana tecavüz etmesine izin verecektin, sonra da onun kanını mı akıtacaktın?"

Bu açıklamayı sessizlik karşıladı ve doktor nefes verdi. "Bu çok karanlık."

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?" Bu adam gerçek miydi? "Ne var biliyor musun? Benden bu kadar.

Buraya oturmak ister misin?" Bir sandalyeye doğru yürüdüm ve oturdum. "Oturacağım."

Sonra kollarımı kavuşturdum, bir bacağımı diğerinin üzerine çaprazladım ve onu dışarıda bıraktım. Onu. Bekçi köpeğini. Bu evi. Burası. Her yeri amcam gibi kokuyordu. Biraz tütün. En sevdiği burbon. Tercih ettiği kolonya. Hepsi iğrençti ve bana yapışıyordu. Ama yavaş yavaş hepsini susturdum. Hepsini.

Doktor konuşmaya devam etti ve ben onu görmezden geldim.

Ne demek istediğini anlaması saatler sürmüş gibi geldi ama sonunda yenilgiyi kabul etti. "Pekâlâ, seni konuşmaya zorlayamam."

Hayır, yapamazdı.

"Gidebilirsin."

Başka bir şey duymama gerek yoktu, kalkmış ve kapıya doğru gidiyordum. Bekçi köpeği benim sormamı bile beklemeden kilidi açtı. "Yarın görüşürüz," diye seslendi doktor.

Onu ilk ben görürsem olmaz.

Ön koridora ya da kapıya doğru kaçmamak şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Bekçi köpeğinin kolumu tutmaması ya da beni hırpalamaması, kaçmamı beklediğini gösteriyordu. Doğruca merdivenlerden yukarı çıktım.

Bay Bok Deliği tepede bekliyordu ve herhangi bir temas olmadan yanından geçmeyi başardım, ama daha tam geçmeden beni yakaladı.

"Henüz odana gitmen söylenmedi." Beni kendisine doğru çekti ve dizimi kasıklarına doğru çarptım. Misilleme darbesinden kaçınmak için yarı bükülmüştüm ama hiç inmedi. Beni tutuşu aniden sona erdi ve birkaç adım sendeledim. Arkama baktığımda Bay İsimsiz'in Bay Bok Deliği'ni duvara yaslamış olduğunu gördüm, eli boğazındaydı ve kolu öyle bir sıkılmıştı ki canı çok yanmış olmalıydı.

Güzel.

"Git," dedi Bay İsimsiz bana. "Şimdi."

"Sanırım odamı kastediyorsun." "Akıllı kız."

Kesinlikle bir iltifat *değildi*. Kapıya doğru yürüdüm ama onlara doğru bakmaya devam ettim. Her ne söyleyecekse, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle söylemiyordu. Ama Bok Deliği Cole'un gözlerinde nefret vardı.

Ben de sana.

Yine de odama girdiğimde kapıyı kapattım ve ona yaslandım. Her şey titremeye başladı ve bu sadece korku ya da öfkeden kaynaklanmıyordu. İçimden kahkahalar yükseldi, histerik küçük bir kıkırdama sesi. Tımarhaneye kapatılmışım ve lanet anahtarlar mahkûmların elindeydi. Penceredeki parmaklıklar bardağı taşıran son damlaydı.

Amcamın istediği olursa bu evden asla çıkamayacaktım. Nefesimi kontrol altına almaya çalıştım ama kahkahalar bunu neredeyse imkânsız hale getirdi. Kilitler tıkırdayarak yerine oturdu ve mandrenler yuvarlanıp yuvalarına otururken kapıdan uzaklaştım.

Yorgunluk bir anda üzerime çöktü ama yatağa girmek istemiyordum. Pencere kenarındaki koltuğa doğru yürüdüm ve üzerine kaydım. En azından buradan dışarıya bakabiliyordum ve...

Amcam bahçede bir masada oturuyordu ama tekerlekli sandalyedeydi. Sol bacağı yukarıdaydı ve dizinin etrafında bir destek vardı. Doktor birkaç adım ötede durmuş onunla konuşuyordu. Yoğun bir şekilde birbirlerine odaklanmış görünüyorlardı, sonra hep birlikte pencereme doğru baktılar. Gözden kaybolmalıydım ama bunu reddettim.

Onun yerine, bunu görmemi istediğinin farkında olarak amcama baktım. Doktora -psikiyatriste- her ne söylüyorsa benim bilmemi istiyordu.

Kendine zarar verme.

Bradley Amca doktora bakarken dizini işaret etti, yüzünde derin bir endişe ifadesi vardı. Amcamdan daha iyi bir aktör olamazdı. Nasıl gösteri yapacağını çok iyi bilirdi. Pencere kenarındaki koltuğa çöktüm ve bahçeye değil odama baktım. Gün ilerledikçe odanın ışığı da değişiyordu.

Kapının kilidi döndüğünde ona bakmadım bile. Muhtemelen yemek istemediğim daha fazla yiyecek. Bu amcamdan daha iyiydi ama daha kötüydü. Bok Deliği Cole'du ve tepsiyi odaya taşıdı, bana ateş püskürüyordu.

"Benimle dövüşeceksin," dedi tepsiyi yere bırakıp tepside bir çift hap alırken. Sonra da bir bardak su. "Öyle değil mi?"

Sadece ona baktım. Bay İsimsiz'in onu daha önce boğduğu yerde boğazında izler vardı. Kapı hâlâ açıktı. Muhtemelen beni tekrar kaçtırmak için bir yemdi. Hayır, ona bu zevki tattırmayacaktım. Hapları yalandan yutup sonra tükürebilirdim.

Elimi uzattıktan bir saniye sonra hatamı anladım. Camı kırarken suyu her yere sıçrattı ve ilk sivri kesik kolumu kesti. Acı, şoka karşı hiçbir şey değildi. Bağırđı ve kesiğı derinleştirirken ondan uzaklaşmaya çalıştım ve kanım kolumdan aşağı aktı.

"Seni orospu çocuğı..." Kaçmak için boşta kalan elimle ona doğıru hamle yapmaya çalıştım ve camı zaten yanmış olan avucumun üzerine indirdi ve tekrar bağırdı.

Odada bir telaş vardı. Kanım daha hızlı akıyordu ve başım dönmeye başlamıştı.

Beni ne kadar derinden kesmişti?

Grşm tnelleşirken bile savaşmaya çalıştım. Sonra amcam dedi ki, "Bizimle kal Prenses. Seni tekrar kaybedemem."

Boş ver onu.

Gitmeyi

tercih

ederim.

BÖLÜM 1 1

OceanofPDF.com

T Kral günlerdir kırımın dibindeydi. Sanki Emersyn o uçakta kaybolur kaybolmaz, zamanımın olduğunu biliyordu. Ellerini. Belki de zamanım olup olmaması umurunda değildi. Muhtemelen ikincisi. En azından acımda yalnız değildim. Adam hemen yanıma çağrılmıştı ve benimle aynı ruh halinde görünüyordu. Ezra orada değildi ama onun için endişelenmedim. İkisi arasında Adam muhtemelen en ölümcül olanıydı.

Otoparkta karşılaşp içeri girdiğimizden beri üçüncü kez saatini kontrol etti. Her ne kadar başka bir yerde olmayı, Emersyn'i ya da en azından *neden* gittiğini ve *Lainey*'nin kim olduğunu bulmayı istesem de Sharpe'ların nerede yaşadığını biliyordum. *Bütün* mülklerinin nerede olduğunu biliyordum. En azından kamuya açık kayıtlarda olanların hepsini ve olmayan iki tanesini bulmuştum.

Aslında bir tanesi onun adınaydı ama İsviçre'de bir dağ evi aldığından şüpheliydim. Muhtemelen ailesi mal varlıklarını onun adına saklıyordu. Varlıklı bir ebeveynin bunu ilk kez yaptığı söylenemez. Benim ailem de benzer bir şey yapmıştı ve ben de Roma'nın adına birikim yapmıştım.

Eğer bana bir şey olursa... onun için her şeyi halletmiştim. Bir sonraki yemeği ya da başka bir şey için endişelenmesini istemedim. Yine de...

Amcası onun başına ödül koymuştu. Lanet olası ödül avcılarının şehrin her yerinde olmasının sebebi oydu. Pislik herif onu bulmaya çalışıyor olabilirdi ama onu tehlikeye atmıştı. Bu bana muhtemelen ona gönderilen fotoğrafların arkasında da onun olduğunu söyledi. Yani *bizi* koz olarak kullandı.

İçim nefretle doldu. Amcasının *artık* bizi ona karşı kullanamayacağını öğrenmesi gerekiyordu. Bizi *korumak* için gittiği fikrini *anlasam* da, önce bize söylemediği için kışına kırmızı bir şaplak atabilirdim. Freddie sayılırdı ama yeterli değildi. Onu durdurmaya çalışmayacağını düşündüğü tek kişiyi aramıştı.

Yine de, keşfi yaptığımızdan beri geçen günlerde, Roma ve ben bunu nasıl ele alacağımız konusunda ikiye bölünmüştük. Bu kadar bölünmüş olmamız bana hiç de iyi gelmiyordu. Henüz onun peşinden gitmemesinin tek nedeni, hangi mülklerinde olduğundan emin olmamamızdı. Eğer bir saldırı riskine girsek, onun etrafında safları sıklaştırma ihtimalleri vardı.

İtiraf et. İçimden kötü bir ses fısıldadı. Oraya gittiğinde bizi terk etmek istediğini ve geri dönmek istemediğini öğrenmek istemezsin.

Bu düşünceyi bir kenara bıraktım ve sırtımı duvara yasladım. Pocket Arc Financial'ın boş ofislerinde buluşuyor olmamız bunun tamamen bir iş olduğunu gösteriyordu. Hatırladığım kadarıyla sadece iki kez ofislere çağırılmıştık.

"Lanet olsun." Adam küçük bir çöp tenekesini tekmeleyerek odanın diğer tarafına fırlattı ve teneke çarptığı alçıpanı parçaladı. Ona bir bakış attım. Heyecanını anlasam da o daha iyi biliyordu. Aslında, bana asla bir zayıflığımı açığa vurmamamı söyleyen oydu.

Hiç.

Bana baktığında kaşlarımı kaldırdım. "Siktir git, O'Connell, ne yaptın sen?"

"Aynı anda hem siktir olup hem de cevap veremezsin," dedim ona alaycı bir gülümseme ve yarım bir omuz silkmeye. O ne kadar huzursuz görünürse, ben o kadar sakinleşiyordum. Kartlarımızı açıklamamak işin bir parçasıydı. Adam'ın elini bu kadar erken göstermesi, bildiğimden daha fazla şey olduğunu gösteriyordu.

Henüz.

Karanlık bir bakışla bana doğru bir adım attı. Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Yanağındaki bir kas sıçradı ve dişlerinin gıcırdadığını duyabildiğime yemin edebilirim. Dürüst olmak gerekirse, sadece üzerine gitmesini diledim. Üzerime gelmesini.

Kavgaya ihtiyacım vardı.

Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken bütün hafta pittten kaçıyordum.

"Neden buradayız?" Adam tek adımının ötesine geçmeden sordu.

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Beni de aradılar, tıpkı senin gibi. Ya da en azından arandığını varsayıyorum."

Yoksa neden Braxton Limanı'nda olsun ki? O da Ezra da kasabadan uzak duruyordu. Şahsen ben böyle olmasını tercih ederdim. Burası benim bölgemdi ve ben de öyle işaretlemiştim. Diğer Kraliyet mensuplarının kendi girişimleri ve görevleri vardı ve bunların hiçbirisi Braxton'dan geçmiyordu. Bundan çok emindim.

Bir nefes verdi, sonra şehre bakan pencereye doğru yürüdü. Gülünç derecede boş olması dışında, tüm kat sıradan bir şirket ofisi gibi düzenlenmişti. Evet, sen

Bu kata çıkmak için anahtar kart gerekiyordu. Ve hayır, burada başka kimse çalışmıyordu, bilgisayarlar, masalar, bitkiler, lobide bir bekleme odası ve hatta bir akvaryum vardı.

Akvaryum çok garipti, çünkü balıkların hepsi canlıydı ve açıkça gelişıyorlardı, yani buraya başka *biri gelmişti*, ama ben oradayken asla. Bu şirket ofisinde çok fazla zaman geçirdiğimden değil. Burası bir paravandı. Para akıtmak, kimsenin çok yakından bakmasını istemediğimiz faaliyetler için kurumsal bir dikkat dağıtıcı olarak hizmet etmek ve yapmadığımız gibi görünen toplantılara ev sahipliği yapmak için bir yer.

Adam bana bakmadan, "Beş dakika daha," diye hırladı. "O zaman ben gidiyorum."

Kral aradığında onu görmezden gelmediniz ve emirlerini savsaklamadınız. Yıllar önce bunu bana söyleyen Adam'dı. Onu geri çevirmek için tek şansın sana bir yer teklif edildiğindeydi, ondan sonra? Bu senin hayatındı. Eğer böyle harcamak istiyorsan.

Hiçbir işi geri çevirmemiştim. Hiçbir çağrıyı kaçırmadım. Onlara kanımı, terimi ve zamanımı verdim. Bir keresinde benden kavga etmemi istemişti, onu da yaptım. O kavgadan kalan yara izlerim hâlâ duruyor. Benden bunu istediği tek zamandı ve bir daha asla yapmadı.

Yine de... bunca zaman sonra, gelebildiğim kadar ilerlemiştim ve okulda olduğum zamandan daha yakın değildim. Belki de bu projeden vazgeçmenin zamanı gelmişti. Operasyonun planını biliyordum. İsimleri ve yerleri biliyordum. Elimde çok fazla bilgi vardı. Çok fazla zarar verebilirdim.

Telefonum bir mesajın gelmesiyle titredi. Adam'ınki de öyle olmalı, çünkü cebinden çıkardı.

Ekranda iki kelime.

Konferans Odası.

Adam önümde ilerledi ve ana ofislere açılan kapılardan geçti. Onu takip ettim, tedirginlik seviyesi her geçen saniye daha da ilgimi çekiyordu. Ona bir şeyler oluyordu ve desteğe ihtiyacı vardı. Belki de Ezra'ya bir mesaj göndermeliydim.

Konferans salonunun kapısı büyük bir gürültüyle geri çarptı. O kapılar ağırlıklıydı.

"Dostum," dedim sesimi alçaltarak. Oraya vardığımız andan itibaren yüksek ihtimalle gözetim altındaydık. Bu "soğukkanlılık" kaybı Adam'a hiç yakışmıyordu. "Geri çevir."

Bir şey söylemek şöyle dursun, bana doğru bile bakmadı. Dikdörtgen masalı, altı sandalyeli konferans odasının kapısından çıkar çıkmaz

Duvardaki seksen inçlik artı bir ekran, ekran parladı, sonra bir an için maviye döndü ve bir adam şekline dönüştü.

Hiçbir ayırt edilebilir özellik görünmüyordu. Aslında, ekranın inanılmaz netliğine ve yüksek çözünürlüğüne rağmen, adam rahatlatılmamış bir gölgeden ibaretti.

"Beyler," dedi kral. Bu sesi nerede duysam tanırım. "Bugün bana katıldığınız için teşekkür ederim."

Gerçi bize başka seçenek bırakmamıştı. Adam masanın karşı tarafında benim duruşumu yansıttı. İkimiz de kollarımızı kavuşturmuş, ekrana bakıyorduk. "Majesteleri," dedim Adam bir şey söylemek için harekete geçmeyince ve başımı eğdim. Her etkileşimde bu kelimeleri çiğnemek zorunda kalmam, onları daha lezzetli hale getirmiyordu. "Bugün sizin için ne yapabiliriz?"

Sorunun, Adam'ın ekrana dik dik baktığı gerçeğinden dikkatini dağıtacağını düşündüysem yanılmışım. Adam soruma cevap vermek yerine koltuğunda geriye yaslandı ve düşünür gibi bir elini çenesine dayadı.

"Bir sorun mu var, Reed?"

"Beni üç gündür Braxton Limanı'nda tutuyorsun."

Üç gün mü? Ona bakmadım.

"Ve?" diye yanıtladı kral. "Seni istediğim yere, istediğim zaman gideceksin."

Göz ucuyla zar zor yakaladığım bir hareket, Adam'ın parmaklarını yumruk haline getirdiğinin tek göstergesiydi. "Elbette," dedi. "Majesteleri."

Bardağın tadı muhtemelen bu sözlerden daha güzeldi. Ne kadar eğilmeye çalışsa da ses tonundaki acılığı yumuşatamadı. "Bir sorunun var gibi görünüyor, Reed."

"Hayır," dedi Adam, sözcükler yapmacıktı. "Zoraki tembelliğe alışık değilim."

"Zorla tembellik mi?" Ekrandaki figür kıkırdadı ama bu ses ne komikti ne de eğlendiriciydi. "Vaktimi boşa harcama, Reed." Eğleniyormuş gibi görünen her şey yok oldu. "Sen ve küçük arkadaşın ayrı bir oyun oynayabileceğinizi ve benim bunu öğrenmeyeceğimi mi sanıyorsunuz?"

Az önceki tedirginlik ve endişe iki katına çıkmıştı. Adam onun ses tonuyla sertleşti. Bu adamlar ne halt etmişlerdi?

"Tam olarak ne yaptığınızı düşünüyorsunuz?" Ses tonundaki hırçınlık iki katına çıkmıştı. Adam'a bunu verirdim, taşaklı adamdı. Ama sonra,

Bunu en başından beri biliyordum. Ezra ikisinden daha cana yakın olanıydı ama Adam gerekli görürse ellerini kirletirdi.

Kral onu, "Ses tonunuza dikkat edin," diye uyardı.

"O zaman kendinize dikkat etmeye başlamayı düşünebilirsiniz." Adam korkmuş olmaktan olabildiğince uzaktı. "Beni terbiyem için değil, ismim, bağlantılarım ve param için işe aldınız."

"Ve bu yüzden, kozunuz olduğunu mu düşünüyorsunuz? Özel ayrıcalıklar mı?" "Bir bokum olduğunu düşünmüyorum, sadece seni öpmeye devam etmeyeceğimi biliyorum.

Sen gölgelerde saklanırken ve tüm kirli işleri biz yaparken. Beni burada istedin. Geldim işte. Kibar ve saygılı olmamı mı istiyorsun? Sen de aynısını göstermeye başla."

"Ya da ne?"

"Ya da yürürüm."

"Bay Reed, kuralların farkındasınız. Onları kabul ettiğinizde de farkındaydınız."

"Senin *bana*, benim sana duyduğum ihtiyaçtan çok daha fazla *ihtiyaç duyduğunun* da farkındayım."

Eldiven aşağı atılmıştı. Kral, Adam'ın öfkesini kazanmak için ne yapmış olursa olsun, hayal etmek bile istemiyordum. Bir keresinde Roma'nın güvenliğinden yararlanarak kendi hayatını benim üzerimde tutmaya çalışmıştı. Mesajı alması için birkaç kanlı karşılaşma gerekmişti. Sadakatim bu şekilde satın alınamazdı.

Kardeşıme karşı yapılan tek bir tehdide bile tahammül edemezdim. Adam'ın üzerinde ne kadar kozu varsa, yoksa o kadar mıydı? Onun üzerindeki etkisini kaybetmiş miydi? Bu Adam'ı büyük ölçüde bir joker yapar.

Ve bir joker benim avantajıma olabilir.

Olabilir.

"Çok sessizsin, O'Connell."

"Bu konuşmanın benimle hiçbir ilgisi yok." Kişisel olmayan ve kibar. "Ben sadece beni neden burada istediğinizi öğrenmek için bekliyordum."

Adam bana bir bakış bile atmadı. Yine de, eğer oyununa destek olmamı isteseydi, daha önce bir şeyler söylemesi gerekirdi. Ama ben de yardım için ona bakmazdım. Aramızdaki ilişki böyle değildi. Ezra'nın kısa bir süre önce beni uyarmış olması bir sapmaydı, norm değil. Kraliyet ailesinin hiçbiri sıkı değildi. Çete olsun olmasın, birbirlerinin başarısızlıklarından beslenirlerdi, başarılarından değil.

"İlginç. Durum hakkında bir yorumunuz yok mu?"

Doğru. "Yorum yapmamı ister misiniz?"

Karanlık figür sandalyesinde arkasına yaslanarak kıpırdandı. "Adamın" kendisini görmeye en çok yaklaştığım an olduğu için, gözle görülür her kıpırtısını takip ettim. Gerçi pek ipucu vermiyordu. "Piskopos rütbesine bu kadar dikkatli davranarak ulaşmadın, değil mi?"

Homurdandım. "Ben bir fil değilim." Ben sadece bir şövalyeydim. "Ah, ama işte burada yanılıyorsun, O'Connell."

Bunu ilk kez duyuyordum ama yemi yutmadım. "Aslında, tam da bu yüzden buradasınız."

Adam ağırlığını kaydırды ve ben ne kadar farkında olsam da ekrandan başka bir yere bakmaya cesaret edemedim. Kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başladı. Bu durum kötüden daha kötüye gitmek üzereydi.

"Öyle mi?" Sorguyu dikkatli yaptım. Tedbirli.

"Evet, yukarı çıkmak için atın fili alması gerekiyor ve Bay Reed artık bize ihtiyacı olmadığına karar verdi."

Siktir. Benim. Hayatım.

"Ve kuralları biliyorsun," dedi ellerini birbirine kenetleyerek. Bir anlığına gölgenin dışına çıktılar ve sağ elindeki yüzüğü seçebildim. Çok belirgin değildi ama ağır bir yüzüktü. "İdam edin Bay Reed, Bay O'Connell ve Piskopos olarak onun yerini alın."

CL ASH

OceanofPDF.com

MILO

Nerede olacaklarını kontrol ettiğimde tek kelime etmedim. Bir sonraki gösteri ülkenin öbür ucundaydı. Ama birkaç gün içinde gidebilirdim. Onlarla aynı gün orada olurum. Benzin parası ve kötü günler için sakladığım birkaç yüz dolar. Doğum günü yaklaşıyordu. En azından onun kutladığı doğum günü. Ve *onu* görmek istiyordum. Ayrıca çok bencilce davranıyordum.

Uzun zamandır ilk kez umurumda değildi. Sadece bir molaya ihtiyacım vardı. Her şeyden uzaklaşmaya. Onu görmeye ve biraz nefes almaya ihtiyacım vardı. Çocuklara bir not bırakarak birkaç gün içinde döneceğimi söyledim. Görünmeden sıvışmak daha iyiydi yoksa birileri beni takip etmeyi görev bilirdi. Ya da sadece arabaya tırmanmak.

Otoyola çıktığımda uzun bir nefes verdim. Kanımdaki tedirginlik azaldı. Omurgamdaki gerginlik çözüldü. Müzik açık, serin rüzgâr camlardan içeri esiyor ve Braxton Limanı'nı dikiz aynasında bırakırken ayağım gaz pedalındaydı. Kaçmadım. Artık öyle olduğumu düşünmüyordum. Sadece onu görmek için lanet bir dürtü vardı. İçgüdülerime güvenirdim. İçgüdülerimi görmezden geldiğimde, kötü şeyler oluyordu.

Arabayla yaptığım her kilometrede daha da rahatlardım. Bu doğru karardı. Çocuklar birkaç gün iyi olacaklardı. Üstesinden gelebilirler. Eğer yapmazlarsa

-Döndüğümde hallederim. Yolculuk iki günden biraz az sürdü, bir dinlenme tesisinde arabada yaptığım dört saatlik şekerleme de dahil olmak üzere otuz yedi saatten biraz fazla.

Orlando'ya tam zamanında varmıştım ve onu otele girerken gördüm. Doğru oteli tahmin etmem tamamen şanstı. Şans ve gruplarının o oteli daha önce kullandığını bilmem. Ayakta duracak hali yoktu. Onunla birlikte yürüyen kaltak bir kaltağa benziyordu. O kaltağın kim olduğunu bilmiyordum.

-Evet, yaptım. Şaperon. Tamam, belki de bir şaperon bu ifadeyi yaratmak için yüzünü tuğlayla parçalamış gibi görünmeli.

Yine de hayranı değilim.

Onları içeri kadar takip ettim ve onlar giriş yaparken, içinde yerel turistik yerlerin broşürlerinin bulunduğu duvarı kontrol ettim. Ivy çok yorgun görünüyordu ama saat daha erkendi ve seyahat ediyorlardı.

Otel görevlisinin birden fazla olan odalarını ayırmasını beklerken, "Mekan teçhizatçılara bağlı olduğu için," dedi. Yani Ivy'nin kendi odası vardı. Ne kadar yalnız. Belki de mahremiyet istiyordu. Çoğu zaman aynı odayı paylaşan erkeklerle büyüdüğüm için, kişisel alan arzuluyordum, ama aynı zamanda çok sessiz de olabiliyordu. "Sadece esneme hareketleri yapacağım ve buradaki spor salonunu kullanacağım."

Refakatçi başıyla onayladı. "Bensiz spor salonuna gitmeyin." Ivy gözlerini devirdi.

Gülümsemekten kendimi alamadım. Kadına "ısır beni" der gibi bir bakış attığına yemin edebilirim. Biraz şımarıkça ama takdir ettim. Kurallar yıpratmak için olduğu kadar korumak için de vardı. Ya da Bayan Stephanie bize sık sık hatırlatırdı. Kurallar aynı zamanda doğru miktarda baskı ile dikkatlice bükülmek için de oradaydı.

Hukuk öncesi bu konuda bana epey fikir vermişti.

Odalarını ve anahtar kartlarını alır almaz hangi katta olduklarını not ettim ve görevliye boş odaları olup olmadığını sormadan önce asansörlerde kaybolmalarına izin verdim. Ne yazık ki planlarım son dakikada suya düşmüştü ve masanın arkasındaki kız ona gülümsediğinde kızardı.

Ivy'yle aynı katta bir oda ve görevlinin telefon numarasını aldım. Belki bunu kendi tatilim haline getirebilirdim. Saat üçte mesaisinin biteceğini söyledi. Bildiğim iyi oldu. Bazen geceleri de çalışıyordu. Daha da iyisi. Kullandığım kredi kartı pek iyi bir fikir değildi, çünkü sadece acil durumlar içindi. Ama şimdilik idare ederdim.

Doğrudan odaya çıkmak yerine, arabamı çekmek ve çantamı almak için dışarı çıktım. Otelin gecelik ücretine park yeri de dahildi. Sarah Jane'in indirimine rağmen yine de pahalıydı. Lobiden geri dönerken, yanından geçerken ona göz kırptım. Gülümsemesi büyüdü ve asansöre adım attığımda benimki de ortaya çıkmış olabilirdi.

Asıl plan sevişmek değildi ama ne fark ederdi ki. Daha çok erkendi. Tam asansörden iniyordum ki savaş baltası, "Odada kal, oda servisi sipariş et ve öğretmenden ödevlerini toparla. Numaram sende var." Sonra koridorda koşuşturmaya başladı.

"Her neyse," diye arkasından seslendi Ivy ve kapı çarpıldı. Asansöre doğru ilerleyen kadının yanından sıyrıldım. Kapılar açılmadan önce telefonla konuşuyordu.

"Evet, üç gün, bu veletten kurtulma vaktim gelmişti." derken bakışlarımız kısa bir süreliğine buluştu. Bakışları resmen siktir git diye bağıırıyordu.

Asansörün düğmesine bastı ve kapılar arkasından kapandı.

Ne? A. Bitch.

Ivy'yi burada mı *bırakıyordu? Tek başına mı?*

Sinirden kudurmuş bir halde, koridorun sonunda bulunan odama doğru ilerledim. Kapısına bir göz attım, muhtemelen biraz fazla uzun bakmıştım. Tam karşı karşıya değildik, daha çok köşeye sıkışmıştık. Ama vizörden baktığımda onun kapısını görebiliyordum.

Burada olma arzusunun kanıma karışması mantıklıydı. Amcık ve ben konuşacaktık. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Şiddetin bir amaca hizmet etmesi gerekiyordu. Dikkatsizlik başka bir şeydi. Kadın bir şaperondu, bakıcı değil. Muhtemelen Ivy'yi bir otel odasında güvende bırakmakta yanlış bir şey görmemişti.

Kendi standartlarına göre neredeyse on iki yaşındaydı ve bir sonraki hafta Emersyn'in doğum günü vardı. Sekiz yaşından büyük görünmese bile. Ben buradaydım. Burada kalacaktım, lanet olası kapıda bekçi köpeği olarak.

Asansör her çaldığında kalkıp kapıyı kontrol ediyordum. İlki oda servisiydi. Ivy kapıyı açtı ama servis elemanını içeri almadı. Sadece tepsiyi bırakmalarını ve bir dakika içinde alacağını söyledi, sanki giyinmesi gerekiyormuş gibi. En azından ses koridordan kolayca duyuluyordu. Asansör adamın gittiğini bildirir bildirmez kapıyı çekip açtı ve ayağıyla sıkıştırdı.

Bir tişört ve şort giymişti ve saçları ıslak olduğu için duş almış gibi görünüyordu, daha da genç görünüyordu. Tepsiyi aldı ve sırtıttı. Gerçekten sırtıttı. Fotoğraf çekmem gerektiği aklıma gelmeden kapı kapandı.

Kahretsin, kendi kız kardeşime sürünüyordum. Başımı sallayarak yatağa döndüm ve üzerine uzandım. Hafif bir uykum vardı. Koridorda kapılar açılıp kapanıyordu. Geçen ailelerin sesleri, koşuşturan çocuklar, mırıldanan ebeveynler, hatta ara sıra ağlayan bebekler. Bunların hepsi kayıtlıydı ama hiçbirisi Ivy ya da benimkine yakın bir kapı değildi.

Kapının aniden şiddetle çalınması beni ayağa kaldırdı ve hareket ettiğimi bile fark etmeden odanın diğer ucuna götürdü. Ivy'nin odasının önünde genç bir kız duruyordu. Ne oluyor lan? Kapı açıldı ve Ivy dışarı baktı, ağzı şok içinde açık kalmıştı.

"Lainey!" Bu ciyaklamayı *yıllardır* duymamıştım. Ivy kapıyı açarken beni geriye fırlattı. Kızlar birbirlerine sıkıca sarılmışlardı.

Ivy "Lainey "i odaya sürüklemeyen önce dans ediyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Cevap her neyse, kapının kapanmasıyla kesildi. Hay sikeyim.

Adrenalin sistemimi doldurdu. Mesanemi boşalttıktan sonra yüzüme su sıçrattım ve dişlerimi fırçaladım. Her otel odası kendi kahve makinesiyle geliyordu, ben de bir fincan demledim. Tadı bok gibiydi ama kafein kafeindi ve çok daha kötülerini içmiştim.

Koridorun karşısındaki kapı tekrar açıldığında ancak iki yudum almıştım. Kızlar dışarı çıkıyordu. Ivy saçlarını at kuyruğu yapmış ve spor ayakkabı giymişti. Ayrıca vücuduna çaprazlamasına asılmış bir çantası vardı. Hangi cehenneme gidiyorlardı?

"Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum!" Ivy'nin heyecanı öfkemi öyle ustalıklarla dindirdi ki, neden sinirlendiğimi neredeyse unuttuyordum.

"O kadar cezalıyım ki," dedi diğer kız gülererek. "Buna değer." Sonra kol kola asansörlere yöneldiler.

Orospu çocuğu.

Ayaklarımı ayakkabıların içine soktum. Üzerimde hâlâ kot pantolon ve temiz bir tişört vardı. İşimi görürdü. Çantamdan bir beyzbol şapkası çıkardım ve kafama geçirdim. Cüzdanımı arka cebime koydum ve kaynar kahvenin kalanını bir dikişte içip merdivenlere yöneldim. Lobiye tam zamanında varmıştım ki asansörden mini bir kalabalık halinde çıktıklarını gördüm. Konsiyerj masasına doğru dağılmaları uzun sürmedi.

Her ikisi de doğal olmayan bir duruşa sahip olan iki kız, beni sırttan kıkırdamalara neden oluyordu. Parklara giriş biletlerini aldıktan sonra kapıcının yönlendirmelerini takip ederek kapıdan çıktılar. Adam neden onlara bilet satmıştı ki? Yine de ona tam olarak ne söylediklerini duymamıştım.

Yanına gittim ve kredi kartını uzattım. Siktir et fiyatı. "Parklara bir bilet."

"Hopper?" "Her

neyse."

Adam bana başka bir soru sormak için ağzını açtı ve ben sadece bir bakışla onu düzelttim. Bu sosyal bir görüşme değildi. "Elbette, bir dakika." Acı verici derecede uzun iki dakika sürdü. "Buyrun, otel bir servis sunuyor-"

O kısmı bitirmesini beklemedim. Otobüs fikrini çoktan kapmıştım. Dışarı çıktığımda ve kızları bir grup insanla birlikte otobüs beklerken bulduğumda içimi bir rahatlama kapladı. Kalabalığa karışmak çok kolaydı. I

Güneş gözlüklerim gözlerimi gizleyerek arkalarından ilerledim. Birlikte oturdular, hâlâ kıkırdıyorlardı ve her ne kadar hemen arkalarındaki koltuğu istesem de, birkaç sıra daha gerideki bir koltuğa oturdum.

Parkın girişindeki kalabalık beni endişelendiriyordu ama aynı zamanda kamuflej da sağlıyordu. Ben sadece parka giden başka bir çocuktum. Çantam yoktu ama metal dedektörlerini de çalıştırmadım. Bıçağımı odada bırakmışım. Ve silah getirmemiştim. Ivy'yi görmek için mi? İhtiyacım olacağını düşünmemiştim.

Sonraki birkaç saat boyunca hem parkı hem de kızların tepkilerini içime çektim. Hiç yapmacıklık yoktu. Güldüler. Oynadılar. Birbirlerine tişört aldılar. Dondurma yediler. Arabalara bindiler. Aslında onlarla birden fazla kez aynı araca binmeyi başardım. Beni hiç fark etmediler. Kimseye dikkat etmediler. Alice Harikalar Diyarında'daki kötü görünümlü hatun da dahil olmak üzere birkaç kötü adam bulduklarında bir iki fotoğraf çekmeyi bile başardım.

Park akşama geçerken ayrılmak için hiçbir hareket yapmadılar. Büyük bir Cadılar Bayramı partisi vardı ve özel bir bilet gerekiyordu. Meğer oteldeki hiyardan bir tane almışım. Aferin bana. Parkın etrafında gülerек ve çılğınca oynayarak şeker ya da şaka yaptılar. Geçit töreni başladığında, tam kaldırımın kenarındaydılar. Hava karardıkça daha da yaklaştım.

Havai fişekler gökyüzünü aydınlattığında, burada olmak için araba kullanmam gerektiğini unutmuşum ve sadece onların keyfini çıkarıyordum. Sonra kapanış saati geldi ve hepimiz parklardan ayrılıyorduk. Otobüslere binmek için uzun kuyruklar vardı. Onlarla ve yaklaşık bin kişiyle birlikte ayakta durmak hiç de tuhaf görünmüyordu.

Kimsenin onları itip kakmasına izin vermedim ve bu kez otobüste tam arkalarına kırım park ettim. Belki bencillik ediyordum ama bunun Lainey'den Ivy'ye bir doğum günü hediyesi olduğunu çoktan anlamışım. Bu kadar iyi bir arkadaşı olduğunu fark etmemiştim. Aptalca, değil mi? Tabii ki arkadaşları vardı. Ama son üç, dört yıldır sürekli seyahat ediyordu. Hayatında "normal" bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

Otele döndüklerinde yapacakları her şeyi kahkahalar atarak birlikte planladılar. Daha fazla yemek, sonra bir film ve yatıya kalma. Yetişkinler yoktu. Sadece onlar. Mükemmellik.

Güzel, odalarına yerleştiklerinde belki Bayan Sarah Jane'i arar ve -

"Şaka yapıyor olmalısın." Lainey'nin sesindeki hırıltı beni planlarımdan kopardı ve kızlar ile otel kapısı arasında duran iki adama gözlerimi diktim. Küçük değillerdi ama kızgındılar. Ivy onlarla kapışacakmış gibi Lainey'nin önünü kesmeye başlamıştı bile.

Siktir et-

Lainey, "Aldırma ona," diye emretti.

"Kim o?" Çok güzel bir soru, Ivy.

Çiftlerden biri Ivy'ye kısa bir süre ters ters baktıktan sonra bakışlarını Lainey'ye çevirdi. Şahsen ben onun lanet gözlerini kafasından ayırmak üzereydim. "Seni bulmamın ne kadar uzun sürdüğü hakkında bir fikrin var mı?"

"Yeterince uzun değil," dedi Lainey ona. "Bu da annemin sevgilisinin oğlu ya da benim deyimimle regl kramplarının insan versiyonu."

Arkasındaki adam bir kahkaha patlattı ve Bay Regl Krampları ters ters baktı. Dudaklarım kıpırdadı, çünkü bu çok iyi bir lakaptı. Aslına bakarsanız, küçük Bayan Saksağan sanki içeri d a l a c a k m ı ş gibi ilerlemeye başladı.

"Madem gelip arkadaşını görmek istiyordun," dedi Crampy sonunda. "Bir şeyler söylemeliydin."

"Adam... Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim. Açık konuşayım, sen bir bulut gibisin. Büyük, karanlık, çirkin bir fırtına bulutu ve sen gittiğinde güzel bir gün oluyor. O yüzden, güle güle." Lainey'nin sesi, bütün gün terk ettikleri dengeyi korumak için savaşıyormuş gibi düşmeye devam ediyordu.

Çiftin farkındalığı kaslarımın gerilmesini sağladı. Burada durup bakarak dikkat çekecektim ama onları geride bırakmayacağıma da emindim. Adam her ne sikimse, "Bunca yolu geldik ve sen de bizimle arabaya binip okula dönene kadar buradan ayrılmayacağız," dediğinde kızlar neredeyse gülen arkadaşlarına ulaşmıştı.

"Üzgünüm, kırım senin kişiliğine benzemiyor. Belki de üzerine bir torba falan koymalısın." Bunu söyledikten sonra Ivy'yi de yanına alarak hışımla yanlarından geçti. İkili asansöre kadar onları gölgeledi ve ben de hemen arkalarındaydım.

"Sabah altıda," diye emretti. "Bizimle burada buluş ve bir yerlere kaçmaya çalışma."

"Altı mı?" Lainey homurdandı. "Beyninin görünüşünle uyuşmaması çok kötü. Onda aşağıda olurum." Asansör kapıları neredeyse kapanana kadar bekledi ve bir an için bakışları benimkilere kilitlendi ve sonra ekledi, "Belki."

İkisi birden bana doğru döndüler.

"Neye baktığını sanıyorsun sen?" diye sordu gülen adam.

"Güzel soru, iki ahmağın neden küçük kızları taciz ettiğini anlamaya çalışıyordum. Bunu sadece sapıklar yapar."

"Az önce ne dedin sen?" Regl krampı Adam talep etti.

"Dedim ya," dedim ona doğru adım atarken. "Sadece sapıklar küçük kızları taciz eder."

"Dostum, ölmek istiyorsun," diye uyardı arkadaşı ama gülen salağı görmezden geldim ve bakışlarımı tam önümdeki adama diktim. Öfke ondan bir fırtına gibi yayılıyordu.

"Git onlara pasta gönder," diye emretti Adam. "Onlara yeterince yemediklerini söyle. Sen dışarı çık."

Kıkırdadım. "Oh, sorun nedir koca oğlan? Gururunu mu incittim?"

"Adam-"

"Siktir git ve dediğimi yap." Sonra Adam bana ters ters bakmaya devam etti.

Uzun zaman olmuştu ama burası güzel bir yerd - kameralar vardı - bu yüzden kenara çekildim ve ona önden gitmesini işaret ettim. Bu pisliklerden birine asla sırtımı vermeyecektim. Adam McDouche beni omuzdan kontrol etmeye çalıştı ve ıskaladı. Arkadaşı homurdandı ama ikimizden de uzaklaşarak otel masasına yöneldi. Adam'ı kapıya kadar takip ettim.

Binanın uzak tarafına geçip yarı gölgede kalana kadar yavaşlamadı. Bir sonraki hamlesini bekliyordum ve sağ yumruğunun sert darbesinden kaçındım. Sol yumruğu da neredeyse aynı hızla geldi ve ondan da bir darbe aldım. Sikin hareketleri vardı.

Ben de öyle.

Sert bir aparkat dişlerini birbirine çarptı. Omzuma gelen bir sonraki darbeyi ve onu takip eden böbrek darbesini ben aldım ama o da yüzüne bir dirsek yedi. Kan kaldırırma sıçradı ve bakır kokusu havayı doldurdu. Bu noktada anne sütünden daha tanıdıktı. Yüzündeki sert ifade pes edeceğine dair hiçbir işaret göstermiyordu.

Bir sonraki çarpışmamız sadece çıplak kemikli dövüştü. Kahretsin, gözüne bir yumruk yedim, bu çok acıtacaktı ama kulağına indirdiğim tokat onu sendeletti. Hızlı ayak sesleri arkadaşının geldiğini haber veriyordu ve beni yakalayacağı yumruktan kaçınmak için başımı zorlukla hareket ettirdim. Öyle de oldu, onu arkadaşına çarptı.

Ben de güldüm.

Kötü bir fiziksel komedi gibi yere düştüler. Ayağa kalktıklarında. Kızgındılar.

"Hadi güzel çocuklar," dedim onlara. "Bakalım beni ikiye bir yenebilecek misiniz?"

Gülen salak bana bir yük treni gibi saldırdı. Darbeleri aldım, birkaçını engelledim ve sonra Adam'ı da savuşturmak zorunda kaldım. İkizlerle dövüşmek gibiydi ama koordinasyon yoktu. Arkadaşına kafa attığımda bir an için yıldızları gördüm, sonra Adam beni çenemden yakaladı ve geriye doğru tökezleyerek lanet olası bir kaldırıma düştüm.

Yuvarlandım, başımı çarpmamayı ya da kendimi kaldırım taşlarının altında bırakmamayı başardım ki birdenbire onlarla aramda küçük bir kız belirdi.

"Ne yapıyorsun sen?" Lainey çığlık attı.

Hay sikeyim.

Nefes nefese geri çekildim ve etrafta Ivy'yi aradım. Ama sadece Lainey.

Adam ona, "Kıçını kaldır ve otele geri dön," diye homurdandı ama o da benim gibi

mesafesini korudu. Aptal bile yavaşlamıştı. Hepimiz kanıyor ve yaralanıyorduk. Benim canım yanıyordu ama sağ gözümünden zar zor görüyor olsam bile onların canı daha çok yanacaktı.

"Hayır."

Kollarını kavuşturan Lainey ona ters ters baktı.

"Affedersiniz?" Ona hırladı ve öne doğru bir adım attı, ben de onu karşılamaya gittim. Benim hareketimle dondu kaldı. Uzun bir saniye boyunca birbirimize öylece baktık. Eğer ona doğru bir adım daha atarsa, onu öldürecektim.

İfadesi hemen hemen aynı şeyi vaat ediyordu.

"Beni duydun," diye bağırdı Lainey ona. "Aklını mı kaçırdın sen? Burada kavga mı ediyorsunuz? Neden bu adamı dövüyorsunuz? Tutuklanmak mı istiyorsunuz? Çünkü bunu istiyorsanız, polis çağırırım. Hemen. Şimdi."

Gülen salak yeniden gülmeye başladı. "Siktir git, Lainey küçük bir sürtük gibi davranma."

Adam arkasını döndü, ama bu sefer yumruğu arkadaşına çarptı ve o pisliğı yere serdi. Ona tek kelime etmedi, önce bana sonra da Lainey'e baktı.

"Tamam. Otele geri dön," dedi.

"Siz ikiniz olmadan olmaz. Görünüşe göre size güvenemiyorum ve Emersyn'in pastası için size teşekkür etmeye geldim. Aslında bize katılmak isteyip istemediğinizi soracaktım ama oraya kanlı ve iğrenç bir şekilde çıkmayacaksınız."

Yarım bir kahkaha attım.

Bu kızgın kuşun dikkatini çekti ve bana ters ters baktı. "Kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyorum. Ama şimdi *gitme* vaktin, ben onların dikkatini dağıtırken." Durakladı. "Aman Tanrım, onun güzel yüzüne ne yaptın?"

Adam, kız bana doğru bir adım atacakken hırladı ve onu olduğu yerde durdurdu. Yine de akıllı adam ona dokunmadı. "Lainey. Üçe kadar sayacağım, eğer o otele doğru gitmezsen, seni arabamıza atıp eve gideceğim. Bir..."

Yüzünü buruşturdu. "Pislik." Sonra bana özür dileyen bir bakış attı. "Üzgünüm, en iyi arkadaşımı hiç göremiyorum." Sonra döndü.

"İki."

"Gerçekten regl krampları geçiriyorsun," diye tersledi.

Pislik herif ona doğru baktı, cüzdanından birkaç banknot çıkardı ve bana fırlattı. Paralar rüzgârda uçuştı ve etrafımıza saçıldı. "Zahmetin için," dedi, sonra Lainey'ye baktı. "Şimdi. Git."

Kadın gitti ve adam arkadaşını yakalayıp ayağa kaldırdı ve "Seni bir daha görmeme izin verme bayım" dedi.

Kıkırdadım. "Ya da ne?"

Bana baktı.

"Ve paran sende kalsın, sık kafalı. Ben satılık değilim."

Bu sözlerle onlardan uzaklaştım, farkındalıkları beni tetikte tutuyordu. Ana bölümden kaçınarak lobinin bir yan kapısına geri döndüm. İhtiyacım olan son şey peşime düşen polislerdi. Odama geri döndüm, odaya girmeden önce Ivy'ninkiyle birlikte Lainey'nin kahkahalarını duyacak kadar durakladım.

Kahretsin, çürüklerimin çürükleri vardı. Sarah Jane'i yatağında yatarken bulduğumda durdum.

"Aman Tanrım, iyi misin?" Doğrulup oturdu, endişesi yüzünden okunuyordu. "İyileşiyorum," dedim ve kapıdaki güvenlik kilidini attım.

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

ROMA

F Reddie sonunda uykuya daldıktan sonra sessizleşmişti. Yolculuk neredeyse bir buçuk gün sürmüştü ve benzin almak dışında hiç durmamıştık.

İşemek için. Müzik kapalıydı. Onu kaçırmadığımız sürece zaman sorun değildi. Buluşmak için bir yer ve zaman belirlemişti. Biz de oradaydık.

Telefonu şarjda tutuyorduk. Başka mesaj göndermemişti. Tek soru ortaya çıkıp çıkmayacağıydı. Freddie telefonu defalarca kontrol etmişti, sanki telefonu bıraktığı birkaç saniye içinde değişecekmiş gibi. Küçük apartman kompleksinin otoparkına park etmek yerine, oraya bakan bir yer seçmiştim.

Bizi neyin beklediğini görmemiz gerekiyordu. Elimizdeki tek şey telefondaki bir isimdi. Emersyn için önemli olması dışında bu isim pek bir şey ifade etmiyordu.

"Bir tuzak olabilir," dedi Freddie boğuk bir sesle, yolcu koltuğunda açılmaya başlamadan önce. Gerinirken parmaklarını patlattı, sonra omurları çatlayana kadar başını iki yana çevirdi.

"Belki."

"Bunu çoktan düşündün mü?" Bardak tutucusundan yarı içilmiş gazozu almadan önce gürültülü bir esneme sesi çıkardı. Kapağı açtığında köpüklü bir tıslama duyuldu.

Başımı salladım ama bakışlarımı aşağıdaki alana sabitledim. Daha büyük, daha prestijli bir yer bekliyordum. Bu apartman kompleksi ikisi de değildi. Düşük kirali değildi ama varlıklı da değildi. Seçim en iyi ihtimalle şüpheli görünüyordu.

"Bize göz kırpmıyor olabileceğini mi düşündün?"

Omuz silktilim.

"Evet, ben de." Arabanın kapısını iterek açtı. "İşemeye gidiyorum. Hemen döneceğim."

Başımı salladım ama cevabımı beklemedi. Kapı arkasından kapandı ve ben bakışlarımı aşağıda tuttum. Beş dakika sonra Freddie bir elini saçlarında gezdirerek otoparka doğru yürüdü. Güneş gözlüklerini takıp bir elektrik direğine yaslanmadan önce bana sırtıttı ve başparmağını kaldırdı.

Yem.

Koltuğa yaslanıp bekledim.

Neredeyse kırk beş dakika sonra bir araba sokaktan otoparka girdi. Bu, birinin dairesinden çıkıp uzaklaşmadan önce park halindeki bir arabaya binmesini içermeyen ilk hareketti. Freddie'nin eğilme şekline bakılırsa uyuyor olabiliirdi ama bundan şüpheliydim.

Alçak siyah spor arabayı takip ettim. Bu mahalle için fazla pahalıydı. Direksiyonda siyah saçlı bir kadın vardı, renkli camın arkasından zar zor görünüyordu. Bir an için kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Starling.

Ama hayır, yüz şekli yanlıştı. Buna daha önce karar vermemiş olsaydım, Freddie'nin durduğu yerin sadece üç aşağısındaki bir noktaya yanaştığında karar verirdim. Saçlarının küt kesimi güneş gözlükleri tarafından gizlenmemişti. Çok kısaydı. Sanırım kestirebilirdi. Starling arabanın içinde tereddüt etmezdi.

Donmuş tablo hepimizi çok uzun süre esir almış gibiydi. Freddie lamba direğinden uzaklaşırken anahtarlara uzandım. Arabanın içindeki kız da aynı karara varmış gibiydi.

Kız.

Lainey kapıyı açtı ve güneş ışığına doğru adım attı. Koyu mavi deri ceket, yıpranmamış siyah kot pantolonu ve aynı zengin maviden baldıra kadar uzanan deri çizmeleriyle birleşince küt kesim daha keskin görünüyordu. Zenginlik onun üzerinde ikinci bir deri gibi parılıyordu. Bir şey duyamayacak kadar uzaktayken arabadan ite kaka çıktım ve tepeden aşağı indim.

Yalnızdı.

Bu yüzden araçta oyalanmıştı. Ya bize ya da kendine bir şey kanıtlamak için.

"Emersyn'in arkadaşları mısınız?" Sesinde biraz aksan vardı.

"Öyleyiz," diye cevap verdim Freddie'den önce. Nedense hâlâ onun karşısında şaşkın görünüyordu. "Sen geldin."

"Sana yapacağımı söylemişim," dedi ve bana kaşlarını çatarak baktı. "İki kişi olacağınızı bilmiyordum."

"Sormadın."

"Doğru." Ağırlığını kaydırды, sonra kollarını kavuşturdu. "Emersyn'in iyiliğini düşündüğünü kanıtlayabilir misin?"

"Hayır." Cevabım Freddie'yi gittiği kayıp yerden uyandırmış gibiydi.

"Roma, evet yapabiliriz." Aramızdaki mesafeyi daralttı. Çok yakın durmamıştım, çünkü Lainey Starling'den daha uzun olmasına rağmen onun kas tonusuna sahip görünmüyordu ve bizden daha kısaydı.

Lainey manikürlü elini güneş gözlüklerine götürdü. Yakut kırmızısı rengindeydi ve üzerinde bir miktar altın yaldız vardı. "Nasıl?"

Aklımdaki tek soruyu sordu ve Freddie cebinden telefonunu çıkarıp daha önce hiç duymadığım bir mesajı dinletti.

Emersyn'di.

Sesi şaşırtıcı derecede netti. Onu duyduğumda göğsümde oluşan ağrı kaburgalarımın olması gereken yeri oydu. Çukurlaşma etkisi canımı yaktı. Konuşuyordu, hayır, *okuyordu*. Lainey Freddie'ye doğru bir adım attı, bakışları telefona sabitlenmişti. Dikkatimin dağılması nefesimi toplamam için bana zaman kazandırdı ve ikisinden de gözümü kaçırmak zorunda kaldım.

Onun yerine etrafı taradım. Okuduğu sahneyi anlatırken sözlerinin altını çizen kahkahanın yankısı, derin yaraların üzerine acı sabun döküyordu. Sesini duymayalı uzun zaman olmuştu sanki. Bana hiç mesaj bırakmamıştı. Bu şekilde değil.

Geri döndüğünde, biraz isterdim.

"Senden hiç bahsetmedi," dedi Lainey nihayet mesaj bittiğinde ve ben yeniden nefes alabildiğimde.

"Bize senden hiç bahsetmedi," diye cevap verdi Freddie boş bir ses tonuyla. "Bize pek bir şey anlatmadı ama beni aradı ve eve gitmesi gerektiğini söyledi. Annesinin hasta olduğunu ve babasının kalp krizi geçirdiğini söyledi."

"Ne?"

Bu hecedeki keskinlik başımı döndürdü.

"Babası kalp krizi geçirmiş olabilir ama bunun reklamını yapmıyorlar. Ama yine de yapmazlar." Sesine sabırsızlık karıştı. "Ve annesi hasta değil, o sadece..."

"O sadece ne?" Freddie talep etti. Telefonunu uzaklaştırmıştı ama cevapları daha hızlı alabilecekmiş gibi daha da yaklaştı.

"Fark etmez, o *hasta* değil."

"Olabilir."

Lainey bana baktı. "Ne?"

"Önemli olabilir. Olmadığını kesin olarak bilemezsiniz."

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Evet, söyleyebilirim. Kadın Emersyn'in 'kaybolmasının' yarattığı stres yüzünden 'sinir' krizi geçirdi." Kadın

Bazı kelimelere yaptığı vurgu, onlara inanmadığını gösteriyordu. "Büyük olasılıkla, votka ve valium bulutu üzerinde yüzüyor."

Freddie kaşlarını çatı. "Emersyn bunu bilmiyor."

"Eve *neden* geldiğini söyledi mi?" Güneş gözlüklerini başının üstüne sıkıştırdı. "Dışarıdayken neden geri döndüğünü? Geri dönmek istediğini hiç düşünmemiştim."

"Ona sahte kimlikleri sen gönderdin." "Bu önemli değil."

Olabilir.

"Bunu yapmaya devam ediyorsun," diye suçladı Freddie. "Ona kimlikleri gönderdin, sana güvendi ama geri dönmeden önce seni aramadı mı?"

"Hayır," diye tersledi Lainey. "Yapmadı. Ona bunu yapmamasını söyledim." Ona inandım. "Kim onu eve dönmeye zorlamak için tehdit eder ki?"

"Amcası." Bu cevap karşısında tereddüt bile etmedi. "Bütün hafta onu görmeye çalıştım, bu yüzden mesajınıza cevap verdim."

"Onu göremediniz mi?"

"Hayır." Kaşlarını çatı, yüzünde beliren mücadele benim için bile aşikârdı. Ama Freddie biraz daha yaklaştı. Bu yakınlık onu rahatsız etti çünkü birkaç adım uzaklaştı. "Evleri aracılığıyla *kendisiyle* iletişime geçmemi istemiyor ve telefonu da yanında görünmüyor. Her ihtimale karşı mesaj bırakamam..."

"Başka biri duyarsa diye." Freddie dönüp bana baktı. "Gidip onu almalıyız."

Tartışmıyordum.

"Bekle, onu almaya mı gidiyorsun?" Lainey birimizden diğerine baktı.

"Evet." Bu bir "eğer" meselesi değildi. "Beni de say."

"Hayır."

"Ne?" Lainey bana doğru hücum etti. "Ben onun arkadaşayım. Buraya yardım etmeye geldim ve faydalı olabilecek şeyler biliyorum."

"Ne gibi?"

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Freddie kadının başının üzerinden bana baktı, gözlerinde bir soru vardı. Sorunun ne olduğunu bilmiyordum çünkü kadından sabırsızlık yayılıyordu.

"Hayır, sana söylersem beni burada bırakırsın."

"Bana söylemezsen seni burada bırakırım." Önemli olan o değildi. "Evlerinin nerede olduğunu biliyoruz..."

"Yani peşlerine teker teker mi düşünüyorsunuz? Sharpe'ların yarım düzineden fazla konutu var ve bir düzineden fazlasına da erişimleri var."

"O zaman bize nerede olduklarını düşündüğünüzü söyleyin."

"*Bilmiyorum.*" Son kelimeye yaptığı vurgu doğruyu söylediğini gösteriyordu.

"O zaman ona nerede ulaşmaya çalışıyordun?" diye sordu Freddie. "Eğer nerede olduğunu bilmiyorsan, ona ulaşmanın bir yolunu bulmalısın."

"Biliyorum," diye itiraf etti Lainey. "Ama geçen hafta yaptığımız konuşmadan bu yana hiç ses çıkmadı." Başını iki yana salladı. "Bu benim hatam."

"Nasıl?"

"Çünkü ödüllere biz de katıldık - büyükbabam katıldı ve... bir arkadaşımız da katıldı. Ona söz verdim çünkü onlar haber vermeden önce haber almak istiyorduk, böylece onu uyarabilirdim ama..."

"Ama?" Freddie talep etti.

"Ama onlara geri dönmeyi seçtiyse işe yaramadı." Hızlı adımlarla uzaklaştı ve Freddie bana bir bakış attı. Başımı salladım.

"Eğer yardım edemeyecekseniz, gitmemiz gerek." Zaten onca saati sadece onun bizden daha fazla şey bilmediğini öğrenmek için harcamıştık.

Olabilir.

"Yardım edemeyeceğimi söylemedim." Çenesini kaldırarak bana uzun uzun baktı. "Yardım etmek istediğimi söyledim."

"Hayır."

"İyi," dedi Freddie. "Onu dinlemeyin. Bize yardım et. Onu nereye götüreceğini söyle. En başta neden geri dönmek istemediğini söyle. Bizi tehdit ettiğinde neden onu dinlediğini söyle."

"Seni tehdit mi etti?"

Freddie bana bir saniye bile bakmadan, "Evet," diye cevap verdi. "Hepimizin fotoğraflarını gönderdi, üzerlerinde artı işaretleri vardı. Bu kesinlikle bir tehditti."

"Seni korumak için geri döndü," dedi bizden çok kendine. "Beni asla onun yanında istemiyor. Kesinlikle arkadaş olmamızı istemedi ama sonra..." Çıkardığı ses acı vericiydi.

Evet, işim bitmişti. "Ben gidiyorum." Sonuncusu Freddie'ye bir uyarıydı ve topuklarımın üzerinde döndüm. Lainey'i görmenin yardımcı olması gerekiyordu. Ama eğer o

sırlarını paylaşmazsa, Emersyn'i başka bir şekilde bulmamız gerekecekti.

"Bekle!"

Durakladım ama arkamı dönmedim. Arabanın kapısı çarptı ve ardından bagaj açıldı. Arkama dönüp baktığımda, bir çanta çıkarıp birkaç şeyi bagaja bıraktıktan sonra kapatırken kaşlarımı çattım.

"Geliyorum."

Freddie ona baktı. "Neden telefonundan kurtuldun?"

"Çünkü yakalanmak istemediğinde yakalanmaktan nasıl kaçınacağını bilen tek kişi o değil. Şimdi, buradan gerçekten çıkmamız gerekmeden önce muhtemelen yarım saatim daha var. *Eğer* şanslıysam. Gidebilir miyiz?"

Onu almak kötü bir fikirdi. O Starling'in arkadaşıydı. Ona bir şey olmasına izin veremezdim. "Senin güvenliğinden sorumlu olmak istemiyorum."

Cebinden bir şok tabancası çıkardı ve yan tarafındaki düğmeye bastı. Çıtırdadı ve kıvılcım çıkardı. "Kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitedeyim." Silahı cebine geri koyduktan sonra, çantasını taşıırken yürüdüğüm tepeye doğru yöneldi. "Bu senin araban mı?"

Bizi beklemeden bavulu arabaya kadar taşıdı ve arka kapının koluna uzandı.

Kilitlemiştim, o yüzden hareket etmedi.

Çantayı yere bıraktı, döndü ve bize baktı.

"Eğer yardım etmek isterse," dedi Freddie. "Yardım etmesine izin veririz." "Ama yardım edecek mi?"

Lainey bize doğru seslenerek, "Nereye gidiyorsanız yolda size anlatırım," dedi.

"Ama neden bize güvensin ki?" Bu beni rahatsız etti. "Bizi tanımıyor."

"Hayır," dedi Freddie. "Ama Boo-Boo'yu tanıyor. Mesajı dinlettiğimde yüzündeki ifadeyi görmedin mi?"

Omuz silkdim.

"Bana güveniyor musun?"

Freddie'nin sorusu karşısında kaşlarımı çatarak ona baktım. "Evet."

"O zaman bana güvenin. Bize güveniyor çünkü Boo-Boo güveniyor. Derdinin ne olduğunu ya da nedenini bilmiyorum ve şu anda umurumda da değil. Sadece Boo-Boo'yu bulmak istiyorum."

"Milo ve Liam bundan hoşlanmayacak." Bir seçimden hoşlanmamaları beni daha önce hiç durdurmamıştı.

"Umurumda değil," dedi

Freddie. Anlaştık.

Tepeye Freddie'yle birlikte tırmandım. Arabanın kilidini açtığımda onun bavulunu aldı ve bavulu bindiğimiz cipin arkasına yerleştirdi. İkimizi de beklemeden arka koltuğa tırmandı ve sonra yerleşti.

Direksiyona geçtiğimde ve dikiz aynasından ona baktığımda bana "Daha hızlı olsa daha iyi olur," dedi.

"Korkmuyorsun."

"Benim için mi?" Başını iki yana salladı. "Daha çok ikiniz için ve gidip yardım etmek istediğim için. Beni sürekli engelledikleri için aylardır hiçbir şey yapmadım. Artık yok."

Freddie yolcu koltuğuna oturur oturmaz arabayı çalıştırdım ve yola çıktım. Arabasına ya da apartmanlara dönüp bakmadık. Onun endişesinin farkında olarak, takip edilme ihtimalimize karşı gözümü etrafımızdaki arabalardan ayırmadım.

"Tamam," dedi Freddie, koltuğunda dönerek. "Bize bildiklerini anlat." "Nereye gideceksek oraya varana kadar beklemek daha iyi olabilir."

"Hayır," dedi. "Olmayacak, çünkü dönüş yolu uzun ve doğru yolda olduğumuzu bilmem gerekiyor."

Bu şekilde düşünmemiştim ama Freddie haklıydı. "İşbirliği yap," dedim ona. "Yoksa seni yolun kenarında bırakırım. Oyun oynayacak vaktimiz yok. *Onun* yok."

Bana inanmadığını düşündüğüm kadar uzun süre sessiz kaldı, ben de bankete yanaşmak için şerit değiştirdim.

"İyi," diye tersledi Lainey. "Sana söyleyeceğim."

DIKENLERLE ÇEVİRİLİ KAFESLER

OceanofPDF.com

LAINY

Gala sezonu, etkinlikler, partiler ve meslektaşlar, müttefikler, müşteriler, potansiyel müttefikler, potansiyel müşteriler ve maalesef düşmanlarla sohbet sirki anlamına geliyordu. Biraz ailevi iyi niyet göstermiş ve büyükbabamın çeşitli komitelerdeki bağlantılarından bazılarına ulaşmıştım. Çok fazla etkinlik olduğu için davetiyeler üç ila altı ay öncesinden gönderiliyordu. Davetlilerden etkinlikten bir ay önce cevap vermeleri isteniyordu.

O zaman tek yapmam gereken, Emersyn'in sergisinin kapalı olduğu dönemde Sharpes'ın hangilerini kabul ettiğini bulmaktı. Bir ay. Son mektubunda bunun gösteriler arasında kapalı kaldığı en uzun süre olduğunu söyleyerek itiraz etmişti. Ama biri bitmişti ve diğeri dört hafta boyunca ilk tur provalarına bile başlamayacaktı.

Bu da onun bir kol mesafesinde olduğu anlamına geliyordu, sadece ilk iki hafta etkinliklerin hiçbirine katılmamıştı. Sharpe'lar birkaç tanesini kabul etmişti ama benim katılabildiğim üç tanesinde de onun ailesi vardı. Onlarla birlikte hiç gelmemişti. Adam neyin peşinde olduğumu çoktan anlamış ve kızgın bir gölge gibi beni takip etmeye başlamıştı, onu en istemediğim anda karanlığın içinden sürekli belirliyordu.

Ezra'yı bana eşlik etmesi için ikna etmeye çalışmıştım ama keyfi yerinde değildi ve bana siktir olup gitmemi söylemişti. Tally de son fethiyle tamamen meşguldü. O da kesinlikle *onun* fetihiydi. Tüm raporlara göre yaşlı bir adamdı ve aylardır onu arzuluyor, sanki o avıymış ve kendisi de büyük bir avcıymış gibi onu takip ediyordu.

Poconos'taki eviyle ilgili olarak bana gönderdiği çok tatmin edici mesajlar mide bulandırıcı derecede tatlıydı. Bunda bir çekicilik göremiyordum ama Tally mutluydu ve önemli olan da buydu. Ancak bu gece, büyükbabam şehirde olduğu ve ben de onun peşine takıldığım için geri çekildim.

Sadece Emersyn'i görmem gerekiyordu. Son birkaç haftadır mutlak *sessizliği* yüzünden içimi kaplayan endişeyi bastırmam gerekiyordu. Evet, o evdeyken iletişimde kalmak bizim için daha zordu. Ailesi her yerde olsalar bile *onu* uzak tutuyordu. Servetleri ve bağlantıları onları çoğu davetli listesinde üst sıralara taşıyordu.

Ancak Emersyn'in mesafesi ona gizemli bir hava katmıştı. Herkes onu tanımak istiyordu ama kimse ona yaklaşılamıyordu. Bir keresinde sosyal bir parya olması gerektiği konusunda şaka yapmıştı. Ne de olsa o bir *sanatçıydı*. Oldukça sıradan.

Görmediği şey, onun bir *yıldız* ve *başrol oyuncusu* olduğuydu. Ünlü havası onun gizemini daha da artırıyordu. Dedikoducular taştan kan çıkarmaya çalışarak zamanlarını boşa harcadılar ama hiçbir şey bulamadılar. Çünkü Sharpes onların hiçbir şey bulamamasını istiyordu.

Ben de onu korumak istedim. Kendini "tükettiği" için onu Pinetree'ye gönderdikleri ilk sefer beni endişelendirmişti. İkincisi ise beni dehşete düşürmüştü. Şimdi tek düşünebildiğim, bunu tekrar yaptıklarıydı. Ondan gelen iki haftalık mutlak sessizlik de bunu gösteriyordu. İlk seferinde Adam onun nerede olduğunu bulmama yardım etmişti ama ondan sonra benim bu işe karışmama izin vermedi.

Tam bir pislikti.

Onu bir sonraki görüşümde çok mesafeli ve dağınık olması da yardımcı olmadı. Ezra'yı hatırlamamıştı. Birkaç şeyi hatırlamamıştı. İlk başta hatırlamadı. Sonra geri geldi. Beni mi? Beni hatırlamıştı ve bunun için minnettardım ama Ezra onu onunla tekrar tanıştırdığımda sinirlenmişti.

Sonra gülüp geçmişti.

Ama komik olduğunu düşünmedim.

"Bırak şunu," diye tersledi Adam beni. "Onu rahat bırakabilir misin?" "O benim en iyi arkadaşım. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Oh Bekle, unuttum, senin en iyi arkadaşın Ezra. O yeryüzünden silinse bile umurunda olmaz."

"Hey!" Ezra söyledi. "Umurunda olur. Başka kiminle sarhoş olacak ki?"

Anıyı bir kenara ittim. Pislikler. İkisini de.

Hala... orada. Şükürler olsun, işte oradaydı. Fark edilmemek ve yeni gelenleri iyi görebilmek için merdivenlerin başında bekliyordum. Büyükbabam içeri, muhtemelen gecenin geri kalanını arkadaşlarıyla geçireceği bara gitmişti. Bir poker oyununa daldıklarına dair sağlam bir para yatırırdım.

Emersyn'i çalabilseydim, bunu kesinlikle yapardım.

Amcasıyla birlikteydi, ben de geri çekilip beni bulmasını bekledim. "Buluşmamızı" bir kaza gibi göstermek daha kolay olacaktı. Ne de olsa halkın içindeydik. Birkaç kelime konuşabilmeliydik.

Bu arada, koyu orman yeşili elbisesi ve mücevherleri içinde kesinlikle *büyüleyici* görünüyordu. Emersyn muhteşemdi ve tavırları kusursuz görünse de gözleri... kaybolmuştu. Kalbim acıyordu. Oraya gidip onu amcasından koparmak istedim. Ama bu olay çıkarırdı ve bizim olay çıkarmamamız gerekiyordu. Çok uzun yıllar süren eğitim, dostluğumuzu halkın gözünden uzak tuttuğumuz yıllardan bahsetmiyorum bile, beni yerimde tuttu.

Sonra beni gördü ve takındığı sahte, plastik gülümseme gerçeğe dönüştü. İçimi bir rahatlama kapladı. Ne olursa olsun beni hatırlamıştı. Bu iyi bir ilk adımdı. Yine de o ve amcası merdivenlerde diğer konuklarla ve ev sahipleriyle ilgilenirken bekledim. Bana on beş adım yaklaştıklarında, şansımı gördüm.

Onu tutmayı bırakıp bir çift finansçının söylediklerine odaklanmıştı ve ben de elimi ona uzatmak için aceleyle merdivenlerden indim. Elim sertçe sıkı ve yüz ifadesi değişti.

"Harika görünüyorsun," dedim ona. "Uzun zaman oldu."

Sonuçta, oynamamız gereken rollerimiz vardı ve ben kendi rolümü mükemmel bir şekilde oynayacaktım.

Yaptığım hiçbir şeyin ona zarar vermesine izin veremezdim.

"Biliyorum," dedi normalde olduğundan daha soluk bir sesle. Sesi yorgunluk ve rahatlama ile doluydu. "Geçen Haziran mıydı?" Kısa bir an için gözlerini şaşkınlık kapladı ve kalbim sıkıştı.

Hayır. Daha geçen Noel'deydi. Bir günlük alışveriş için kaçmıştık. Adam ve Ezra ülke dışındayken kaçmayı başarmıştım. En güzel gündü.

"Geçen Nisan," dedim, eğlenmek en son yapacağım şey olsa da gülüyordum. "Paris'teki sergide." Bazı toplantılar için büyükbabam ve annemin peşine takılmıştım. Gerçi büyükbabam yolculuk boyunca annemle neredeyse hiç konuşmamıştı. "Harikaydınız ve adınızı görünce çok şaşırdım."

Amcası bize bir bakış attı, ben de rol yaptım.

Başını sallayan Emersyn biraz şaşkın görünüyordu. "Prova odalarından zar zor çıktım. Hiç gezme fırsatı bulamadım."

"Paris'e gittin ve Paris'i gerçekten *görmedin* mi?" Başımı salladım ve uygun bir yüz ifadesi takındım. "Kabul edilemez. Israr ediyorum, bir noktada kızlar gezisi."

"Kulağa harika geliyor."

Bu asla olmayacaktı. İkimiz de isimlerimizi değiştirip ortadan kaybolmadıkça olmazdı. Bu ne kadar cazipti? Adam görüş alanıma girdi ve ben iç çektim. Neden şimdi buradaydı ki? Ama benden Emersyn'e baktı ve geri döndü. Sözümü kesmek yerine bana sorgulayıcı bir bakış attı.

Ezra'yı hatırlamamasıyla ilgili söylediklerimi hatırlıyor muydu? Başımı hafifçe salladım. Onu tanıyıp tanımayacağını bilmiyordum. Son ziyaretimizi unutmuşken olmazdı.

İtiraf etmek istediğimden daha fazla çaba sarf ederek enerjimi gülümsememe odakladım. "Güzel. Hadi bunu gerçekleştirelim..."

"Elaine." Lanet olsun Adam. *Hiç* dinledin mi? "Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

"Bunu planlamamıştım," dedim. "Git başımdan."

Güldü ama bu soğuk bir uyarıydı. Dikkatini tekrar Emersyn'e verip elini uzattığında tanıdığım biri. "Adam Reed, ve sen..."

"Hiç etkilenmedi," dedim ona ve onu hatırlamadı. *Kör* müydü? Yapmamız gereken son şey amcasının önünde dikkat çekmekti. Adam dangalakların kralıydı. Kolumu Emersyn'inkinin içinden geçirdim. "Ve içeri giriyoruz."

"Adam." Amcasının selamlaması onu süpürüp götürme planımı suya düşürdü. Sözümü kestiği için Adam'a lanet olsun. "Seni gördüğüme sevindim."

Adam'ın ifadesi donarak çelik bir maskeye dönüştü. Amcasını selamlamak için başını bile sallamadı. Belli ki bu hoşnutsuzluk her iki taraf için de geçerliydi.

"Baban nasıl?"

"O iyi efendim. Eminim sizi kaçırdığı için çok üzülecektir." Bradley

Sharpe, "Merak etmeyin," diye karşılık verdi. "Yeni temin ettiğim hisseler beni yönetim kurulunda görecek. Gelecek haftaki yönetim kurulu toplantısında görüşürüz. İyi akşamlar dilerim. Prenses."

Az önce verdiği emri yanlış anlamak mümkün değildi. Emersyn küçük bir gülümsemeyle kolumu bıraktı.

"Beni tanıştırmadın," dedi Adam, sırtışı soğuk ve yırtıcıydı.

"Haklısın." Yağlı ve pürüzsüz adam hiç istifini bozmadı. "Ben yapmadım." Bununla birlikte, bir kolunu Emersyn'e doladı ve onu uzaklaştırdı. Onu kavradığı yerdeki parmak eklemleri beyazlaştı. Lanet olsun. Belki de ben...

Ama daha iki adım bile atamamıştım ki Adam kolumdan tutup beni kendisine doğru çekti. "Eğer onları takip edersen, seni alır ve bir çocuk gibi kışından tutup dışarı atarım."

"Neyin var senin?" diye sordum. "Biri seni kafanın üstüne mi düşürdü? Annen olmadığını biliyorum. Seni o kadar çok seviyor ki, senin ne kadar taş kalpli bir piç olduğunu göremiyor."

"Bu denklemdeki piç ben değilim," diye hatırlattı bana, gözleri buz kesmişti. "Emersyn buradayken ondan uzak dur."

"Hayır."

"Lainey, seni uyarıyorum..."

"Hayır, arkadaşlarıma sen karar veremezsin. Bunu sana binlerce kez söyledim ve ondan hoşlandığını sanıyordum."

"O iyi. Ben ailesine güvenmiyorum." Başımın üzerinden bir bakış attı ve ben de ayağımı onunkine vurdum. Yapabildiğim kadar inceydi ama tüm ağırlığımı verdiğimden emin oldum. Tekrar bana baktığında dudakları inceldi.

"Bir gün benim ölümüm olacaksın."

"Sadece umut edebiliriz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Bileklerimdeki zonklama beni boğan karanlık sisi delip geçti. Zonklama ve fısıltı. Fısıldaşmalar en kötüsüydü. En kötüsü Fısıltılar, alınma kondurulan yumuşak öpücüklerle noktalanıyordu. Ardından koku geldi ve gerçekliği farkındalığıma getirdi. Gözlerimi ne kadar açmak istemesem de karanlığa saklanmayı reddettim. Mürekkepli kadife, içinde bulunduğum durumu daha lezzetli hale getirmiyordu.

Onun
odası.
Onun
yatağı.
Onu.

Bana bakmak için başını kaldırdığında üç şey de aynı nefeste kaydedildi. Gözlerindeki endişe beni tiksintiyle doldurdu. Daha da kötüsü, yanağımı okşadı. "Prences, senin için ne kadar endişelendiğimi tahmin bile edemezsin."

Ağzım o kadar kuru olmasaydı, yüzüne tükürürdüm. *Gardiyanı* bileklerimi kesti. Bileklerimi. Bir elimi kaldırdım ve onu saran beyaz bandajların görüntüsü gözümün önünden geçti. Kolumu sıkıca kavradı.

Bradley Amca, "Bunun için şimdi endişelenme," diye ısrar etti. "Seni görmeye daha önce gelmeliydim." Sonra yanağıma daha fazla öpücük kondurdu. "Ama artık buradayım."

Kusmak istedim.
Çığlık atmak
istedim.
Ortadan kaybolmak istedim.

Bunların hiçbirisi olmadı. Farkındalık beni buz gibi pençesine aldı ve o bana doğru hareket ederken her dokunuşuna katlandım. Hem oradaydım hem de orada değildim. Sanki başka birinin başına gelmiş gibiydi ve aynı zamanda etinin benimkine her itiş ve baskısı canlı ve mide bulandırıcı bir iz bırakıyordu.

O homurdanıp yer değiştirirken odaklanmak için tavanda bir çatlak buldum. Ses beni bedenime geri sürüklemekle tehdit ediyordu ama şu anda orada olmak istemiyordum. Bunu daha önce atlatmıştım. Yine atlatırdım. Sadece dayanmam gerekiyordu.

Neyse ki uzun sürmedi. Beni kendine çekerken titriyordu. Boğazıma dayanan ıslak gözyaşları neredeyse beni güldürecekti.

"Seni kaybedemem," dedi tekrar tekrar. Sanki gerçekten umursuyormuş gibi. Bu yalanların en iğrenç olanıydı. Sonra her şeye yeniden başladı, daha çılgın ve öfkeli. Elleri boğazıma kilitlendiğinde, sonunda bakışlarımı gözlerine sürükledim. Gözlerindeki manik ışık bana hızlı bir son vaat ediyordu. Bu da bir yalandı.

Ama o güzel yalanı istedim ve bir nefes için bile mücadele etmedim. Bir damla bile sıkmaya çalışmadım. Görüşümün kenarları karardığında, geriye doğru düştüm ve beni tamamen yutmasına izin verdim. Karanlığın ve acının sisi beni düğümlere ayırdı. Ne zaman uyanırsam uyanayım, o oradaydı. Dokunuşundan tenim ürperdi.

İki kez daha, elleri boğazımda beni bitirmeyi teklif etti. Ve iki kez daha, olabilecek hediye den vazgeçti. Sonsuz gece nihayet şafakla buluştuğunda, ağlayabilirdim. Hayatta kaldığım için mi yoksa katlandığım şey için mi, hiçbir fikrim yoktu. Yataktan çıkmakta zorlanıyordu.

Topallayarak -kötü bir şekilde- banyoya giderken içimde küçük bir memnuniyet vardı. Keşke daha fazla zarar verebilseydim.

Bir dahaki sefere, diye fısıldadı içimden bir ses. Bir dahaki sefere daha kötüsünü yaparız.

Eğer o kadar uzun süre hayatta kalırsak. Eğer ben...

Doktor oradaydı. Lanet olsun. Ne zaman gelmişti?

"Ona bakabilmek için bütün gece yanımda tuttum," diyordu amcam. Şimdi giyinmiş, endişeli bir aile üyesi rolünü oynuyordu. "Eğer onu kontrol eden hemşireler olmasaydı, dün gece onu kaybedebilirdik."

Hemşire mi?

Shithole Cole hemşire miydi?

Benden bir kahkaha kaçtı. Kırık dökük bir sesti, keskin ve tırmalayıcıydı. Ben gülerken iki adam da bana baktı. Şimdi taşkın kapıları açılmıştı, kahkahalar çılgın kıkırdamalara dönüştü. Aynı zamanda vücudumdaki ağrıları da keskinleştirdi. Boğazım yandı, ses içimdeki çığlığı daha da şiddetlendirdi.

Doktorun acıyan bakışları, amcamın hangisinin daha histerik olduğuna dair sahte endişesiyle yarışıyordu. Aslında ikisi de ikiyüzlüydü. Boğazımın etrafında çürükler olmalıydı ama doktor bunları sordu mu? Hayır, sormadı.

Hayır, yapmaz. Neden yapsın ki? Amcam, görmesini istediği şeyi görmesi için ona para ödedi. Gerçeği gören tek insan.

Gerçek hikâyeyi bilen bir avuç insanın hepsi ölmüş ya da ortadan kaybolmuştu. Hiç kimse benim tarafımda değildi. Kimse cesaret edemedi.

Bir kalp atışında benim tarafımı tutacağını bildiğim tek kişi bile. Ona hiç söylemedim çünkü onun hedefinde olmasını hiç istemedim. Ondan zaten yeterince hoşlanmıyordu.

"Tesiste yerimiz var," dedi doktor kahkahalarını buharlaştırırken. Amcamın Lainey'e zarar vermesi fikri beni öfke ve üzüntüyle doldurdu. Birbiriyle yarışan duygular beni onun ellerinden daha etkili bir şekilde boğdu. "Bana anlattıklarınıza bakılırsa, histeri ve düşmanlık duygularının birleşimi muhtemelen onu kaçırانlarla birlikte hapsedilmesiyle doğrudan ilişkili."

Adam kaçırانlar.

Beni kaçırانlar harika insanlardı. Sözde ailemden çok daha iyilerdi.

"Bu çileden sonra normalleşmek için biraz zamana ihtiyacı olacağını tahmin edebiliyorum. Doğru tedavi ve uygun dinlenme ile normale dönmesine neden yardımcı olamayacağımızı anlamıyorum."

"Çok minnettar olurum," dedi Bradley Amca. "Maliyetin önemli olmadığını biliyorsun."

"Elbette, bana bir dakika izin vererseniz, nakil işlemlerini ayarlamak için birkaç görevli çağıracağım."

"Bunu gizli tutmak istiyoruz, Doktor." Bradley'nin sesinde bir uyarı notu vardı. "Hem onun hem de ailenin iyiliği için."

"Elbette," diye güvence verdi doktor. "Pinetree'de hiçbir zaman bir ihlal yaşamadık."

Pinetree... bu isim mi?

"Onu takma bir isimle kabul edeceğiz. Bu aynı zamanda onu ve ailesini korumaya da yardımcı olacaktır."

"Güzel."

Sonra doktor gitti ve sadece Bradley ve ben kaldık. Kahkahalar da gerçek ya da hayali her türlü mizah izi gibi yok olmuştu. Topallayarak yatağın yanına gitti ve abartılı bir özen göstererek oturdu.

"Stockholm Sendromu," dedi alçak sesle, "gerçek bir durum. Neler olup bittiğini ya da bunun seni neden bu kadar kötü etkilediğini anlamayabilirsin ama ben biliyorum. Doktor da öyle. Sana zarar veremeyecek bir tesiste uzun süreli bir tedaviye ihtiyacın olduğu konusunda benimle hemfikir."

kendin. Seni kaybetmek anneni öldürür ve baban da asla iyileşemez."

Ona öylece baktım. Ama ben ona cehenneme gitmesini söyleyemedim elini uzatıp yüzümdeki saçları okşadı.

"Prenses, hepimiz için riske atılamayacak kadar değerlisiniz. Eğer bu, o çocukları sonsuza dek ortadan kaldırmak için adım atmam gerektiği anlamına geliyorsa, bunu yapacağım." Bu söz, sahte bir rasyonellik ve nezaket tonuyla verilmiş olsa da, odadaki tüm oksijeni emdi. "Seni asla almamalıydılar. İlk hataları sana ellerini sürmek oldu."

Beklemediğim bir hareketle, bana bakabilmek için yorganı aşağı çekti. İster elleri ister bakışları olsun, onun herhangi bir parçasını üzerimde hissetmekten nefret ediyordum.

"Sana işaretlerini koydular." Bir elini karnıma bastırdı. "Bunu eninde sonunda sildirebiliriz. Merak etme."

"Hayır," dedim boğuk bir sesle. Bu acılı heceyi çıkarmayı başarmış olmam beni gururlandırdı.

"Ne dediğini bilmiyorsun," dedi beni çıldırtan bir kendinden eminlikle. "Sendromun yaptığı şey bu, seni bu suçlulara bağımlı hale getiriyor. Ama onlar senin ailen değil. Seni bizim sevdiğimiz gibi, benim sevdiğim gibi sevmiyorlar."

Ama onlar benim ailemdi, bu gerçeği ona haykırmak istedim. Milo'nun bende olduğu bilgisiyle onu kesmek istedim ama bu tepkiyi bastırdım. Zaten onları tehdit ediyordu. Milo'nun bağlantısını ortaya çıkarırsam, amcam çok daha kötüsünü yapabilirdi.

"İyileşmene ihtiyacım var," diye devam etti. "Doktoru dinlemene ve onların etkisiyle savaşmana ihtiyacım var. Bana geri dönmene ihtiyacım var." Elini boğazıma doğru kaydırды ve boğazımı kavradığında bakışlarımı tekrar ona çevirmeye zorladı. "Öyle ya da böyle bunu yapacaksın Emersyn. Sen benimsin. Her zaman benim oldun. Seni benden almalarına izin vermeyeceğim. Önce onları ve değer verdikleri her şeyi yerle bir edeceğim."

İçimde gerçek bir korku kristalleşti. "Anlıyor musun?"

Koyu renk gözleri benimkilere dikilmişti ve ruhuma kadar inebilmek için deri, doku, kemik ve kas katmanlarını yırtabileceğine yemin edebilirdim.

"Bana anladığını söyle."

"Anlıyorum," diyerek elinin pençesinden kurtulmayı başardım.

"Teşekkür ederim, Prenses." Gülümsemesi eşit derecede sahiplenici ve rahatlatıcıydı. "Geri dönmek benim için dünyalara bedel. Seni uzağa göndermekten nefret ediyorum ama senin için en iyisi bu. Bana inanıyorsun, değil mi?"

İstediği cevap benim onayımdı. Benim rızam. Ona ikisini de veremezdim. Ona öylece baktım, içimi yalayan öfkeyi yavaş yavaş yanan, hepimizi tüketecek amansız bir ateş gibi boşaltmaya çalıştım. Sadece ben olsaydım...

Dövüş. Dövüş ve kaç. Liam'ın öğrenmemi istediği şey buydu. Bunu defalarca tekrarlardı.

Öğrenebileceğin her şeyi öğren. Kellan'ın sözü buydu. Bana geri dön. Bu Jasper'ın isteğiydi.

Söyle ona... Freddie'nin yalvarışı içimde fısıldadı. Ona duymak istediği her şeyi söyle.

Hayatta kal.

Bunu yapabilirim.

"Sana inanıyorum," dedim sonunda. Kelimeler dilimde kül gibi tat bırakmadı, beni terk ederken yalanlarıyla boğazımı kesmedi ya da dilimlemedi. Hayır, ona inanıyordum. Amcam hasta, rahatsız ve tamamen tehlikeli biriydi. Söylediği her kelimedede ciddiydi.

"Seni çok seviyorum." Hecelerin o korkunç birleşimi bile. Ciddiydi. Sadece *aşkın* beni ne kadar incittiğinin farkında değildi.

Ya da belki de biliyordu ama umursamıyordu.

Eğilerek alnıma bir öpücük kondurdu ve sanki dokunuşuma ihtiyacı varmış gibi orada oyalandı. Kaslarımın kurşunu ağırlığı ve geri çekilememem, hatta mücadele edememem, beni yatağına yatırıp kullanmaktan daha fazlasını yaptığını gösteriyordu.

Bana ilaç verdiler.

Ondan nefret ediyordum. "...çok fazla."

"Evet, Prenses," diye tekrar fısıldadı, nefesi tenimde sıcaktı. "Seni gerçekten seviyorum."

Ekleyebileceği başka ne varsa, kapı sertçe vurulduğunda söylenmedi. "Hastabakıcılarım birazdan burada olur," dedi doktor kapıdan. "Onu giydirip gitmeye hazır hale getirmeliyiz."

"Ben halledeceğim." Sesindeki emir doktorun dışarıda kalmasını emrediyordu. Sonra Bradley Amca bana baktı. "Seni giydireyim, Prenses. Ne güzel olur değil mi?"

Kusmamayı nasıl başardığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonraki birkaç dakika, sanki zamanın kendisi bana karşı çalışıyormuş gibi dayanılmaz ve acı verici bir yavaşlıkta geçti. Bir el bezi ve sabun getirdi. Beni temizledi, her dokunuşu çok uzun sürdü. Gözleri düşünceli ve değerlendirciydi. Ne gördüğünü ya da neden gördüğünü hayal etmek istemiyordum.

Bunun için zihnimden ve bedenimden kaçmak imkansızdı, ne zaman dalmaya çalışsam beni ısıtıyor ya da çimdikliyordu. Sanki beni işaretlemesi gerekiyordu. Bu işaretler acıtiyordu. Zonklayan varlıklarıyla uyuşturucunun verdiği sersemliği işgal ediyorlardı.

Kendi zihnimde bile ondan kaçmama izin yoktu. Oturmama yardım edip tişörtü başımdan geçirdiğinde, tek yapmak istediğim bir topun içine kıvrılıp ölmektir. Ama vahşice kesilmiş bileklerimdeki acı, bayılmamı engelledi.

Sonunda bitirdi ve dudaklarını benimkilere çok uzun süre bastırdıktan sonra onları içeri almak için kapıya gitti. Garip hareketleri ve attığı her adımda hissettiği acı beni gülümsetti. Canının yanmasını istiyordum. Hem *de çok* acısın istiyordum.

Tanımadığım iki iri yarı adam yatağa yaklaşırken doktor, "Bu diz için bir ameliyat planladınız mı?" diye sordu. Beni kaldırdılar ve bir sedyeye bağladılar. Bağlı bileklerimi sabitlemek için cırt cırt bile kullandılar. Sanki bağlar olmadan da kaçabilirdim gibi.

"Yarın," dedi Bradley Amca ona. "İyileşmem için üç haftaya ihtiyacım olacağını düşünüyorlar. Düzeltici tedavi için bu süre yeterli olacak mı?"

"Elbette," diye güvence verdi doktor. "Elimizden geldiğince hızlı çalışacağız, ancak eksiksiz olmak istiyoruz."

"Evet," dedi Bradley. "İstiyoruz. Prensesimi geri istiyorum." "Ve ona sahip olacaksın."

Neredeyse orta parmağımı onlara doğru kaldıracaktım ki kolumdaki keskin bir sızı dikkatimi çekti. Görevlilerden biri bir şırınganın pistonuna bastı. Gerçekten ama gerçekten doluydu.

Neydi o? Dünyanın üzerine tül gibi bir sis çökerken bedenimle bağlantımı kestim. Zonklama gitti. Endişe de öyle. Acı da. Kayıp da. Hepsi yüzen sisin altında kayboldu. Beni odadan çıkarırlarken neredeyse uçuyordum. Merdivenlerden aşağı süzülüşüme yemin edebilirim. Resimlerin hepsi bana bakmak için döndü, hatta bazıları biz yanlarından geçerken ikiye ya da üçe katlanarak çoğaldı.

Shithole Cole oradaydı.

Uzun boylu, esmer ve ürkütücüydü. Hastabakıcıların yanında ilerledi. Onlarla konuşana kadar orada olduklarını unutmuştum. Ama sözleri, tekrar kaybolmadan önce zar zor kaydedildi. Kulaklarımı da pamukla mı doldurmuşlardı?

Ne kadar kaba.

Gözümün ucuyla Lainey'nin bir görüntüsü belirdi ve sedyede sarsıldım. Hayır, burada olamazdı. Onu burada istemiyordum. Çırpınırken bile Milo'nun bana doğru uzandığını gördüğüme yemin edebilirdim. Daha da kötüsü, Rome ve Freddie bana ulaşmak için insanları itip kakıyorlardı. Elleri beni geriye doğru bastırdı ve kolumda soğuk bir şey vardı. Adrenalini ve korkuyu kesiyordu.

Demirsiz kalana kadar onları oydu. Bu sefer düştüğümde, hiçbir şey beni geri çekmedi.

OceanofPDF.com

HER ŞEY BOZULDU

OceanofPDF.com

FREDDIE

"Benimle konuşabileceğinizi biliyorsunuz," dedi Bayan Stephanie. Zamanını boşa harcıyormuşuz ya da biri kafasına silah dayamış gibi görünmeyen bir kulak verme şekli vardı. İyi bir insandı. Bütün çocuklar öyle söylüyordu.

Bu yüzden onunla konuşamıyordum.

Olanları bilmesine gerek yoktu. Bizim gibi reddedilenler için iyi şeylerin hâlâ mümkün olduğuna inanan bir kadınsa olmazdı. Belki bencillikti ama inanmaya devam etmesi için ona ihtiyacım vardı ve eğer onunla konuşursam bu inanç ölürdü.

İç çekerek masasından kalktı ve benim yerde oturduğum yere doğru ilerledi. Bir topu zıplatıyor, karşı duvara gönderiyor ve yakalıyordum. Ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyordu. O zamandan beri... yani o zamandan beri, üzerimde hep bir bıçak taşıdım ama Bayan Stephanie bizi görmeye geldiğinde onu yanıma almazdım.

Hiçbir şey söylemeden ayakkabılarını çıkardı ve sonra bir uzman gibi duvardan aşağı kayd. Takım elbiseli bayanlar bunu bu kadar kolay yapmamalı. Bir ayak bileğini diğerinin üzerinden geçirerek topu sekerken yakaladı ve duvara doğru geri gönderdi. Bu sefer ben y a k a l a d ı m ve biraz daha hızlı bir atış yaptım.

Orada oturup topu yakaladık ve ileri geri fırlattık. Bayan Stephanie'nin oyunu vardı, topa bir spin attı ve iki sektirmeyi başardı. Ben ses çıkarınca kıkırdadı.

"Sen iyisin Freddie, ama ben bunu uzun zamandır yapıyorum." Omzuma vurdu. "Yaş ve bilgelik her zaman gençliğin ve becerinin üstesinden gelecektir."

Tek yorumum "Kaba" oldu.

Sırıtişından alınmadığı anlaşılıyordu. "Okul nasıl gidiyor?" "Berbat."

"Konuştuğumuz ders dışı aktiviteleri düşündün mü?" Omuz

silkim. "Pek sayılmaz."

Topu sektirdi. "Neden olmasın?"

"Okulda geçirmem gerekenden daha fazla zaman geçirmek istemiyorum." "Orada sorun mu yaşıyorsun?"

Artık öyle değil. "Hayır." Vaughn ve Rome, Jasper gibi düzenli olarak bana uğruyorlardı. Beni okula götürüp getirmeleri için onlara ihtiyacım olduğunu kabul etmek istemiyordum. Milo sormamıştı bile. Okula döndüğüm ilk sabah başlamıştı ve çocuklar iki günde bir sırayla gidiyorlardı.

"Freddie," dedi topu yakalayarak. "Bana bir şey vermeni istiyorum. Acıyı gördüğümde anlarım. Sana yardım etmeme izin ver."

Sisteme "girdiğimde" gördüğüm ilk yüzlerden biriydi. Geri gelen ilk gerçek iyilik yüzü. Tekrar ve tekrar. Onun gözlerinde asla acıma görmek istemedim.

"İyileşiyorum," dedim ona. "Okuldan sonra buraya gelmeyi seviyorum. Kellan atölye derslerini Bay ve 101. Cadde'deki tamircide iş bulmak için kullanıyor. Bazen oraya gidiyorum. Vaughn dövme dükkanında daha fazla zaman geçiriyor. O işte gerçekten iyi olmaya başladı."

Gözleri kısıldı. "Başkalarına dövme yapmak için çok genç."

"O bunu biliyor," dedim ve yüzümün masumiyet maskesi olmasını umdum. Yalan söylemekte daha iyi olmaya başlamıştım. Ama sadece umurumda olmayan şeyler hakkında. "Hı hı," dedi ama dudakları kıpırdadı.

"Müdahale etmeme gerek var mı?"

"Hayır," dedim ve bu sefer gerçekten ciddiydim. "Sorun değil."

Bana bir kez daha dikkatle baktıktan sonra topu tekrar sektirdi. "Yani, Kellan'a tamircide yardım ediyorsun ve Vaughn'la dövme dükkanında çalışıyorsun-"

"Çalışmıyorum," dedim iki parmağımı kaldırıp izci selamı vererek. En azından öyle olduğunu umuyordum. O filmi izlemeyeli epey olmuştu ve bir yıl beni üye yapmaya çalışan oymağa katılmaktansa okulda fazladan saatlerce kalmayı tercih ederdim.

Yabancılarla işim
olmazdı. Artık
yapmıyorum.

"Doğru, Vaughn'la *takılıyorum*," diye o yumuşak sesiyle kendini düzeltti ve ben de sııttım. Bayan Stephanie'nin en iyi yanı, gerçekten umursuyor gibi görünmesinin yanı sıra, nasıl koktuğuydu. Bana her zaman bir çiçek bahçesini ya da bir bahar gününü hatırlatırdı. Sadece temiz ve güzeldi ve gözlerimi yaşartacak hiçbir şey yoktu.

Sııttım. "Aynen öyle."

"Peki ya Milo, Jasper, Rome?"

"Roma her zaman arkadaş istemiyor ama peşine takıldığımda asla şikayet etmiyor ve sanatını bozmamaya çalışıyorum."

"Tamam."

"Milo ve Jasper bana sadece yapmam için iş veriyorlar." Bunu bir angarya gibi göstermeye çalıştım ama bana güvenmeleri bile büyük bir olaydı. Ayrıca bana nasıl dövüşüleceğini de öğretiyorlardı. Muhtemelen Bayan Stephanie'nin onaylayacağı bir şey değildi. "Milo da matematik ödevlerimi yapmama yardımcı oluyor."

"Hala sayılarla ilgili sorun mu yaşıyorsun?"

Omuz silktim. "O kadar da değil. Sadece öğretmenlerimden daha sabırlı."

"Güzel." Topu yakaladığımda ve bir daha fırlatmadığımda, "Özel öğretmen ayarlasam müzik dersi almayı düşünür müsün?" dedi.

İrkilmemeye çalıştım. Gerçekten. "Bayan Stephanie..."

"Dersleri benim dairemde alabilirsin," diye devam etti, sanki ben sözünü kesmemişim gibi. "Pazar günleri yapabiliriz. Siz çocuklar Pazar günleri akşam yemeğine gelebilirsiniz." Ve birkaç kez geldik. Tüm bunların altında teklifin özü yatıyordu. O da orada olacaktı. Çocuklar da orada olacaktı.

Tanımadığım biriyle yalnız kalmak zorunda kalmayacaktım.

"Bunu düşüneceğim." Yapabileceğimin en iyisi buydu, özellikle de sadece bu fikir bile beni terletirken.

"Daha fazlasını isteyemezdim," dedi ve başıyla topu işaret etti. "Hâlâ oynuyor muyuz?"

Topa bir bakış attıktan sonra tekrar ona baktı. "Benimle oynamak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Burada olmak istediğim için buradayım, biliyorsun değil mi?" Elimde değildi. Gülümsedim.

O da kendi sırtışıyla cevap verdi. "Şimdi gidelim, üçte iki yapalım ve sonra dondurma alalım."

Tamam, bunu yapabilirim.

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

T Son kamyonlar da gelmiş, boşaltılmış ve hesaba katılmıştı. Toplam beş kayıp vermiştik. Ellide beş. Bu çok fazla kamyon demekti.

Jasper'ın bu operasyonu kurmasının ne kadar uzun sürdüğünü düşündü. Her bir kaybı kişisel olarak algıladı. Sadece onlar değil, GPS aktarıcıları, sürücüleri, kargoları, her şey gitmişti.

Vaughn yorgun bir iç çekişle duvara yaslandı. Hepimiz yorgunduk. Kimse uyumuyordu. Ben uyumuyordum. Ne Jasper. Vaughn da. Ve kesinlikle Milo da. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı ve üç gündür tıraş olmamıştı. Hapishaneden döndüğünden beri dış görünüşüne özellikle dikkat ediyordu. Her zaman temiz traşlı, saçları düzgün, kıyafetleri temizdi ve işimizin ne kadar kirli olduğu önemli değildi; hiçbir şekilde dağınık olmayı reddetmişti.

Açıkçası bana üniversitede olduğu ve hukuk fakültesine gittiği zamanları hatırlattı. Ancak o zaman, şu anda olduğumuzdan çok daha yüksekleri hedefliyordu. Ama anladım, her şey Ivy içindi. Yavaş yavaş Ivy'nin Emersyn olduğunu ve onu tanımadığını kabul etmeye başlamıştı. İkisi de deniyordu. Bunu izlemek ödüllendiriciydi ve sabırlı olmaya değerdi.

Şimdi mi?

Şimdi, Jasper'la birbirlerine hırladıklarında ya da Milo bize onun söz konusu olduğu yerde bu işin peşini bırakmamızı söylemeye çalıştığında onlara yumruk atmamak için kendimi zor tutuyordum. Hiçbirimiz yapamazdık. Kamyonlar hazır olduğuna göre, Liam bizim için bir şeyler hazırlasa iyi olurdu. O ve Rome bütün hafta boyunca bir ipucu üzerinde "çalışmışlardı" ya da Liam öyle söylemişti.

Roma hiçbirimize cevap vermedi. Sonra Freddie iki gün önce ortadan kayboldu. -Şimdi üç mü oldu? Elimi yüzümde gezdirdim. Duşa, tıraşa, kahveye ve Parrow'a ihtiyacım vardı. Onu görmeye ve iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Haberlerde gördüğümüz o kısa an yeterli değildi. Yıllarımızı uzaktan onu aramakla geçirdik.

Buna geri dönemezdim. Ben istemedim. Ona sahip olmayı seviyordum-

Milo, adımı birden fazla kez söylediğini belli eden bir güçle, "Kel," dedi. Ona baktığımda kaşlarını çatı. "İyi misin?"

"Hayır," dedim, odadaki fili görmezden gelme zahmetine girmeden. Onu görmezden gelmekten bıkmıştım. "Görmezden gelmiyorum. Ama yapmamız gereken bir iş vardı. İşimiz bitti.

Şimdilik, değil mi?"

Sinirli bir şekilde iç çekti. "Yapma-"

"Ne? Saçmalıklarını söylemiyor musun?" Onunla bakış bakışa karşılaştım. Vaughn çenesini kaldırdı ve Jasper bir sigara yaktı, ama doğruldu ve Milo'ya vurdumduymaz bir ifadeyle baktı.

"Bunu şimdi mi yapacağız?"

"Neden olmasın, anlamıyorum" diye cevap verdim. "Bunu asla yapmak istemeyeceksin ve biliyorsun. İyi, kendini yok say. Bundan sonrasını üçümüz halledebiliriz. Diğer herkesin nerede durduğunu biliyoruz."

Doktor onun yanındaydı ama tüm bu olanlardan hepimizden daha mutlu değildi. Bunu iyi saklıyor olabilirdi ama haberleri izledikten sonraki yüz ifadesini görmüştüm. Doc Milo'yu desteklemeye ne kadar kararlı görünse de, Emersyn'in yokluğu onu rahatsız ediyordu.

İyi. Her neyse.

Biz-

Deponun diğer ucundan açılır kapanır kapıların krank sesi duyuldu. Hepimiz döndük. Kimse geri dönmüyordu ve bir elimi sırtımdaki kılıfına soktuğum silahıma götürdüm. Ama gelen araba Liam'ın SUV'lerinden biriydi. Tüm plakalarını biliyordum.

Direksiyondaki Liam değildi. En azından ben öyle düşünmüyordum. İkizler birbirinin aynısıydı elbette ama Liam ve Rome nadiren benzer giyinirlerdi. Rome'un ayrıca ani de olsa hassas bir sürüş tarzı vardı. Araç, hâlâ yükselmekte olan kapının altından geçer geçmez içeri girip park ediyordu. Kapı çoktan arkasından aşağı inmişti.

"Ne oluyor lan?" Milo alt tonda homurdandı. Freddie yolcu koltuğundan inip başını iki yana sallayarak mırıldanmaya başladığında hepimiz arabaya doğru ilerliyorduk. Dikkatimi çeken Roma oldu çünkü aracın arka kapısına gidip açtı. Koyu saçlı bir kadın -hayatımı sikeyim, bir anlığına nabzım hızlandı, kalbimin çarpması neredeyse acı verici oldu- dışarı çıktı ve Rome'a *dik dik baktı*.

Sparrow değil.

Çok uzun.

Gerçi zayıftı ama kasları yoktu.

Uzaktan ve yarım saniyeliğine de olsa geri dönmüştü. Eve gelmişti. Ruhumun o yırtık ve kanlı kısmını bir kenara iterek omuzlarımı dikleştirdim.

"Burada mı yaşıyorsunuz?" diye sordu kadın kültürlü bir ses tonuyla. Her heceyi temiz ve bilinçli bir şekilde telaffuz ediyordu. Sparrow da benzer bir diksiyona sahipti. Benzerlikler vardı ama o Sparrow değildi.

"Roma mı?" Adını söyleyerek çok sordum. Bunun farkındaydım. Ama Roma genellikle monologlar okumama ihtiyaç duymazdı. Aksine, kısa ve doğrudan konuşmayı tercih ederdi.

"Starling'in bir arkadaşı," diye açıkladı Rome.

"Bu kız neden burada?" Milo'nun sorusu daha çok hırıltı şeklinde çıkmıştı, sanki sözcükleri zapt etmek için sonuçsuz bir çabayla çenesini sıkmış gibiydi.

"Çünkü olmak istiyorum," diye tersledi Rome daha bir şey söyleyemeden. "Bu salaklar bana olmamız gereken yerden arabayla iki günlük mesafede olduğumuzu söylemediler. Bizi buraya çok daha hızlı getirebilirdim, bu iş yürüyecekse daha hızlı hareket etmemiz gerekeceğinden bahsetmiyorum bile."

Arabada iki gün geçirdiğini iddia etmesine rağmen, gömleğindeki hafif bir kırışıklık dışında gayet derli toplu görünüyordu. Roma ve Freddie'den uzaklaştı, Freddie şaşırtıcı bir şekilde tek kelime etmedi, sadece cipin kaputuna yaslanmış bekliyordu. Neyi bekliyordu?

Sparrow'un arkadaşı önce bana, sonra Jasper'a, Vaughn'a baktı ve sonunda Milo'da karar kıldı. Ölçüp biçtiğine, değerlendirdiğine, yargıladığına ve yoluna devam ettiğine yemin edebilirim. Ama Milo onun *bakışlarını* hak etmişti. "Sen onun kardeşi misin?"

Skandal yaratan bu notu sessizlik karşıladı ve Freddie ile Roma'ya odaklanan tek kişi ben değildim. Jasper ince bir duman çıkardı ve "Freddie, siz ikiniz ne halt ettiniz?" dedi.

"Boo-Boo'yu geri getirmeye çalışıyoruz. Elinde bilgi var. Sözünü keserseniz biraz şirretleşiyor, o yüzden bırakın konuşsun."

"Freddie," diye tersledi Milo. "Biz kadın kaçırmayız."

"Hayır, biz sadece Boo-Boo'yu kaçıırız."

Gülmedim. Yorum ne kadar komik olursa olsun. "Onu biz kaçırmadık."

"Beni *kaçırmadılar*." Kadının yorumu, Roma'nın kuru yanıtının hemen üzerinde fırtına gibi esti.

Bu tartışma başlamadan önce bir kapı çarpıldı ve Liam depoda adım adım ilerlemeye başladı. Hareketlerindeki ölümcüllük ve ifadesindeki zorlukla bastırılmış öfke beni gerdi ve bir an bile düşünmeden dengemi değiştirdim. Freddie arkasına geçti

Roma ve kıza yaklaştı, sanki onu koruyacakmış gibi ve Milo, Liam'la neredeyse yarı yolda buluşmak için hepsinin arasını kesti.

Odadaki gerilim çatırdadı çünkü Liam bize değil, kardeşine ve kıza bakıyordu. "Ne halt ettin sen Rome? Neden Elaine Benedict'i onca yer varken *buraya* getirdin?"

Milo kaskatı kesildi. Ona bakmıyor olsaydım muhtemelen fark etmeyecektim. Sırtı gerginlikle dalgalandı ve doğruldu.

"Harika, varlığım karşısında şok geçirip dehşete düşecek ve her şeyi açıklamak için durmamız gerekecek başka biri daha geliyor mu?" Elaine talep etti. "Eğer öyleyse, şimdi tualeti kullanmamız mümkün mü? Bunun yerine *Emersyn'in* sorunlarını tartışmayı tercih ederdim ama bütün gün bekleyemeyiz."

Elaine sözlerini bitirdikten sonra Rome, "O yardımcı olabilir," dedi. "Hadi, sana banyoyu göstereyim."

"Bekle," dedi Liam daha iki adım bile atmadan. "*Onun* burada olması tehlikeli."

"Neden?" Jasper söyledi ve elimi yüzümde gezdirdim. Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı oluşmaya başlamıştı bile.

"Sikerim böyle işi," dedim. "Rome - onu tuvalete götür. Diğer herkes çenesini kapatsın ve Freddie'nin açıklamasına izin versin. Hepiniz çabuk olun. Bunu içeride yapacağız-" Şu anda içeride fare falan yoktu ama Benedict'in burada olması bir sorun olacaksa, en iyisi bunu daha doğmadan engellemekti. "Vaughn, Doktor'u ara ve onu buraya getir. Böylece her şeyi iki kez açıklamak zorunda kalmayız."

Ben daha konuşmamı bitirmeden kapı Rome ve Elaine'in arkasından kapandı ama bana ters ters bakan Milo oldu. O ve Liam aynı lanet öfkeyi bana yöneltmişlerdi. Umurumda olduğundan değil. Şu anda umurumda değildi.

"Sonra bana kızarsınız," dedim ikisine de. "Kudurmuş köpekler gibi hırlayarak bir yere varamayız. Eğer yardım edebiliyorsa, edebilir. Ama bunu duyana kadar hiçbir şey bilmeyeceğiz. Geri kalanına gelince? Kardeşini bulmaya dahil olmak isteyip istememen cidden umurumda değil Milo. Seni seviyorum dostum ama bu saçmalık artık eskidi."

Bunu söyledikten sonra onları takip edip etmeme konusunda yalnız bıraktım ve içeri yöneldim. Freddie bana yetişmek için koştu ve "Ne zaman bu kadar belalı oldun?" diye mırıldandı.

"Herkes beynini kullanmayı bıraktıktan yaklaşık beş dakika sonra," diye karşılık verdim.

Neredeyse kıs kıs gülüyordu. Neredeyse. Günlerdir ağzından çıkan ilk Freddie benzeri sestti bu. "Yani, yıllar önce mi?"

Güzel.

Kıkırdadım.

Bu biraz yardımcı oldu. Çok değil. Ama biraz.

On beş dakika sonra, elimde bir birayla Elaine Benedict hepimize ters ters bakarken bekledim, gerçi Milo herkesten çok onun bakışlarına maruz kalmış gibiydi. Doktor'u beklemiştik. Liam hiddetlendi. Çenesinde taze çürükler oluşmaya başlamıştı. Ama bu o kadar da olağandışı değildi. Parmak eklemlerindeki morumsu çürükler ve kırık deri de öyle.

Freddie sandviç yapmıştı. Bir yığın sandviç ve geri geldiklerinde onları Roma ve Elaine'e uzattı. Elaine bir ısırık almadan önce sandviçlere, sonra da Freddie'ye baktı. Onda ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Kıyafetleri ve tavırları para, zenginlik ve ayrıcalık çağrıştırıyordu. Ama tavırları? Tavırları tamamen *benimle* ve kontrolle *savaşıyordu*. Oturma odası, ucuz mobilyalar ya da beton duvarlar hakkında tek kelime etmemişti.

Burada Emersyn'in hiç olmadığı kadar yersiz görünüyordu ama kötü bir şekilde değil. Ne olduğunu anlayamadım ve anlamaya çalışmayı bıraktım. Doc içeri girer girmez Liam ona bir bakış fırlattı ve "Konuş" dedi.

"Büyüleyici, görünüşünüz olmasa kardeş olduğunuzu anlardım."

Vaughn kıkırdadı, Jasper bile başını salladı. Mizah, ne kadar gerekli olursa olsun, çok geçiciydi. Eğlenmek istemiyordum. Bilgi istiyordum.

Neyse ki Elaine daha fazla zaman kaybetmedi. "Buradaki herkes güvenilir mi?" O kadar insan arasından bu soruyu Freddie'ye yöneltti.

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden.

"Güzel, çünkü hepinizin yardımına ihtiyacım olacak." Oturduğu yerden kalktı ve karanlık televizyonun önünde durdu. Niyetinin bu olduğunu tahmin ettiğim şekilde odadaki gücü değiştirdi. Ayrıca onu tek başına ve Milo'nun tam karşısında bıraktı. "Emersyn'in başı dertte."

"Ve bunu biliyorsun-"

Elinin bir dilimiyle Milo'nun sözünü kesti. "Güzel çocuk, konuşmama izin verirsen ve soruları sunum sonrasına saklarsan bu iş çok daha hızlı ilerler."

Sadece benim kaşlarım havaya kalkmadı. Vay anasını. O da bir ritmi kaçırmadı.

Başparmağı ve parmaklarını kapalı bir ağız gibi bir arada tutarak, "Yani, biraz daha bu," diye devam etti. "Bunun yerine." Eliyle havlama taklidi yaptı. Bir süre sonra başını salladı. "Güzel. Emersyn birkaç gün önce ailem ve arkadaşlarımız tarafından konulan bir ödül nedeniyle benimle temasa geçti. Onun iyi olduğunu biliyordum ama büyükbabam benim isteğim üzerine ödülü teklif etti. Sharpe'lardan önce birilerinin bizden para almaya çalışacağını umuyorduk ve bu sayede onu satmadan önce bulup bulmadıklarını öğrenebilecektim."

Kendine güveni biraz sarsıldı ama tek yaptığı kollarını kavuşturmak oldu. "Ona her şekilde yardım edeceğime söz verdim. Ayrıca bir şey duyarsak onu uyuracaktım. Bu son konuşmamızdı. Sonra *bulunduğunu* ve eve döneceğini duydum."

İçinden bir ürperti geçti.

"Bu onun istediği son şeydi."

"Sana söylemiştim," dedi Freddie, ama ses tonu kendini beğenmişlikten uzaktı. "Sesin emin geliyor," dedi Milo.

"Çünkü öyleyim, Emersyn'i beş yaşımızdan beri tanıyorum. Kabul edildi -Her zaman aynı yerlerde olmadık ve bazen iletişim kurmakta zorlandık ama birbirimizden asla vazgeçmedik ve ben de şimdi ondan vazgeçmiyorum. Tam olarak nerede olduğunu bilmemekten ne kadar nefret etsem de, *güvende* olduğunu bilmek beni mutlu ediyordu."

Son kelimeye yaptığı vurgu, onu alma konusundaki seçimlerimiz üzerinde hala var olan çekinceleri ortadan kaldırdı.

"Onu neden götürdüğünü bana hiç söylemedi ve şu anda umurumda değil, sadece götürdüğüne sevindim. Onun geri dönmesi asla bir plan değildi."

"Sahte kimlikler," dedi Liam. "Onları onun için aldın."

"Evet, yeni bir kimlik, nakit para, artık Emersyn Sharpe olmamak ve ortadan kaybolmak için ihtiyacı olan her şey."

Kaşlarımı çattım. Gözlerindeki vahşet azımsanmayacak bir tehlikeyle parlıyordu. O gerçek bir anlaşmaydı. Emersyn için savaşıacaktı. Birbirimiz için savaştığımız gibi onun için de savaşıacaktı.

Freddie ve Roma onu buraya getirmekte haklıydılar. "O şimdi nerede?" diye sordum. "O kadar endişelendiğin kız nerede?"

Onu görmek için ne kadar çaresiz olsam da, cevabın Meksika'da, Karayipler'de ya da herhangi bir yerde bir plaj gibi bir şey olmasını istiyordum. Bunun abartılı olmasını istedim. Endişelerimizin yersiz olmasını istedim.

"Eğer düşündüğüm şeyi yaptıysa ve söylentiler doğruysa, onu Pinetree'ye geri göndermiş demektir."

"Pinetree de neyin nesi?" Doc geldiğinden beri ilk kez tek kelime etmişti.

"Bir psikiyatri tesisi," diye cevap verdi Liam, çenesinde bir kas kasılmasıyla. "Çok özel bir yer."

"Hiç duydun mu?" Soru retorik gibiydi çünkü onun yanıtını beklemedi. "Tek bildiğim, eğer oradaysa onu oradan çıkarmamız gerektiği. Param ve bağlantılarım var ama içeri girmenin bir yolu yok ve zaten girebileceğimi de sanmıyorum - onu oraya son iki kez gönderdiğinde - çıktığında farklıydı."

"Nasıl farklı?" Milo ona doğru iki adım attı. "Onun bir tesiste olduğuna dair hiçbir şey yoktu."

"Tabii ki hayır, bu ailemiz için iyi olmaz. Ama ben biliyordum. Bazılarımız biliyordu, çünkü sonrasında neler olduğunu gördük. Onu oraya göndermelerinin tek nedeni onu kontrol etmek, kim olduğunu elinden almaktı ve ben bunu daha önce durduramadım. Artık bir şeyler yapabilirim."

"İşte burada biz devreye giriyoruz," dedi Vaughn, tıpkı Doktor gibi neredeyse hiçbir şey söylememiştir. Ama sesindeki acının yerini gerçek bir öfke almıştı. Eğer onu kafesliyorlarsa, o parmaklıkları paramparça etmeliydik.

"Aynen öyle. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ve onu dışarı çıkarmak için yardıma ihtiyacım var."

"Orada olup olmadığını kesin olarak bilmemiz gerekir," dedi Doktor. "HIPPA bunu kabul etmelerini engeller ama tıbbi talepler..."

Tıbbi talepler mi? Milo
ona bir bakış attı.

Doğru. Kimse bunu kabul etmek istemedi. *Hepimizin* söylediği şey bu olsa bile, kimse onun başının belada olduğunu söylemek istemedi.

"Anlat onlara," dedi Roma ve hepimizin dikkatini çekti. Ama Elaine'le konuşmuyordu. Liam'a bakıyordu. "Vakit geldi. Söyle onlara."

"O haklı," dedi Freddie. "Onlara söyle, sonra da beni bu işe nasıl sokacağımızı düşünürüz. Kimsenin bana nasıl deli olacağımı söylemesine gerek yok. Yıllardır beni hapse atmak istiyorlar."

DENİZİ GÖRDÜK

OceanofPDF.com

MILO

Nikki hafta sonu için bana katılmaya evet dedi. Çocuklar bu konuda bana biraz bok atmışlardı ama ben onları tersledim. Nikki güzel şeyleri hak eden bir kızıydı. Zekiydi, mahalleliydi ve bir yerlere geliyordu. Sisteme girmemiş olsa da, babası o çocukken ölmüş, annesi Nikki'yi ve dört erkek kardeşini tek başına büyütme zorunda kalmıştı.

Annesinin yardıma ihtiyacı olduğu için çabuk büyüdüğünü söylerdi, ama şimdi çocuklar çoğunlukla büyümüşü ve o da büyümüşü. Kardeşlerine olan bağlılığı benim Vandallara olan bağlılığımı yansıtıyordu.

Aramızdaki tek anlaşmazlık buydu. Çete hayatı onun parçası olmak istediği bir şey değildi. Bu bir veda gezisiydi. Kabul ettiği andan itibaren bunu kabul etmişim. Sudan esen rüzgâr pek çok geçici vaat taşıyordu. Hiçbiri gerçekleşmeyecekti.

Mayomu çıkarmış ve güvertenin korkuluklarına yaslanarak dalgaları seyrediyordum. Burayı hafta sonu için kiralamak oldukça pahalıya mal olmuştu ama aynı zamanda bize mahremiyet ve kendimize ait diyebileceğimiz bir kum şeridi sunuyordu. Nikki bir hanımefendiydi ve ben de ona bir hanımefendi gibi davranmak istiyordum.

Daha çok, benim kadını olmaya devam etmesini istedim ama...

Parmaklarını omurgamda gezdirirken arkamdan "Burası güzel bir yer," dedi. Bu dokunuştaki sıcaklık karşısında gözlerimi kapattım. O kadar kolaydı ki. Birbirimizi birkaç yıldır tanıyorduk. Aramızdaki dans lisenin sonlarına doğru ve üniversiteden önce başlamıştı.

Çocuklar onu tanıyordu. Seyahat ettiğimde ona göz kulak oluyorlardı. Yeni yetme bir çete bölgeye sızdığında kardeşlerinin yaşadığı bazı sorunları halletmişim. Sessiz olduklarını sanıyorlardı ama bir avuç serserinin sokaklarımızı kana boyamasına izin veremezdim.

Kardeşi Keith bir çatışmada yaralandığında, Jasper, Vaughn ve Kellan'ı yakaladım. Onların mahallesini ve etrafındaki birkaç mahalleyi temizledik. Nikki ve ailesini güvende tutmak önemliydi.

O bunu aynı şekilde görmemişti.

O bana doğru eğilene kadar ellerimi korkulukta tuttum ve sonra bir kolumu ona doladım. Rahatlama hissi yüzeye çıktı ama buna tutunmadım. Nikki'nin kararı kendisine aitti ve benden daha fazla hoşuna gittiğini sanmıyordum.

"Milo," dedi iç çekerek. "Seninle ne yapacağım ben?"

'Beni tut' kelimeleri dilimden çıkmayı reddetti. Yapıştırılmış da olabilirlerdi. Koyu kahverengi gözlerine bakarak, boştaki elimle yüz hatlarını izleyebilmek için döndüm. Teni hem sıcak hem de ipeksi bir yumuşaklıktaydı. Gerçekten de içi ve dışıyla hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Ona dokunabilmem bir hediye idi.

Yüz ifadesine ve daha da kötüsü gözlerinin derinliklerine kazınmış hüznün kalbimi ağırlaştırdı.

"Her şey yolunda Nikki," diye söz verdim ona. Değildi, ama ben her şeyi yoluna koyacaktım. Onun için. Mesafeye ihtiyacı vardı, bunu ona verecektim. Burada olmak istemeyen hiç kimseyi bu hayata çekemezdim. Açıkçası, zaten onun hiçbir şeye dahil olmasını istemiyordum. Ben sadece... Artık bunun bir önemi yoktu. "Anlıyorum."

Islak bir ses çıkardı ve aşağı bakıp tekrar yukarı bakması için geçen sürede gözleri nemlendi. Ellerini çıplak göğsüme bastırdı. "Keşke bilseydim," diye itiraf etti. "Keşke bunun beni neden bu kadar korkuttuğunu anlayabilseydim ve aynı zamanda keşke bunu yapabilecek kız ben olsaydım."

"Kendinden başka kimse olmak zorunda değilsin." Onunla aynı fikirdeydim. Bununla başa çıkabilecek kadının o olmasını diledim. Ona dokunmasına asla izin vermemek için elimden gelen her şeyi yapsam bile. Bir planım vardı. Gecenin geç saatlerinde, o kollarıma sarılmışken birkaç kez konuştuğumuz bir plan. "Senden asla bundan daha fazlası olmanı istemeyeceğim."

Çenesi tekrar eğildi ve sulu bir kahkaha attı. "Neden bu kadar mükemmelsin?"

Parmağımı çenesinin altından geçirerek bana bakması için yüzünü yukarı kaldırdım. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Ama öyle; nazıksın, tatlısın ve düşüncelisin. Aynı zamanda koruyucu ve güçlüsün. Ve çok zekisin. Bir yerlere geleceksin, biliyorum. Ben sadece oraya nasıl ulaştığını merak ediyorum."

"Kim olduğumu değiştiremem." Olduğum kişi bana olmam gereken güce ve etkiye sahip kişi olma gücünü verecekken değil. Ivy'ye geri dönmeye ve onunla kendi dünyasında buluşmaya kararlıyken değil. Kardeşlerimi de yanımda götüreceğim.

Nikki'yi almak istedim.

"Ve bunu senden istemek istemiyorum - senin benden istediğinden daha fazlasını."

"İşte burada yanılıyorsun," dedim sert bir sesle. "Ben soruyorum. Sen hayır diyorsun."

Dudaklarını araladı, sonra tekrar kapattı. "Sanırım öyleyim," diye fısıldadı sonunda. Gözlerindeki yaşlar birer birer aktı. Her biri yaraya tuz basıyordu, bu yüzden onu kendime yaklaştırdım ve kendime doğru bastırdım.

"Hafta sonu bizim," dedim ona. "Bu bir veda değil."

Onu asla hayatımdan çıkarmadım.

"Bize ihtiyacın olursa, nerede olduğumuzu bileceksin." Bu tutmaya niyetlendiğim bir sözdü. Erkeklerin hepsi onu sevmiştı. Rome bile, ki o da pek fazla kişiden hoşlanmazdı.

"Lanet olsun sana," diye fısıldadı, parmakları yumruk şeklinde kıvrılıp bana vuruyordu ama acıtmıyordu. "Bundan nefret ediyorum."

Başını arkaya yatırarak onu öptüm ve suçlamaları susturdum. Son altı ay boyunca hep aynı şeyleri konuşmuştuk. Silah taşıyorduk. Rakiplerimizi ve daha fazla zarar verebilecek olanları aktif olarak ortadan kaldıracaktık ve kaldırmıştık da.

Ahlaki kurallarımız olması önemli değildi. Önemli olan onun hayatında istemediği şiddetten kaçınmamamızdı. Ağzı benimkinin altında açıldı ve ben tatlılığını yağmaladım. Çok geçmeden yumrukları gevşedi ve kollarını boynuma doladı.

Dudaklarına karşı, "Biliyorum Nikki. Her şeyi biliyorum. Bu hafta sonu vedalaşmamız için."

Ona teklif ettiğim ve o da evet dediği andan beri öyleydi.

Bunu en iyi şekilde değerlendirmeliydik.

İniltisi içimdeki bir şeye cevap verdi ve onu kucağıma aldım. İçeri girmemiz sadece dört adım sürdü ve birkaç dakika içinde onu yatağa yatırdım. Ona baktığımda, ağlamaklı gözlerle beni izlediğini gördüm.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yaptım. Ama bu yeterli değildi. Onun için yeterli değildi. "Ben de seni seviyorum." Gitmesine izin verecek kadar sevdim. "Ama önümüzdeki iki gün boyunca, hanımefendi, benimsiniz ve tek duymak istediğim ismimi haykırmanız."

Veda ederken, izimi bırakmayı planlıyordum. Onu tutamazdım ama asla unutmayacaktım.

Ve onun beni unutmasını istemedim.

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

"Y "Kendini adamak ister misin?" Freddie'ye baktım. Onu gün gibi açık bir şekilde duymuştum. Hala tam olarak inanamıyordum. "Bazı özel tedavi tesisi hakkında hiçbir şey bilmiyoruz?"

Freddie omuz silkerek, "Liam'ın parası var," dedi. "Elaine burada-" "Lainey," diye düzeltti onu. Bu yeni kızın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama Milo, onu susturduğundan beri tek kelime etmemişti. Onu bu kadar etkili bir şekilde susturmuş olması başka bir gün konuşulacak bir konuydu.

"Lainey," diye tekrarladı Freddie sırtarak ve başparmağını kaldırarak. "Nerede olduğunu biliyor."

Kollarını kavuşturan Liam çenesini eğdi. "Adını değiştirmemiz, hızlı bir kimlik değişimi yapmamız gerekecek. Seni gerçekten kardeşim yaparız."

Roma homurdandı ama Freddie sırttı. Gerçek bir sırtış. Günlerdir onda gördüğüm ilk gerçek ve canlı gülümsemeydi. Ellerini kalbinin üzerine koyarak, "Gördün mü, en çok beni sevdiğini biliyordum. Bak, işe yarayacak, onu bulmak için içeri girmeliyiz. Ya bunu yapacağız ya da silahlarımızı kuşanıp içeri gireceğiz ve Boo-Boo'nun zarar görmesini istemiyorum, çünkü onu bu şekilde kilitliyorlarsa, ona başka ne yapıyorlar?"

Bu soru Milo'nun kafasına bir yumruk gibi indi.

"Asla geri dönmek istemedi," dedi Kellan yavaşça. "Onlarla temas kurmamızı istemedi."

Jasper, "Ve defalarca neden bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikrimiz olmadığını söyledi," diye ekledi.

Her bir cümle kanımı dondurdu ama Milo kıpırdamadı. Yeni gelene baktım. Kadın başka bir şey söylememişti, hayır, hepimizi izliyordu. Düzeltiyorum, Milo'yu izliyordu.

"Ailesi hakkında ne biliyorsun?" Sorulması gerekiyordu. Emersyn'i kendimden uzaklaştırmıştım çünkü bunun onun için daha iyi olacağını düşünmüştüm. Milo için. Diğerleri için. Sonrasında gözlerindeki acı ve benden kaçınma şekli ruhumda büyük, kanlı oyuklar açtı. Bu seçimden dolayı duyduğum pişmanlık içime işledi, bir hırsız zaferini kutlamak için geri dönüyordu.

"Yeter," diye karşılık verdi Lainey. Daha fazlasını teklif edeceğini düşünmüştüm ama hepsi bu kadardı. Kollarını kavuşturarak dikkatini tekrar Milo'ya yöneltti. "O gerçekten onun kardeşi mi?"

Milo kısık bir sesle, "Bana sorabilirsin," dedi.

"Yapabilirim güzel çocuk, ama başka birinden onay almak istedim. Çünkü onun kardeşi olman, birkaç yıl önce bizi takip ettiğin anlamına geliyor ve bunun ürkütücü mü yoksa sevimli mi olduğundan emin değilim."

Takip etmişti - Milo'ya bir bakış atan tek kişi ben değildim. Çenesinde bir kas kasıldı. "İkinizi de takip ettim çünkü kocaman bir lunaparkta *tek başınıza* koşturuyordunuz."

"Ve dikkat çekici bir şekilde, gayet iyiydik." Yüzünü ona doğru çevirdi. "Otele döndüğünüzde sorun sizi bulana kadar."

Güldü. "Arayan Adam ve Ezra'ydı. Onları görmezden gel. Görmezden geliyorum."

Liam'ın tüm tavrı değişti. Milo'yla paylaştıkları bakışta hata yoktu ama bunun için vaktimiz yoktu.

"Bana Pinetree'den biraz daha bahset. Freddie'yi oraya sokmak için bir tavsiyeden fazlası gerekecek." Belki içeri girmek için kimlik bilgilerimi kullanabilirdim. Ama her eyalette lisansım yoktu, bu yüzden bu bir saçmalık olabilirdi.

Ailesi onu neden böyle bir yere tıksın ki? Sanki cehennem peşindeymiş gibi otelden hızla uzaklaşırkenki görüntüsü zihnimde yeniden canlandı. Kaç tane işareti kaçırmıştık? İstismarı. Travma. Hepimiz bunu Eric'e bağladık.

Benim vardı.

Ya bu sadece bir katmansa?

Tahriş her sinirimi kazıdı. Ellerimi büktüm, bir kapıyı ya da bir boynu kırma dürtüsü içime doldu. Freddie çok endişelenmişti. Şimdi de ben.

"Pinetree Psikiyatri, New York'un kuzeyinde seksen dönümlük bir arazi üzerine kurulu özel bir tesis. Buffalo kadar uzak değil ama aynı bölgede. Mahremiyetin önemli olduğu sessiz, izole bir inziva yeri olarak tasarlanmış. Hasta ya da personelden biri olmayan hiç kimse içeri giremiyor."

Verdiği detaylar çok kesindi.

"Kaç kez içeri girmeye çalıştın?"

"Sadece iki kez," diye itiraf etti. "İlk seferinde bana eşlik etmelerine izin verdim. Ama ikincisinde duvara tırmandım ve gizlice içeri girmeye çalıştım." Biraz omuz silkti. "Em'in yapabileceği kadar iyi yapamadım ama

Dışarıdan bir tatil köyü gibi görünse de içerisi çok farklı. Oradaki bazı insanları tanıdım. Hepsi varlıklı ve nüfuzlu ailelerden geliyor. Güvenlik çok saçma ve benim küçük gezintimden sonra korkarım daha da kötüleştirdim."

Yüzünü buruşturması neredeyse tatlıydı, ama o bir çocuktu ve belki de bir dirençle karşılaşmıştı, ama ne kadar ve neden?

"Bakın, her ne iseler ve her ne yapıyorlarsa, oradan çıktığında farklı biri olacak. Unuttuğu şeyler var. Bazen geri alır."

"Ama her zaman değil mi?" Milo'nun sesi keskindi ve öfkesi dizginlenmiş olabilirdi ama yine de oradaydı. Bağırarak biri değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Sessiz ve ölümcüldü, sesi duymak için zorlanmanız gerekene kadar yumuşuyordu.

Lainey başını salladı. "Sanmıyorum, ama bunu ona hiç soramadım çünkü..."

Vaughn kanepenin arkasını kavradı. "Çünkü o yere gittiğini hatırlamıyor, değil mi?"

"Hayır ve eğer olsaydı bana söylerdi." Bu mutlak kesinlik ve sessiz inanç beni ikna etti. Arkamdaki duvara çarpan yumruğun sesi bir bakışımı hak etti. Jasper'ın yumruğunun açtığı taze delikten alçıpan dökülüyordu. Kellan bir sandalyeyi beyaz parmaklarıyla kavradı. Vaughn boşluğa baktı, çenesindeki bir kas titriyordu.

Liam tavana baktı, tüm vücudu kıpırdamadan duruyordu ama bu bir yalandı. Etrafını saran gerilim, saldırmaya hazır bir engerek yılanı gibiydi. Tek kelime etmeyen tek kişi Rome'du. Freddie bile daha sakin görünüyordu.

O zaman bu mantıklı geldi. Haberler ne kadar korkunç olsa da, onu geri almaya bir adım daha yaklaşmışlardı. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerek," dedim onlara. "Ben dönene kadar hareket etmeyin."

Liam ve Lainey bu işe ne kadar para yatırırsa yatırsın, tesis ve oradaki doktorlar hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyordu. Little Bit'e ne yapmış olabileceklerini bilmem gerekiyordu.

Yaptıkları gibi görüldüğü şeyi yapıyorlarsa kimi öldürmek zorunda kalacağımı bilmem gerekiyordu. Liam beni kamyonu varmadan yakaladı. "Nereye gidiyorsun?"

Elinden kurtulup çocuğa eşit bir bakış attım. Bir şey onu yıpratıyordu ve gözlerinde yüzünden daha fazla morluk vardı. "Bir şeyle ilgilenmek ve biraz bilgi almak için. Freddie'nin kimliğini bul. Eğer o yerde o kadar güvenlik varsa, bela arıyor olacaktıdır."

"Bizi arıyor olacaklar," dedi Liam aniden. "Adamlar hepimizi araştırıyor, resimleri."

"Resimler mi?"

Neredeyse sormamış olmayı dileyecektim. Kısa açıklama geride binlerce soru bırakmıştı, dışarı çıkmak isteyen alev alev yanan bir öfkeden bahsetmiyorum bile. "Şerefsiz ona şantaj mı yaptı?"

Liam bir kez başını salladı. Gözlerindeki cehennem. Kendini suçladı. İyi. Ben de onu suçlayabilirim. Ya da diğerlerini. Çoğunlukla kendimi suçladım. Eğer onu itmeseydim, Little Bit beni arayacaktı. Eğer ben-

"Git Freddie'yi bul," diye emrettim. "Ve ona göz kulak ol. Bu onun için sandığından daha zor olacak."

"Bekle... Bu planı uygulamasını mı istiyorsun?" Kellan birkaç adım öteden sordu. "Doktor, bu berbat bir fikir."

"Korkunç bir durumda, bazen en kötü fikir sizi kurtarır. Burada işleri yoluna koyalım. Onu içeri almak zor olabilir ama onları dışarı çıkarmak daha zor olacak." Ve bir plana ihtiyaçları vardı.

Kamyonetime binip depodan ayrılırken kafamda bir düzine plan dönüp duruyordu. Çok uzağa gitmedim. Caddeden sapıp apartmanların uzak tarafına park etmeden önce sadece üç blok gittim. Bütün bir duvarda Roma'nın sanat eserleri vardı. Gölgelerle susturulmuş renklerdi. Sanki gölgelerdeki insanlar, onları bekleyen güzellik için bile karanlıktan çıkamıyorlardı.

Siktiğimin şairi.

Torpedo gözünü çevirerek açtım ve orada tuttuğum telefonu çıkardım. Bunu her zaman taşımamak daha iyiydi. Ama onu olmadığı bir yerde bırakmaya da gönlüm el vermiyordu. Çocuklar beni nadiren arardı. Son üç yılda sadece bir kez, o da acil bir mermi çıkarma işlemi içindi.

İcabına bakmıştım. Temizledim, dikiş attım ve antibiyotik verdim. Geldikten birkaç saat sonra gitmişlerdi. Hayalet gibi gelip gidiyorlardı. Onları görmemin tek sebebi, güvendikleri birkaç kişiden biri olmamdı.

Çünkü ben de onlardan biriydim.

Telefon elimde, ezberlediğim numarayı aradım ve ardından mesaj bırakma seçeneklerini bekledim. Anonim bir sesli mesajdı. Bulundukları her yerden erişilebilirdi. Yine de, hemen cevap veremeyecek kadar meşgul olma ihtimalleri çok yüksekti. Sisteme güvenmek zorundaydım.

"Durum kırmızı. Durum önemli. Bir yayı kırmam gerekiyor. Bilgi gerekli." Mesaja tarih ve saati ekledim ve sonra t e l e f o n u kapattım.

Koltuğumda geriye yaslanarak limana baktım. Nakliye konteynerleri üst üste yığılmıştı. Büyük rıhtımlar. Vinçler. Tüm alan ekipman, depolama ve nakliye alanlarından oluşuyordu.

Her kolonide olduğu gibi, sırlarını sıkı bir şekilde saklıyordu.

Beş dakika sonra telefon çaldı. "Hey Doktor," Alfabe'nin sesi hem tanıdık hem de hoştu, her ne kadar biraz kendini beğenmiş gibi gelse de. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Evet, hepimiz meşguldük."

"Doğru ama sen sadece bir şey istediğinde arıyorsun." Bu söz doğrudu.

"Ve sen sadece hayatlarından birini kurtarmam gerektiğinde arıyorsun."

"Touché, dostum, touché." Sesindeki mizah duygusu kayboldu. "Ne var yanlış mı?"

"Pinetree Psikiyatri. New York'un dışında. Biliyor musun?"

Bu mu?"

"Kişisel olarak değil," dedi adam. "Bu konuda bilgiye mi ihtiyacınız var?"

"İhtiyaç Her şeyi, Doktorlar, Hastalar, yer, şemalar- her şey."

"Bana on iki saat ver," dedi. Arkasında bir yerden bir ses geldi ve içini çekti ve sonraki sözleri sanki telefondan uzakta konuşuyormuş gibi boğuktu. "Gracey, kafasını koparmakta özgürsün ama bunu başka bir yerde yap. Ben burada çalışıyorum."

Duvara bir çarpma sesi daha geldi ve o güldü. Deli.

"Sormalı mıyım?"

"Hayır." Kahkahalar yerini ölümcül bir sessizliğe bıraktı. "Hayır, yapmamalısın." Anlaşıldı. "On iki saat."

"Telefonu kapatma." Sonra aramayı kesti ve sadece ben, telefon ve kamyon kaldı. Biraz araştırma yapmak için on iki saatim vardı. Cevaplar ve bir plan olmadan depoya geri dönmeyecektim. Hepsi gergindi ama bekleyeceklerdi.

Bir sonraki numarayı normal telefonumdan aradım. İkinci çalışta kız kardeşim açtı, sesi biraz soluk soluğaydı. "Mickey, hey-neredeyse yemek vakti, yolda mısın?"

Sikeyim. Aile yemeği bu akşamdı. "Hayır, Steph, üzgünüm. Bir işim çıktı."

"Peki, fazladan tortellini ve galetaları Tupperware'e koyar ve yarın işe götürürüm."

"Sen zalim bir ablasın."

"Uh huh." Nefes nefese kaldı. "Sorun ne Mickey?"

"Hiçbir şey." Yalan dilimden dökülüverdi ama içime sinmedi. Bu yüzden, o bana saçmaladığımı söylemeden önce, "Bana yardım edebileceğin bir şey yok. Bunu yapmak zorundayım. Bir arkadaşımın bana ihtiyacı var."

"Sen her zaman iyi bir arkadaşsın."

O banyoda, parmaklarımın üzerine boşalmasını hissettikten sonra Little Bit'in gözlerindeki ihaneti düşündüğümde, öyle düşünmüyordum. Oldukça berbat bir arkadaş olduğum ortaya çıkmıştı. "Evet, her şeyi berbat ettim ve bunun bedelini başkası ödeyebilir."

"Bunu düzelteceksin." Mutlak güven.

"Steph, bunu hep söylüyorsun."

"Ve ben her zaman haklıyım. Hatalar yaptın Mickey. Ama bedelini ödedin. Her şeyi düzelttin. Daha iyi bir insan oldun." Sözlerindeki netlik benden isteksiz bir gülümseme aldı.

"Her zaman içimdeki en iyiyi gördün."

"Hayır, ben *seni* hep gördüm. İyi yönlerini. Kötü. Kayıtsız. Hatalar yaptın. Büyük hatalar yaptın. Bazıları affedilebilir. Ama aynı zamanda sahiplendiniz ve elinizden geleni yaptınız. Ne yazık ki her hata düzeltilemez, hatta geri alınamaz. Geçmiş geride kaldı Mickey. Yasını tutabilir, lanetleyebilir ve hatta pişman olabiliriz. Ama değiştiremeyiz. Yapabileceğimiz tek şey telafi etmek, daha iyi olmak için plan yapmak ve geleceği onarmaktır."

Bu sözler tam da duymaya ihtiyacım olan şeylerdi. Aynı zamanda- "Ya benim verdiğim bir karar bir başkasının daha da kötü bir karar vermesine neden olduysa?"

"Hepimiz seçimler yaparız. Onlarınkinin sorumluluğunu alamazsınız, sadece kendinizinkini alabilirsiniz."

"Ama eğer ben..."

"Michael James, bir başkasının kararlarını onun yerine sen veremezsin, veremezsin de ve eğer bu kararları sadece senin için verdiklerini düşünüyorsan, o zaman o kibirli kafana bir tokat atmanı tavsiye ederim."

Ouch.

Ama haklı olduğu bir nokta vardı... Küçük Bit hiç de kolay lokma değildi. "Seni seviyorum, abla."

"Ben de seni seviyorum. Çocuklarıma iyi bak ve aptalca bir şey yapma."

Ondan sonra telefonda oyalanmadık, ki bu iyi oldu, çünkü ona çok geç söylemek zorunda kalmadım. Zaten bir sürü aptalca şey yapmıştım. Başımı koltuğa yaslayıp bekledim. Burası her yer kadar iyi bir yerdı.

Telefonum birkaç kez çaldı.

Jasper'dan mesajlar.

Liam.

Milo.

Freddie'den bir tane.

Hiçbirine cevap vermedim. Veremezdim.

Cevapları alana kadar olmazdı.

Alphabet geri aradığında saat gece yarısına yaklaşıyordu.

"Bundan hoşlanmayacaksın," di ye söze başladı, ortaya çıkardığı bilgileri okumadan önce.

O haklıydı.

Hoşuma

gitmedi.

Hem de hiç.

DUMAN KAPMAYA ÇALIŞIYORUM

OceanofPDF.com

FREDDIE

Isıtılmış battaniye havadaki soğuğa pek bir şey yapmıyor gibiydi ama Jasper bir hemşireyle konuşarak ona bir tane daha vermesini sağlamıştı. Beni yatırmış olması aptalcaydı. Az önce kıcımdan ter akıyor muydu? Battaniyeyi aşağı itip kolumdaki seruma uzanmaya çalıştığımda Jasper bileğimi yakaladı.

"Kaşınıyor," diye itiraz ettim. Dilim ağır ve kalındı. İçimdeki her şey donmak ve yanmak arasında gidip geliyordu. Kaşıntı derimin içinde de vardı, onu dışarı çıkarmam gerekiyordu. İhtiyacım olan... "Bir vuruş, sadece bir tane."

Yalvaracak değildim.

"Hayır," dedi Jasper bana sertçe ve kolumdaki tutuşunu gevşetmedi. "Zaten çok fazla içtin."

Bir sonraki tartışmam kapı açılıp Bayan Stephanie içeri girdiğinde sona erdi. Kapı. Oda. Hastane odası. Gözlerime ter damlıyordu. Düşünceler, içimde yanan ateşten çıkan dumanların fısıltıları gibiydi. Öfke ya da sitem yerine bana en nazik bakışını attı.

Gerçekten hak etmediğim bir şey.

Jasper'la savaşımayı bıraktım ve tekrar uzandım. Titreme geliyordu. Mide bulantısı çoktan başlamıştı. Gözlerimi kapamak yardımcı oldu ama çok değil. "Jasper, sen git, ben onunla kalabilirim."

"Muhtemelen iyi bir fikir değil." Sesi neredeyse özür diler gibiydi. "Zaten dört kez tavşan olmaya çalıştı. Onu bağlamak istiyorlar."

Yüzümü buruşturdum. Ama Jasper'ın ses tonu bunun olmayacağına söz veriyordu.

Bayan Stephanie uzun bir iç çekiş daha yaptı. Elinin alnıma değen fısıltısı o kadar serindi ki, neredeyse onun nefes verişini yankılayacaktım. Bir dakika sürdü ama kendimi tuttum ve gözlerimi açtım. Hayal kırıklığına hazır olsam da gözlerindeki şefkati görmeye hazır değildim.

"Selam," dedi ve ben gülümsemeye çalıştım. Şu anda fiziksel olarak bu pek mümkün değildi. Hastaneye geldiğimde bile emin değildim. "Nasıl hissettiğini sormayacağım. İyi görünmüyorsun."

Bu makul görünüyordu.

"Ayrıca bunu kendine yaptığın için seni azarlamayacağım, ancak aldığından daha fazla yardıma ihtiyacın olduğunu hepimizin kabul etmesi gerektiğini düşünüyorum."

Jasper'a bakamadım. Eğer o da Bayan Stephanie kadar hayal kırıklığına uğrarsa, bunun beni öldüreceğinden emindim. Tek yaptığım onları hayal kırıklığına uğratmaktı.

"Ama," diye devam etti, sesi nazik olsa da netti. "Yabancılardan hoşlanmıyorsun ve kilitli tedavi programlarını sevmiyorsun, bu yüzden sanırım uzlaşmamız gerekecek."

Şimdi Jasper'a baktım. Bayan Stephanie'nin neden bahsettiğini biliyor muydu?

"Onu dinleyin, bence haklı. Yaptığımız şey işe yaramıyor." Başını sallarken, sözleri bu hareketiyle çelişiyor gibiydi.

"Özür dilerim." Kelimelerin tadı göt gibiydi. Ağzımın tamamı öyleydi. Kusmak istedim. Midemdeki yanma arzumu takip ettiği için yukarı doğru sıçradım. Jasper beni yakaladı ve önüme bir kâse koydu. Bağırsaklarımı kusarken beni dik tuttu.

Ne kadar kötü olursa olsun ikisi de geri çekilmedi. Bittiğinde kaseyi aldı ve Bayan Stephanie buz parçalarını emmeme izin vermeden önce yüzümü yıkadı. "Bunu atlatmanı sağlayacağız," dedi bana. "Bu aşırı dozu atlatmanı sağlayacağız ve temizleneceksin. Sonra da toplantılara birlikte gideceğiz."

Boğazımın arkasındaki acı safrayı yuttum.

"Yoksa?" Çünkü bu, benden yapmamı istediği şeyi yapmamı sağlayacak bir çekice sahipmiş gibi geliyordu.

"Ya da bunu yenene kadar denemeye devam edeceğiz," dedi bana. "Senden vazgeçmeyeceğiz."

Nedenini anlayamadım.

Jasper bana bakarken kollarını kavuşturarak, "Yani bu saçmalığı keseceksin," dedi. Sert ses tonuna rağmen kaşları endişeyle çatılmıştı. "Seni bir daha böyle görmek istemiyorum."

Sikeyim.

Başımı yastığa vurdum. "Sadece bir süreliğine durmasına ihtiyacım vardı."

İkisi de bana neyi durdurmam gerektiğini sormadı. Bayan Stephanie biliyordu ve Jasper hiç zorlamadı. Bazen, bazen bildiğini sanıyordum. Ama bu konuyu hiç açmadı.

"Başka yollar bulacağız," dedi bana. "Bir daha böyle bir şey olursa önce bizi ara."

Mide bulantısı yine içime doldu. Bazı günler, neden bu kadar zorladıklarını gerçekten bilmiyordum. Buna değmezdim. Belki de Jasper gerçekten

Gerçek şu ki, anlardı. Hiçbiri beni etrafında istemez.

"Aklından ne geçiyorsa artık evlat, kes şunu." Jasper yatağın yanındaki sandalyeye yığılıp kaldı. "Özür dilerim, Bayan Stephanie."

"Sanırım konuşmayı bırakabiliriz," dedi, neredeyse çok hafifçe. "Bu gece ikinize de izin vereceğim."

"Yapmamalısın," diye mırıldandım.

"Sanırım ne istersem onu yapacağım," dedi Bayan Stephanie, öyle bir ses tonuyla ki gözümü kırpmak zorunda kaldım. "Ne? Küfür etmeyi senin kadar iyi bilmediğimi mi düşündün?"

Ağzımı açtım ama açıkçası ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Peki o zaman, şimdi dikkatinizi çektiğime göre..." Yüzünde çok sakın bir ifade vardı ama bu ifade gözlerine ulaşmıyordu. "Önümüzdeki üç gün boyunca neler olacağını tartışalım."

Kuru dudaklarımı yalayarak kaşlarımı çattım. Bahar tatiliydi. "Benim okulum yok." Takındığı kuru ifade, kastettiğinin bu olmadığını gösteriyordu. "Tamam." Sesim kısık çıktı. Yüzümü buruşturdum ve bana bir kaşık dolusu daha buzlu cips verdi. Onları yedikten ve bana bir tane daha verdikten sonra, "Neden üç gün?" diye sormayı başardım.

"En azından önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca burada, hastanede olacaksın. Ben yetmiş iki istiyorum. Seni temizlemek için bir doz metadon verdiler ama çok erken çıkarsan ya da gidip birkaç doz almaya karar verirsen tekrar aşırı doz alabilirsin."

Oh.

Jasper'a bir bakışta kaşlarını çatmış olduğu anlaşılıyordu. "Üç gün sonra ne olacak?"

"Önümüzdeki üç günü atlatırız ve ondan sonraki üç gün hakkında konuşuruz. Ondan sonraki üç günü de. Üç gün dayanabilir misin?"

Hiçbir fikrim yoktu.

"Her seferinde bir gün yapacağız, ama birimiz burada seninle birlikte olacak..."

Jasper'ın da işi vardı, onun da. Jasper sandalyede arkasına yaslanıp çizmeli ayaklarını yatağımın ucuna koyarken, sanki o sandalyede uyumaya niyeti varmış gibi, "Sadece sineye çek Freddie," dedi. "Üç gün içinde Vaughn ve Kel görevi devralacak."

Bayan Stephanie başını salladı. "O zaman Jasper ve ben geri döneceğiz. Rome ona ihtiyacımız olduğunda yerimize geçecek."

Ama Milo ya da Liam değil mi?

Jasper, "Milo ve Liam senin tekrar kaçmaya karar verdiğin üç gün için buradalar," dedi ama gözlerini açmamıştı. "Sadece hazır ol, Liam ne zaman kaçacağına dair para aldı."

Bayan Stephanie öyle sabırsız bir ses çıkardı ki neredeyse gülecektim. "Gerçekten mi?"

Jasper omuz silkerek, "Kendimizi eğlendirmeliyiz. Ama Freddie kaçmayacak."

Bekle. "Ben değil miyim?"

"Hayır," dedi, sonra gözlerini aralayıp bana baktı.

"Kaçmayacağıma dair bahse girmiştin." Bu bir soru değildi ve Jasper sadece gülümseyerek gözlerini tekrar kapattı. Dudaklarımı yaladım. Bana para yatıracak kadar inanıyordu.

"Siz çocuklar." Bayan Stephanie neşesini onaylamamasından uzak tutmayı başaramadı.

"Biraz yan aksiyon eklemek ister misin?" diye sordum ve bana skandal bir bakış attı, gülmek zorunda kaldım. Ya gülecektim ya da ağlayacaktım ve artık ağlamak istemiyordum.

İçimde ağlayacak bir şey olduğunu bile düşünmemiştim. Sonra değil... Hayır, daha önce olanları düşünmüyordum. Adamlar benim için gelmişti. Bunu biliyorlardı. O zaman beni reddetmemişlerdi. Onlara olanları anlatırsam belki de reddetmeyeceklerdi. Ama o kısım hakkında konuşmak istemiyordum.

"Belki," dedi Jasper. "Elinde ne var?"

Bayan Stephanie çantasından bir şey çıkarırken, "Oh, iyi, eğer yan aksiyon yapacaksak," dedi ve bunun örgü ve iğneler olduğunu anlamam bir dakika sürdü. "Ben de varım."

"Bayan Stephanie," dedi Jasper yavaş ve alaycı bir sesle. "Sonunda seni bozduk mu?"

Kafasından bir iplik yumağı sektirdiğinde gülmeye başladım. Ben de duramadım. Ağlayana kadar güldüm ve ikisi de beni bırakmadı. Bir sonraki sarsıntı dalgası vurduğunda da gitmediler.

Ama benimle iddiaya girdiler.

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

FREDDIE

"O kay, burayı ve burayı imzala," dedi Liam kağıtları önüme atarken. Neredeyse eğlendiriciydi. "Bu her şeyi yasal hale getirecek ve vekaletini şimdilik bana devret."

"Evet, çünkü yirmi bir yaşında evlat edinilmek hepimizin hayalini kurduğu şeydi." Lafı uzatmadım çünkü bu işi bir an önce bitirip yola koyulmayı tercih ediyordum. Ama Doktor bir belgeye ihtiyacımız olduğu konusunda ısrar etti. Neyse ki madde bağımlılığı ve sorunlu bir ruh haliyle ilgili kolay erişilebilir bir geçmişim vardı. Okul kayıtlarım bile bunu söylüyordu. Bir bok üretmemize gerek yoktu.

"Cleary?" İsmi iki kez kontrol ettim. "O'Connell değil mi?"

Roma duvara yaslandığı yerden bize baktı. Milo ne kadar oflayıp puflasa da tartışmadan çekilmeyi reddeden konuğumuz da dahil olmak üzere herkes oturma odasındaydı. Böyle devam ederse adam kalp krizi geçirecekti. Zaten Liam geldiğinden beri bakışlarını ondan ayırmamıştı.

İçeri girip bir düzine farklı yasal formun bulunduğu klasörleri açtığında ona zar zor bakmıştı. Bazıları bugünün, bazıları ise geçmiş yılların tarihlerini taşıyordu.

Liam ikizine bakmadan, "O'Connell'lar sadece bir oğullarını evlat edindiler," dedi. "Yine de kardeşlerimi evlat edinmeye fazlasıyla istekliydiler. Başka kardeşlerimiz olduğuna dair söylentiler yeterince güçlü, bu konuya eğilebiliriz. Tıbbi geçmişiniz de bu konuda yardımcı olacaktır."

"Çünkü ben berbat biriyim."

Jasper bana ters ters baktı, ben de omuz silktim.

"Sadece söylüyorum," dedim ona ilk sayfayı imzalayıp bir sonraki sekmeye geçerken. Bizi harekete geçirmek için ne gerekiyorsa yapacaktım. Boo-Boo'dan günlerdir uzaktaydık. *Günlerdir*. Eğer Lainey'nin bize söyledikleri doğruysa, ki öyle olduğundan oldukça emin görünüyordu, o zaman Boo-Boo'nun kığımızı kaldırmamıza ihtiyacı vardı.

Aynen onlara başından beri söylediğim gibi.

"İtibarınızı etkilemesin diye sakladığınız türden biriyim." "Doğru," dedi

Liam homurdanarak. "Mesele şu ki, o dünya benim en azından bir kardeşi var. Çok az kişi onun ikiz olduğunu biliyor. Başkaları olduğunu düşünenler de var." Diğerlerine doğru bir süpürme hareketi yaptı. Ben yarım

Jasper'ın yorum yapmasını bekliyordu ama o sadece birasından uzun bir yudum aldı. "Pekâlâ Doktor, bunların üzerinden geçmen gerekiyor." Liam Doc'un önüne bir paket kâğıt daha bıraktı.

"Bunları nereden bulduğunu sormayacağım bile." Doktor dosyayı açtı ve ben de bakmak için eğildim. Tıbbi kayıtlar. Ama onlar benim değildi.

Liam'a baktım ve kaşlarımı kaldırdım. Onun mülayim bakışı bana çenemi kapatmamı söyledi. Omuz silktim. Çünkü gerçekten, her neyse.

"Tamam," dedi Doktor. "Bu, size en az otuz günlük ama en fazla doksan günlük bir tedavi önerdiğim anlamına geliyor." Çenesini kaşıyarak bana bir bakış attı. "Bu da demek oluyor ki biz seni çıkarmak için yasal olarak harekete geçene kadar otuz gün boyunca burada sıkışıp kalabilirsin."

"Evet, eğer beni tutabilirlerse," dedim omuz silkerek. "Planım basit. İçeri gir. Boo-Boo'yu al. Çık dışarı. "Ben içeride olursam daha kolay olur."

"Dikkat etmen gerekecek," dedi Doc bana. "Silahlı olmayacaksın. Seni ilaçla tedavi edebilirler - geçmişini göz önünde bulundurarak buna pek taraftar değilim, ama bunu not ettiğimden emin olacağım."

Kimse bir şey söylemedi.

"Şunu da unutmamalısınız..."

"Doktor," dedim o devam etmeden önce. "Kimse bana nasıl bir deli gibi davranacağımı söylemek zorunda değil. Ben hallederim."

"Freddie," dedi Kellan ve bu beni şaşırttı. Aslında bu yorumun Jasper'ı kızdıracağını düşünmüştüm ama o sadece başını salladı. "Kimse seni orada arkanı kollayacak kimse olmadan bırakmaktan hoşlanmaz."

"Beceriksiz olduğum için mi?" Sıcaklığa dayanabilirdim.

Lainey, "Eminim o kadar kötü bir pislik olsaydın," dedi ve hepimizin dikkatini çekti, "bu adamların hiçbiri bunu sorun etmezdi. Ama hadi senin değerini tartışmaya devam edelim, dünya kadar vaktimiz var."

Sırıttım. "Ondan hoşlanıyorum. Tam benim tarzımda bir insan."

Milo gözlerini tavana dikti. Jasper homurdandı. Kellan kaşlarını çattı ve Lainey'ye baktı. İfadesindeki uzaklık beni susturdu. "Burada misafir olarak bulunuyorsun," diye bilgilendirdi onu. "Bize bilgi getirdin. Bunu takdir ediyoruz. Bu *bizim* ailemizle ilgili, o yüzden oturup çeneni kapama nezaketini gösterirsen geri kalanımız da memnun oluruz."

"Kel," diye tersledi Milo ama Kellan ona bakmadı bile. Buz gibi bakışları Lainey'nin üzerindeydi. Çelik gibi taşakları olan havai fişek ellerini kaldırdı.

"Arkadaşım için endişeleniyorum."

"Biz de öyleyiz," diye bilgi verdi Vaughn. "Freddie aynı zamanda bizim kardeşimiz. Bana neden içeri girip bu insanları vuramadığımızı ve onu dışarı çıkaramadığımızı tekrar söyler misiniz?"

Sonuncusu Lainey'e değil Liam ve Doc'a yönelikti. Dürüst olmak gerekirse, bu plan benim için de iyiydi. Ancak, Vaughn genellikle kör kuvveti savunan biri değildi. O Jasper'dı.

Yine de çok sessizdi. Bu çok garipti. "En baştan başlamamı ister misin?" Doktor sordu.

"Ne dersiniz, çünkü oraya silahlarla girdiğimiz anda kolluk kuvvetlerini, güvenliklerini ve daha fazlasını getiririz. Üzerimize gelen ateş bir şey olur," dedi Milo, ifadesi taş gibiydi. "Diğeri de Ivy'nin -hayatımı sikeyim- Emersyn'in zarar görebileceği."

"Boo-Boo'yu riske atamam. Ayrıca, zararsız görünüyorum. Görecekleri tek şey bu. Güzel yüzüm, boktan geçmişim ve zayıf karakterim. Ben bir tehdit değilim." Güçlü yönlerimi biliyordum.

Jasper nefesinin altından bir şeyler söyledi ve ayağa kalktı. Sonra da odadan çıkıp gitti.

Kellan elini yüzüne sürerek, "Emersyn'e yapmalarından endişe ettiğimiz şeyi ona yaparlarsa ne olur?" diye sordu.

"Ben hallederim." Bana zarar verebilecek pek bir şey yapamazlardı. "Bakın, daha iyi bir planınız varsa söyleyin. Eğer yoksa, şu evrak işlerini bitirebilir miyiz? Hâlâ bu hapishaneye gitmemiz gerekiyor ve bu uzun bir yolculuk. Ayrıca Doktor, bunu yapmak için New York'ta tıbbi lisansın olması gerekmiyor mu?"

Liam masanın üzerine bir dosya daha koydu. "Bu halledildi."

"Bütün bunları nereden buluyorsun?" Vaughn ağzı açık kaldı.

"Fark eder mi?" Lainey sordu. "İhtiyacımız olursa kâğıt bulabilirim. Mükemmel iş çıkarabilecek arkadaşlarım var. Ama bunu ne kadar uzun süre tartışırsak, o da o kadar uzun süre orada kalır."

Kellan onu terslemek yerine kaşlarını çattı. "Peki. Hadi yapalım şu işi. Buna ne kadar sadık kalacağız?"

"Yapamazsın," dedi Liam ve bu bir başka itiraz turunu başlattı.

Roma bir ıslıkla hepsini susturdu. Gürültüyü kesip geçti.

"Artık tartışma yok. Freddie bunu yapabilir. Liam ya da ben orada olacağız. Diğer herkesin burada olması gerekiyor." Rome daha fazla açıklama yapmadı. Vaughn yumruğunu yan masaya vurup ayağa kalktı ve Jasper'ı takip etmek üzere dışarı çıktı.

Güzel zamanlardı. Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Şimdi kafayı bulmak için harika bir zaman olabilirdi ama ayık olmam gerekiyordu. Yoksa öyle miydin? İçeri girerken kafam iyi olsa daha mı iyi olurdu?

Doktor kâğıtlara baktı, sonra da imzalamaya başladı.

Hayır, kafayı bulmak başka sorunlara yol açabilirdi ve ben bunu mahvetmek istemiyordum. Boo-Boo'nun bana ihtiyacı vardı. Ayık olmama ihtiyacı vardı. Ayık olabilirdim. Ayrıca, muhtemelen sistemimi temizlemek için bana bir şeyler bağlayacaklardı. Oraya gittiğimde kafayı bulmamış olsaydım her yere kusmamam daha kolay olurdu.

Lainey odanın huzursuzluğu içinde, "Yardım edebilirim," dedi.

Milo, kimse bir şey söyleyemeden, "Hayır," dedi. "Eve gitmeniz gerekiyor."

Evet. Bu iyi bitecekti.

"Nereye istersem oraya giderim ve onun iyi olduğundan emin olana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Birbirlerine ters ters baktılar. "Ya gidersiniz ya da sizi bir bagaja atar ve kendim geri götürürüm."

"Evet, işte böyle Milo," dedim ayağa kalkıp gerinirken. Muhtemelen gidip bir çanta hazırlamalıyım. Orada mahsur kaldığım iki hafta boyunca Garnet Koyu'na bir çanta getirmeme izin vermişlerdi. Bu otuz gündü. Ne almalıydım ki? "Demek istediğim, onu eve götürün ve ne isterse yapsın."

Oh, kitaplar iyi olurdu.

Lainey ve Milo bana ters ters baktılar. Top krakere bir öpücük gönderdim. Ondan hoşlanmışım. Güvende kalması gerekiyordu. Özellikle de Boo-Boo ile arkadaş oldukları için.

"Emersyn'in odasında kalabilir-" diye söze başladı Kellan ama Milo onun sözünü kesti. "Onunla ben ilgilenirim."

Ve bu nota göre, beni saymayın. "Eşyalarımı alıyorum. Gitmeye hazır olduğunuzda bana haber verin." Bunu herkesten çok Liam'a söyledim ama o kaşlarını çatmış Lainey ve Milo'ya bakıyordu.

Evet, hayır.

Odamda, etrafımdaki dağınıklığa baktım. Muhtemelen daha fazla temizlik yapmalıyım. Ama bugünkü sorunum bu değildi. Aslında bugün tek ihtiyacım olan temiz bir iç çamaşırı, birkaç tişört, birkaç kot pantolon ve onun kitaplarıydı. Bana kitap okuyordu ama seks sahnelerini okumaktan nefret ediyordu. Bu biraz komikti.

Gerçi ben onları okuduğumda hiç şikayet etmezdi. Tabii ki çok komiktiler çünkü bu adamların sahip olduğu dayanıklılığa ihtiyacım vardı. Böyle bir dayanıklılıkla becerebileceğim kız sayısı çok fazlaydı.

Biriyle yatmak istediğimden değil.

Yalancı.

Kafamın arkasındaki küçük fısıltı Jasper'ın sesine çok benziyordu, bu yüzden onu görmezden geldim ve kendimi toparladım. Muhtemelen bıçağımı alamazdım. Bu berbat olurdu. Ama geri dönemeyeceğim bir şey almak istemedim, o yüzden bırakmam gerekiyorsa bıraktım. Bıraktım.

Her şey de sıradan olmak zorundaydı.

Her şeyi çantaya koyduktan sonra, ki bu sadece beş dakika süren bir işti, oturdum ve beklemeye başladım. Boo-Boo'yu geri istiyordum. Sadece geri dönmesini. Konuşması, takılması ya da kitap okuması gerekmiyordu. Sadece güvende olduğu yere dönmesini istiyordum.

Ball-Cracker'ın anlattığı kabus ise asla düşünmek istemediğim türden bir şeydi. Bıçak olmadan, sadece ellerim vardı. Onu dışarı çıkarmadan önce onları öldürmeyecek kadar uzun süre kendime hakim olmalıydım.

Sonra mı? Bütün bahisler kapandı.

Bekledikçe ruh halim bozuldu. Eğer o pislikler dışarıda hala tartışıyor olsalardı-

Kapım ilk kez çalındığında, elimde çantamla ayağa fırladım. Evet, hadi buradan siktir olup gidelim.

Ama kapıdaki Liam değildi. Jasper'dı. Yüz ifadesi sertti ama kızgın değildi. "Sana gitme desem dinler misin?"

Bu soru beni çok şaşırttı. "Gidip Boo-Boo'yu getirmemi istemiyor musun? Sen de kimsin ve Jas'a ne yaptın?"

Diğer adam gözlerini devirdi ve kapıyı kapatmadan önce beni nazikçe odaya geri itti. Buranın bir felaket bölgesi olduğu gerçeği muhtemelen onu çıldırtıyordu ama tek kelime etmedi. "Onun buraya sağ salım dönmesini istiyorum ama seni de can yeleği olmadan havuza atmak istemiyorum."

"Er ya da geç yüzmeyi öğrenmeliyim." Omuz silktim. "Kendim umurumda değil. Boo-Boo'yu geri almak umurumda."

"Bu benim sorunum," diye homurdandı Jasper ve odamda volta atmaya başladı. Bir giysi yığınıyla karşılaştığında ayağıyla onları itti. "Bu sadece esrar çekmeye ya da bira kaldırmaya benzemiyor."

"Biliyorum."

"Öyle mi?" Jasper bana bakmak için döndü. "Garnet Koyu'na dayanamıyordun. Seni bıraktıktan on beş dakika sonra kaçmaya çalıştın."

Omuz silktim.

"İki gün önce kavga çıkarıyordun ve seni dışarı çıkarmazlarsa hemşirelerden birini bıçaklamakla tehdit ettin." Jasper tam olarak ters ters bakmıyordu ama sakın de değildi.

"Ne söylememi istiyorsun? Bir vuruş istedim. Kafam iyiydi. O yerden nefret ediyordum. Kendi başıma temiz kalamadığım için beni oraya atmak zorunda kalmadan nefret ediyordum." Bu yeterince kötüydü. "Bu o değil."

"Hayır, daha kötü olacak. En azından ben oradaydım."

Evet, bir hafta boyunca arabasında uyudu. Bazı günler, bana neden katlandığını bilmiyordum.

"O zaman temizlenmem gerekiyordu. Şimdi temizim. Buraya gerçek bir tedavi için gitmiyorum. Boo-Boo'yu almaya gidiyorum."

"Ama bu oyunu oynamak zorundasın." Kaşlarını çatarken bir elini saçlarında gezdirdi. "Ona neler olduğunu görmen gerekecek."

"Evet," dedim. "Biliyorum. Ama içeri girdikten sonra onu dışarı çıkarmak için de çalışabilirim."

"Sen de tek başına olacaksın." Yüz ifadesi gerginleşti. "Orada bir cankurtaran halatı olmadan olman hoşuma gitmiyor."

"Aww," dedim yavaşça, sırtarak. "Benim için endişeleniyorsun."

"Hadi canım, dahi çocuk. Tabii ki senin için endişeleniyorum." Evet, sadece onun bakışı beni korkutmadı.

"Sen koca bir oyuncak ayısın, bunu biliyorsun, değil mi?" Alay işe yaradı ve Jasper'ın karanlık bakışı olumlu bir şekilde önseziye dönüştü. "Eminim Boo-Boo da aynı şeyi düşünüyordur, yaptığı onca hırlama ve hırıltıdan sonra bile."

Evet, Jasper bana öyle bakarken gülmemek elde değildi. Ciddiyim. Ondan korkmuyordum.

Çoğunlukla.

Ellerini omuzlarımda kenetleyerek bana o kadar yoğun bir şekilde baktı ki bu beni rahatsız etmeye başlamıştı.

"Dostum, eğer beni öpeceksen, o kısmı atlayabilir miyiz?"

Başını sallarken keskin bir kahkaha attı. "Bir gün Freddie, o ağzın..."

"Evet, zaten başımı bir sürü belaya soktu. Ne diyebilirim ki?"

Bu benim cazibemin bir parçası."

"Sakın ölme," dedi bir süre sonra. "Kaybolma."

Son kısım en zoru olabilir. "Elimden geleni yapacağım, *baba*."

Yine ters ters baktı ve ben omuz silktilim. Bana sertçe sarıldığında ben de ona karşılık verdim.

"İyi olacağım," dedim. "Sen izle." Geri çekilerek sırttım. "Kahrolası bir kahraman olacağım ve Boo-Boo'yu geri getireceğim."

Kıkırdayarak tekrar omzuma vurdu. "Sadece seni almak için beni oraya getirtme. Tek parça, anladın mı?"

"Oh adamım, bunu benim için zorlaştıracak mısın?" İşte bu oldu, gözlerini devirdi.

"Sen küçük bir pisliksin."

Kapım bir kez daha çalındığında gururla "Evet," dedim. "Evet, benim."

Jasper kapıyı çekip açtı. Liam ve Rome kapının diğer tarafındaydı. Ama kavga etmek yerine -ki bu hâlâ ihtimal dışı değildi- Jasper'ın yaptığı tek şey parmağıyla Liam'ı işaret etmek oldu. "Onu geri getir. Tek parça halinde."

"İkisini de geri getireceğim." Hey, kimse Liam'ın ukala olmadığını söylememişti. "Sen burada arkalarını kolla."

"Sanki başka bir şey yapacaktım gibi."

"Hey," dedi Liam hafif bir sırıtışla. "Sadece bariz olanı belirttiğimizi sanıyordum."

Gözlerimi devirdim ve Roma'yı neredeyse aynı şeyi yaparken yakaladım. Evet, gitme zamanı. Jasper'ı iterek geçtim ve Liam'ın omzuna vurdum. "Gidelim, ağabey. Beni teslim etme zamanı."

Evet, bu kafamda çok daha iyi duruyordu. Yine de şikayetçi değilim. Sadece Boo-Boo'ya ulaşmak istedim.

Dün.

SATRANCIN RUHU

OceanofPDF.com

LIAM

Son sınıfın ilk yeraltı dövüşü bir saat içinde başladı. Kartı ben hazırlamıştım. Bu beni şaşırtmadı. Hatta açılış gecesi için davetiye almamış olsaydım daha da şaşırtıcı olurdu. Birinci sınıfta sadece iki maç kaybetmiştim. İstatistiklerim, üst sınıflar ve katılan üniversite öğrencileri arasında bile beni en üst sıraya yerleştirmişti.

Çantamı daha sonra ilgilenmek üzere dolaba koyduktan sonra, bana tahsis edilen yeni odayı taradım. Oda arkadaşları yok. En-suite banyo. Yenilenmiş mobilyalar. Masaya kurmam için beni bekleyen yepyeni bir bilgisayar. Sonuncusu annem ve babamdan olmalıydı. Döndüğümde onlara bir teşekkür gönderecektim.

Beni bıraktıktan sonra -saatime baktım- hâlâ yoldaydılar. Onlara birkaç arkadaşla buluşacağımı ve ertesi gün konuşacağımızı bildiren bir mesaj gönderdim. Olmadı, annem muhtemelen şehre döner dönmez arayacaktı. Telaşlandı. Çoğu zaman umursamıyordum ama maçlarda telefona izin verilmiyordu.

Roma'ya bir mesaj gönderdikten sonra telefonu kapattım ve son iki yıldır okula getirmeye başladığım portatif kasanın içine koydum. İçinde bir silah, nakit para ve mermiler vardı. Hepsini, özellikle de bu telefonu güvence altına almak iyi bir fikirdi. İşim bitince dışarı çıktım. Mekâna varmam yirmi dakikadan az sürdü. Hemen içeri girmedim. Onun yerine etrafı kolaçan ettim.

Eski perakende kompleksi. Otopark kaldırımının her yerinde çatlaklar vardı, otlar ve yabani otlar kaldırımı geri almak için mücadele ediyordu. Terk edilmiş alışveriş merkezi, çevresindeki alanın yalnızlığını ve ıssızlığını yansıtıyor gibiydi. Tarlalardaki otlar çok yüksekti, yabani otların boğmadığı otlar da rüzgârda dalgalanıyordu.

Ön tarafta hiç araba yoktu ama arka tarafta birkaç tane vardı. Tanıdık bir Mercedes de dahil. Bir tur daha attıktan sonra içeri girdim ve diğerlerinden uzağa park ettim. Ayrıca arabayı yola doğru çekecek şekilde eğdim. Geri geri gitmek ya da diğer arabaların etrafından dolaşmak gerekmeyecekti. Kimsenin beni engelleyemeyeceği bir yerde olmamın da bir zararı yoktu.

Ben arabadan çıkar çıkmaz Adam da Mercedes'ten indi. Kapıyı kapatmak için salınımının ortasında durdu ve "Yapma. Ben burada değilim.

Ruh hali. Arabada kal, Lainey. Ciddiyim." Sözlere sessiz otoparkta yankılandı ama yanında getirdiği kızı görmezden geldim. Mesajında bu gece dövüşlere gelmeyeceğini söylemişti.

Peki neden buradaydı?

Benimle arabalarımızın arasında, çalışan bir sokak lambasının zayıf ışık havuzunun ötesindeki gölgelerde buluştu. Cebinden bir zarf çıkardı ve bana uzattı. Ağırılığı doğrudu, bu yüzden açmadan arka cebime tıktırdım.

"Saymıyor musun?" Adam meydan okudu.

"Hepsi orada mı?" Başını sallayınca omuz silktim. "O zaman saymama gerek yok. Eğer burada olmaman gerekiyorsa. Neden buradasın?"

"Para," dedi, sonra arabasına doğru baktı. Işıktan daha da uzaktaydı ve renkli camlar içeriği görmeyi imkânsız kılıyordu. "Adamın üçüncü maça kadar burada olması gerekiyor. Siyah bir beyzbol şapkası takacak."

Doğru, çünkü başka hiç kimse bu tür şapkalar takmıyordu. Şüpheliğim belli oluyor olmalıydı, çünkü Adam telefonunu çıkardı ve yeni bir ekrana çevirdi. Görüntüdeki adam oldukça sıradan biriydi, kum sarısı saçları, kare çenesi ve birden fazla kez kırılmış olması gereken bir burnu vardı.

"Uyarı mı?"

Adam başını salladı. "Son uyarı. Canını yak. Eğer bunu bir daha yapmak zorunda kalırsak, bir daha geri dönemeyecek." Bununla birlikte arabasını işaret etti. "Ben çıkıyorum." Sürücü tarafındaki kapıya geri dönene kadar "O'Connell?" diye seslendi.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Senden beş bin alacağım var." "Aferin sana."

"İlk rauntta nakavt için. Onlarla oynama. Bu gece yapacak başka işlerin var."

Gözlerimi devirerek onu tersledim ve kapıya yöneldim. Cebimdeki nakit para biraz dikkat çekebilirdi ama buralara sık sık gelen kalabalığın buna gücü yetmezdi. Nakit para sadece yüz yüze bahisler için geçerliydi. Diğer herkes elektronik ortamda bahis oynayabiliyordu.

Ayrıca parayı yıkamak için de iyi bir yerdi. Bahis penceresine uğradım, gecenin dövüş kartındaki isimlerin listesine baktım ve içinde olmadığım her dövüşe bir bahis koydum.

İlk rauntta nakavt mı?

Bunu düşünürdüm. Son iki aydır bir dövüş için yanıp tutuşuyordum ve o benden sadece bir kez dövüşmemi mi istiyordu?

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez sııttım. Hayır, ilk rauntta nakavt olacağına bahse girmemişti. Bunu yapmayacağımı biliyor olmalıydı. Yani beni kandırıyordu. Bahis üçüncü raunt içindi.

Ne pislik ama.

Sonra tekrar, hepimiz sadece tahtadaki taşlardık. Adım okunduğunda Adam'ı, işini, bahsini ve diğer her şeyi aklımdan çıkarmıştım. Ringde beni bekleyen adam benden yaklaşık 50 kilo fazlaydı.

Oh lanet olsun, bu gerçek bir kavga olacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

EMERSYN

C hava yanağımı okşadı. Sonra burnumu ısırdı. Bir ara gözlerimi açmanın belirsiz düşüncesi içimde dolaştı duraksamadan. Bir sonraki uyanışında eller üzerimdeydi. Beni kaldırıp yatağa yatırdılar. Çarşaf kollarımı tırmalıyordu. Soğuk bir şey damarlarımdan geçerek şikayetlerimi dondurdu.

Saatler akıp gitti. Ya da belki de günlerdi. Bir göz kırpışta karanlıktı. Bir diğeri aydınlıktı. Mesanem ağrıyordu ve çıplak kıcımın altında soğuk bir şey vardı. "Haydi," dedi hemşire.

Hadi ama ne? Kelimeler zihnimden teker teker dökülüyordu ve dudaklarım onlara şekil veremeyecek kadar uyuşmuştu.

"Eğer yapmazsan," diye uyardı kadın. Bir kadındı, değil mi? Bulanıktı, erkek de olabilirdi. Sesinin tonu kadın olduğunu gösteriyordu. Kimin umurundaydı ki? Buna odaklanmak çok zordu. "İşemezsen sonda takmak zorunda kalacağım."

Oh.

Çiş.

Bunu yapabilirim.

Yan tarafımdaki sancı, bir rahatsızlık hissi, bir rahatlama dalgası altında kayboldu. İşemek *iyi* geldi. Sanırım sonsuza kadar işedim.

Ve her zaman.

Durmak istediğimi sanmıyordum. Böylesine basit bir hareketin verdiği haz beni canlandırdı ve bu kez soğuk içime işlediğinde süzülerek uzaklaştım. Belki mutlu bir şekilde değil, mutlu bir şekilde umursadığımı ima ederek. Artık umursamıyordum.

Soğuk havanın yüzüme çarpması bir şeydi. Havada pamuk şeker kokusu vardı ve burnumu kırıştırdım. Kaşınıyordu ama kaşımak için elimi kaldırmaya çalıştığımda yapamadım. Bir şey kollarımı yerinde tutuyordu. Beni kaplayan buzun yüzeyinin altından hayal kırıklığı yükseliyordu.

"Kıpırdamadan dur." Erkek sesi buzdaki çatlakları kırarak onları yerinden oynattı. Bir şey bileğimi çekti ve sıkıştırdı. Bant mı? Bir yırtılma sesi ve ardından koluma yayılan bir acı. Bu his, sisi sert bir esinti gibi uzaklaştırdı. Gözlerimi açtım ve

açtı. "Sadece bandajları değiştiriyoruz, Bayan Sharpe. Sizi birazdan burada rahat ettireceğiz."

Bandaj mı? Ne? Kelimeleri oluşturmaya çalıştım ama boğazım yandı ve dudaklarım çatladı.

"Daha nazik olun," dedi hemşire. "Dikişleri sökmek istemeyiz." Neden dikişlerim vardı?

Hangi cehennemdeydim?

Her farkındalık seli *beni* biraz daha kazıyor gibiydi. Geride bıraktığı şey sadece acıydı.

"Onlara hastalık bulaşmasını istemiyoruz," dedi adam, sesi kadın kadar dostane değildi. Adama odaklanmak için ciddi bir çaba sarf etmek gerekti. Uzun boylu, kalın omuzlu ve kollu olan adamın kirli sarı saçları ve hiç de hoş olmayan bir ifadesi vardı. Elleri çok büyüktü. Bir an için aklımdan Vaughn geçti. Ama onun elleri nazik ve kibarken, bu adamın elleri gergin ve sertti. Bandın derimi yırtmasını ya da dikişleri çekmesini umursuyor gibi görünmüyordu.

Eylemlerinin verdiği her acı, etrafımdaki baloncuğun coşkulu havasını boşalttı. Hava çok hafif kaldı ve hala çok tatlı kokuyordu. Sağ elimi kaldırmayı başardım. Burun deliklerime bir burun kanülü sokulmuştu. Onu aşağı doğru çektim ve oksijenin şekerli tadı kayboldu.

Aç bir nefes çekerek, yeniden sarmayı bitirir bitirmez sol kolumu kendime çektim. Derim yanıyor ve ağrıyordu. Daha çok da altındaki kaslar. Parmaklarımı kapamak bile acı veriyordu.

"Ne oldu?" Kelimeleri zorlayarak söylemem beni çok yordu, bu kadar basit. Boğazım acıyordu, her hecede sesim titriyor, sanki morluklara ekleniyordu.

"Her şey yolunda," dedi kadın hemşire, dolgun yanakları, nazik kahverengi gözleri ve rahat gülümsemesiyle görüş alanımı doldurarak. "Güvenli bir yerdesiniz."

Kanülü tekrar yerine iterken "Cevap değil," diye itiraz ettim. Tam kanülü çekip çıkaracaktım ki, çürük adam elimi yakaladı ve yatağa sabitledi. Bir cırt yırtığı sessizliği yırttı ve sonra pazumun etrafına ve bandajın üzerine tekrar bağlandı. Bu hareket kolumu sabitledi ve panik içime işledi.

"Şşş," diye tekrarladı hemşire. "Güvenli bir yerdesiniz. Dinlenmeye devam etmeni istiyoruz. Sinirlenmek hiçbir işe yaramayacak." Tatlılığın tadı neredeyse tiksindirici hale geldi. Pamuk şeker ve sakız.

Gaz.

Nitrözdü.

"Neden?" Ben sordum. "Ne oldu?"

Düşüncelerim birbirinden ayrılan bowling lobutları gibi dağılıp duruyordu. Onlara çarpan bir topun çıkardığı ses, uygulayabileceğim her türlü tutuştan daha yüksekti. Ben onları kavrayamadan onları savuruyordu.

Erkek hemşire bana açıkça, "Kendini öldürmeye çalıştın," dedi.

"Gerçekten mi?" Kadın neredeyse skandala uğramış gibiydi. "Doktor dinlenmesini istiyor ve siz onu korkutmaya çalışıyorsunuz."

"İlgi çekmek için kendini öldürmeye çalışan şımarık, zengin sürtükler şımartılmayı hak etmiyor. O burada çünkü ailesinin onu hapse atmaya gücü yetiyor."

"Defol," diye hırladı kadın, çürük adamda gerçekten de solgunluk yaratan türden bir otoriteyle.

Çok nazikti. Ondandır hoşlanmıyordum ama görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı bile. Tatlı kokusu kaçınılmaz olduğunu kanıtladı. Bedenim gittikçe hafifledi, ta ki ondan kurtulana kadar. Daha iyiydi. Burada hiçbir şey acımıyor.

Bir uğultu, kadın hala oradaydı ya da belki geri döndü. "Onun için endişelenme tatlım. Her şeyi düzelterek. Amcan bize seni kaçıran o kötü adamlardan ve maruz kaldığın kötü muameleden bahsetti."

Hangi kötü adamlar?

"Burada güvende olmanı sağlayacağız ve bir daha onlar için endişelenmene gerek kalmayacak. Söz veriyorum."

Enkaza tutunmaya çalıştım ama uyuşmuş avuçlarımın arasından kayıp gitti ve karanlık beni bütünüyle yuttu. Hiçbir şey bana zarar vermek için orada beklemedi. Yalnızdım.

Her zaman yalnız.

Ama yalnız olmak en azından

güvende olmak demektir.

Hangi kötü adamlar?

Bu düşünce beni takip etti ve ben sürüklenirken bir çift yakıcı mavi göz bana baktı. Tepemde bir sığırcık kuşunun uçtuğu kumlu bir sahile vurdum. Önce okyanusa sonra da kuma baktım. Burada da yalnızdım. Mavi gözler mavi gökyüzüne dönüşmüştü.

Belki yürürsem onu bulabilirdim. Evet, tekrar birini bulmam gerekiyordu.

YÜZÜME DOKUNAN BİR EL BENİ UYANDIRDI. DAMARLARIMDAKI SOĞUK AZALMIŞTI. Hemşire geri döndü, beni eliyle besledi. İlk ısırık yavandı ve tadı hiçbir şeye benzemiyordu. Daha da kötüsü, öylece yedim. Sonra bana su verdi. İçecek susuzluğumu giderdi. Gözlerim çok ağırdı ve tekrar uyumadan önce fazla bir şey bitiremedim.

SOĞUK METAL GERİ GELDI VE TEKRAR İŞEMEM GEREKTİ. YAPMALIYDIM. Duş almak ya da banyoyu kullanmak istedim ama çok yorgundum.

BU ŞOK SİSTEMİMİ SARSTI VE BENİ UYKUMDAN FIRLATTI. I dişlerimi lastik ağız koruyucusuna sıkıştırdım. Erkek hemşire bana baktı. Hayır, bana değil. Başka bir şeye baktı. Doktor görüş alanıma girdi. Konuşuyorlar mıydı? Her şey derimin altında vızıldıyordu, sanki ben bir kovandım ve arılar oğul vermişti.

Damarlarıma buz doldu ve şok tekrar vurdu.

BİR KADIN OTURMAMA YARDIM ETTİ, SONRA BENİ YATAKTAN ALIP BİR ODAYA GÖTÜRDÜ. sandalye. Beni banyoya götürürken itiraz etmedim. Elimin arkasında çirkin bir iz vardı. Parmaklarımı kapatmaya çalıştığımda acıyordu. Önlüğü çekiştirip ayağa kalkmama yardım ettiğinde ona yaslanmak zorunda kaldım. Sonra soğuk bir tabureye oturdum ve üzerime ılık su döküldü.

Çok üşümüştüm.

"YE," DIYE TALIMAT VERDİ VE BEN DE İTAATKÂR BİR ŞEKİLDE AĞZIMI AÇTIM. EN AZINDAN BEN Yaptığımı sandım ama uzun süre odaklanamadım. İlk ısırık yumuşak ve sıcaktı.

Sadece yedim. Yutma eylemi çaba gerektiriyordu. "Hepsini bitir," dedi. "İyi iş çıkarıyorsun."

Harika.

İyi bir iş yapmayı severdim.

"KALK VE PARLA," DEDI KADIN ACIMASIZCA NEŞELİ BİR SESLE.
"Bugün tedavin var ama sana biraz güneş ışığı getireceğiz." Tabii.
Her neyse.

"BUGÜN NASIL HİSSEDİYORUZ?" DIYE SORARKEN DOKTOR BANA BAKTI.
beni yatağa yerleştirdi. "Dikişleri alabildik." "Tamam."
Bu bir cevaptı, değil mi?
Bana başka bir şey sorduğuna oldukça emindim ama sürüklendim.
Çapasız, denize doğru süzıldüm. Kumsal gittikçe uzaklaşıyordu.
"Tekrar," diye emretti doktor.
Uğultu içime dolduğunda ve parazit sahili, suyu, her şeyi sildiğinde ne olduğunu sormaya vaktim olmadı.

GÜNEŞ, PENCEREDEKİ ÇAPRAZ IZGARADAN İÇERİ SÜZÜLÜYORDU. BU
yerde bir kovan deseni yaptı. Ellerimde. Bacaklarımda. Bunlar benim
bacaklarım mıydı? Ayak parmaklarımı oynattım ve görüş alanımdaki terlik
kaydı.

Güzel.

Bir yerlerde müzik çalıyordu. Uğultu sadece derimin altında değildi.
Başka sesler de vardı. Bir kazıma sesi. Kağıt kırışıyordu. Başımı kaldırdım,
binlerce kilo ağırlığındaydı ve sonsuza kadar sürdü. Yatakta değildim, bir
sandalyedeydim.

Oda, oda farklıydı. Birkaç metre ötedeki başka bir sandalyede bir adam oturuyor, boşluğa bakıyordu. Onu tanı mıyordum.

Oradaki tek kişi o değildi. Bir kız yerde bir boyama kitabını boyuyordu. Eğlenceli görünüyordu. Bir zil çaldı ve onu bulamadım.

Oh. İşte

oradaydı.

Televizyon.

Diziyi bilmiyordum ama bir şey hecelelemeye çalışıyorlardı.

İÇİMDEN BİR ŞOK GEÇTİ VE HER SARSINTIDA SARSILDIM. BU

"acıtmıyordu" ama rahatsız ediciydi. Parazit giderek artıyordu. Artık su yok.

Artık plaj yok.

Artık kuş yok mu?

Neden kuşlar yoktu?

"GÜNAYDIN, EMERSYN," DIYE SELAMLADI KADIN BENİ KAPIYI AÇARKEN.

Kapı. "Duş zamanı. Bugün saçını örebiliriz diye düşünmüştüm."

Hâlâ yataktaydım ve pencereye bakıyordum. Yağmur yağıyordu, sanki gökyüzü gün için gözyaşı döküyordu. İlk başta yağmura baktım çünkü pencerelerden ışık gelmiyordu ve saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Sonra, sadece baktım çünkü ayağa kalkamıyordum. Cırt cırtl kuyışlar beni almaya gelene kadar yatakta tuttu.

Hemşire hiç vakit kaybetmedi. Şeritleri çıkarırken mırıldandı. Sonra ateşimi ölçtü ve gözlerimin içine baktı. Bunu her gün yapmak zorunda kaldığımızı göre sanırım bir süredir hastaydım. Bileklerim ağrıyordu ama bandajlar gitmişti.

Dikiş sırasını inceledim. Bir noktada sızmışlardı ya da belki de ben öyle hayal etmişim.

Hemşire oturmama yardım edip bacaklarımı yataktan kaldırırken, "Merak etmeyin, onlar bugün çıkıyor," dedi. Gerçekten hiçbir şey yapmama gerek yoktu. Her şeyi o yaptı. Odaklanmaya çalışmaktan daha kolaydı sanırım.

Ayaklarımın üzerinde, ayak sürüyerek banyoya girdim. Bunların çoğunu onsuz da yapabilirdim. Yine de orada durmuş bir şeyler hakkında gevezelik ediyordu. Dinlemeyi bıraktım. Saçımı yıkama rutini neredeyse mekanikti. Yine de duş garip görünüyordu. Bir sebepten dolayı yanıltı.

Belki de sadece ince bir kabin olması ya da beyaz ve soluk yeşil desenli fayansın perdeyle uyuşmamasıydı. Belki de farklı bir odadaydım? Hemşireye sormayı düşündüm ama ona daha önce kuşları sorduğumda

-Hava soğumuştı ve ben de beyaz statik elektriğe geri dönmek zorunda kaldım.

Paraziti sevmedim.

O yüzden sormadım. Kuşlar karnımda olsa bile. Deseni beğendim. Ben de dokunmadım. Bu damarlarımda daha fazla buz birikmesine neden oldu.

Duşumu bitirdikten sonra saçlarımı bir havluya sardı, ardından havluyu üzerimde hızlıca gezdirdi. Bunu ben de yapabilirdim ama bana bu seçeneği sunmadı. Havlular yumuşak değildi. Sert ve biraz kabaydı. Cildimin üstüyle birlikte altında da dans eden bir his uyandırıyor. Beni başka bir önlüğe geri çekti, üzerimde başka hiçbir şey olmadığı düşünüldüğünde acı verici derecede incedi.

Odamda doktor bizi bekliyordu.

Ondan hoşlanmamıştım.

Bu doktoru hiç sevmemiştim.

"Günaydın," dedi bana bir göz atarken. "Şu kollara bir bakalım."

Ona doğru hiçbir adım
atmadım. Tüylerim diken
diken oldu.

Hemşire bir kolunu bana sararken, "Gel canım," dedi. Bacaklarımı kilitlemem bile beni ileriye doğru ivmeden kurtaramazdı. Beni tek başına kaldırabilirdi ve kaldırmıştı da. Doktor kollarımı uzatmamı beklemedi, her bir bileğimi tutup muayene etti.

"Pekâlâ, devam edip bunları çıkaracağız. Janice, sen..."

"Hemen."

Sonra doktorla yalnız kaldım. Işığı gözlerime tuttu ve başımı bir o yana bir bu yana eğdi. Bir dakika içinde ağzımı açıp dişlerimi kontrol edecekmiş gibi hissettiğime yemin edebilirim. "Janice" uzun sürmedi. Yatağın kenarına oturdum ve o eldivenlerini giyip dişlerimi kesmeye başladı.

Hızla dikişler. Her birinin biraz battığına yemin edebilirim ve makasın her klipsinin altında iğneler ve iğneler kesilmiş gibiydi.

Kollarımı bu şekilde incitmek için ne yaptığımı hâlâ bilmiyordum. Ne kadar derindelerdi? Hâlâ uçabilir miydim?

Derin bir üzüntü beni boğdu.

"Sakin olman gerekecek ve terapi seansları ciddi bir şekilde başlayacak." Konuşmaya devam etti ama beyaz gürültü uğultusu tekrar kulaklarıma doldu ve dinliyor olmam gerektiğini unuttum. Sadece bana dokunmayı bırakmasını istiyordum.

İkisi de bana baktı. Sanırım bir cevap bekliyorlardı, ben de başımı salladım.

"Aferin kızıma," dedi doktor. Parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi. "Bizim için çok iyi bir kız." Sonra hemşireye baktı. "Günaydın odası, öğle yemeğinden sonra ilk terapi seansını yapacağız ve ondan sonra bir tedaviye ihtiyacı olup olmadığına bakacağız."

"Elbette, Doktor."

Bu kısım için bana ihtiyaçları yoktu. Bana verdiği yemeği yedim, en azından bu sefer kendi kaşığımı tutabildim. Ellerim çok titredi ama yemeğin çoğunu ağzıma götürmeyi başardım. Beni sabah odasına götürdüğünde güneş ışığı ya da kuşlar görmeyi umdum.

Beni bekleyen tek şey daha fazla yağmurdu. Janice beni pencerelerin yanına park etti ve sonra uzaklaştı. Kendimden geçmiştim. Burada başka insanlar da vardı. Her zaman başkaları vardı. Bunun yerine, camlardan aşağı kayan suyun izini sürdüm.

Bana okyanusu düşündürdü. Su sahile doğru kayıyor ve...

Bir gölge görüşümü kesti ve kaşlarımı çattım. Odaklanmak zordu. Neden odaklanmanın zor olduğundan bile emin değildim ama...

"Hey," dedi gölge otururken -bekle, o değil-. Sandalye nereden gelmişti? Orada bir sandalye olduğunu hatırlamıyordum. "Kahretsin, ne kadar meyve suyu içiyorsun?"

Meyve suyu. "Meyve suyu yok," dedim ama kelimeleri bir araya getirmek gerçekten zordu ve sesim titriyordu. "Su. İşedim, o yüzden fazla değil."

"Tamam." Ondan sonra sessizlik işgal etti ya da belki de dinlemeyi bıraktım. Odaklanmak çok zordu. "Hadi, Boo-Boo, orada olduğunu biliyorum."

Boo-Boo? Bakışlarımı kaldırmak için mücadele ettim ve mavi gözlere baktım. Maviydiler. Sürekli gördüklerim değillerdi ama...

"Kollarına ne oldu?" Sıcaklık bu kelimeleri yaladı. O kadar sıcaktı ki damarlarımdaki buzı eritmekle tehdit ediyordu.

"Bay Cleary," diye bir ses araya girdi ve sonra gölgem kayboldu. Bekle... nereye gitmişti? Yoksa orada mıydı? Janice beni koridora doğru sürükledi, konuşuyordu. Orada birinin olduğunu mu hayal etmiştim?

Muhtemelen sormamak daha iyi.

Bir şeyler sormamdan hiç hoşlanmadılar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

FREDDIE

"Mr. Cleary," dedi doktor, *muayene* için beklediğim odaya girerken. Liam beni ön tarafta bırakmak zorunda kaldı.

Tek yapmam gereken suratsız ve ilgisiz davranmaktı. Sorun değil. Pijama altı, tişört ve çorap giymiştim, ayağımda da pahalı terlikler vardı. Eğer süslü pantolonlu tımarhaneye gidiyor olmasaydık, Liam'ın umurunda bile olmayabilirdim.

Aslında Liam beni teslim ederken yalnız değildi. Roma arabada kalıp bakışlarını gotik görünümlü binaya sabitlerken, Liam iki adamla *birlikte* bana içeriye kadar eşlik etti. Kiralık kas gücünün hayranı olduğumu söyleyemezdim. Yine de hepimizin oynaması gereken bir rol vardı ve onlarınki içeri girmemi ve içeride kalmamı sağlamaktı.

Ne. Asla.

Doktora zar zor baktım. Pinetree Psikiyatri'nin personelinin çoğunluğunu uzman danışmanlar, hemşireler ve hasta bakıcılar oluşturuyordu. Sadece bir tane tam zamanlı doktor vardı. Kullanışlı. Bana tam olarak kimi bıçaklamam gerektiğini söyledi.

Bir kol mesafesinde olması onu cazip bir hedef haline getirmişti. Gerçekten cezbedici. Boo-Boo'yu bulana kadar değil. Bu alıştırmanın amacı buydu. Amaç düşmanca ve asık suratlı olmam olduğu için bir bok yapmama gerek yoktu.

"Ben Doktor Schuitevoerder," diye başladı masanın karşı tarafına oturmak için odanın etrafında dönerken. Herif buraya tek başına gelmekle epey cesur davranmıştı. Tabii adamlar muhtemelen sicilime *şiddeti* eklememişlerdi.

Bunu onlar için ekleyeceğimden emin olabilirsiniz. Sonra dayanamadığım için "Çok yaşa" dedim.

Doktor bana mülayim bir bakış attı. "Bay Cleary mi, yoksa Frederick'i mi tercih edersiniz?"

Doğru, hayır. Duvara bakmaya devam ettim. Cevap vermemem pislik doktor için pek de caydırıcı olmamış gibiydi.

"Burada Freddie'ye cevap vereceğiniz yazıyor, ancak aramızda bir yakınlık oluşana kadar Bay Cleary'de ısrar edeceğim. Bu amaçla, bana Doktor Schuitevoerder demenizi de rica edeceğim."

Başımı bir o yana bir bu yana döndürerek omurlarımın çatırdamasının tadını çıkardım. "Gesundheit."

"Ve," diye devam etti Doktor Hapşırık, sanki ben konuşmamışım gibi, "refakatçilerinizin de size Bay Cleary diye hitap etmesini isteyeceğim. Baştan açıklığa kavuşturalım Bay Cleary, buraya hasta olarak geldiniz. Kayıtlarınızda uyuşturucu kullanımı, fahişelik, aşırı parti ve kendine zarar verici davranışlar gibi sorunlu bir geçmişiniz olduğu görülüyor. Pinetree'de bunların hiçbirine müsamaha gösterilmeyecektir."

Kulağa oldukça sıkıcı geliyordu. Yine de işkence muhtemelen reklamını yapmak istedikleri bir şey değildi.

"Rutinimize konsantre olacağız. Özel bir odanız olacak. Kahvaltı ortak alanda yapılacak. Dinlenmek için bir topluluk odası var. Sabah seanslarınızı grupta, öğleden sonra da bireysel terapistlerinizle yapacağız. Hastalar ilk on gün boyunca kontrollü alanlara giremeyecek, ancak kurallara uymanız size daha sonra değil, daha kısa sürede geçiş izni kazandıracaktır."

Adamım, durmadan konuşabilir.

"Öğle yemekleri topluluk odasında alınabilir, ancak akşam yemekleri yemek salonunda olacaktır. Yine, sosyalleşmeyi teşvik ediyoruz..."

Şimdi konuşuyorduk. Buradayken kesinlikle sosyalleşmek istiyordum. Özellikle de Boo-Boo ile.

"...ancak bu amaçla, hastaların birbirleriyle fiziksel olduğu kadar duygusal olarak da sağlıklı bir sosyal mesafeyi korumalarını istiyoruz. Arkadaşlıklar faydalı olabilir, ancak buradaki herkes olumlu ya da başka türlü bir ilişkiye hazır değildir."

Adamım, o bir pislikti.

"Örneğin, grup nedeniyle biriyle sohbet edebilirsiniz, ancak onun fiziksel ve zihinsel sağlığının bizim için en az sizin sağlığınız kadar önemli olduğunu anlamanız gerekir. Bu da sizden onların alanına saygı göstermenizi ve ellerinizi kendinize saklamanızı isteyeceğimiz anlamına geliyor."

İşimiz bitmedi mi
daha? "Anladın mı?"

İhtiyacı olsaydı ona bir makale yazabilirdim ama yazmazdım. Şu anda sadece ortak alana çıkmak istiyordum. Boo-Boo'yu görmem gerekiyordu. Ellerimi onun üzerine koyup iyi olduğunu *hissetmem* gerekiyordu.

"Bay Cleary?"

Ona baktım.

Hiçbir şey söylememeye devam ettiğimde, bana karanlık bir bakış attı.
"Evet demelisiniz, Doktor Schuitevoerder."

"Gesundheit."

Gözleri kısıldı ve burun delikleri açıldı. Evet. Adam ismiyle dalga geçilmesini istemiyordu. Oynadığın ve bana bir zayıflık gösterdiğin için teşekkürler.

"İşimiz bitti mi?" Ben sordum. "Yorulдум."

Doktor bana tam olarak ters ters bakmadı. Ama bakmıyor da *değildi*. Evet, düğmeleri vardı. Bende kısmi bir kombinasyon vardı. Bana zaman vererseniz onu çıldırtırım. Bu, vermek istediğim intikamın başlangıcı olacaktı.

"O zaman kuralların üzerinden geçelim, olur mu?"

Gözlerime sopa sokmayı tercih ederdim ama neden olmasın? Kuralların üzerinden geçmesi yarım saatini aldı. Temelde aynı şeylerdi, sadece biraz farklı ifade edilmişlerdi. Çok sıkıcıydı, anlatmaya başlamadım bile. Bir hemşirenin araya girmesi akıl sağlığımı kurtardı, bu özel yolculukta.

"Doktor Schuitevoerder?" dedi kapıyı açarken.

"Çok yaşa," dedim ona. Doktor dosyayı masaya çarparak indirdi. Öfke öfkesi.

"Evet?" Kelimeyi dişlerinin arasında öğütmek zorunda kalmış gibiydi. Onun yerinde olmak berbat olmalı. Ve eğer şimdi değilse, daha sonra berbat olmasını tamamen amaçladım.

"On dakika içinde bir randevunuz var, size hatırlatmamı mı istediniz?"

"Ah, teşekkür ederim, Bayan Hassmen," dedi. Vay canına. Bu çok kolay oldu.

"Bay Cleary, bu Bayan Hassmen."

"Assmen?" Tekrarladım çünkü, hadi ama.

Doktor bu kez ters ters baktı. Oh, bunu hissetti. İyi, iyi. "*Hassmen*," diye tekrarladı Doktor Hapşırık.

"Oh." Bummer. Assmen'i tercih ederdim. Orada çok daha fazla olasılık var. Yine de. "Bayan Assmen," diye selamladım onu.

Doktorun dişleri bir klik sesiyle bir araya geldi. "Broderick'i çağırın, Bay Cleary'yi odasına götürsün ve yerleşmesini sağlasın. Her şeyi teslim etmesi ve kıyafetlerini değiştirmesi gerekecek. Kütüphaneden kitap ya da başka materyaller alabilir. Şu anda kavgacı olmaya karar verdi. Davranışları düzeldiğinde, eşyalarını tekrar almasına izin vermeyi tartışacağız."

"Akşam yemeği yemeden yatmak zorunda mıyım?" Doktor kapıya doğru yönelirken seslendim.

"Beni kışkırtmayın Bay Cleary," diye karşılık verdi doktor kapıda durduğunda. Bana soğuk bir bakış fırlattı. "Şansınızı zorlamayın."

Doktor, daha şansımı zorlamaya başlamadım bile. Bayan *Assmen*'in görünüşü fena değildi, kilometrelerce kıcı vardı ama beni odama götüren kişi o değildi. Hayır, o Broderick'ti. Büyük. Geniş. Ve aptal görünümlü. Öküz gibi.

Beni kolumdan tutup koridorun sonuna kadar "götürürken" omurgamdan ter damlıyordu. İçgüdülerim bana kolumu tuttuğu için sarsılmamı söylüyordu. Görmezden geldim. Tıpkı terimin ekşi kokusunu görmezden geldiğim gibi. Sorun değildi, gergin görünmem gerekiyordu.

Koridor yeterince kötüydü ama dar duvarları ve küçük karyolasıyla oda çok daha kötüydü. Broderick odayı dolduracak oksijen için fazla yer bırakmamıştı. İçeri girdikten sonra adam "Soyunun," diye emretti.

Evet. Ben pas geçerdim.

Koridora geri dönerken bana bakmadı bile. Kapı ardına kadar açıldı, soğuk, beyaz ve steril ortam hiçbir şekilde cesaret vermiyordu. Öküz fazla uzağa gitmedi. Anahtarları kullanarak koridordaki bir dolabı açtı ve bir çift soluk gri pijamayla geri döndü. Onları yatağın üzerine bırakıp kollarını kavuşturdu.

"Üstünü değiştir."

Omurgamdan aşağı süzülen ter daha da arttı. "Bak ne diyeceğim koca adam," dedim bıçağım olmadan hissettiğimden çok daha büyük bir özgüvenle. Ona zarar verebilirdim. Nasıl yapacağımı biliyordum. Ama bıçağımı tercih ederdim, çünkü benden elli kilo daha fazla olmalıydı. "Defol git ve beni biraz yalnız bırak, ben de bunu düşüneyim."

Etkilenmemiş ifadesi için harika bir kelime olurdu. Benimle bakış bakışa karşılaştı. Ben de onun duruşunu taklit ettim ve kollarımı kavuşturdum. Lanet olası bir yabancının önünde soyunmamın imkanı yoktu. Eğer isterlerse kıcıma tekmeyle basabilirlerdi. Ama Liam'ın adı çok önemliydi, ailesinin serveti de öyle.

Ben o ukala zengin piçin küçük kardeşiydim. "Ya da Doktor Hapşırık'ı arayabiliriz."

Öküz bana göz kırptı. "Doktor-oh Schuitevoerder."

"Gesundheit."

"Bak serseri, senin ona ne dediğin ya da onun sana ne dediği umurumda değil. Doktor üstünü değiştirmen ve yerleşmen gerektiğini söyledi. O yüzden soyun, kıyafetlerini giy ve zamanımı boşa harcamayı bırak."

"Yoksa ne olur?"

Adam ters ters baktı. Bakışlarını üzerimde gezdirirken gözlerinde bir öfke isyanı vardı. "Ya da gerçekten kötü bir ilk gün geçirmek üzeresin."

Yapma.

Jasper'ın sesinin sanki orada, omzumun hemen üzerinde duruyormuş gibi geldiğine yemin edebilirim.

Sakın ölme.

Bu adamla dövüşmek ölmek için bir yoldu. Elbette. Ama ben de yuvarlanıp kendimi onun incelemesine teslim etmeyecektim. Lanet olsun. İşte bu.

Ter tişörtümün içine işlemeye başlamıştı.

"Broderick," az önceki hemşire geri dönmüştü. "Bay Delaney'i taşımak için yardımına ihtiyacımız var." Onun yanından bana doğru baktı. "Ben Bay Cleary ile kalabilirim."

Kadın otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olmalıydı. Ben olsam kırklı yaşlarda olduğunu düşünmezdim. Yeterince hoş görünüyordu. Bayan Stephanie kadar değil ama Broderick'ten çok daha iyi.

"Tamam, Delaney'le ben ilgilenirim ama o küçük pislik ben dönene kadar kıyafetlerini değiştirmezse ben değiştiririm." Evet, bu sonuncusu kesinlikle bir tehditti.

Broderick'in adı listedeydi.

O gider gitmez hemşire kaşlarını çatarak bana baktı. "Biraz kabadayıdır ama onu zorlama. Senin adına ya da ailene hiçbir saygısı yok. Ona göre sen sadece başka bir hastasın. Şimdi bu kapıyı kapatıp yüze kadar sayacağım ve sonra tekrar açacağım. Lütfen değişin ki bir sonraki adımda yapacaklarına katlanmak zorunda kalmayalım."

Kapıyı kapatır kapatmaz üzerimdekileri çıkardım ve yenilerini giydim. Buraya gelirken aldığımız pijamaları saklamak umurumda değildi, onları bir daha görüp görmemek de umurumda değildi. Üzerimde silah ya da başka bir şey saklamanın cazibesine direnmek biraz çaba gerektirmişti. Beni ya da eşyalarımı aramayacaklarının garantisi yoktu.

Ya da az önce yaptıklarının aynısını yapacaklar, kıyafetlerimi alacaklar ve beni hiçbir şaysız bırakacaklardı. Bir elimi saçlarımda gezdirerek yatağa oturdum ve beklemeye başladım. Yüze kadar saydığım da hemşire kapıyı açtı ve bana gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bay Cleary." Bu isim sonradan aklına gelmiş gibiydi.

"Rica ederim, Bayan Assmen."

Ağzının kenarları seğirdi. "Hassmen," diye düzeltti.

"Bana daha çok gerçekten güzel bir kış gibi görünüyor ve erkeğin *olup* olmadığını bilmeme gerek yok."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve ardından kıyafetlerimi alırken yanakları pembeleşti. Oh? Bekle. Evet, ağzını iki kez açtı ve hiçbir şey söylemeden kapattı. Sonunda kapıya doğru çekildi.

Boğazını temizledikten sonra, "Bu kapı şimdilik gün boyunca kilitli değil. Davranışlarınız durumunuzdaki değişikliği belirleyebilir. Bu oda ana salona açılıyor ve beni takip ederseniz size topluluk odasının nerede olduğunu gösterebilirim. Oraya gidebilir ya da burada kalabilirsiniz."

Ne kadar özeldi değil mi? Gülümsedim. "Yolu gösterin Bayan Assmen. Sizi takip etmek için sabırsızlanıyorum."

Kızarması derinleşti ve önümde acele etmek için geri döndü. Evet, biraz dangalakça davranıyordum ama dikkatini bana vermesini istemiyordum. Aksine, rahatsız olmasını ve benden *uzak durmasını* istiyordum.

Topluluk odası, birkaç sandalye, masa, bir televizyon ve birkaç şezlongun bulunduğu büyük bir odaydı. Oyunlar, bulmacalar ve yapılacak başka şeyler vardı. Televizyondaki programı tanıımıyordum ama sandalyelerden birine oturup beklemeye başladım.

Herkes topluluk odasına geldi. Tamam mı?

Üç gün boyunca yıka, durula, tekrarla ve Doktor Hapşırık'ı o kadar kızdır ki dördüncü gün beni personel terapistlerinden birine verdi. Bana uyar. Zaten ondan hoşlanmıyordum. Öküz çocuk Broderick uzak durdu ama kızaran Assmen sürekli beni görmeye geldi. Hatta akşam yemeğinde servis edilen lapayı yemediğimde bana gizlice çikolata bile verdi.

Bahse girerim, eğer uğraşırsam, ondan sonra bir oral seks alabilirdim. Ama burada olma sebebim bu değildi ve istediğim de bu değildi.

Hem de hiç.

İstediğim şey.

Kapı açıldı ve tanımadığım bir hemşire tekerlekli sandalyeyi iterek içeri girdi ve odadaki tüm oksijen hiçliğin boşluğuna çekildi. Boo-Boo o sandalyede oturuyordu, benimle aynı soluk griyi giymişti, sadece onunki pijamadan ziyade bir önlüktü. Gözleri boştu, donuklaştı ve kayboldu.

Hemşire onu pencerenin yanına park ederken nefes almam gerektiğini bile unutmuştum. Hemşire uzaklaştığında, Boo-Boo orada öylece oturdu. Hiçbir şey yapmadı. Hiçbir tepki vermedi. Onun odada olduğunu biliyor muydu acaba? Başım ağrıyor ve göğsüm sıkışıyor. Doğru ya. Nefesimi içime çektim ve ayağa kalktım.

"Hey," dedim onu park ettikleri yere ulaştığımda. Neyse ki orada üzerinde bir dergi olan bir masa vardı, ben de bir sandalye çektim. Beni fark etmedi bile, ya da fark ettiyse bile bir tepki vermedi. Gözbebekleri çay tabağı büyüklüğündeydi. Oraya daha önce de gitmiştim. Bir şeyin üzerinde uçuyordum. "Siktir, ne kadar içtin sen?"

"Meyve suyu yok," diye yanıtladı boğazımı acıtan zımpara gibi kuru bir sesle. "Su. İşedim, o yüzden fazla değil."

"Tamam." Evet, lanet bir uçurtmadan daha yüksekti. Buradaki herkesi öldürmek istiyordum. Acı çektiği zamanlarda bile kulüp binasında çok temiz ve berraktı. Çocuklarla kafayı bulduğu gün bir yana, bu hiç de öyle değildi. Bu beni öldürdü. "Hadi, Boo-Boo, orada olduğunu biliyorum."

Buraya geldiğinden beri ilk kez o görmeyen gözlerini bana çevirdi ve ürperdim. O kadar boştular ki. Ona ne yapmışlardı? Bir anda onunla ilgili her şeyi zihnimde canlandırmaya çalışıyordum. Hareketleri elbisesinin kollarını oynattı. "Kollarına ne oldu?" Yara izleri vardı; çirkin, kırmızı yara izleri.

Hepsi mümkün olan en acı verici şekilde öleceklerdi. "Bay Cleary," lanet olası Ox Broderick geri dönmüştü. Yürüyen ölü adam İki numara. "Grubunuz var."

"O bu sabahtı," dedim ona. "İşler değişti. Hadi gidelim."

İçimdeki her şey Boo-Boo'ya gitmek istiyordu ama ben konuşmaya başladığımda bana doğru bakmamıştı bile.

Sikeyim.

Parmaklarımı çapraz yaparak diğer adamı gruba kadar takip ettim. Altmış cehennem dakikası sonra, topluluk odasına geri döndüm ama o gitmişti.

Ertesi gün aynı saatte geldi ve beni tekrar çıkarmaya karar verdiler. Tamam. Güzel.

Grup seansında terapistle yumruk attım. Bunun üzerine yirmi dört saat odamda kilitli kaldım, sakinleştirici aldım - fena değil - yeni bir terapist ve yeni bir zaman.

Dördüncü gün onu getirdiklerinde kimse beni çağırmadı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Yüzüme örttüğüm bir bezin serinliği sis ve pamuk katmanlarına zar zor nüfuz ediyordu. Burayı sevmiştim. Sessizdi. Hava Yumuşak. Beklenti yok. Konuşacak ya da rahatsız edecek kimse yoktu. Süzülebilirdim.

Yüzen uçmuyordu. Bu düşünce beraberinde bir sızı getirdi. Uçmayı özlemiştim. Ama yine de, eğer uçmuyorsam, düşemezdim. Düşmekten çok yorulmuştum. İster bir çıkıntıya ister bir kayalığa çarpayım, darbe canımı yakıyordu. Acı içimi ve dışımı aydınlattığında daha da çok acıtiyordu. Acı çekmekten çok yorulmuştum.

Vaughn o güzel sesiyle, "Dove, artık acı çekmene gerek yok," dedi. O ses beni her yerde takip ediyordu. Beni uyuttuğuna yemin edebilirim. Ben süzülürken o da benimle birlikte havada süzülüüyordu. "Baş yukarı, tamam mı? Başını kaldır ve kanatlarını aç."

"Artık yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Sanırım kanatlarımı kaybettim."

"Kırılmış olabilir," diye kabul etti. "Ama eğer açılmalarını istiyorsan, Güvercin, orada olacaklar. Uçmayı nasıl öğrendin?"

"Kaçıyordum. Özgür olmanın tek yolu buydu. Oradayken - uçarken - ben değildim." Kendimi pek sevmiyordum.

"Yine de uçuştan daha fazlasısın."

Ancak çok geçmeden o uzaklaştı ve ben biraz daha sürüklendim. Soğuk geldi ve gitti. Bazen beyaz gürültüyü getirdi, bazen de güneş parıltıları vardı. Doktor konuşmamı istedi ama söyleyecek pek bir şeyim yoktu. Zaten neredeyse çok fazla çaba harcıyordum. Söyleyeceklerim kimsenin umurunda değildi.

"Tabii ki umurumda," dedi Jasper hırlayarak ve otururken sandalye yere sürtündü. Tütün kokusu havada uçuşuyordu. Yüzmek varken neden oturuyordu? "Çünkü ateş burada," diye işaret etti ve sonra serin gri, kulüp binasının çatısına doğru çözüldü.

Burada rüzgâr buz gibiydi ve dişlerimi ağrıtiyordu. Neden buradaydık? Sonra bana esrarı uzattı ve bir s ü r e ona baktım. Oh.

Belki kafayı bulmak uçmak değildi ama kaçmak istiyordum. Bunu yapmak için iyi bir yoldu, değil mi?

"Konuş benimle, Swan," diye beni cesaretlendirdi, bir süre oturduktan sonra esrarı ileri geri salladık. Beni dünyadan ayıran yumuşak pamuk katmanlar kalınlaştı. Jasper'ın burada yanımda olması dışında. İstesem uzanıp ona dokunabilirdim. Aslında dokundum da ve esrarı her ileri geri sürüşümüzde parmaklarımız birbirine değdi.

"Ne hakkında?" Saçını kestirmesi gerektiğini biliyor muydu? Umursadığımdan değil. Saçlarının bazen yakasının altından kıvrılması hoşuma gidiyordu. Sakalını daha da çok seviyordum.

"Öyle mi?" Bir elini koluna sürttü. Kolundaki renkli dövmeler dikkatimi çekti. "Beğendin mi?"

"Seninle ilgili pek çok şeyi seviyorum." "Seni kızdırdığımda bile mi?"

Sırıttım. Yüzümdeki ifade neredeyse yabancıydı. "Belki de özellikle beni kızdırdığında."

"Neden özellikle?" Elindeki esrarı ileri geri salladı, dumanın sisi onu yumuşatıyor gibiydi ya da belki de odasındaki ışıklardı. Yumuşak peri ışıkları. Onları severdim. Tek bir yerde toplanmış yıldız ışığı gibiydi. Burada grinin içinde olmak gibi, sadece biz, sandalyeler ve ateş.

"Çünkü yalan söyleyecek ve olmadığımız bir şeymişiz gibi davranacak kadar benden bir şey istemiyorsun." Kafamda bir anlam ifade ediyordu. "Daha önce beni neden tanıdığını söylemediğinde bile, beni neden aldığını söyledin. O zaman anlamamıştım."

Şimdi yaptım.

Çok geçmeden uzaklaştı ve ben batıyor gibi görünürken iç çektim. Hiç uzun sürmeyecek gibiydi. Eller beni yakaladı. Beni kilitliyordu. Sonra buz ve parazit tekrar geldi.

Resim yaparken beni fark etmedi bile ve ben de buna aldırmadım. Aksine, paltomun içine büzüldüm ve sadece onu izledim. Onu saatlerce izleyebilirdim. Yine de bir kumsal yerine bir hücre çizdi, parmaklıklar hayatımın parçalanan parçalarından oluşuyordu. Her zaman bir kafesteydim, uçup gittiğimi sandığım zamanlarda bile hâlâ kafesteydim. Değişen tek şey parmaklık yerine kullandıklarıydı.

"Bayan Sharpe," dedi ses. "Eğer katılırsanız bu daha kolay olacak."

Tabii ki öyle. Yine de onunla konuşmak istemiyordum, resme geri dönmek istiyordum. Bir kafes olsa bile. Orası güzeldi.

"Biliyor musun, Boo-Boo, bu çok sıkıcı olmaya başladı."

"Neden sıkıcı?" Hava daha sıcaktı ama belki de bunun nedeni birlikte sürüklenmemizdi. Ben sırtüstü yatıyordum ve o da hemen yanımdaydı. Havada sırtüstü yüzmek biraz komik olurdu, daha önce ipleri ilk öğrendiğimde böyle bir şey yapmıştım.

"Burası çok sıkıcı. Sence de öyle değil mi?" Freddie beni dürttü ve küçük bir kahkaha koptu.

"O kadar da kötü değil. Pek sayılmaz. Hoşuma gidiyor, huzur verici." "Huzur bir yalan, Boo-Boo."

Yüzümü buruşturdum. "Öyle söyleme." "Neden söylemeyeyim?"

"Çünkü huzurlu olmasını istiyorum." Belki de yalanı ben istedim. "Sen istiyor musun?"

Bilmiyordum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Tamam." Vay canına, bu kolay oldu. "Onun yerine kitap okusak nasıl olur?" İnledim. "Yorulдум."

"Sorun değil. Sana okuyacağım, tamam mı?" Son "tamam" belirsizdi.

Sürüklenmek istedim ama... "Bana kitap okumak zorunda mısın?"

"Belki," dedi. "Kapımın önünde oturup kitap okuduğun zamanı hatırlıyor musun?"

"Kapıyı hiç açmadın." İçimi bir hüznün kapladı. "Sadece yardım etmek istedim."

"Yaptın, Boo-Boo. Sen yaptın."

O zaman neden kapıyı açmadın? Sadece kelimeler çıkmadı ve Freddie tıpkı... Ah, şu anda onları düşünemeyecek kadar yorgundum. Soğuk geliyordu. Ve doktor.

Artık kanatlarım yoktu. Kanatlarım olsaydı, uçup giderdim.

"HÂLÂ BURADA YÜZÜP KENDINE ACIYOR MUSUN?"

Oh, onca insan arasında. "Yapma," dedim.

"Neden olmasın, Hellspawn? Prenses olmak istemiyorsun, neden seni lanet olası bir kuleye kapatmalarına izin veriyorsun?"

"Dur." Bunu onunla yapamazdım. Yapamazdım.

"Olmaz." Sonra oradaydı, üzerimde belirdi. "Kıçını kaldır, Hellspawn."

"Hayır."

"Ayağa kalk."

"Hayır."

"Dedim ki..." Ancak bu sefer bana uzandığında elimi savurdum ve onunkini yere düşürdüm. "Hayır."

"Zamanı gelmişti, Hellspawn," diye fısıldadı. "Şimdi lanet olası dövüş."

Ama savaştım. Hiçbir şey durmadı ve acı kollarımı ısırduğında bile karşılık verdim.

"Onu sakınleştirin."

Freddie tekrar yanıma oturarak, "Birkaç gün oldu," dedi. Griye ışık vuruyordu ama umursamak zordu. Artık yüzemiyordum bile. Zincirler beni yerimde tutuyordu. Zincirler ve buz. Yüzüp gitmeme izin verseler çok daha kolay olurdu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Sanırım kayboldum."

"Ben de burada seninleyim," dedi ve elimi kendi eliyle kapattı. "Belki birlikte kaybolabiliriz."

Şaşkınlık içimde dalgalandı. Eli sıcaktı. Gözlerimi acıtan parıltılı ışığıyla buğulu odadan daha sıcaktı. Boğazım da kurumuştı.

"Bana dokunuyorsun."

"Durmamı ister misin?"

Bunu düşünmek zorundaydım. Düşündüm mü? "İnsanlara dokunmayı sevmiyorsun." Bunu neden bildiğimden bile emin değildim. Yine de doğru hissettiriyordu.

"Siz insan değilsiniz, Boo-Boo."

Oh, bu adildi. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" "Elbette. Bana her şeyi anlatmanı istiyorum."

Güldüm. Komik değildi ama aynı zamanda komikti de. "Benimle konuşmaya gelip duruyorsunuz ve giderek sessizleşiyor. Sanki... Artık sizi eskisi kadar duyamıyorum."

"Şu anda sessiz olmalıyız."

"Öyle mi?" Neden? Sadece son kelime çıkmıyordu. "Evet, kısa bir süre için."

"Tamam, seninle sessiz olacağım." İç çekti. "Boo-Boo..."

"Bayan Sharpe," dedi doktor ve bu kez tam görüş alanıma oturdu. "Sizinle bugün nasıl hissettiğiniz hakkında konuşmak istiyorum."

"Tamam."

Konuşmasına izin verdim. Zaten söyleyeceklerim umurunda değildi.

"Hey," dedi Freddie ve şaşkınlıkla parazitin bir kısmı dağıldı. "Freddie?"

"Evet, benim, Boo-Boo." Elimi tekrar sıktı. "Geri döndün."

"Ben buradayım. Yarın da burada olacağım. Söz veriyorum."

Kimse bunun sözünü veremez. Hiç kimse. Keşke verebilselerdi. "Kolum ağrıyor." "Ne oldu?"

Ne olmuştu? "Bilmiyorum. Neden acıdığını bile bilmiyorum."

Gözlerimi kırıştırıp onu netleştirmeye çalışırken Freddie bulanıklaştı. Başını eğmiş, bana odaklanmış görünüyordu. "İşte orada..."

"Evet, işte buradayım." Bunu söylemek aptalca geliyordu ama ağzının kenarları seğirdi ve kalbimin kaburgalarımınla yumruk yumruğa çarpıştığına yemin ettim. "Seni çok özledim." Kelimeler ağzımdan kaçtı. "Hepinizi özledim."

"Ben de seni özledim." Elimi sıktı. "Sana gitmemeni söylemiştim. Hatırladın mı?"

"Yapmak zorundaydım." Bir iç çekiş daha. "Bunu burada konuşamam."

"Hayır mı?" Bakışlarını benden kaçırdı. Dönüp bakacaktım ama burada ona bakmak çok çaba gerektiriyordu. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Hayır," dedim. "Yapamam. Güvenli değil."

"Boo-Boo." Bu kez elimi sıktığında bakışlarımı kendine çekti. "Seni buradan çıkarmak için buradayım."

"Bu gerçekten çok tatlı Freddie." İnanılmaz derecede tatlıydı ve beni çok üzdü.

"Hey, neden ağlıyorsun?" Gözleri değişti, saçları da öyle. Burada hiçbir şey gerçek değildi. Yüzmüyor bile. "Boo-Boo... eğer o pislik şimdi buraya gelirse lanet olsun..." Son birkaç kelimeyi dişlerini sıkarak söyledi.

Yine de gittim, belki Freddie'nin saklanmaya ihtiyacı vardı. Bunu anladım. Ben de saklanmak istedim.

"Şimdi iyi misin?" Birkaç dakika geçmişti ve Freddie kıpırdamamıştı. Dudaklarım kuruydu, ağzım da öyle.

"Evet," dedi yavaşça, sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Hadi Boo-Boo, şimdi benimle misin?"

"Belki." Omuz silktim. "Olmak istemiyorum."

"Benimle mi? Yoksa burada mı?"

"Senden hoşlanıyorum," dedim ve sonra yüzümü buruşturdum.

"Ben de senden hoşlanıyorum, neden korkuyorsun?"

Başımı salladım. "Burası iyi bir yer değil ve güvenli de değil. Burada olmamalısın."

"Bu ikimiz için de geçerli," dedi bana kararlılıkla. Freddie'nin ciddi olması tuhaftı. Kalbimin biraz acımasına neden oldu. Acı, numaranın ve parazitin altına sızdı, uyandığımda iğneler batıyormuş gibi. "Ve bizi buradan çıkaracağım. Sadece odaklanmana ihtiyacım var, Boo-Boo. Bunu yapabilir misin?"

"Gerçekten çok tatlı," dedim ona. Bu konuşmayı yapmış mıydık? "Çok tatlı. Daha önce kimse bunu denememişti. Ama işe yaramayacak."

Kaşlarını çattı. "Hadi ama, beni kandırma. Sana ne kadar ilaç veriyorlar?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bu his gelip gidiyor. Şimdi geri geliyor. Olmamalıydı. Nedenini bile bilmiyorum..."

"Haplarını cebe indirdiğim için olabilir," diye itiraf etti Freddie.

Hap mı? Haplarım mı vardı? Kaşlarımı çattım. "Bunu neden yaptın?" "Çünkü uyanmana ihtiyacım var. Beni duymana ihtiyacım var."

"Seni daha önce duyabiliyordum." İçimi çektim. "Freddie, bunu yapma. İşe yaramayacak. Amcam her zaman kazanır. Ondan ne kadar nefret ettiğim önemli değil. Her şeyi tekrar elimden almaya çalışıyor ve her şey soluyor... Seni burada istemiyorum çünkü senin de solmanı istemiyorum."

"Amcam nasıl hep kazanıyor?"

Bir kıkırdama kaçtı. O kadar ciddi, o kadar yoğun, o kadar Freddie dışıydı ki neredeyse korkutucuydu. Aynı zamanda, o Freddie'ydi. Parmağımı dudaklarıma götürdüm.

"Boo-Boo, bana amcandan bahset."

"Yapamam," diye fısıldadım parmağımın etrafında. "Bunun hakkında konuşmamam gerekiyor. Bu konuda asla konuşamam. Anlattığımda kötü şeyler oluyor."

Tüm yüzü değişti, gülümsemesi kayboldu ve gözleri soğudu. Griydi, onu soldurmaya geliyordu ve başımı salladım.

"Şşş, artık yok- onun hakkında konuşmuyoruz. Burada olmaz." Uyandıkça her şey daha da acı veriyordu. "Gitme vakti Freddie... Burada benimle kalamazsın."

Kaşlarını çatması beni endişelendirdi. Sonra Janice geldi ve bana baktı. "Gitme vakti geldi Bayan Sharpe, hazır mısınız tatlım?"

"Evet," diye cevap verdim. Freddie bakışlarını benden Janice'e çevirdi ama elimi ondan çektim ve orada değilmiş gibi davrandım. Eğer orada değilse, onu benden alamazlardı.

"Tedavi zamanı geldi. Doktor gidişatınızdan endişeleniyor," dedi beni tekerlekli sandalyeyle odadan çıkarırken. Artık zar zor yürüyebiliyordum. Bu iyiydi. Yakında tekrar yüzüyor olacaktım. Hepsi güvende ve saklanmış olacaktı. Soğuk oda beni bekliyordu ve buz damarlarımdaydı. Eller beni kavradı ve kaldırdı.

Liam ne derse desin, dövüşmek hiçbir işe yaramadı.

"Bugün yeni bir arkadaş edindin mi?" Janice battaniyeyi üzerime çekerken sordu. Soğuğa pek faydası olmamıştı. Titreme çoktan başlamıştı ve gri görüşümü sınırlıyordu.

"Ne?"

Janice nazık bir gülümsemeyle kapıyı kapattı. "Konuştuğun genç adam mı? Bir arkadaş edindin mi? Merak etme, söylemem. Bence hepimizin bir arkadaşına ihtiyacı olabilir."

Genç adam.

Freddie gerçekten burada mıydı?

"Şşşt," dedi ve damarlarımdaki buz arttı. "Sorun yok. Git uyu."

Ama-Freddie burada mıydı? Gerçekten beni almaya mı gelmişti? Sonra beyaz parazit geldi.

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

FREDDIE

M Pinetree'deki sabahlar da aynı şekilde başladı. Bir hemşire kapıyı açtı, perdeleri araladı ve bana iki hap verdi. İçmek zorundaydım. O izlerken bir yudum suyla yuttum, sonra gittiğini görebilmesi için dilimi dışarı çıkarmak zorunda kaldım.

Başını sallayarak döndü ve odadan çıktı, kapının arkasından yarı kapanmasına izin verdi. Yatma vakti gelmedikçe ya da hareketler kısıtlanmadıkça tamamen kapanmalarına izin verilmezdi. Zaten bu kutuda yirmi dört saat boyunca etki altında kalmıştım. Yataktan kaymadan önce onun yan odaya geçmesi için bir dakika bekledim.

Banyonun kapısı yoktu. Sanırım banyo olduğu için şanslıydım. Burası her ne kadar üst düzey bir yer olsa da -ki üst düzeydi, kokmuyordu bile- yine de çatlaklar ve sorun çıkaranlar için bir tesisti. Ait olduğum bir yer olduğunu iddia edebilirdim ama kesinlikle Boo-Boo değildi.

Aletimi çıkarıp işer işemez boştaki elime öksürdüm. Yumruk gibi sıkarak iki hapi da avucumun içine aldım. Herkesin yetenekleri vardır. Bu sadece benimkilerden biriydi. Mesanemi boşaltırken başımı arkaya yaslayıp tavana baktım. Hap rejimi sinirlerimi "yatıştırmak" içindi.

Evet, anladım. *Sakin* olmamı istediler. Bir terapisti yumruklamak bunu sağlar. Her neyse. Mümkün olduğunca *temiz* kalmam gerekiyordu. Özellikle de Emersyn bu kadar ziyan olmuşken. Onu ilk getirdiklerinde tekerlekli sandalyeyi anlayamamıştım.

Şimdi anladım.

Onu hangi kokteyle besliyorlarsa, tamamen sarhoş bir şekilde yürümesinin imkânı yoktu. Sekiz top yapmıştım ama bu kadar sarhoş olmamıştım. Yine de onu *sakinleştirmek* için sakinleştirici pompalıyorlarsa, bu beni şaşırtmazdı.

Sifonu çekerken hapları tuvalete attım ve sonra oturmak için döndüm. Benim lehime olan bir şey vardı. Eğer sıçıyorsam, klozete bakmaya gelmiyorlardı.

Bozulmadıysa, tamir etme. Hâlâ hiçbir eşyayı almama izin vermemişlerdi, umurumda da değildi. Odaya kapanmak istemedim. Birçok kişinin aksine

hastalar, Emersyn'i toplum odasına getirdiklerinde onu uzun süre yalnız bırakmadılar.

Onunla geçirebileceğim her dakikaya ihtiyacım vardı. Özellikle de benim orada olduğum gerçeğine bile odaklanamazken. Haplardan daha fazlasını alıyordu. Kimse birkaç hapla bu kadar kontrolden geçemezdi, tabii aşırı doz riskine girmiyorlarsa.

Gözlerindeki sis, mesafe, bana doğru baktığı gerçeği.
-Evet, bunu kişisel almayacaktım. Yani, alırdım. Ama buradaki her bir puştan kişisel olarak intikam alacaktım. Ona iyi davranan hemşireden bile. Kadın büyükanneye benziyordu.

Büyükanneler bok çuvalı olabilir. Sadece pis yaşlı erkekler olduğunu düşünmek cinsiyetçilikti.

"Kahvaltı," dedi yeni bir hemşire kapımı içeri doğru iterken. Kimse bu hatunu büyükanne sanmazdı. Benden daha yaşlı olsaydı şok olurdu. "Gidelim, bütün gün bekleyemem."

Şimdi daha yavaş gidecektim. Gerindim. Buradaki yatak berbattı. Eğer fahiş ücretlerinden herhangi birini mobilyalara harcadılsa, kazıklanıyorlardı. Öte yandan, ortak salonda *plastik* sandalyeler vardı ve oradaki televizyon yanına yaklaşıp kışından ısırса bile HD'yi tanımazdı.

Hemşire kafasını tekrar içeri soktu. "Geliyor musun? Yoksa Broderick'i mi çağırayım?"

"Wheaties'ine kim işedi, Powder Puff?" Çünkü dağınık kızıl saçları ve çılgın örgüleriyle anime karakterlerinden birine benziyordu. Ağır göz kalemi bir rakunda daha iyi dururdu. Sonra yine... "Bu sabah tam olarak yerine oturmayan küçük bir gıdıklama ve dürtme mi aldın? Kulağa 'sen' sorunu gibi geliyor."

Bakışları buz gibi oldu. Dostum, bu çok kolaydı. Dürt. Dürt. Poke.

"Eğer istersen, erkeğine birkaç ipucu verebilirim. Ya da kızınıza. Yani, özgür dünya falan."

Burun delikleri alevlendi, bana doğru bir adım attı ve elini sıktı, ama Broderick o koca çirkin öküz kafasını içeri soktu.

"Sorun mu var?"

"Hayır," dedim. "Hemşire Mindy bana asılıyor ve anlıyorum ki ben bir avım, bilirsın, kim bundan bir parça istemez ki? Haksız mıyım? Ama bu çok uygunsuz."

"Seni adi herif-"

"Amber," dedi arkasından bir kadın sertçe ve ben *Amber'ın* hararetli bakışlarına gülümseyerek karşılık verdim.

"Tüh, pardon, sır olduğunu fark etmemiştim."

Broderick kaşlarını çattı. "Oyalanmayı bırak da gidelim. Ya da aç gidersiniz Bay Cleary."

"Bunu henüz denemedik," dedim. "Her şeyin bir ilki vardır." Ama olmam gereken işbirlikçi, taşlanmış hasta gibi ayak sürüyerek ilerledim. Ortak yemekler küçük bir yemek salonunda yapılırdı, tüm hastalar burada değildi.

Boo-Boo bizimle hiç yemek yemedi.

Yemeklerde değil ama topluluk odasında gördüğüm tek kişi o değildi. Chester adında yaşlı bir adam vardı. Eklem iltihabı olan elleri ve romatizmalı gözleri vardı. Bizimle aynı yaşta bile olmadığından emindim ama o kadar da kötü değildi. En sevdiği sohbet konusu Donny ve Marie Show'du. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onları gerçekten severdi.

Kahvaltıda yulaf ezmesi vardı. Daha çok lapaya benziyordu ama neyse. Yedim işte. Yavaş yavaş yedim çünkü kafam iyiydi.

Topluluk odasına gelen ve yemeklere hiç katılmayan bir diğer kişi ise Bayan Stephanie'nin yaşlarında olması gereken bir kadındı. Belki biraz daha genç. Kimseyle konuşmazdı. Sadece daireler çizerek dolaşırdı. Bazen kendini bir köşeye atar ve duvarla konuşurdu.

Ben de o yollardan geçtim, kardeşim. Kesinlikle.

Yemekten sonra sıra gruba geldi.

Size gruptan ne kadar keyif aldığımı anlatayım. Grubumda sekiz kişi vardı. Bunlardan ikisi yarı şiddet yanlısı sayılırdı. Onlar benim favorilerimdi. Julius'un saldırganlık huyu vardı, bu yüzden düz bir ceketle katılmak zorundaydı. Yanında da her zaman bir hademe bulunurdu. Arkadaşı Bodhi. Birincisi, Bodhi'nin havalı bir ismi vardı. İkincisi, Bodhi belgelenebilirdi.

Konuşma sırası ona geldiğinde, herkese onları nasıl öldüreceğini anlatmayı severdi. Bazen açık detaylara girerdi. Terapistimiz -Marc ne salaktı-onun odaklanmasını sağlamaya çalıştı ama bu Bodhi'nin en baştan başlamasına neden oldu. Üç gündür bu gruptaydım ve ilk günden anlamıştım, bırak adam kafayı bulsun ve yoluna devam etsin.

"Sen," dedi Bodhi, bana odaklanarak.

"Ben," diye kabul ettim. "Nasıl yapacağınızı söyleyin. Bana havalı bir şey söyle, beni tuvalette boğmak ya da bir kablo sokmak gibi ucuz bir şey değil.

Gözümünden beynime. Hayır, durun, burnumdan girip, mumyalara yaptıkları gibi etrafımda dönüyordu. Bir keresinde bir filmde görmüştüm." Başımın yan tarafına vurdu. "Ama ben orijinal bir şey istiyorum."

Bodhi uzun bir süre bana baktı. "Seni öldürmeyeceğim." Sonra sandalyesine geri oturdu.

Lanet olsun, ben de iyi bir şey bekliyordum. Ne serseri ama.

"Bay Cleary," dedi terapist. "Bay Bodhi sizinle ilgilenmemeye karar verdiğine göre, belki siz de sıranızı almak istersiniz."

"Ben iyiyim."

Marc öne doğru otururken bana küçük bir gülümseme verdi. Kış yeşili bir naneyle kavgaya tutuşmuş ve kaybetmiş bir şeyin rengine bir polo tişört giymiş olan Marc, fazlasıyla neşeliydi. Hazırlık okulu titreşimleri, büyük para, çok harcayan ve gerçek dünya hakkında en ufak bir fikri olmayan biri olduğu her halinden belliydi. "Bay Cleary, bu işler böyle yürümez. Gruba gelen herkes bir şeyler paylaşmak zorunda. Derin olması gerekmez."

Doğru.

"Çatlaklar ve deliler için aşırı pahalı bir otelde bir grup lanet yabancıyla paylaşmak istemediğim bir şeyi paylaşmama ne dersiniz?"

"Çatlaklar ve deliler," diye tekrarladı Julius en iyi kıkırtısıyla. Joker'e bile taş çıkartırdı. "Çatlaklar ve deliler."

Terapist iç çekti. "Bunun zor olabileceğini anlıyorum..."

İşte o anda onu duymazdan geldim ve aptal aptal duvara baktım. Bana birkaç soru sordu, çoğunu duymazdan geldim.

"Kendinize zarar vermek bir süredir mücadele ettiğiniz bir şey mi Bay Cleary?" dediğinde Tekrar kontrol ettim.

"Ne?"

"Kendine zarar verme," diye tekrarladı Marc. "Mr. Catherine'in ne yaptığıyla çok ilgileniyordunuz.

Bodhi teklif etti."

Homurdandım. "Kendine zarar vermekle ilgileniyor olsaydım, bunu nasıl yapacağını sormazdım. Ayrıca, insanları öldürmek için pek çok yaratıcı yolu var. İpler ve cellat ilmiğiyle ilgili olanı duymadın mı? Sanata hayranlık duymayı severim. Çok fazla sanatçı ölene kadar tanınmıyor bile."

"Teşekkür ederim," dedi Bay Bodhi ve ben de başımı salladım. "Bir şey değil."

Neşeli terapist Marc'ın dişlerini çenesindeki kasların seğirmesine neden olacak kadar sert bir şekilde sıkması benim açımdan sadece bir noktaydı. Yaşasın ben.

Neyse ki yoluna devam etti de seansın geri kalanında hayallere dalabildim. Boo-Boo ile iki kez vakit geçirme fırsatı bulmuştum ama burada olduğumu anlamamış gibiydi.

Bu acıttı.

Ona ne yaptıklarını anladığım zamanki kadar değil. Beni en çok endişelendiren kollarındaki izlerdi. Bileklerimden dirseklerime kadar uzanan iki uzun gümüşü yara izim vardı. Onları zar zor görebiliyordunuz. Biri bir dövmenin altında gizliydi ama diğeri öyle değildi. Onun gelmesini beklerken kendimi o yaranın izini sürerken buldum.

Öğle haplarından kurtulmak daha zordu. Sonunda bir tane yuttum. Bu berbattı ama en azından öfkemden biraz olsun kurtulmamı sağladı. Hepsini değil. Hayır. Ama birazını. Boo-Boo'yu geç getirdiler, neredeyse başaramayacağını düşünüyordum.

Yine de konuşmak yerine sadece baktı. Normalde yaptıkları gibi onu pencerelere doğru yönlendirmemişlerdi. Tabii büyükannesi yanında değildi. O sabahki amcıktı. Amber ya da öyle bir şey. Her neyse. Elinde telefonuyla uzaklaşmadan önce kilidi bile açmamıştı.

Ne? A. Bitch.

Evet, onun günlerini mahvetmek için biraz daha fazla çalıştım. Yaşlı kadın köşesinde duvarla konuşuyordu. Chester bir masada bulmaca çözüyordu ama sadece pencerelere bakıyordu. Tamam. Tamam. Boo-Boo'nun yanına gittim. Boş bakışları beni delip geçti.

Evet, bu piçlerin canını gerçekten yakacağım. Boo-Boo'yu buradan çıkarmak istiyordum ama onu her ne giydirdilerse ondan kurtarmam gerekiyordu. Onu Chester'la birlikte masaya doğru ittim, sonra bir sandalye çekip yanlarına oturdum.

"Bulmacayı çözüyoruz o zaman, dostum?" Ona sordum ama Chester sandalyesinde kıpırdandı. Boo-Boo'nun kendi sandalyesinde seğirmesi gibi. Nutter Lady de seğirdi ve duvarla konuştu. Odadaki diğer hastalar ya dalmışlardı ya da televizyona bakıyorlardı. Bazıları her ikisini de yapıyordu.

Hastabakıcılar ve hemşireler masalarının arkasındaydı ya da ortalıkta yoktu. Amber gibi hemşireler sadece telefonlarıyla oynuyordu. Diğer hastabakıcılardan biri yanında yeni gelen biriyle geldi, hayır bekleyin, o Bodhi'ydi. Hah. Grupta bir atılım sanırım.

"Boo-Boo," dedim bir yapboz parçasına uzanırken. "Bu boktan kurtulmak için sana ihtiyacım olacak. O güzel amcığın bu cehennem çukurunda sıkışıp kalmamızın bize hiçbir faydası yok." Ona odaklanmasam da, benimkinden çok uzak olmayan bir masaya yerleşen Bodhi'yi takip ettim.

Kısa bir süre göz göze geldik ve parmağıyla beni işaret etti. Evet, başımı salladım. Hâlâ benim.

"Seni öldürmeyeceğim," dedi adam ve ben de omuz silktim. Aferin ona. Boo-Boo'ya da bakmadı.

Yani gözleri onda kalmalıydı. Deliliği severdim. Sadece onun yanında değil.

"Keşke burada olsaydın," dedi Boo-Boo yumuşak bir sesle. "Yani, istemiyorum. Burada olmadığını biliyorum Vaughn. Ama sizi özlüyorum çocuklar."

"Onlar da seni özliyor," dedim. "Uyan ve bana yardım et, böylece buradan çıkabiliriz."

Bir an için, yumuşak geyik gözlerinde farkındalık titreşir gibi oldu. İçlerine süzülen karanlık herhangi bir teselli sunmuyordu. Ne kadar hasta edici olsa da bunu boşluğa tercih ederdim. Karanlıkla savaşabilirdik. Boşluk bizi yutardı.

"Freddie," dedi yumuşak bir nefes vererek. "Seninle ilgili bir rüya gördüm." "Çıplak mıydım?"

Bir an için ağzının kenarları seğirdi ve kalbimin gerçek bir kahkaha, küçük bir gülümseme, Boo-Boo'nun orada olduğunu gösteren bir şey için çaresizce kaburgalarımın çarptığına yemin edebilirim. Bu haliyle bile buradaki herkesi öldürmek istiyordum. Bıçağım yanlarında olmadığı için gerçekten mutlu olmalılar.

Bir şeyler toparlamam gerekecekti.

"Hayır," dedi, sonra tereddüt etti. "Ben öyle düşünmüyorum zaten."

"Rüyanda eğlenceli bir şey yaptım mı?" Yapbozun birkaç parçasını bir araya getirmeyi başardım. Hangi resmi inşa ettiğimi bile bilmiyordum, sadece eşleşen parçaları aradım.

"Benimle konuştun."

"Harika," dedim. "Seninle konuşmak hoşuma gidiyor."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve bakışlarımı ondan çekmek zorunda kaldım, çünkü boş ve aptal olmam gerekse bile bakıyor olmam fark edilirdi. Burada oturmuş onunla konuşuyor olmam kimsenin umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

"Ben de seninle konuşmayı seviyorum." Uzun bir iç çekiş. "Keşke orada seninle olsaydım."

Bir parçam onun benimle olduğunu haykırmak istiyordu. Ama... "Onların burada ne işi var, Boo-Boo? Neden burada olmak istemiyorsun?"

"Çünkü unutmamı istiyorlar. Ben unutmak istemiyorum."

Lainey bu konuda bir şeyler söyledi. Top Kraker kesinlikle bir şeylerin peşindeydi. "Neyi unutmanı istiyorlar?"

"Özgürlük." Dünyanın ağırlığı bu iki heceye bağlıydı. "Kuşlar. Kulüp binası. M-" Aniden durdu ve bir parmağını dudaklarına götürdü. "Hayır, onun adını söyleyemem."

Kimin- "Raptor?"

Bir anda göz bebekleri küçülür gibi oldu ve bana baktı. Gerçekten bana baktı. "Sakin söyleme," dedi aceleyle fısıldayarak. "Lütfen söyleme. Travma geçirdiğimi söylediler. Ama onu öğrenirse, onu öldürür."

Kimi?

Amcası.

Tehditler.

"Resimleri gördük, Boo-Boo." Bu bir riskti.

"Lütfen," diye fısıldadı, bana yalvarıyordu. "Onun olduğumu düşünüyor. Birinin beni alabileceğini ya da bana yardım edeceğini düşünürse, onlara zarar verir. Sana da zarar verir."

Denediğini görmeyi gerçekten çok isterim.

"Şşşt," dedim, bana uzandığında elini kapattım ve parmaklarına bir yapboz parçası yerleştirdim. "Tüm parçaları bir araya getireceğiz, gördün mü?"

Önce parçaya, sonra bana baktı. İşte bu Boo-Boo. Gör beni.

"Freddie." Parmakları benimkilerin altında sıkıştı ama gitmesine izin vermedim. Hastabakıcılara ve gözcülere bir bakış attım. Henüz kimse bu tarafa bakmıyordu. "Buradasın."

"Evet," dedim neredeyse ağzımın kenarından. "Başka hiçbir yerde olmayı tercih etmezdim, Boo-Boo."

Gözlerinde yaşlar
parıldıyordu. Beni
öldürüyordu.

"Yapboz parçaları, Boo-Boo. Bulmaca üzerinde çalışmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Yapboz parçasını elinde çevirmesi bir an sürdü ve masadan bir sandalye daha çekildi ve Bodhi'nin aniden gelişiyi sarsıldım.

"Bulmacaları severim," dedi otururken, sonra Chester'a ve son olarak da Boo-Boo'ya baktı. Bana bakarak sırtıttı. "Asayı nasıl öldüreceğimi duymak ister misin?"

Biliyorsun... Ben biraz yaptım.

"Sonra," dedim ve Boo-Boo'ya başımı salladım. Eli hâlâ benim elimin altında titriyordu. "Önce bulmaca."

Bodhi bir şey söylemedi ama Boo-Boo dudaklarını yaladı ve sonra elindeki parçayı yanımdakine doğru hareket ettirdi. Eşleştğini bildiğim parçaya. Onları birleştirdi.

Dudaklarını bir gülümseme daha süsledi. "Bu kötü bir fikir."

"Belki." Ona söyledim. "Ama bunu birlikte yapacağız ve yalnız olmayacaksın."

Bodhi parçaları birleştirmeye başlarken, "Harika," dedi. "Bu grubu daha çok sevdim."

Ben de, dostum. Ben de.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

"Y Sen bir pisliksin!" sözleri Milo'nun süiti yönünden koridora doğru süzüldü. Milo'nun oturma odasındaki kanepede arkasına yaslanarak kulüp binasında başımı salladım ve sigaramı söndürdüm.

"Belki de hayatında daha çok ihtiyacın olan şey bir pisliktir," diye karşılık verdi Milo, sesindeki hırıltı bir kademe daha yükselmişti. Daha iyi bilmesem, adamın bundan zevk aldığına yemin edebilirdim. Ama yine de hoşuna gidip gitmemesi umurumda bile değildi. Onun Emersyn'in arkadaşı olmasıyla ilgili bir sorunum vardı. İyi tanıdığı ya da en azından buraya gelmeden önce tam olarak kim olduğunu bildiği bir arkadaş. Ama...

Ama Emersyn burada değildi. Arkadaşı buradaydı. Milo bunu kişisel alıyordu. Hepimiz öyle değil miydik?

"Hayatımda zaten kaç tane pislik var biliyor musun? Sana ya da seninkilere ihtiyacım yok!" Çarpan bir kapının sesi bu cümlemin sonunu noktaladı. İkisine de gülmemek için kendimi zor tuttum. Tanrım, Milo'nun derisinin altına girebiliyordu. Neredeyse Emersyn'in onu dans ettirmesini izlemek kadar eğlenceliydi.

Kellan elinde birayla mutfaktan çıktı ve bana baktı. Omuzlarımı kaldırdım. Sıkışmıştık ve bir sonraki sevkiyattan ya da Freddie'den haber alana kadar yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Freddie'nin Emersyn'le birlikte o yerde olduğu gerçeğine odaklanmamak için elimden geleni yapıyordum. Onun orada olması yeterince kötüydü. Şimdi de Freddie.

Siktiğimin Freddie'si.

Kilometrelerce uzaktayken bile hayatımı cehenneme çeviriyordu. Bu hoşuna giderdi. Bir yarım kahkaha daha attım.

Gerçekten hoşuna giderdi.

Ne Kellan ne de ben bir şey söyledik, Milo merdivenlerden inip odanın öbür ucundaki mutfığa doğru ilerledi ve orada gözden kayboldu. Bizi fark etmediğinden bile emindim. Buzdolabının kapısı açıldığında çıkan şişe şingirtıları, Kellan ve benim gibi Milo'nun da bir biraya ihtiyacı olduğunu gösteriyordu. Kellan hareketi takip etti ve sonra bana baktı. Tekrar omuz silktim. İlk defa bir cevabım yoktu. Hatta bir tahminim bile yoktu.

Milo kendi dünyasındaydı. Hapiste geçirdiği her lanet dakikadan nefret ediyordum.

Nefret ettim.

Bunun arkasındaki nedenden ve gerekliliğinden nefret ettim.

Kardeşimi geri istemiştim. Gittiği andan beri onu geri istiyordum.

Ama geri gelen Raptor? Milo'ya benziyordu. Bazen Milo gibi konuşuyordu. Arada bir gözlerinde Milo'yu görüyordum. Ama bu Raptor artık bizim Milo'muz değildi. Bununla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Yumruklar üzerinden yaptığımız son birkaç *tartışma* bizi hiçbir yere götürmemişti. Buz gibi sessizlikler ve karanlık bakışlar dışında.

Hiç şüphesiz o benim için kurşun yerd, ben de onun için seve seve kurşun yerdim. Ancak hapse girdiğinde aramızda açılan mesafe her geçen gün daha da derinleşiyor ve genişliyor gibiydi. Ne kadar çabalarsa çabalasın, her şey Emersyn ile başlayıp bitmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, özellikle de o gittikten sonra, bu bana çalışacak daha az şey bıraktı.

Gitti.

Aptalca bir kelime.

"Rapor nedir?" Milo elinde bir şişe bira ve avucunda bir avuç aspirinle mutfaktan çıkarken sordu. Aspirini birayla birlikte mideye indirdi. Kaşlarımı kaldırdığımda sadece başını salladı. "Son gelişmeleri duymak istiyorum. Lainey hakkında bir şey duymak istemiyorum. Onun burada ne yaptığını duymak istemiyorum. Benim istediğim özellikle uçak kaçırma olayları, Juan Ricardo ya da Ivy ile ilgili bir şeyler."

Kahretsin, bu doğruydı. Fikir beyan etmemize izin verilmediğini unutmuşum. Ancak ben cevap vermeden Kellan bakışlarını Milo'ya kilitledi ve omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı.

"Son baktığımda burası bir diktatörlük değildi. Birlikte çalışıyoruz," dedi Kellan, her bir kelimeyi dikkatle telaffuz ederek. "Şu anda yaptığınız şey... bu saçmalık? Bu senin takımın bir parçası olman ya da bizimle *çalışman* değil. Bu senin neyi *duyup duymayacağını* dikte etmendir. Burada işler böyle yürümez ve hiçbir zaman da yürümedi."

Vay anasını. Kellan'ın canına tak etmişti. Tüm bu senaryoyla işi bitmişti.

Milo Kellan'ı inceledi, bir yudum daha almadan önce bira şişesini hafifçe dudağının üst kısmında gezdirdi. "Şu anda elimden pek bir şey gelmiyor," diye itiraf etti Milo ve bunu yüksek sesle söylemek ona pahalıya patladı.

Hem benim hem de onun ruhunu. "Ivy zengin insanların yaşadığı bir cehennem çukurunda mahsur kalmış. Görünüşe göre, daha önce onun için rezervasyon yaptırdıkları bir yer ve her ne halt yapıyorlarsa hafızasıyla oynuyorlar."

Çenesinde bir kas seğirdi.

"Bunu uzun süre düşünürsem aklımı kaybedeceğim ya da gerçekten birini öldürüp, beni hapse tıktıklarında üzerime yıkmaya çalıştıklarından daha fazla suç işleyeceğim."

Kellan bir elini saçlarında gezdirdikten sonra başını salladı. "Sana bir Stradivarius mu yoksa standart bir keman mı almamı istersin?"

Niyetim konuşmayı derinleştirmek olabilirdi ama Kellan'ın yanıtı beni durdurdu. Bu düzeyde bir iğneleme genelde benden gelirdi. Ya da Liam'dan. Bunu kabul edebilirim. Kellan mı? O kadar da değil.

Ne oluyor lan?

Kellan bakışlarını Milo'dan ayırmadan, "Kendin için düzenlediğin bu acıma partisi," diye devam etti. "Bu tek kişilik bir masa, değil mi? Çünkü burada Emersyn'e ne olacağı kimsenin umurunda değil. Benim serçeme? Vaughn'un Güvercin'ine? Liam'ın Hellspawn'ına?" Bu noktada Kellan sadece başını salladı. Onu suçladığımdan değil. Hellspawn ne biçim bir lakaptı böyle? Sonra tekrar... İsim seçimini de suçlayamazdım. Emersyn'e bayılıyordum ama bu etiket tam oturmuştu.

"Ah, doğru ya," diye devam etti Kellan, sanki kendi sözünü kesmemiş gibi. "Her şey seninle ilgili. Planınız başladığından beri hep *sizinle* ilgiliydi. Hedeflerin. Kendini feda etme seçimin, ki kayıtlara geçmesi için hatırlatmak isterim ki bunu yaptın. Öncesinde hiçbirimizle konuşmadın, bir oldu bitti gibi anlaşmayı kabul ettin ve geri kalanımızı siktin attın."

Evet. Biradan uzunca bir yudum aldım ve hepsini bitirene kadar içmeye devam ettim ve sonra ayağa kalktım. Geçirerek ikisinin de yanından geçip mutfığa doğru yürüdüm. Aralarındaki hava gerginlikle kabarmıştı. Bir biraya ve bir sigaraya daha ihtiyacım olacaktı, çünkü bu konuşmanın nereye gittiğine dair çok iyi bir fikrim vardı. Eğer bu yolda ilerlemeye devam edersek, işler ciddiye binecekti.

Ben mutfaktayken iki adam da kıpırdamamıştı, aslında ikisi de mutfakla oturma odası arasındaki küçük koridorda durmuş birbirlerine bakıyorlardı. Milo ters ters bakıyordu. Kellan'ın yüzünde ise öfkeden çok etkilenmemiş bir boyun eğişe yakın bir ifade vardı.

"Ne yapmamı istiyorsun, Kellan?" Milo kollarını açmasını istedi. "Neyi bilmediğimi bilmiyorum. Ve açıkçası, şu anda pek bir şey bilmiyorum."

Kellan'ın Milo'nun az önce söylediklerini kaçırmamasına imkân yoktu. Kafamda iki kez tekrar ettim. Bir bira içmişim, çakırkeyif bile değildim. Varsayımlarda bulunmasam da, kendimi onların sohbetine atmaya yarı hazırdım. Yine de kendimi tuttum. Milo ve ben birbirimize her baktığımızda yumruklaşmadığımız bir yumuşamaya daha yeni ulaşmıştık.

Yine de bu yolda ilerlemeye devam ederse, suratına indirdiğim yumruğun sorumlusu ben olmayacaktım.

"Başlangıç olarak şunu deneyelim: *Bizimle konuş.*" Kellan birasını ona doğrulttu. "Onu kaçırdığımız için hâlâ bize kızgınsın. İyi o zaman. Her neyse. Onu almamızın bir nedeni vardı. Başta Jasper'la aynı fikirde olmasam da şimdi aynı fikirdeyim. Hatta bence onu çok daha önce almalıydık." Milo'yla aralarında giderek büyüyen uçuruma doğru adım attı. "Onun kâbuslarını duydum. Çığlıklarını duydum. Aylarca burada ve güvende kaldıktan sonra bu kadar kötüydülerse... Bundan sonra ne olacaklarını hayal bile edemiyorum."

Milo ırkildi. Ben de öyle. Kabuslarını duymamıştım. Kellan sadece yalnız kalmaması gerektiğinden bahsetmişti ve sonra...

Sonra Milo eve geldi ve onu Liam'lara sürgün etti. Şişeyi daha sıkı kavradım ve uzun bir yudum daha aldım. Dediğim gibi, eğer bunu çok fazla düşünürsem Milo'yla yine kavga edecektik. Bu sefer ayağa kalkacak olanın o olacağını sanmıyordum. Hayal kırıklığımı ve öfkemi kardeşimden çıkarmamın imkanı yoktu.

En azından henüz değil.

Milo sırtını duvara yasladı ama duruşuna rağmen bu bir yenilgi değildi. Yürüttüğü savaştan yorgun düşmüş olabilirdi - hepsi kendi tercihiydi, teşekkürler Kellan - ama pes etmeye hazır değildi. Teslim olmak Milo'nun DNA'sında yoktu. Emersyn'i tanıdıktan sonra bunun ikisi için de imkânsız olduğuna adım gibi emindim. Bu genetik tuhaflık kesinlikle yetiştirilme tarzına üstün gelmişti.

Bu bilgi beni neden ayrılmayı, olmak istemediği bir yere geri dönmeyi seçtiğine geri döndürdü. Biz onun için savaşacakken o neden teslim oldu? Verir miydik? Yine de yapardık. Zaten yapıyorduk. Liam fotoğraflardan bahsetti ama o pislik bana göstermedi. Sanırım kendimi kaybedeceğimi düşündüler.

Şu anda lanet olası bir uçurumun kenarındaydım.

Freddie ruhunun derinliklerinde onun gitmek istemediğini biliyordu ama yine de gitti. Uzun zamandır kendini yok etmeye çalışan ve kimsenin umursamayacağını düşünen Freddie'nin birden umursamak için bir nedeni oldu. Onu zaten sevmemiş olsaydım, sırf bu yüzden bile severdim. Yine de, o kendini o zengin hapishanesine kapattırırken hepimiz kışımızın üstünde parmaklarımızla oturuyorduk.

Hapishane bir hapishaneydi.

Hayatım boyunca bir kafeste yaşadım. Tekrar oraya dönmeyeceğim.

Sesinin fısıltısı, onun vahşiliğinden ya da kararlılığından hiçbir şey eksiltmiyordu. Suçluluk duygusu içime işledi. Bir noktada, gördüğüm tek şey şımarık bir veletti. Tehlikede olan ve zarar gören şımarık bir çocuk. Bu her açıdan kabul edilemez bir şeydi. Ama Emersyn'in hiçbir yanı şımarık değildi.

Hayır, kuğumu tanıdıkça, onun güçlendiğini gördükçe ve buradaki erkeklerle birlikte olmasını izledikçe, onun "şımarık bir şey" olduğu fikri gerçeklerden daha uzak olamazdı. Emersyn Sharpe buraya aitti. Belki burası onun dünyası değildi ya da ben öyle olmasını istememiştim ama o buraya uyuyordu. Buraya. *Bize uyuyordu.*

Bu onun şımarık olamayacağı anlamına gelmiyordu. Biraz şımarık olmakta yanlış bir şey yok, Freddie'ye bakın.

"Milo, bizi içeri al," dedi Kellan. "Yardım etmemize izin ver. Bunu zaten yapacağız, bu konuda hiç kuşkunuz olmasın. Korsan olsun ya da olmasın, o ve Freddie'den haber alır almaz gidiyoruz."

Daha fazla katılamazdım. Aslında, tek kelime bile etmedim. Kellan hemen hemen her şeyi halletmişti. Belki de onu sorumlu olarak terfi ettirmeliyiz. Her şeyini toparlamıştı.

Milo kaşlarını çatı. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Ve sorun da burada yatıyordu. Bunun için Kellan'ı öpebilirdim. Çünkü Kellan da bunu en az benim kadar net görüyordu. Milo'nun her şeyi kontrol etme arzusu, yolu yumuşatmak ve işlerin herkes için doğru gittiğinden emin olmakla ilgiliydi. Özellikle de Ivy için.

Ivy onun dünyasını birbirine bağlayan yerçekimiydi. O ne kadar yükseğe uçarsa, onun tutunması da o kadar güçlü oluyordu. Ve şimdi, hakkında *hiçbir şey* bilmediğimiz travmalar yaşadığını öğrenmek onu bocalattı. Bu sadece dans partnerinin ona tecavüz edip taciz etmesi değildi. Bunu biz hallettik. Bu, diğer alternatife tercih edilirdi. Peki, ailesi ona ne yapıyordu?

Lainey'le konuşma, cevap alma arzusu içimi kapladı.

Milo bana baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Burada oturan ve bize bazı cevaplar verebilecek tek kaynağımızla konuşacağım." Bize zaten bazı cevaplar vermiş olan biriyle.

"Hayır," diye tersledi Milo. Öfkemi elimden geldiğince sıktım.

"Nedenini açıklayın ve bunu makul hale getirin," diye araya girdi Kellan. "Ya da şu anda bu oylamada ikiye karşı bir ile karşı karşıya olduğunuzu anlayın."

Kısa bir an için Kellan'la gözlerimi kilitledim. Kardeşim arkamı kollamıştı. Bunun için söyleyecek kelime yoktu. İkimiz de Milo'ya odaklandık. Ne yapacağını bilmezse her şeyi kontrol etmeye devam edemezdi. Yani, bu durumda, onu.

"Soruları ben sorarım," dedi Milo. "Onunla konuşacağım. Bunu duyan kişi ben olmalıyım."

"Yeni plan," dedi Kellan, "onunla konuşacağız. Birlikte."

Benim işime yaradı. Boş şişemi yere bıraktım ve merdivenlere yöneldim. Milo arkamdan seslendi ama beni takip etmedi. Kellan onu engellediği için mi yoksa pes ettiği için mi bilmiyorum. Bir yanım gerçekten de Kellan'ın onu engellemiş olmasını umuyordu çünkü Milo'yu bu halde görmek ne kadar zor olsa da, Milo'nun teslim olduğu fikri yüzde bin daha kötüydü.

Milo'nun odasına giderken Kellan'ın kapısının önünde durakladım. Emersyn'in odasına girmeyi çok istiyordum. Onun olduğu yerde biraz zaman geçirmek. Milo onu gönderdiğinden beri kendime bir kez bile izin vermemiştim.

Özlem bir balyoz gibi çarptı ama dürtüye karşı savaştım. *Ona* geri dönmeye, kendime acımdan daha çok ihtiyacım vardı. Aslında yapmam gereken koridorun sonuna kadar gitmek, Milo'nun odasına girmek, soyadı her ne haltsa Lainey'i almak ve onu aşağıya indirmektir. Sonra da o köpekbalıkları hakkında bildiği her şeyi öğrenmemiz gerekiyordu.

Yapmam gereken şey buydu.

Swan, dayansan iyi olur. Savaşmaya devam etsen iyi olur. İçinde bir cehennem zebanisi olduğunu biliyorum... İç diyalogumda gözlerimi devirdim. Sanki beni duyabiliyordu. Ve cidden, en son ne zaman dua etmekle uğraştım?

Lanet olsun.

Swan, sadece yap. Sakın pes etmeyin. Raptor'a ne kadar benzediğini kanıtla ve unutma ki kuşların kanatları olduğu gibi

Pençeler. Sen bir savaşçısın. Savaşmaya devam et.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

EMERSYN

Tu yerde olmanın en zor yanı, neyin gerçek olup neyin olmadığını her zaman bilemememdi. Bazı günler, gerçek olduğumu bile fark etmiyordum.

burasıydı. Diğer günler, *buranın* nerede olduğunu anlayamıyordum. Ya da buranın nerede ve ne olduğunu umursayıp umursamadığımı. O günler beni korkutmalı.

Burada çalışan insanlar da pek iyi değildi. Aslında *onları* tanımak, nerede olduğumu bilmemekten daha kötüydü. Muhatap olduğum tüm insanlar arasında, hafızam zayıf olsun olmasın, sadece iki tanesi tutarlıydı. Janice, hemşirem, nezaketle dolup taşıyordu. Onunla ilgili her şey bana güven diyordu. Cesaret edemedim. Sonra Doktor Frankenfurter vardı. Adı bu değildi ama umurumda değildi.

Beyaz statikte ve çevresinde, amcamın yanındaki iğrenç adamı görmeye devam ettim. Amcamla birlikte olan ya da onun tarafında olan hiç kimseye güvenilemezdi. Doktor ne derse desin, ne yaparsa yapsın, bana *yardım* etmek için orada olduğunu kaç kez söylerse söylesin, hepsi yalandı.

Her biri. Tek. Kelime.

Doktor ve *Janice*'le uğraşmanın ötesinde, bir de uyanıkken gördüğüm rüyalar vardı. Liam'ın pes ettiğim için beni azarladığı ve Vaughn'un bana her şeyi yapabileceğimi söylediği rüyalar. Roma'nın resim yaptığı diğer rüyalar. Bazen bunların en sevdiklerim olduğunu düşünürdüm. Bana hiçbir şey söylemedi, beni azarlamadı ya da kendimi kötü hissettirmede. Sadece yanımdaydı, sanki burada ya da başka bir yerde yalnız kalmama izin vermiyordu. O hayaller, isli bir penceredeki iğne deliklerinden görünen anlardı.

Daha fazlasını istedim. Seslerini özlemiştim. Vaughn'un sesinin ne kadar lirik ve mırıltılı olduğunu, Liam'ındaki mizahı, Kellan'ındaki sabrı, Jasper'ındaki şakacı hırıltıyı - hırıltı şakacı olmasa bile - özledim. Roma'yı ve onun dünyaya bakışını özlemiştim. Etrafındaki dünyayı basitçe kabullenişini. Hayatıma kattığı güzelliği.

Bir de uyanıkken gördüğüm diğer rüyalar vardı, onlar daha kötüydü. Doktor'un bana büyük bir hayal kırıklığıyla baktığı rüyalar. Doc'la konuşmak istemiyordum. Ya da onu düşünmek. İçimdeki yarı biçimlenmiş sızı

Sadece hayal kırıklığından değil, aynı zamanda beni uzaklaştırma şeklinden de. Belki de bu iyiydi. Belki de daha iyiydi. Özellikle de ben gittiğimden beri.

Her ne kadar... Hayır, oraya gitmeme izin veremezdim. Gün içinde sadece ben ve beynimin olduğu o kadar az dakika vardı ki. Bana hapları getirmelerinden önce. Sis çökmeden önce. En azından artık haplardı.

İğneleri ya da serumuma her ne koyuyorlarsa onu yapmayı bitirmişlerdi. Beyaz parazit hep oradaydı. Daha da kötüsü, düşüncelerimin gittiği yönü her zaman durduramıyordum. Freddie'yi kaç kez hayal etmişim? Yemin ederim, o kadar gerçektir ki.

Her şeyden daha gerçektir. Ona dokunabiliyordum, sanki gerçekten oradaydı. Sadece birkaç dakikalığına, gerçekten orada olduğunu düşündüm. Sonra o da gitti, beyaz parazitin içinde kayboldu. Sanki geçmişten gelen korkunç küçük sataşmalar parmaklarımdan arasından kayıp gidiyordu.

Janice'i içeri almak için kapı açıldığında cevap vermedim. Başımı çevirmedi ya da ona odaklanmadım. Belki hâlâ kendimde olmadığımı düşünürdü. Belki beni daha fazla hap almaya zorlamazdı.

Daha iyi bilmeliydim. Mutlu bir şekilde konuşarak bana doğru koştu. "Günaydın, Bayan Sharpe. Günaydın, günaydın, günaydın. Bugün nasılsınız bakalım? Umarım iyi uyumuşsunuzdur. Kötü rüyalar gördüğünüzü biliyorum ama dün gece için tahtada hiçbir şey görmedim. Ne harika değil mi?"

Muhteşemdi, bunu ben söylemedim. Kabus gördüğümü sanmıyordum. Yine de bütün gece uyumak için savaşıyordum. Kafam çok doluydu ve odaklanmak çok zordu. Yapboz parçalarının birbirine geçtiğini görüp duruyordum. Sonunda gece olduğunu fark ettim. Pencere ve koridor da karanlıktı.

Cırt cırtlı bağların çözülme sesi odada yüksek sesle yankılanıyor gibiydi. Janice ona cevap vermemiş olmama aldırmıyor gibiydi. Kollarımı ve bacaklarımı çözdükten sonra, beni oturtmak için bir kolunu etrafıma sardı. Sanki kendi başıma oturmıyormuşum gibi. Tüm vücudumu saran garip halsizlikle tartışmanın bir faydası olmazdı.

"Biliyor musun," diye devam etti neredeyse sohbet edercesine. "Sanırım oraya varıyoruz. Seni programın bir sonraki bölümüne mezun etme zamanı neredeyse geldi."

Yaşasın, tahmin etmişim. Mezun mu oldum? İnsan gerçekten böyle bir yerden mezun olabilir mi? Cehennemin Üçüncü Çemberi gibi bir şey miydi... Bekle, hangisi

Yine mi Üçüncü Çember? Kahretsin. Dante'nin Cehennemi'nin bir gösterisini bile yapmıştım. Neden aklıma gelmedi? Yoksa hepsini unutmuş muydum? Dördüncüsü açgözlülüktü, değil mi? Belki de.

Kahretsin, hatırlayamadım.

Janice kendimi toparlamamı beklemedi; beni hemen yataktan kaldırıp banyoya götürdü. İşin iyi tarafı, tek başıma işlememe izin verdi. Bu ferahlatıcı değişikliğin tadını çıkardım. Normalde, içlerinden biri sanki işeyen kişinin ben olduğumu doğrulamak zorundaymış gibi orada dikilirdi. Elbette, bana birden fazla kez yatak tavasası da ayarlamışlardı, bunu ne kadar az düşünürsem o kadar iyiydi.

Muhtemelen hatırlayamadığım hiçbir şeye çok yakından bakmasam daha iyi olur. Doktorla seanslar. Beyaz statik ile seanslar. Uçuşan yer.

Bir anda içimde kahve isteği uyandı. Taze, sıcak bir kafein infüzyonu için adam öldürebilirdim.

"Bugün kahvaltıda yulaf ezmesi, ahududu ve fındık olacak." Janice hareket ederken diğer odada hâlâ konuşuyordu. Muhtemelen yatağı soyup yeniden hazırladı, sonra da ortalığı topladı. Kelimenin tam anlamıyla yatağa bağlandığımda ortalık dağılmıyordu. Ya da bir şey saklamadığımdan emin olmak istiyordu. Ne de olsa yetenekliydim.

Bekle bir dakika.

Yetenekliydim. Kollarıma baktım. Hâlâ ağrıyor ve acıyorlardı. Yara izleri hâlâ tazeydi ve pembemsi renkleri kızgındı. Parmaklarımı ve bileklerimi esnettiğimde ön kolumdaki kaslar kıpırdıyordu. Yara izlerine karşı olan çekim çok az görünüyordu.

O kayışlardan kurtulabilirim.

"... Ayrıca, bilmeni isterim ki," dedi Janice, ben hâlâ tuvalette otururken kafasını kapıdan içeri sokarken. "Bugün gerçekten bir grup seansına gideceksin. Kulağa harika gelmiyor mu?"

Bekleyemedim. "Tamam," diyebildiğim tek heyecan buydu. Özellikle de istediğim tek grup toplantısı-

Janice, "Ayrıca, hazır aklıma gelmişken," dedi. "Senin rejimini tartışıyorduk. Yalnız başına çok fazla zaman geçiriyorsun."

Şaka mı yapıyorsun? Beni her gece yatağa bağladıklarını düşünürsek şaşırtıcı. Görünüşe göre Janice gitmiyordu, ben de işimi bitirdim, sifonu çektim ve ellerimi yıkamak için lavaboya yöneldim. Soğuk su ellerime iyi gelmişti. Bana yepyeni bir diş fırçası bile vermişlerdi. Küçük şeylerin önemli olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Şu anda topluluk odasında günde bir saat geçiriyorsunuz, ancak bir değişiklik daha faydalı olabilir. Daha fazla entegre olmana yardımcı olur. İzolasyon senin için sağlıklı değil," diye devam etti Janice, bir yandan da aynadan yüz ifademi inceliyordu. Gülümsemeye çalıştım. Ben bir oyuncuydum. Bu bir performanstı. Ama ruhumdaki sızı, beyaz parazitli yerde olmadığım sürece daha da derinleşiyor ve acı veriyordu. Hepsini bir kenara ittim. Janice gördüklerini beğenmiş olmalı ki başını salladı. "Ortak odada daha fazla zaman geçirmen konusunda hemfikiriz."

Sanki kollarımı ona dolayacak ve en güzel hediye için teşekkür edecekmişim gibi beklentiyle bana baktı.

Diş macununu tükürdüm ve sonra dişlerimi fırçalamaya devam etmeden önce "tamam" dedim. İşim bittiğinde duşa bir göz attım. "Elimi yüzümü yıkamamın bir sakıncası var mı?"

Kısa bir an için tereddüt edecekmiş gibi göründü ama sonra parmağını çenesine vurdu ve "Pekâlâ. Sanırım bir duşu hak ettiniz. Kapıyı açık bırakmak zorundayız. Ben burada olacağım, böylece hemen yardım edebilirim. Bir şey olursa ipi çekmeyi biliyorsun değil mi?" Başımı sallayınca duşu işaret etti. "Sen git suyu ısıt, ben sabah haplarını alayım, sonra duş alabilirsin."

Hiç tereddüt etmeden düğmeyi çevirdim ve suyu akıttım. Sıcak ya da soğuk olması umurumda değildi, sadece cildimdeki pisliği temizlemek istiyordum. Soğuk bir duş bile tercih edilebilirdi. Her ne kadar soyunup duşa girmek istesem de bekledim. İsteyeceğim son şey, kuralları çiğnediğim için bir hademeyi buraya getirip beni dışarı atmasıydı.

Elinde küçük bir kâğıt bardak dolusu hapla aceleyle geri döndü. Bir tane mavi, bir tane pembe, bir tane sarı ve iki tane de küçük beyaz. Tam da her zaman istediğim şey. Onları itaatkâr bir şekilde kabul ettim ve hepsini ağzıma attım, sonra getirdiği küçük bardak suyla yıkadım. Sonra, kontrol edebilmesi için ağzımı açtım ve nane kokulu temiz havadan bir nefes çektim. Gözlerini kırıştırdı ve daha fazla kontrol etmek yerine başını sallayıp beni yalnız bıraktı.

Suyun altına girer girmez iki parmağımı boğazıma soktum ve öğürdüm. Haplar hemen geldi, onları yutmamıştım, sadece ağzımın tepesinde tutmuştum, sonra da kuru kuru yutmuştum. Sıkıştılar ve hepsi geri çıktı.

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi ben öksürdükten sonra.

"Evet," diye karşılık verdim. Yalan bile değildi. Haplar olmadan daha iyiydim. Kendimi arınmaya zorladığım birkaç nöbetin işe yarayacağını kim bilebilirdi? İstenmeyen bir şekilde. Sürekli kusarak vermeye başladığım zarar beni performanstan attırabilirdi, bu yüzden bıraktım.

Aç kalmak da başka bir seçenektir. Tüm kalorileri kesmek. Ama şimdi elimde haplar vardı ve onları atacak yerim yoktu. Giderin üzerinde sıkı bir ızgara vardı, haplar sığmazdı. Kapı açıktı. Tuvalet gidersem görürdü. Biraz zaman aldı ama hapları sıcak su ve sabunla öğütebildiğim kadar öğüttüm. Kapsüller yarıldı, içindekiler aşağı dökülüp yıkandı.

Sadece birkaç küçük parça kalmıştı ve onları bir havluya sildim. Umarım sabun onları gizler. Her ne kadar duşta sonsuza kadar kalmak istesem de yapamadım. Cildim sıcaktan pembeleşince kurulanmak için dışarı çıktım. Yeni yapılmış yatağımın üzerinde yeni bir pijama takımı beni bekliyordu. Gri olanlardan, tıpkı buradaki diğer her şey gibi.

Duştan iki saat sonra, neden o lanet hapları almadığımı sorguladım. Farkındalık arttıkça burada olmaya dayanamıyordum. Tüylerim diken diken oldu. Bu yerle ilgili anılarım vardı. Dehşete kapıldığım ve sadece acı çektiğim birbirinden kopuk parçalar. Eller vardı. Yüzler vardı. Çok fazla bulanıklık ve gölge.

Beni buraya kaç kere göndermişti?

Bir anda, doktorun amcamla konuştuğu tekil bir anı kristalleşti. Beni tedavi için gönderdi.

Ve bu ilk kez de olmuyordu.

Üç hafta. *Ameliyat* olduğu sürece en az üç hafta burada kalmamı istiyordu. Yüzümden bir gülümseme kaçtı ve kendimi tutamadım. Hayatları ve sorunları hakkında konuşan yabancılarla dolu bu odanın ortasında oturuyordum ve *gülmek* istiyordum. Amcam ameliyat olmak zorundaydı çünkü onu *incitmişim*. Dizine zarar vermişim.

Umarım bir gün Liam'a her şeyi anlatabilirim. Son birkaç gündür -ya da haftalar mıydı? Aylar mıydı? Tanrım, umarım aylar olmamıştır. Bana öğrettiği şeyi yaptığımı ona söylemem gerekiyordu. Deli gibi kavga ettim ve beni inciten kişiyi incittim.

Keşke onun canını daha çok yaksaydı ya da ben kaçsaydım.

Grupta konuşma sırası bana geldiğinde, hiçbir şey söylemeden başımı salladım.

Terapist, çok nazik bir sesi olan bir kadın, "Bunun korkutucu olduğunu biliyorum. Hepimiz yabancıyız. Ama aynı zamanda burada kimse yabancı değil. Hepimiz senin için buradayız. Öyle değil mi?"

"Evet," dedi odadaki neredeyse herkes neredeyse aynı monoton ses tonuyla. Eğer mümkün olsaydı, derim vücudumdan ayrılırcasına titrerdi. Bu şimdiye kadarki en ürkütücü şeydi.

"Hepiniz yabancı olmadığınız için sizin adınıza mutluyum. Ne yazık ki hayatımdaki herkes yabancı ve bana yabancılarla asla konuşmamam öğretildi." Sözlerimi bitirdiğimde boğazım gıcıklandı. Söylemeye niyetlendiğimden daha fazla kelime vardı.

Terapist yavaşça başını salladı. Sanki çok derin bir şey söylemişim gibi davrandı. Her neyse. Sonra dedi ki, "Eğer durum buysa, yabancılar arkadaş olur çünkü onlarla konuşursun. Bir yabancıyla hiç konuşmazsan nasıl arkadaş olursun?"

Kendinden memnun görünüyordu.

Çok kötü.

"Benim hiç arkadaşım yok."

Yüzünde bir şok dalgası belirdi ve sonra kaşlarını çattı. "Tatlım, bunun doğru olmadığına eminim. Arkadaşlarınız ve aileniz var. "

"Varsaymak hakkında ne derler bilirsiniz."

Yanımda oturan ve benden en fazla bir iki yaş küçük olan kız kıs kıs gülmeye başladı. O da benim gibi tüm seans boyunca sessiz kalmıştı. Boyalı siyah saçlarından çok soluk tenine kadar, kendi özel cehenneminden kaçan biri gibi görünüyordu. Terapist ona ters ters baktı ama komşum pişmanlık duymuyordu.

"Tatlım," dedi, terapistin boş tatlılığını yankılayan tuhaf bir ses tonuyla. "Eğer senin ailen de benimki gibiyse, yabancı olmalarını tercih ederiz. Bu daha iyi olurdu, değil mi?"

Haksız da sayılmazdı. Ailemin gerçekten tanımak istediğim tek üyesi gerçekten bir yabancıydı.

Milo. Bir kardeşim vardı.

Bu iki kavramı uzlaştırmaya çalışırken içimde merak ve kafa karışıklığı duygusu çarpıştı. Bir an için onu unutmuştum. Ama bir kardeşim vardı. Hiç tanımadığım ama benim hakkımda her şeyi bilen bir kardeşim.

Kabul edildi.

Evlat edinildim.

Gerçek bir Sharpe bile değildim.

İçimden kakhahalar yükseldi. Komşumla göz göze geldim ve sııttım. O da bana gülümsedi.

"Yabancıları sikeyim," dedim. "Hepsini sikeyim."

Bana beşlik çaktı ve terapist homurdandı. En azından artık konuşma grubum yoktu. Öğle yemeği vakti hala odamdaydı. Ortak yemekhanede yemek yeme ayrıcalığını kazanamamıştım.

Her neyse.

En azından birkaç dakikalığına odamda, kimse bana bakmadan tek başıma kalmama izin verildi... Muhtemelen kimse bana bakmadan, kameraları vardı, bu yüzden gözlem altında olabilirdim ve bunu bilmiyordum.

Yine de kafamın içini göremiyorlardı. Yemek yediğim süre boyunca sessizlik içinde ağabeyim kavramını evirip çevirdim. Eve dönmezsem amcamın tehdit ettiği ağabeyimi. Beni korumak için beni kaçırmaya hazır olacak kadar sıkı bir arkadaş grubuyla büyümüş olan kardeşim. Birbirleri için insanları öldürebilirlerdi.

Tüm bu sadakatin alıcısı olmak nasıl bir şey olurdu... Benim için öldürmüşlerdi.

Bana o sadakati göstermişlerdi. Tadına bakmıştım ve sarhoş ediciydi. Aynı zamanda, her zaman mücadele ettim ve geri ittim. Neden?

Beynim düşünceleri yakalamak için çabaladı ama birini yakaladığım anda diğeri uçup gitti. Bir kuş sürüsünü gütmeye çalışmak gibiydi.

Kuşlar.

Vaughn bana Güvercin derdi. Ama aynı zamanda Falcon'du.

Bu yüzden mi sürekli kuşlar görüyordum... Roma bana Sığırcık derdi.

Neden kuşları seçtiniz? Çünkü kanatlarını açıp uçabiliyorlardı. Kaçabiliyorlardı. Kullandığı kelimeler bunlardı, değil mi?

Öğle yemeğinin sonunda, hala kelimelerin ne olduğunu düşünemiyordum. Bu beni deli ediyordu.

Janice geldi. Bir hap daha almam gerekiyordu ve ne yazık ki bu sefer haptan kaçmamın bir yolu yoktu, ben de yuttum. Bana hap verdikleri süre boyunca bir kez bile ne olduklarını sormadım. Bana verdikleri her şeyi içtim.

Bu her neyse, umarım yine dünyayı boğmaz. Ya da belki de boğmalı. Uyuşturucular yüzen yere bir kaçış sunuyordu. Tek istediğim kaçmaktı. Hayatımdan, amcamdan

-Kaybol.

Eğer gerçekten ortadan kaybolabilirsem, hepsi güvende olur. Amcamın onların peşine düşmesi için bir sebep olmazdı.

Ortak salona adımımı attığımda sohbet uğultusu, televizyon, ayak sesleri ve ortamdaki diğer sesler bana çok gürültülü geldi. Tenime sürtünüyor ve başımı ağrıtıyorlardı. Aynı zamanda farkındalık üzerime çöktü.

Odaya ilk kez giriyordum. Ama oraya ilk gelişim sayılmazdı. Oda tanıdık. Bakışlarım, camında küçük bir çapraz desen olan ve ötesindeki mavi gökyüzünü susturan pencereye gitti. Gerçekten de bir kafesin içindeydik.

Janice beni biraz dürttü, dostça ve cesaretlendirici bir tavırla. "Hadi bakalım. İyi eğlenceler."

Doğru.

İç çekerek odayı taradım ve donakaldım.

Az önce baktığım pencerenin yanındaki masada Freddie oturuyordu.

Olamaz.

Bu rüya zamanındaki Freddie'ydi,

değil mi? Gördüğüm Freddie buydu.

Bu değil... Freddie.

Benim giydiğim gri pijamaların aynısını giymişti. Saçları, sanki parmaklarını tekrar tekrar geçiriyormuş gibi, yüzünden dağılmış bir görünümdeydi. O mavi gözlerde bir uyanıklık vardı. Çok tanıdık gelen bir keskinlik.

Yavaş ve titrek adımlarla oturduğu masaya doğru ilerledim ve ona baktım.

Aman Tanrım, bu gerçek

olsun. Bırak *gerçek* olsun.

"Bu koltuk dolu mu?"

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

FREDDIE

"**I** Bu koltuk dolu mu?" Ayrılacağını söylemek için beni aradığından beri ağzından çıkan en iyi dört kelime. Daha da iyisi, Masaya doğru çok yavaş da olsa yürüdükten hemen sonra bana bunları söyledi. Artık tekerlekli sandalye yok.

Hemen cevap vermeyince Bodhi, "Senin için sakladığına eminim," dedi. Bakışlarımı ondan ayırıp ona dik dik baktım. O da sırtıttı. "Ne? Onun orada oturmasını istemiyor musun?"

Psikopat. Ve şu anda gerçekten önemsiz. Dikkatimi tekrar ait olduğu yere çevirdim. Gözlerinde tedirginlik vardı. Lanet olsun. Suçluluk duygusu damarlarımda sürünen, yaşayan, nefes alan bir canavardı. "Evet," dedim ona. "Tabii ki, koltuk boş değil."

Benimle Bodhi arasında gidip gelirken tereddüt içindeydi. Dostumuz Chester henüz burada değildi, bu yüzden Bodhi yapbozu parçalara ayırmış ve tekrar bir araya getirmeye başlamıştı. Ne kadar ilerlediğimiz önemli değildi, her gün parçalara ayırıyor ve baştan başlıyordu.

Böyle giderse asla bitiremeyiz.

Hâlâ tereddüt ettiğinde "Lütfen," diye ekledim. "Oturur musun?"

Bodhi'yle oturmak istemezse yer değiştirebilirdik ama sonunda oturmadan önce Bodhi'ye endişeli bir bakış daha attı. Hemşirelerin ve hastabakıcıların bize göz kulak olduklarının farkında olarak -ya da duruma göre olmayarak- bir yığın parçayı ona doğru kaydırardım.

"Freddie?" Elimi durdurdu ve kendi eliyle benimkini kapattı.

"Evet," dedim onunla göz göze gelerek. "Gerçekten buradayım."

"Kanıtlamak mı?"

"Boo-Boo, istersen senin güzel amcığın hakkında şiir okuyabilirim, ama bu ne kadar eğlenceli olursa olsun..." Doğrusu, çok eğlenceli olurdu. "Karışık bir toplulukta'yız. Ve bunun size bir şey kanıtlayacağını sanmıyorum."

Günlerdir ona ulaşmaya çalışıyordum. Yüzümü inceledi, kara gözleri öylesine dikkatliydi ki, orada bir kıvılcım vardı. Eksik olan bir kıvılcım.

"Onun güzel amcığı hakkında konuşmak benim için sorun değil," diye ekledi Bodhi. "İnsanların derisini yüzmek hakkında da konuşabiliriz. Yani, bu gerçekten size kalmış."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve iki parmağını ağzına götürdü. "O bir sanatçı," diye açıkladım. "Gerçekten, sadece bana odaklan, tamam mı?"

Lütfen seni takip edemeyeceğim bir yere kaçma.

"Şu parça," dedi Bodhi, dikkatimizi ona çekerek. Boo-Boo'nun oynadığı bir parçayı işaret etti. Boo-Boo duraksayıp parçaya baktı, sonra da onun çalıştığı yere gitti. Ayağa kalkarak dikkatle masanın üzerine eğildi ve parçayı yerine yerleştirdi. Bodhi tüm bu süre boyunca bakışlarını ondan ayırmadı. Hareketlerinin yavaş ve kasıtlı oluşu beni endişelendiriyordu.

Acı çekiyor muydu? Aptalca soruları sormayı atladım. *Burada* sıkışıp kalmıştı ve kollarında bileklerinin kesilmesinden kalan *yara izleri* vardı. İçimden bir düzine farklı soru geçti ama hepsini boğdum. Onun görüntüsünü içime çekerek, önündeki parçaları -resmin olmadığı tarafı- çevirirken bekledim ve üç ya da dört parçayı hemen eşleştirdim.

"Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum," dedi o üzgün, neredeyse inanmayan küçük sesiyle ve beni enayi yerine koydu.

"Anlıyorum," diye itiraf ettim, hemşirelerin ve personelin nerede olduğunu görmeye devam ederek. Burada gözlem konusunda oldukça tembellerdi ama tek bir hata yeterliydi. "Yani, ben harikayım ve biliyorsun, programım tamamen dolu. Seni araya sıkıştırmak zorundaydım."

Bir kıs kıs güldü. Ses o kadar gerçek ve *ona aitti* ki sandalyeye çöktüm. "Haklısın," dedi ve masanın öbür ucuna uzanarak önümden bir yapboz parçası aldı.

"Bunu yazılı olarak alabilir miyim?" Bu espri gülümsemesini geri getirdi. Ne zamandır ilk kez? On gündür mü? İki hafta mı? Bu cehennem gibi boş sonsuzluk ne kadar uzun sürmüş olursa olsun, yeniden nefes alabiliyordum.

"Bir kalemim olsaydı," diye teklif etti. Küçük bir omuz silkme hareketiyle gülümsemesi hızla soldu.

"Peki," dedim elimi asil bir şekilde sallayarak. "Buna izin vereceğim. Bana sadece hangi konuda haklı olduğumu söyleyebilirsin."

Gülümsemesi bir kez daha parladı, ancak bu gülümseme neredeyse ortaya çıktıği anda kayboldu. "Harikasın," diye fısıldadı. "Burada olmamalısın."

Bir kere bile bana bakmadı.

"Senin bir rüya olduğumu sanıyordum ama gerçekten buradasın. Tüm konuşmalarımız gerçek miydi?"

"Belki." Ona farklı bir cevap verebilmeyi ne kadar istesem de, belki de elimdeki tek şey buydu. "Oldukça kendinde değildin. Ama sen

bugün..." Nedenini sordum ve zorladım mı? Yoksa hediyeği olduğu gibi kabul mü ettim?

Kirpiklerinin altından bana baktı. Parmaklarıyla taradığı siyah saçları bir omzunun üzerinden dökölüyordu. "Bu sabah haplarımı almadım." Boğazı hafifçe kasıldı. "Hile yaptım. Ama öğle yemeğindeki almadan edemedim."

Evet. Anladım. Çoğundan kaçınmayı başarmıştım ama bu her zaman kolay olmuyordu. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Beni dinlediğin için." Belki o kısmı hatırlamıyordu. Ama ben hatırladım. "Seni buradan çıkarmak için yardımına ihtiyacım var, Boo-Boo."

Ağzı mükemmel küçük bir 'O' oluşturdu ve o kadar iyi bir ruh halindeydim ki, oral seks yüzünden bahsetmedim bile. Oh, çok baştan çıkarıcıydı. Gerçekten... cezbedici. Kendimi onu bizden ayıran camdaki çatlağa fırlatıp patlatarak açmak istedim. Boo-Boo tam orada, dokunma mesafesindeydi ve lanet olsun ki Boo-Boo'yu geri istiyordum.

"Şaşırmış görünüyorsun," dedim. "Yani, bunun bir tür zengin göğüs kapağı olduğunu anlıyorum ve göğüslerin var - yani biraz küçülmüşler ama sen de küçülmüşsün - güzel göğüsler olmadıklarından değil. Güzeller. O yüzden belki de bubi kapağı demek kabalık olur. Şu anda çocukları duyabiliyor musun?"

İçinden bir kıkırdama daha geldi ve etrafına bir göz attıktan sonra Bodhi'ye bakınca duraksadı. O da ona baktı ve ben gözlerimi kıstım. Eğer onu nasıl öldüreceğini söylerse...

"Kimi öldürmek istiyorsun?" Bu çok daha iyi bir soruydu.

Gözleri bir an için kapandı ama hemşirelere doğru baktı. Büyükanne ve Koca Öküz Broderick oradaydı. Anladım.

"Her neyse," dedi yapbozun parçalarını bir araya getirmeye odaklanarak. "Konuşmamız gereken..."

"Bodhi," dedi adam. "Ben delinin tekiyim. Tüm konuşmanızı tekrar etsem bile bana inanmazlar."

Evet, pek yardımcı olmadı ama Boo-Boo bir süre ona bakınca beni şaşırttı. "Sen Jock Cavendish'in oğlusun."

"Lanet olsun," dedi Bodhi yavaşça, arkasına yaslanırken kelimeyi uzatarak. "Güzel ve akıllı. Onu terk edip benimle kaçmak mı istiyorsun? İstedğin herkesi öldürürüm."

"Seni bıçaklamak zorunda bırakma beni," diye tehdit ettim onu ve Bodhi sandalyede arkasına yaslanırken sııttı.

"Bu da eğlenceli olabilir." Evet.

Belgelenebilir.

Emersyn ona, "Seninle kaçmak istemiyorum," dedi ve Bodhi başını salladı.

"Ama bu insanları öldürmeye hayır demek değil. Senden hoşlanıyorum."

Emersyn bana şaşkın bir bakış attığında güldüm. "O senin üzerinde büyüyor."

Gülmek çok *garip* hissettirdi.

Aynı zamanda, onu bulmuştum. Boo-Boo'yu bulmuştum.

Bakışlarımı ondan büyükannemin olduğu yere kaydardım. Masadan başını kaldırmış ve Emersyn'e bakıyordu. Şu anda bir bıçak için neler vermezdim. Onu buradan çıkarmamız gerekiyordu.

BOO-BOO TOPLULUK ODASINDA TAM ÜÇ SAAT GEÇİRDİ,

Ama sonra "şeker seni öldürecek, o çok tatlıydı" tavrılı şirret büyükanne, onun iyi vakit geçirdiğini fark edince haplarını getirdi.

Emersyn'in gözlerindeki kederli bakış beni dehşete düşürdü ama başımı salladım. Eğer şu anda kıyameti koparırsak, o buradan sürüklenerek çıkarılabilir ve ben de bir sürü insanın canını yakabilirdim. Bodhi ve benim buradakileri halledebileceğimizden emindim. Ama en çok endişelendiğim şey topluluk odasının dışındakilerdi.

Ve onu burada riske atamazdım. Onu topluluk odasına götürmek iyi bir başlangıçtı. Sırada Liam'a bir mesaj iletmek vardı. Burada bulunduğum süre boyunca "kardeşimle" hiç konuşmamıştım. Denemedim bile.

Yemekten sonra sorduğumda "bugün olmaz" cevabını aldım. Doğru, fikirlerini değiştirip değiştirmediklerini görmek için beklemeyeceğim. Tecrit yediyi biraz geçe başladı. Odamda televizyon yoktu ama kütüphaneden birkaç kitap almayı başarmıştım. Kapıyı kilitleyip çıkar çıkmaz işlemeye gittim ve akşam haplarını öksürerek çıkardım.

Şimdi sadece beklemem gerekiyordu. Yatağa uzandım ve kitaplardan birini okudum, pek bir şey gördüğüm söylenemezdi. Sadece beklemek zorundaydım. Son birkaç gece bana program hakkında gerçekten iyi bir fikir vermişti. Saat olmadan bile zamanlamayı biliyordum. Dokulu camdan görünen ışıklar karardıktan sonra, on beş dakika daha bekledim.

Bir elimi yukarı uzatarak ışığı kapattım. Sonra klipsi kitabın içinden kurtarmak için işe koyuldum. Kütüphanede aptal şansı benden yanaydı. Yerde, rafların kenarına doğru sıkışmış bir toka vardı. Kitaplarımı "kontrol" etmeye gittiğimde cebime attığım ataç.

Normal bir kalem almayı düşünmüştüm ama bunu kolayca saklayabileceğim bir yer yoktu. Toka, düzleştirilmişti ve sayfaların arasına sıkışmıştı. Ataç da aynı şekilde. Kimse kitapları aramadı. Her şey kazançlıydı. Akşam yemeğinden önce, onları odamda bırakmak zorundaydım. Bu, birinin onları bulma riskini göze almak demektir. Neyse ki ben yokken kimse onlara dokunmamıştı.

Dikkatle, tokenin plastik uçlarını çiğnerken gözümü kapıdan ayırmadım. Onları elime tükürdüm ve yatağın altından çıkmadan önce yatağın altına ittim. Bütün hafta boyunca burada bir tür kamera aradım ama çok iyi gizlemedilerse kamera yoktu.

Oraya vardığımda koridordakiyle ilgilenecektim. Kapılar dışarıdan kilitliydi, rahatlatıcı, değil mi? Yine de burası beni içeri kilitlemeye çalıştıkları ilk yer değildi. Bunu ne kadar az düşünürsem o kadar iyiydi. Kendimi sabırlı olmaya zorlayarak sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kapıda bekledim.

Kafamın içinde *Crazy Little Thing Called Love*'ı mırıldandım. Şarkı üç dakikadan biraz azdı. Bitirdiğimde tel toka ve ataşla işe koyuldum. Kilitler çok süslü değildi, açmayı ayarlamak bir dakika sürdü ama düzgünce açıldı ve tamburlar yerine oturdu. Düğmeyi çevirerek kapıyı içeri doğru salladım. Bu hareketle birlikte hiçbir ışık yanmadı ve ben de elimdeki geçici maymuncuğu sakladım.

Şimdiye kadar çok iyi.

Hemşire istasyonu koridorun sonundaydı. Boo-Boo bu koridorda değildi. İki kişi daha vardı - fark ettiğin için Bodhi'ye teşekkür ederim - onun VIP kanadında olacağını düşünmüştü. Burada neyi VIP olarak kabul ettiklerini bilmek istemedim.

Kimse üzerime atlamayınca ve alarm çalmayınca koridorda ilerlemeye başladım. Güvenlik kameralarının çoğundan kaçınmak için haritalandırdığım yolu takip ederken hiç tereddüt etmeden düzenli bir şekilde yürüdüm. Bazıları kaçınılmazdı, ama gizli olmaya çalışmazsam, hareketi yakalamayacaklarını ummak zorundaydım. Eğer yakalarlarsa, burada olmam gerekiyormuş gibi görünürdüm.

VIP bölümüne açılan kapıları bulmam sıcak bir dakikamı aldı. Kilitliydim ve hayatımı sikeyim, bir kart okuyucu. Tamam. Geri dönüp

topluluk odası. Orada kimse yoktu. Biz buradayken hastabakıcıların ve hemşirelerin çekildiği kapının kilidini açtım.

Masanın üçüncü çekmecesini büyük ikramiye olduğunu kanıtladı. Yedek bir beyaz rozet. Onu aldım ve daha fazlası var mı diye kontrol ettikten sonra kapıya yöneldim.

Okuyucu, ben taradıkça kırmızıdan yeşile döndü ve sonra işim bitti.

Evet.

Ancak bu zaferin hemen ardından, şimdi nereye gidileceği sorusu gündeme geldi. Hiçbir hemşire istasyonu görünmüyordu. Belki de VIP'lerin tam bir istasyona ihtiyacı yoktu? Her neyse. Kameraların yerini kontrol ettim ve koridorda ilerlemeye başladım. Kapıların bu tarafında olmanın bir avantajı, tek yapmam gereken onları açmaktı.

Dışarıdan kilitli değillerdi. Teker teker odaları kontrol ettim.

Hadi Boo-Boo. Whammies yok. Vınlama yok.

Koridordaki hareketlilik beni odalardan birine soktu ve kapıyı neredeyse sonuna kadar itip beklemeye başladım. Ama telefonla konuşan hemşirenin sesi hiç yavaşlamadan yanımdan geçti. Sesi azaldığında kendimi tekrar dışarı attım. Yataktaki kişi motorlu bir tekne gibi horluyordu.

Kesinlikle Boo-Boo değil.

Altı kapı ötede onu buldum.

Ona iyice baktığımda sevincim hızla öfkeye dönüştü. Mışıl mışıl uyuyordu ama aynı zamanda yatağına bağlanmıştı. Odanın yarı aydınlığında bile cırtlı bağları seçebiliyordum.

Kısıtlamalar.

Burayı yakıp yıkıyorduk.

Dikkatle yatağına doğru süzıldüm ama **ç ö m e l i r k e n** ona dokunmadım. "Boo-Boo?"

Açtığı uykulu gözler hemen odaklanmadı ve kalbim sıkıştı.

Ona yine ilaç mı verdiler?

"Freddie?" Doğrulamaya çalıştı ama bağlar onu aşağıda tutuyordu. "Bu bir rüya mı?"

"Çıplak mıyım?"

Gözlerini kırıştırdı ama bu kadar yakın olmam gözlerini gölgelerin arasında saklıyordu. "Neden çıplak olasın ki?"

"Rüyalarımnda hep çıplak olurum," dedim ona. "Seninkinde de çıplak olsam iyi olur."

Ağız açıldı, sonra küçük bir patlamayla kapandı ve ardından bir kıs kısı güldü. Sırıttım. Boo-Boo'yu güldürmek en güzel şeydi.

"Neden benim odamdasın-oh kahretsin, Freddie eğer seni yakalarlarsa."

"Buradaki anahtar kelime, *eğer*. Yapmayacaklar." Eğer yaparlarsa, ne yapacaklardı? Şimdilik bunu görmezden geldim ve ona odaklandım. "Buradayım çünkü seni görmek ve seninle seyirci olmadan konuşmak istedim."

"Yeni arkadaşımı sevdiğini sanıyordum." Tekrar kıpırdandı ve evet, bu kısıtlamalardan bıkmıştım. Cırt cırtlari söktüm. Yırtılma sesi odada yüksek sesle yankılanıyor gibiydi. Onu serbest bırakır bırakmaz kollarını bana doladı.

Şok beni hareketsiz tuttu ve sonra ben de ona sarıldım.

"Hey, Boo-Boo," diye fısıldadım kolları sıkılaştığında.

"Hey, Freddie."

Uzun bir süre öylece oturduk. Birazdan gitmem gerekecekti ama biraz daha kalabilirdim.

"Bir planımız var mı?" diye sordu, yüzü boğazıma gömülmüştü. O kadar zayıftı ki. Onu cüceleştiren pijamaları bile ne kadar kilo verdiğini gizliyordu. Bu adamlara karşı kitapta bir kara leke daha.

"Evet," dedim ona. "Bir ya da iki gün daha dayanabilir misin?"

Yutkundu. "Evet." Kulağa pek de emin gelmiyordu. Arkama yaslanarak ona baktım.

"Boo-Boo?"

"Bana sorma," diye fısıldadı.

"*Burada* sana zarar veren biri mi var?"

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Tam olarak değil." "Söyle bana?"

"I-" Üşümüş gibi kollarını ovuşturdu ve ben de tekrar ona sarıldım. Bazen karşınızdakinin yüzünü göremediğinizde sırları anlatmak daha kolay oluyordu.

"Güven bana," diye fısıldadım. "Sana kimin zarar verdiğini söyle." Önce onlar ölebilir.

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Freddie odama girdikten sonraki gece yine gizlice girdi. Uyanık kalmaya çalıştım ama ne zaman oraya varacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da eğer yaparsa. Benden ona güvenmemi ve beni kimin incittiğini söylememi istemişti. Ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Sonra gitmek zorunda kaldı. İkinci gece ortaya çıktığında ağlamak istedim. Odaklanmakta zorlanıyordum. Beni kelepçelerden kurtardıktan sonra kollarımı tekrar ona doladım. Freddie sarılmayı sevmezdi. Elbette yanıma oturur ya da takılırdı ama sarılacak biri değildi. Yine de burada onun her yerine tırmanıyordum. Neyse ki beni itip kakmadı. İçimdeki tüm havayı sıktağında bile ona sarıldım. "Seni daha fazla beslemeliyiz, Boo-Boo, burada pahalı şeyler yok mu?" İçimden sulu bir kahkaha kaçtı. "Kontrollü diyet," dedim ve bana bakmak için geri çekildi. "Bu da ne böyle?" "Sadece kontrollü. Karbonhidrat yok. Bol protein. Biraz sebze. Gerçi bir ara gerçekten iğrenç yulaf ezmesi yiyordum." Ağzımı gevelememeye çalıştım ama uyuşmuş dudaklarımı kelimelere uydurmak zordu. Banyoda bir gece lambası olduğu için yarı karanlıkta bile yüzüme bakan Freddie kaşlarını çatı. "Daha fazla hap mı?" Başımı salladım. Bu gece olmaz. "Sanırım bir nüksetme yaşadım." Kaşlarımı çatı. "Biraz sisli." "Daha önce topluluk odasında iyiydin." Sesinde garip bir şeyler vardı. Freddie ayık ve sertti ama Freddie değildi. Bu çok garipti. "Halk odasına gittim mi?" Gitmiş miydim? Bunu hatırlamıyorum. İçimi çektim. "Üzgünüm Freddie. Ne kadar yardımcı olabileceğimi bilmiyorum." Yalnız olsak ve kapı kapalı olsa bile fısıldamaya devam ettim. Başının belaya girmesini istemiyordum. "Her şey yoluna girecek. Zaten tüm plan benim üzerimde."

Hayır. "Yardıma ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

Sırıttığında dişleri parladı. "Yardıma çok isterdim ama buraya seni kurtarmaya gelen benim." Gülümsemesinin parlaklığı kayboldu. "Burada sıkışıp kalan sendin."

Suçluluk duygusu içime işledi ve onu bırakmak için yer değiştirdim. O haklıydı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ona. "Buraya gelmek zorunda kalmamalıydın."

"Hayır, kesinlikle buraya gelmeliydim," diye karşı çıktı. "Sen buradasın. Ayrıca, bana ne yapmamam gerektiğini söyleme. Ters psikoloji konusunda berbatım, her şeyi yapmak istiyorum ama hiçbirini yapamıyorum."

Dudaklarımdan isteksiz bir gülümseme geçti, ama onu tutamadım. Hiçbiri burada olmamalıydı. "Ben gittiğim için buradasınız."

"Hayır, ben sadece seni buraya koydukları için buradayım. Ya da biri koydu. Ailen olup olmadığına karar veremiyorum."

Bu konuda konuşmak istemedim.

"Buraya nasıl girdin?"

O kısmı bana söylememişti. Freddie içini çekti ve kendini yatağa yasladı. "Bu yatak berbat. Burası ne kadar *özel* bir yer olsa da."

Omuz silktim. "Umurlarında değil. Bu bizim rahatımızla ilgili değil." Gerçekten de değildi.

"Ne hakkında?"

"Uyumluluk. İşbirliği. Sessizlik."

"Berbat olduğum üç şey," diye düşündü Freddie. "Belki işbirliği kısmı değil, bazen çok işbirlikçi olabiliyorum."

Ona bir bakış attım.

"Boo-Boo, neden bana güvenmiyorsun?"

"Mesele sana güvenmek değil," diye söz verdim ona. "Mesele..."

"Tehditler mi?"

Midem dibe vurdu.

"Roma onları buldu," dedi bana.

Sertçe yutkundum. Görüntüler biraz bulanıktı. Birçok şey daha da bulanıklaşmıştı. Beyaz cızırtı gittikçe artıyordu. Açıklanamayan üzüntü daha da derinleşiyor gibiydi. "Onları bırakmamalıydım..."

"Hayır, gitmemeliydin." Azarlayıcı ses tonu Freddie'nin benimle normalde konuştuğundan o kadar farklıydı ki ona göz kırptım. "Ama seni affediyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Çünkü ben de aptalca şeyler yaptım."

"*Aptalca değildi.*" Öfke sisini bir kısmını yakıp yok etti. "Daha önce de insanlara zarar verdi. Tehlikeli biri."

"Biz de öyle."

"Freddie," diye iç geçirdim. "Mesele bu değil."

"Mesele bu, Boo-Boo. Ayağa kalktı ve yatakta hemen yanıma oturmak için hareket etti. "Seni koruyabilirdik. Seni korumak istiyoruz. *Ben* istiyorum."

"Peki neden ben de seni korumak istemeyeyim?"

Freddie tartışmak yerine dizini zıplattı. Ona şöyle bir baktığımda çenesini indirmiş, yüz ifadesi saçlarının yarattığı gölgelerin arasında gizlenmişti. "Pek çok insan beni korudu." Yumuşak itirafı beni perçinledi. "Bazen, çok fazla. Jasper-"

Kalbim onun adını duyunca burkuldu. Muhtemelen bana çok kızmıştı.

"Benden hiç vazgeçmedi," diye itiraf etti Freddie. "Vazgeçmesi gerektiği zamanlarda bile."

"Senden vazgeçmek istediğini sanmıyorum."

Hafif bir homurtu duyuldu. "Muhtemelen değil, bizim oğlanın sorunları var, biliyorsun."

"Hepimizin sorunları var." Bu dört kelime dudaklarımdan döküldüğü anda, oradaki mutlak gerçeği tadabiliyordum. "Ben evlatlığım."

İki basit kelime. Hayatım boyunca aldığım en iyi haber.

"Milo-" Lanet olsun. Milo muhtemelen gitmeme kızmıştır. Belki de kızmamıştır. "Milo eve döndüğüm için mutlu oldu mu?"

Freddie bana bir bakış attı. "Bunun senin seçimin olduğunu düşününce kabul etti."

Bu bir cevap değildi.

"Mutlu değildi, Boo-Boo."

Rahatlama duygusu beni yeniden sardı. "Onun beni özlemesini istemeye hakkım yok."

"Boo-Boo, Raptor seni evlat edinildiği günden beri özlüyor. O zamanlar onu tanı mıyordum bile ama bunu biliyordum. Mesele de bu ya, sen her zaman hayatımızın bir parçası oldun. Benim hayatımın. Onları tanıdığım dan beri... Bekle, çiz bunu. Onlar bana güvendiği sürece, senin bizden biri olduğunu biliyordum."

Bu kısım beni hâlâ şaşırtıyordu. "Beni tanı mıyordun."

"Eh," dedi omuz silkerek. "Ivy Milo'nun bir parçası. Sen de Ivy'sin. Dolayısıyla sen de Milo'nun bir parçasısın. Milo da bizden biri. Eskiden en iyimizdi. Değ il."

Artık bundan o kadar emin değilim." Durakladı, neredeyse dūřunceliydi. "Belki artık daha insandır. Parıltısı kaybolmuş gibi. Her neyse, önemli olan řu ki, sen Milo'nun bir parçasısın. Milo bizden biri. Sen de bizden birisin."

"Bu kadar basit mi?" Gerçekten bu kadar basit miydi?

"Oldukça fazla." Yüzünü bana dönebilmek için dönerek yana doğru oturdu. "Bak, ben bir beceriksizim."

"Freddie..."

"Hayır, ben tam bir beceriksizim. Bunu biliyorum. Onlar da biliyor. Aynı zamanda bir Vandal'ım ve gitmem gerektiğinde bile gitmeme izin vermiyorlar. Benim zavallı kıcıımı çukurdan çıkaracaklar, beni temizleyecekler ve kendimi toparlayana kadar üzerimde oturacaklar."

Gözlerim yaşardı. "Bu çok güzel."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz," dedi homurdanarak. "Neyse o." Sonra içini çekti. "Boo-Boo, bana bir şeyler söylemekten korktuğunu biliyorum. Belki bununla başa çıkamayacağımı düşünüyorsun. Ya da belki söylediklerimde ciddi olmadığımı düşünüyorsun..."

O değildi. Yutkundum, ağızımdaki tüm nem kurumuştu. "Bu -"Sana inanmadığımdan değil."

"Bence bu da işin bir parçası."

"Sana nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

Ayağa kalkarak bana elini uzattı. Avucumu onunkinin üzerine kaydırdım ve beni ayağa kaldırdı. Dünya biraz sallandı ve düşmemek için elimi daha sıkı tuttum.

"İyi misin?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Başım dönüyor."

"Tamam. Plan B."

Yastığı kaptı ve yere bıraktı, sonra beni üzerine oturttu. Benimle oturmak yerine arkama geçti ve oturdu. Sonra sırtı bana yaslandı.

"Ne yapıyoruz biz?"

"Günah çıkarma."

"İtiraf mı?" Etrafımda dönmeye çalıştım ama sırtıma yaslanmasının baskısı daha fazla ilerlememi engelledi.

"Evet," dedi. "Sadece devam et. Kiliseye gittiğinizde ve rahibe günah çıkardığınızda, küçük bir kutunun içindesiniz ve ne onlar sizi ne de siz onları görebiliyorsunuz. Bu size, onun gözlerinde yargılama görmek zorunda kalmadan neler yaşadığınızı itiraf etme özgürlüğü verir. Çoğunlukla, çünkü kilisede rahibin yargılaması için orada olmadığınızı bilirsiniz."

İçimden bir ürperti geçti. "Kiliseyi pek sevmem." En son ne zaman kiliseye gittiğimizi bile hatırlamıyordum. Eğer hiç gitmediysek.

Freddie usulca homurdandı. "Mesele kiliseye gitmek değil, Boo-Boo. Bana ne söylersen söyle, yargılamayacağım." Sonra ben bu teklife cevap veremedim, "Ve sana ne söylersen söyleyeyim, beni yargılamayacağına da güveniyorum," dedi.

Ben asla. "Freddie, bence sen harikası."

"Fark etmene sevindim ama zeki olanın sen olduğunu biliyoruz."

İçimden ıslak bir kahkaha kaçtı ve bir elimi ağzıma bastırdım. Uçuşan yerde ya da beyaz parazitte değildim ama hâlâ biraz bağlantım kopuktu.

"İstersen ben önden gidebilirim," diye teklif etti. "Biliyorum önce bayanlar falan ama ben yaparsam o kadar da kötü olmadığını görürsünüz diye düşündüm."

Kalbimin her atışıyla birlikte endişe de çarpıyordu. Ağzımdaki kuruluk geri gelmişti. "Yapmak zorunda değilsin."

"Birine söylemeliyim," dedi sessizce. "Çocuklar biliyor, yani sanırım biliyorlar. Bazı kısımlarını biliyorlar ama ben bu konuda hiç konuşmadım."

Bir anda kaçmak ve onu da yanımda götürmek istedim. Kaçmak zorunda değildi.

"En eski anım bir erkekle yatakta olma," dedi, sesi o kadar yumuşaktı ki duymak için kendimi zorlamam gerekti. "Küçüklüğümde beri hatırlayabildiğim ilk şey bu. Işıklar ve bir kamera vardı ve bana zarar veriyorlardı."

Gözlerimi kapattım. Sonra onları tekrar açmaya zorladım. Freddie bana bunu söyleyebiliyorsa, ben de onu dinleyebilirdim. Kopukluk hissi hafifledi.

"Yani, bunun için bir kelime var-çocuk pornografisi-iki kelime." Kendini küçümseyen bir kahkaha. "Adının ne olduğunu bilmiyordum. Sadece acıttığını biliyordum. Oradaki tek kişi ben değildim. Ve bunu her gün yapmak zorunda değildim, muhtemelen iyiydi, çünkü beni yıpratıyorlardı."

Boğazımın arkası yandı.

"Sanırım dört yaşındaydım. Belki daha gençtim. Ama sanırım dört yaşındaydım. Sekiz yaşına kadar hayatım böyle geçti."

Hayatı mı?

Sustu ve boğazımdaki ve gözlerimdeki yanmaya karşı yutkundum. "Amcamın bana dokunmadığı bir zaman hatırlamıyorum." Bu kelimeleri ağzımdan çıkarmak çok zordu ve birileri duyacak diye korkarak odanın karanlığına baktım. Beni duymasından.

Daha da kötüsü, Freddie'ye söylediğimi duyacaklardı. Sırtı bana karşı sertleşti.

"Beni giydirirdi ya da çalışanlarına giydirtirdi..." Dudaklarımı yaladım ama tükürük yoktu. "Kıyafetlerimi çıkarmayı, beni okşamayı ve tekrar giydirmeyi severdi."

Az önceki safra orada öylece duruyor gibiydi ve gözyaşlarından biri serbest kaldı.

"Bana prensesim diyor."

Bu isimden o kadar nefret ediyordum ki.

"Ve her zaman sadece dokunmaktı... on yaşıma gelene kadar." Sonra çok daha kötü oldu. "Ben de bazen ona dokunmak zorunda kalıyordum. Bunu söylediğim herkes öldü."

İtirafımı sessizlik karşıladı. Yine de onunkine nasıl yanıt vereceğimi bilemiyordum.

"Altı yaşındayken," dedi Freddie. "Beni koleksiyonu için bir adama sattılar. Çok yaşlandığımı ve başka şeyler yapmam gerektiğini söylediler. Bu yeni adama baba demem gerekiyordu." Çıkardığı homurtu tam da bu konuda ne düşündüğünü anlatıyordu. "İlk kez o zaman kaçtım. Çok uzağa gidemedim ama sonra beni küçük bir odaya kilitledi. Sonunda benden bıktı ve beni sinemacılara geri verdi."

İçimi bir korku kapladı. "Beni okula ilk gönderdiklerinde kaçabileceğimi düşünmüştüm. Yatılı bir okuldu. Ama amcam, benim bu kadar uzakta olmamdan hoşlanmadı. Bir oda arkadaşım olmasından gerçekten hoşlanmadı. Bu yüzden onu götürdü. Odayı aldı ve tek başıma kalmak zorunda kaldım. Geriye dönüp baktığımda, beni hep yalnız isterdi. Dans... Dans etmeyi sevdiğimi biliyordu, bu yüzden dans etmek istediğimde ona kibarca sormam gerekiyordu. Sonunda turneye çıktım. Hâlâ yalnızdım ama daha uzaktaydım."

"Sinemacılardan kaçtım," dedi Freddie. "Bunu çok yaptım. İsimlerini bile hatırlamıyorum. Hatırlamak da istemiyorum. Sadece çok kanadığımı ve insanların bana dokunmasından nefret ettiğimi biliyorum."

Ürperdim. Bunu anlamak ruhumu parçaladı.

"Bir gün serserilikten falan polisler tarafından alındım. Ama çok geçmeden gelip beni aldılar, sanki gerçek ebeveynlermiş gibi." Kahkahasında zerre kadar mizah yoktu. "Bunu nasıl yaptıklarına dair hiçbir fikrim yok. Cezalandırıldığımı hatırlıyorum. Sonrasında yürüyemedim. Polisler baskın yaptığında bu yüzden oradaydım."

"Bu yüzden buradayım," diye fısıldadım. "Eve döndükten sonra kaçmaya çalıştım. Hayalarına yumruk attım ve dizini kırdım. Kaçtım. Kaçtım. -Ama çit-" Ellerime baktım. "Bir daha gitmeme asla izin vermeyecek. Artık dans etmek yok. Daha fazla tur yok. Sadece onunla ben."

"Siktir. Bu."

Yanağımdaki gözyaşlarını sildim. "Kırıldım Freddie." "Ben de, Boo-Boo. Ben de."

Ona doğru yaslandığımda, başım onunkine yaslandı. "Sence buradan gerçekten çıkabilir miyiz?"

"Yapabileceğimizi biliyorum," dedi bana. "Liam ve Roma o kadar da uzakta değiller. Yakında benden haber alamazlarsa Liam kıyameti koparacak. Boo-Boo, buradan gideceğiz. Sen. Sen. Ben. Eve gidiyoruz."

Eğer kaçarsam, peşimden gelirdi. Onlara zarar verirdi. Korku buzdan pençelerini omurgama geçirdi. Aynı zamanda.

"Bana inanıyor musun?" Freddie fısıldadı.

"Evet."

Kötü bir fikir ya da değil, geri dönmek istedim. İstedim ki...

"O zaman d a y a n , Boo-Boo." Parmaklarımı sıktı. "Sadece dayan. Yakında eve gideceğiz."

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

I Yataktan kalkıp uykudan vazgeçtiğimde saat sabahın dördünü biraz geçiyordu. Roma, kaldığımız otel odasının köşesinde oturuyordu. Freddie'yi beklerken yakaladık. Amaç içeri girip onu bulduktan sonra bizimle irtibata geçmesiydi. Şimdiye kadar tek kelime etmeden birkaç gündür oradaydı. Bu beni o kadar rahatsız etmişti ki onları *aramıştım*.

Personel pek de açık sözlü değildi. Telefondaki kadın, "Hastalar için ilk yedi ila on gün boyunca sınırlı ya da hiç temas olmaması daha iyidir," diye açıkladı. "Kardeşiniz iyi, terapisine başladı ve alışma sürecinde. Bu hassas dengeyi bozmak istemiyoruz."

Doğru.

"Doktora bir saat içinde geri dönüş beklediğimi söyleyin ya da oraya geleceğim ve hepiniz bana şahsen açıklayabilirsiniz." Beni yatıştırmak istediler. Yatıştırılmaya hiç niyetim yoktu. Soğuk, ölümcül ses tonu ve tehdit, dünyadaki tüm kibarlıkların başaramadığını başardı. Doktor beni geri çağırdı.

Ancak o tamamen farklı bir melodi söylüyordu. "Bay O'Connell, endişenizi anlıyorum. Kardeşinizi Pinetree'ye *getirmemizin* amacı onunla ilgilenmemize izin vermektir. Bunun bir parçası da izolasyon prosedürleri. Uyum sağlaması ve rahat etmesi için ona ihtiyacımız var. Bu onu gruba katılmaya teşvik edecek ve daha şimdiden bir olay yaşadık."

Oh, gerçekten mi?

"Peki bu neydi?"

"Bir grup seansı sırasında terapistlerden biriyle biraz anlaşmazlık yaşadı ve ona saldırdı."

Gerçek bir kavga mı yoksa uydurma bir kavga mı? Freddie ile yarı yarıyaydı. Ama oraya girdiğinde çok iyi odaklanmıştı.

"Korkarım onu bir gün boyunca sakinleştirmek ve kilit altında tutmak zorunda kaldık, ancak oldukça iyi yanıt verdi. Ayrıca yeni bir terapi grubuna katıldı ve aktif bir katılım görüyoruz." Adamın tavrı biraz daha yağlı olsaydı, telefondan sızardı.

"Kilitlenme mi?" Siktir. "Bu tam olarak neyi gerektiriyor?"

"Burası hapisane sayılmaz, Bay O'Connell." Patronluk taslayan puşt, dişlerini eline alacaktı. "Ama bu tür vakalarla başa çıkabilecek donanıma sahip bir tesisiz. Kilitleme onu yirmi dört saat boyunca odasında tuttu. Ayrıcalıkları ertesi gün iade edildi."

Doğru. "Peki ya sakinleştiriciler? Tıbbi belgelerin madde bağımlılığı sorunu olduğunu açıkça ortaya koyduğunu sanıyordum..."

"Evet, sizin de onu tedavimize aldığımızda açıkça belirttiğiniz gibi. Geçmişte yaşadığı sorunları dikkate aldık. Terapötik ilaçların kullanımı yaygın bir uygulamadır. Ajitasyon seviyesi verimsizdi. Çalışanlarımdan birine saldırması da kabul edilemez. Onu sakinleştirerek bir nebze olsun sakinleşmesini sağladık."

Lanet olsun. Doktor bu konuda taviz vermedi. Hâlâ tedavi seçeneklerini gözden geçirdiklerini ama Freddie'nin durumunun iyi olduğunu söyledi. Dört gün içinde bir ziyaret ayarlayabilirlerdi, ama doktor daha erken davranmadı. Yedi gün. Freddie yedi gündür Pinetree'deydi.

Doktor onun orada dört gün daha kalmasını istiyordu. Hasta olarak kabul edilmesi, Emersyn'i izole duvarları içinde aramasına izin verdi. Onu bulmamız gerekiyordu. Freddie'nin onunla temas kurar kurmaz bizimle iletişime geçmesi gerekiyordu. Sonra onu dışarı çıkaracaktık.

Tedirginlik derimin altında titreyordu. Freddie ve Emersyn aynı koğuştaydı da kanatta bile olmadıkları için bu kadar uzun sürmüş olması tamamen mümkündü. Belki de onu gerçekten bulması gerekiyordu. Terapisti yumruklamak bununla ilgili olabilirdi.

Ya da belki de adama pislik olduğu için yumruk atmıştır.

Aramanın ardından düşüncelerim daireler çizmeye başladı. Uyumak neredeyse imkânsız hale gelmişti ve kendimiz de mekâna giremediğimiz için bu bekleme düzeninde sıkışıp kalmıştık.

Planımız buydu.

Braxton Limanı'ndakiler pek memnun olmayacaklardır. Özellikle de Jasper. Ayrıldığımızdan beri her gün mesaj attı. Her gün. mesaj attı. Her gün. Geçen hafta Jasper'la geçen yıldan daha fazla konuşmuştum. Bu güzel bir şeydi.

"Ben koşuya çıkıyorum," dedim Roma'ya. Burada bir dakika daha kıpırdamadan oturmamın imkânı yoktu. *Harekete* ihtiyacım vardı.

Diğer yarım çizim defterinden başını kaldırdı. Çantadan kıyafetleri çıkarırken bakışlarının ağırlığı beni takip etti. Temel olarak

Her şey yola çıkmaya hazırdı, banyo malzemelerimiz bile her duştan sonra yeniden paketleniyordu. Şu anda hız, rahatlıktan çok daha önemliydi.

"Tamam," dedi Rome. Arkasını getirmede ama kendi kıyafetlerini çıkarmak için beni kenara itti. O giyinirken onun hareketlerini izleme sırası bendeydi. Onu evimde bulduğum andan itibaren Rome... içine *kapanıktı*, bunun için tek kelime buydu. Freddie'nin lazer gibi odaklandığı yerde, Rome neredeyse hiç iletişim kurmuyordu. Freddie'yle birlikte Lainey'nin peşinden gidip onu geri getirdiklerine hâlâ inanamıyordum.

Sonra tekrar.

"Gidiyor muyuz?" Roma'nın sorusu beni düşüncelerimden kopardı.

"Evet," dedim ve ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. "Genelde benimle koşuya çıkmazsın."

"Hiç sormuyorsun."

Haklıydı ama... "Bu sefer sormadım."

"Biliyorum."

Tamam. Bırak gitsin. Roma benimle koşmak istiyordu, şikayet etmeyecektim. Hele de bu saldırganlığın bir kısmını atmaya ihtiyacım varken. Burada kalmaya devam edebileceğim süre hızla azalıyordu. Kral, Braxton Limanı'nda olmadığımdan bahsetmemişti ve başka bir talepte de bulunmamıştı. Ancak bu uzun sürmeyecekti.

Bir haftadan uzun süredir dövüşlere katılmıyordum. Hiç değilse *bu* haber ona ulaşırdı. Şu anda bana olduğundan daha yakından bakmasını engellemek daha iyiydi. Yedi ila on günü açıklayabilirim. Daha fazlasını?

Hayır, bu işe yaramayacaktı.

Ayakkabılarımı giydikten sonra silahımı sırtımın alt kısmına yerleştirdim. Daha hafif bir kalibreydi ama işimi görürdü ve şişkinlik yapmıyordu. Ayrıca erişmesi de daha kolaydı. Üstünü tişörtle kapattım ve sonra kapıdan çıktık.

Otelimiz lüks değildi. Aksine, bir alt sınıfa geçmiştik. Benim ya da Emersyn'in yaşadığı çevrelerde seyahat eden biriyle karşılaşmanın anlamı yoktu. Pinetree nüfusun yoğun olduğu bir bölgede yer almıyordu, bu yüzden beş yıldızlı tatil köylerinin sayısı azdı.

Bulunduğumuz yer otoyolun dışındaydı, temiz, kullanışlı ve kesinlikle isimsizdi. Roma ve ben birlikte dışarı çıkmasak daha iyi olurdu, ikizler dikkat çekmeye meyilliydi. Bununla birlikte, hava hâlâ karanlıktı ve koşmam gerekiyordu.

Kardeşimle ilgili bir şey var, konuşmamıza gerek yoktu. Yönü seçmeme izin verir ve sonra benimle birlikte adım atar, beni adım adım takip ederdi. Egzersiz için koşturuyor olması, koşamayacağı anlamına gelmezdi.

Zorladığında ne kadar hızlı gidebileceğinin farkındaydım. Neyse ki bugünün yarışla ilgisi yoktu. Seçtiğim rotanın belirli bir varış noktası yoktu. Yolun yaklaşık iki mil aşağısında küçük bir turist kasabası vardı. Her yerinde New England'ın şirinliği yazıyordu. Durmadan geçip gitmiştik.

İkmal seferleri çok daha uzağa gittiğimiz anlamına geliyordu. İz bırakmanın anlamı yok. O kadar küçük bir kasaba mı? Kesinlikle fark edilirdik. Ayakkabılarımın nemli kaldırıma vuruşu, bazı pürüzlü kenarları yatıştıran sakinleştirici bir tempo sunuyordu. Plana sadık kalıyorduk.

Bu lanet plandan nefret ettim.

Dört gün daha, diye kendime hatırlattım.

Dört gün daha, sonra Freddie'yi görebilirdim. Umarım Emersyn'le ilgili haberleri vardır. Hellspawn'ın antrenman yaparken meydan okuyan çenesini kaldırışı ya da bana cehennemi yaşatırken dudaklarının seğirmesi gibi görüntüler zihnimde canlandı.

Onu elime aldığımda yapmayı planladığım ilk şey nefes alamayana kadar ona sarılmaktı. Sonra da iyi olduğundan emin olmak. Ondan sonra mı? Ondan sonra, yediği dayanın onu bir süre kışından uzak tutacağını düşündüm.

"Şirket."

Roma'dan gelen tek kelimelik uyarı dikkatimi tekrar bulduğumuz yere çekti. Kahretsin, zihnimin dağılmasına izin vermemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Bir araba etrafımızdan dolandı ve ileride durmak için kenara çekti. Arabanın pahalı markası ilk uyarım oldu.

Adamın kapıdan çıkarken kapıyı çarpması o an için ihtiyacım olan tek şeydi. Roma'nın önüne geçtim ve üzerime gelen Ezra'yı kafa kafaya karşıladım. Bizi nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama uzun zamandır onun aptal olmadığını biliyordum. Kendi zevkini içermeyen hiçbir şey onun umurunda değilmiş gibi davranmayı ne kadar severse sevsin.

Ayağımla onu orta yerinden yakaladım ve yumruğu yere inmeden onu geriye doğru ittim. Havası boşaldı ve bana tekrar saldırdı. Bu sefer onu solar pleksusundan yakaladığımda, güç karşısında ögürdü ve sendeleyerek geri çekildi.

"Dur, Ezra," diye uyardım onu. "Seni incitmek istemiyorum."

"Öyle mi?" Ezra hırıldadı. "Sana zarar vermeyi planlıyorum."

Kahretsin, eli kemerine gitti. Benim gibi o da muhtemelen silahlıydı. Onu vurmak zorunda kalmak istemedim. Ezra'yı çoğunlukla severdim. Hıyarın tekiydi ama tanıdığım erkeklerin çoğu da hıyardı. Gerekeceği halde beni uyarmaya da çalışmıştı.

Onu kavganın dışında tutmak için Roma'ya düz bir hareket yaptım. Eğer Ezra makul olmak istemiyorsa, bunu farklı bir şekilde yapmamız gerekecekti. Silahını çekmesine fırsat vermeden mesafeyi kapattım ve bu kez ayağımı göğüs kafesine vurdum. Bu onun havasını söndürdü ve onu iki katına çıkardı. Aparkat onu sendeletti, ikinci çapraz vuruş onu yere serdi. Hızlıydı, kirliydi ve başını fena halde ağrıyacaktı.

Parmak eklemlerimden biri darbeye çatladı ve elime acı saplandı. Güzel, kırbaç darbesine ihtiyacım vardı. Yere düşmeden önce onu yakalamayı başardım. Dikkatle silahını ve telefonunu buldum. İkisini de Roma'ya verdikten sonra Ezra'yı kaldırıp omzuma attım.

"Kahretsin, kilo almış," diye homurdandım. Ne kadar zayıf olsa da hâlâ kaslıydı. Roma, Ezra'nın alçak spor arabasının yolcu tarafındaki kapısını açtırdı ve diğer adamı arabanın içine attım. Kafası sallanıyordu ve ağzının kenarından kan damlıyordu.

Elimi sallayarak onu arabaya bindirdim, Roma da şoför tarafına geçti. Ezra motoru kapatmamıştı bile. Arka koltuk şaka gibiydi ama Rome oraya tırmandı. Ben de sürücü koltuğuna geçtim ve otele doğru yola koyulduk.

Arabayı çektiğimizde hava hâlâ karanlıktı. Ben Ezra'yı içeri sokup güvenliğini sağlarken, Rome da onun arabasıyla ilgilendi. Ondan tamamen kurtulmamız gerekmiyordu ama kaldığımız otelin tam önüne park etmesine de gerek yoktu.

Bunu kardeşimle yapmanın en iyi yanlarından biri, konuşmak zorunda kalmamamızdı. Yatağın ucuna oturup Ezra'ya baktım. Onu masa sandalyesine sabitlemişim. Kavgada ederse onu gerçekten tutmayacaktı ama onu dinleyecek kadar yavaşlatabilirdi.

Koşunun kısalığı ve dövüş benim için pek bir şey yapmamıştı. Lanet olsun. Elim yüzümde gezdirdim. Bu orospu çocuğunu seviyordum. Onu gömmek zorunda kalmak istemiyordum.

Bir bardağa su doldurmadan önce bir şişe su içtim ve sonra yüzüne döktüm. Roma burada değilken bu işi halletmek daha iyiydi. Biliyorlardı.

Bir ikizim vardı. Onunla hiç resmi olarak tanıştırılmadılar ve ben de öyle kalmasını tercih ettim.

Ben yatağın kenarına otururken Ezra bir homurtu çıkardı ve gözlerini açtı. Silahı hemen yanımdaydı, yani onu sakinleştirmek zorunda kalırsam başka bir seçeneğim de vardı. Gözlerinde bir şeylerin farkına varması on saniye kadar sürdü ve bana ters ters baktı.

"Seni orospu çocuğu," diye başladı.

"Muhtemelen, kontrol etme zahmetine girdiğimizden değil. Yine de annem hakkında bu şekilde konuşmamanızı tavsiye ederim."

Dudağını kıvırdı, sonra yüzünü buruşturdu ve sonra tekrar ters ters baktı. "Bir haftadır seni arıyordum."

"Beni buldun." Açıkça. "Bunu senin kelimelerini kullanarak tekrar denemek ister misin?"

"Seni pislik."

"Tamam." Bana küfür etmek istiyorsa, bırakayım da içini döksün. "Bu hiç verimli değil Ezra. Seni ne kızdırdı?"

"Sanki bilmiyorsun!" Bu alay başka birinden gelse beni kızdırabilirdi ama öfke ve kızgınlığın arasında beni duraksatmaya yetecek kadar *gerçek* bir hayal kırıklığı vardı.

"Bir haftadır ortalıkta yokmuşum ve beni birinin sabırsızlığı konusunda uyarmak için aradığından beri hiç konuşmamışız gibi davranalım."

Homurdandı, sonra tükürdü. Kan lekeli tükürük ayaklarımın dibindeki halıya çarptı. Evet, daha kötülerini de görmüştüm.

"O zaman karanlıkta silahlı ve saldırıya hazır bir şekilde karşıma çıktığını farz edelim."

"O kısmı taklit etmene gerek yok," diye hırladı Ezra, sonra yüzünü buruşturdu. "Bana ne kadar sert vurdun?"

"Yeterince zor," diye yorum yaptım. Eğer böyle devam edeceksek... Telefonum çaldı ve bakmak için çıkardım.

Roma'ya: *Yemek almak. Kahve. Kürek lazım mı?*

Gülmedim. Çok cazipti ama gülmedim. Yine de cevap verdim.

Ben: *Yemek ve kahve harika. Teşekkürler.*

Bu yine de bir kürek getirmeyeceği anlamına gelmiyordu ama umarım buna ihtiyacımız olmazdı. Ezra bana ters ters bakmaya devam etti, ben de bir şişe su daha açıp içtim. Umarım Roma kahve için uzağa gitmek zorunda kalmamıştır.

"Eee?" Ezra sordu ve ben de ona bir bakış attım.

"Konuşmaya, hakaretler yağdırmayı ve genel olarak bir ahmak gibi davranmayı bırakmaya hazır mısın?"

Diğer adamın ifadesi karardı. Bu bir hayır olurdu.

Doğru. Telefonum çaldı ve bilinmeyen numaraya kaşlarımı çattım. Bu benim Royals telefonum değildi. Ayağa kalktım, Ezra'nın silahını ona doğrulttum ve cevapla tuşuna bastım.

"Evet?" Kısa ve öz konuştum. Ezra'nın gözleri büyüdü.

"Sik beni," dedi Freddie. Beni saran gerilim, kopan birçok lastik bant gibi koptu. "Lanet olası bir arama yapmak için telefon bulmaya çalışmak şaka gibi."

Sabah altıdan biraz önceydi. Önemli değildi. Ondan haber almak çok güzeldi. "Bir sorun olduğunu duydum." Söylediklerime dikkat etmek zorundaydım çünkü dinleyicilerimiz vardı. Emersyn'i Ezra'ya asla ele veremezdim. Dediğim gibi, adamdan hoşlanıyordum ama kız pazarlığa açık değildi.

"Hey," diye karşı çıktı Freddie. "Benim! Ne sorunu olabilir ki?"

"Bunu oluş sırasına göre mi yoksa alfabetik olarak mı istersiniz?"

"Sen de siktir git abi," dedi yarı neşeli bir ses tonuyla. "Şerefsizler telefon kullanmama izin vermediler. Deniyorum, sonra burada kullanabileceğim bir tane bulmaya çalışıyorum. Hepsini kodlamışlar. Çok aptalca. Sonunda bir cep telefonu buldum."

Harika. Birileri bunu kaçıracaktı. "Ve ilk beni mi aradın?" "Merak etme, yapamayacaklarından emin olacağım-"

Bir ses çıkardım, çünkü adını öylece söyleyemezdim. "Sadede gel. Misafirim var."

Sessizlik. "İyi arkadaş mı, kötü arkadaş mı?"

"Karar verilecek."

"Onu buldum."

Şükürler olsun.

"O berbat durumda ve ben bir plan üzerinde çalışıyorum. Onu buradan bir an önce çıkarmamız gerekiyor."

"Neye ihtiyacınız var?"

"Kahretsin," diye küfretti Freddie, sonra telefon kapandı.

Disiplin, telefonu fırlatmamı engelleyen tek şeydi. Beni arayan numarayı biliyordum. Nerede olduklarını biliyordum. Silahları ateşlemekten kaçınmak istememiz, bunu yapmaya istekli olmadığım anlamına gelmiyordu.

"Sorunlar mı?" Ezra alay etti.

Ona öylece baktım. "Ne istiyorsun lan?" Çünkü bu oyun için zamanım yoktu.

"Bana sadece sorun yaşıyıp yaşamadığını söyle." Bağlı olanın kendisi olduğu düşünöldüğünde bu talep neredeyse gülünç görünüyordu.

"Evet," dedim ona. "Mutlu musun?"

"Hayır." Ezra nefes vererek, "Adam kayıp" dedi.

Hay sikeyim.

"Ve sonra aldılar-" Kendini düzelitti. "Siktir et, sonra biri Lainey'i aldı."

Ben.

Lainey'i aldı.

Bu yüzden o lanet ismi biliyordum. "Yani, ikimizin de sorunları var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

FREDDIE

"S O berbat durumda ve ben bir plan üzerinde çalışıyorum. Onu buradan bir an ö n c e çıkarmalıyız." Yılın küçümsemesi. I itirafından bir kez bile bahsetmemişti. O da benimkinden bahsetmemişti. Ama benim hikâyem ne kadar kötü olursa olsun, en azından o pisliklerin hiçbiriyle akrabalığım yoktu, onlara ne dememi isterlerse istesinler.

"Neye ihtiyacınız var?" Bu iş bitirici tavır gerçekten işe yaradı. Odama dönmek için geç kalıyordum ama kimseyi aramama izin vermemeleri ve buraya geldiğimden beri çocuklardan haber alamamam bu durumu kritik hale getiriyordu.

Ortak odanın kapısı açıldı. Lanet hücreyi ofislerinde bulmam büyük şanstı. Emersyn'i gördükten sonra her seferinde kontrol etmiştim ama bu gece bir tane bulmuştum. Onu odama geri götürmek bir seçenektir ama en iyisi değildi.

"Kahretsin," diye küfrederek aramayı sonlandırdım ve telefonu sakladım. Kımıldamanın bir yolu yoktu, bu yüzden şirret hemşire Amber içeri girdiğinde olduğum yerde öylece durdum. Beni görünce irkildi ve gözleri kısıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" Hemen duvardaki saate baktı ve ben de omuz silktim. Hiçbir şey söylememek bana biraz zaman kazandırdı ve sanki kafam iyiymiş gibi dalmak -bu konuda çok pratik yapmıştım- bana biraz daha zaman kazandırabilirdi. Ya telefonda ya da hemşireden kurtulmalıydım.

Telefonla şansım daha yüksekti ama bu kaltağın gözleri kısıldı. Bana doğru bir adım daha attı. Ensemde ter damlaları belirdi. Bazı insanlarda kötücül bir hava vardı, herhangi bir şefkate izin vermeyen bir soğukluk. Hemşire Amber kesinlikle bu kategoriye giriyordu. Emersyn'in etrafında dolaşan aşırı sıcak büyükannenin aksine, Amber bir buz kraliçesiydi.

Onu hemşirelik alanına getiren her neyse, bunun insanlarla ilgilenmekle hiçbir ilgisi yoktu. Yine de buradaki pek az şey insanları iyileştirmeye yönelik görünüyordu. Uysal. Uyumlu. Emersyn ne demişti? Uyumluluk. İşbirliği. Sessizlik.

Evet. Buradaki insanlardan haber almak istemediler. Sessiz olmalarını istediler.

Amber aramızdaki mesafeyi daraltarak, "Burada olmaman gerekiyor," dedi. "Aslında odandan çıkmaman gerekiyor. Arkasındaki kapı başka bir adamı içeri almak için açıldı. Bunu tanımıyordum ama diğer hastabakıcıların giydiği beyaz giysileri giymişti.

Bir adımı kaçırdı. "Ne oluyor lan?"

"Burada ne işi var bilmiyorum," diye fısıldadı Amber dişlerini gıcırdatarak. "Burada olmamalıydı."

İkisine de cevap vermedim, sadece yerimde sallanmaya devam ettim. Yeni adam yaklaştı ve önce bana sonra ona baktı. "Buraya nasıl girdin?"

Evet, ona cevap vermedim. Sana da cevap vermeyeceğim.

"Kahretsin," dedi adam geri çekilmeye başlarken. "Bu hiç iyi değil."

Amber sert bir ses tonuyla, "Kapa çeneni," diye bağırdı. "Çıkış yaptım. Bak." Parmaklarını yüzüme doğru şaklattığında irkilmedim ya da onlara bakmadım. Sırtımdan damlayan ter kimseyi kandıramazdı ama dikkatimi odaktan uzak tuttu. Belki de beni odama geri götürürlerdi ve hepsi bu kadar olurdu.

Bir ya da iki gün bekleyip sakinleşebilirdim ama Boo-Boo'yu tek başına kapana kısılmış halde bırakmaya hiç niyetim yoktu. Özellikle de bu şerefsizler onu yatağına *bağladıkları* için. Hasta piçler.

"Bunu halledebiliriz."

"Evet, buraya hap takası yapmaya geldim, onların pahalı kağıt bebeklerinden biriyle uğraşmaya değil."

Kağıt bebekler mi?

"Evet, o klasik bir beceriksiz. Uyuşturucu bağımlısı. Broderick bana onun hakkında her şeyi anlattı. Onunla başa çıkabiliriz ve bu arada muhtemelen bir ikramiye de alırız."

Kimdi bu palyaçolar? "Deli misin sen?"

"Hayır, Paul," dedi Amber ona. Daha önce buz gibi bir orospuyse bile, şimdi kesinlikle buz gibiydi. "Dediğimi yapacaksın. Biz..." Saatini kontrol etti. "Odaları dolaşmaya başlamalarına yirmi dakikadan az kaldı. Onun odasında olmadığını fark ettikleri anda alarmları tetikleyecekler."

"O zaman onu lanet odasına geri gönder."

"Seni korkak." Caydırılmak istemeyen Amber kolumu tuttu. "Değiş tokuşu yap ve benimle güney kapısında buluş."

Paul'ün bir şey söylemesini beklemedi, sadece beni çekiştirdi. Tökezledim ve o da parmaklarını pazularıma geçirdi. Tırnaklarının keskinliğı canımı yaktı, ama ikisinin de telefonu görmeyeceğini umarak ağır ağır ilerledim.

Koridora çıktıığımızda beni VIP kanadının kapısından geçirip başka bir alana yönlendirdi. Açmak için kartını kullandı.

"Kımıldayın," diye emretti tiz bir ses tonuyla. "Bütün gün bekleyemeyiz. Burada öylece dolaştığınıza inanamıyorum."

Attığım her tökezleme adımı onu yavaşlatıyor ve daha da öfkelandiriyordu. Nereye gittiğinden bile emin değildim. Buraya kadar gelmemiştim ama kesinlikle benim ya da Boo-Boo'nun salonundan daha az arkadaş canlısıydı.

Birden başka bir kapının önünde durdu ve kapıyı çekerek açtı. "Buyurun. İçeri gir." Beni itmeye çalıştı ama duvara bir göz attım ve sendeleyerek uzaklaştım. Bu bana odanın içine bir bakış sağladı. Kimin daha çok şaşırdığından emin değildim. Ben mi yoksa Bodhi mi? Neyse ki Amber fark etmemiş gibiydi.

"Kahretsin," diye hırladı, kolumu çekti ve bu sefer telefon kaydı. Yere çarptı ve sekerek Bodhi'nin *hücre*sine kadar gitti. Çünkü onun odası bir tedavi odası değildi, kesinlikle bir tür hücreydi. "Bu da neydi böyle?"

Bodhi şimdi "hücresinin" kapısında duruyordu ve ondan bana baktı. Kısa bir süre ona odaklandım. Topluluk odasındaki Bodhi biraz komikti, mesafeli ama komik. Grup terapisindeki Bodhi deliydi ama onu severdim. Bu Bodhi mi?

Sırtımdan süzülen ter, gömleğimin üzerime yapışmasına neden oldu. Bodhi artık bana odaklanmıyordu, beni ileri doğru sürüklemeye çalışan hemşireye bakıyordu. Hareket etmiyordum. Aslında, özellikle sert bir şekilde çekiştirdiğinde elimi çektim ve geriye doğru tökezledi. Ağzından çıkacak sonraki sözcükler tiz olacaktı.

Endişelenmeme gerek yoktu. Bodhi onu kafasından yakaladı ve sertçe büktü. Boynunun kırılması koridorda yüksek sesle yankılandı. Hemşire yere düştü, cansız gözleri bakıyordu ve ağzı sessiz bir çığlıkla açıktı.

Huh.

Bodhi önce ona sonra da bana baktı. "Telefon bende kalacak."

Yavaşça başımı sallayarak onu onayladım. "Onunla ne yapacaksın?"

Diğer adam düşünceli düşünceli baktı, sonra kadının bedenini omzunun üzerinden sürükledi. "Burada kanalizasyon temizleyicisi var." Onunla birlikte uzaklaştı. Kapısını bile arkasından kapattı.

Evet.

Atla.

Durup arkama bakmadan önce iki adım atmıştım. "Bodhi?"

Diğer adam geriye doğru yürümek için döndü ama yürümeye devam etti.

"Öyle mi?" "Teşekkürler."

Sırıttı ve bana küçük bir selam verdi. "En iyi işim değil." Doğru.

Gülmeyin.

Pinetree'nin bu özellikle kasvetli bölgesini terk ettim ve aceleyle odama döndüm. Zar zor başardım. Odanın kapısı açıldığında kelimenin tam anlamıyla yatağıma yığıldım. Sarsılarak ayağa kalktım, terli ve pis kokulu bir haldeyken hademelerden biri - Gary adında bir adam mı? Evet, bilmiyordum, umurumda da değildi.

Sikeyim.

Suyla birlikte geldiği için hapları neredeyse memnuniyetle karşıladım.

Kalbim hızla çarpmasına rağmen yine de yutmadım.

Tabii şimdi bir de başka bir telefon bulmam gerekiyordu.

BODHI O GÜN TOPLULUK ODASINDA DEĞİLDİ. PAVLUS DA ÖYLE. A

Birkaç hemşire Amber'ın vardiyasını kaçırdığından bahsetti ama kimse bir sorun olduğunu düşünmüyor gibiydi. Garip olan şey, tüm bu gözetlemelerdi.

Beni Bodhi'nin hücresinin olduğu bölüme sürükledi, her yerde kameralar vardı. Güvenlik nasıl fark etmemişi? Çok sinsî davranmıştım ama bu sabah görünmeden odama dönebilmemin imkânı yoktu.

Boo-Boo ortaya çıktığında yavaş hareket ediyordu, gözleri odaklanmamıştı ve her şeyi yeniden öldürmek istedim. İçeride dolaşırken beni görmedi bile. Oturacak bir yer seçmesini bekledim; masalardan biri yerine televizyonun önündeki kanepeye gitti.

Bulmacayı görmezden gelerek yanına oturmak için yürüdüm. Bana bakmadı bile ve ben de bakmadan onu incelemeye çalıştım. Bu saçmalıktı. Onu sadece birkaç saat önce terk etmiştim, ne olmuştu?

Bir ev tadilatı programının yarısında küçük bir ürperti duydu ve bana baktı. "Freddie?"

"Buradayım, Boo-Boo," dedim ona sessizce, ağzımın kenarından konuşmaya dikkat ederek. "İyi misin?"

"Hayır," diye itiraf etti ve bu tüm kalbimi yerinden oynattı. "Senin yine bir rüya olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle mi?"

"Ama çıplak değilsin."

Sırıttım. "Bunu düzeltebilirim."

Burada olmaz. Tercihen. Ama onu gülümsetecekse.

"Hayır, sorun değil," dedi yumuşak bir sesle. "En azından gerçek olduğunu biliyorum." Ses tonundaki o küçük inançsızlık beni hasta etti. "Beni yüzen yere ve beyaz parazite götürdüler."

Yüzen yer mi?

Onların ne olduğunu bilmiyordum. Lanet olsun. Başka bir telefona ya da Liam'la konuşmaya ihtiyacım vardı. Buradan gitmemiz gerekiyordu. Ama Liam'ı ya da Roma'yı "ziyaret" için bekleyebileceğimizi sanmıyordum.

"Hâlâ buradan çıkabilecek miyiz?" İşte yine o korku dolu soru, sanki inanmak istiyormuş ama doğru değilmiş gibi.

"Evet," diye söz

verdim. "Nasıl?"

"Sayamayacağım kadar çok ait olmadığım yere girdim ve çıktım, Boo-Boo. Benim için savaşmaya devam et. Buradan çıkacağız."

Belki bu gece.

Gece gezintilerimden buranın planının bir kısmını biliyordum. Ama arazi çok genişti. Buradan ne zaman çıkacağımıza bağlı olarak biraz yürümemiz gerekecekti, tabii bir araba çalamazsam. Modern arabalara düz kontak yapmak kolay değildi. Hatta bazıları düpedüz imkansızdı. Şifreli anahtarlar falan gerekiyordu.

Bekle, ya Amber'ın arabası varsa?

Kahretsin, ya yaptıysa. Otoparkta ne zaman fark edeceklerdi? Evet, kesinlikle bu gece buradan gitmeliydi. En geç ertesi gün.

"Freddie?"

Boo-Boo'ya baktım, gözleri kocaman olmuştu. Yani, gözbebekleri kocaman ve tamamen patlamıştı. Karanlık kahverengiyi yutmuştu. Gözlerini nasıl kısmıyordu, hiçbir fikrim yoktu.

"Buradayım, Boo-Boo."

"Beni terk etmeyeceksin, değil mi?"

"Asla. Söz veriyorum."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ve kanepeye çöktü. Hepsini cidden öldürecektim.

Aslında buna çoktan başlamıştık.

O GECE ODASINA GIDERKEN, DURMAMAYA DIKKAT ETTİM.

Herhangi bir yerde. Bir telefon ya da başka bir şey istiyordum ama bu sefer değil. Muhtemelen her şeyden sonra oraya gizlice girmek iyi bir fikir değildi. Ama hiçbir şekilde onu yalnız bırakmayacaktım. Bu öğleden sonra öylece sürüklenip gitmediği zamanlarda çok *üzgündü*.

Yüzen yer.

Bu yüzen yer de neyin nesiydi? Statik mi?

Odasına girdiğimde onu mışıl mışıl uyurken buldum. Yatağın yanına gittiğimde kıpırdamadı bile. Uyuyor olsun olmasın, kelepçeleri çözdüm. Onları her zaman geri takmak zorunda kalırdık ve o aldırıyor gibi görünse de ben onlardan nefret ederdim.

Hala anlamamıştım. Kısıtlanmasını gerektirecek ne yapmıştı? Düşündükçe kayıtları daha fazla merak etmeye başladım. Belki de doktorun ofisine uğramalı ya da bilgisayarlardan birine girmeliydim.

Haklısın. Çünkü bilgisayar korsanlığı yapabileceğim bir şeydi. Telefonda aptalca bir şansım vardı. Dört haneli bir pin numarası şifresi vardı. 1-2-3-4 işe yaradı. Herkes o kadar aptal değildi.

Gözlerimin feri kaçmıştı ama uyumama izin vermedim. Plan yapmam gerekiyordu. Burada onunla oturmam gerekiyordu, böylece uyanırsa beni burada bulacaktı.

Birkaç kez uyuyakaldım ama kendime geldim. Yakında, Boo- Boo, söz verdim. Yakında.

BODHI ERTESİ GÜN GRUP TERAPISINE GERİ DÖNDÜ VE TOPLUM İÇİNDE oda. Onun da keyfi yerindeydi. Ona Amber'ı sormadım ve o da

hiçbir şey teklif etmedi. Aynı zamanda ikimiz de bulmaca üzerinde çalışıyorduk ve ben Boo-Boo'nun ortaya çıkmasını bekliyordum.

Genelde geldiği saat gelip geçtiğinde, kıpırdanmamaya çalıştım. Bodhi yapbozumuzu ters çevirerek birleştirmeye başlamıştı. Şekilleri eşleştiriyorduk, resmi değil. Aslında bunu Boo-Boo başlatmıştı. Devam ettik.

Bir saat gecikti.

İki saat gecikti.

Üç saatin sonunda sandalyeye yığıldım. O gelmiyordu.

Yüzen yerde miydi? Yoksa durağan yerde mi?

Öküz Broderick bugün buradaydı yoksa gündüz vakti dolaşmaya çıkabilirdim. Bize pek dikkat etmiyorlardı.

"Bodhi?"

"Öyle mi?"

"Buradan kaçacağım ve Boo-Boo'yu da yanımda götüreceğim."

Diğer adam başını salladı, yapbozun parçalarını bir araya getirmekte yavaşlamadı bile. "Tamam."

"O telefonu geri almam lazım."

Bodhi bana bir bakış attı. "Senden

hoşlanıyorum." "Biliyorum."

"Ama ben telefonu istiyorum."

"Sende kalabilir. Sadece birini aramam gerekiyor."

Çenesini kaşıdı. "Bunu düşüneceğim."

"Teşekkürler."

"Evet."

Öğleden sonrasının geri kalanı acı verici bir yavaşlıkla geçti. Akşam yemeği için odadan çıkma vaktimiz gelmek üzereydi. O hiç gelmedi.

"Çıkarken birini öldürebileceğimi mi düşünüyorsun?" Bodhi sordu.

"Evet," dedim ona. "Burada ölebilecek pek çok insan var." Tekrar

başını salladı. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Umarım öyledir. "Önce Boo-Boo'yu bulmam

gerek." "Ne zaman?"

Bu gece demek istedim. "Yarın gece." Kendinde değilse, onu taşımak zorunda kalırsak onu riske atmak istemedim. Bodhi'yi severdim, gerçekten severdim. Boo-Boo'ya dokunmayacaktı.

Evet, bu sert bir hayırdı.

"Kulağa bir parti gibi

geliyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

"A Haber var mı?" Milo'nun diğerlerinden hiçbirisi olmadan kulüp binasında olması aksini gösteriyordu. Liam'a bir mesaj atıp ne durumda olduklarını sormuştum.

Durum. *Hâlâ bekliyorum*. İki kelimelik cevabı pek de aydınlatıcı olmamıştı. Belki de daha fazlasını bilmiyordu. Pinetree hakkında bildiğim tek şey ayrıcalıklı olduğu ve müşterilerinin çok özel bir sınıfa hitap ettiği gerçeği idi.

Lainey Benedict'in sunduğu acımasız varsayımların ve bulabildiğim ayrıntıların ötesinde, şaibeli bir tıbbi operasyonun şaibeli bir tıbbi operasyon olduğu dışında yeterince bilgim yoktu. Little Bit bunun tam ortasıydı.

Milo başını salladı. Kanepede sırtüstü yatıyordu, bir kolu gözlerinin üzerindeydi ve masanın üzerinde açık bir bira duruyordu.

"Sorun mu var?" Başka bir şey söylemeyince ben sordum.

"Sorun ne olabilir ki?" Çöl kadar kuru ses tonu, retorik sorusunun doğasına rağmen yardımcı olmadı. "Her şey yolunda amına koyayım."

"Güzel. Burada bir acıma partisi verdiğimizizi sanıyordum ve endişelenmek üzereydim."

Kelimeler başka hiçbir şeyin yapamadığını yaptı, Milo yüzüstü yattığı pozisyondan doğrulup oturdu. Gözünün kenarını kırmızı bir iz süslüyordu, taze bir morluk. Yine de yüzündeki parıltı tamamen ona aitti. "Ne?"

O hırıltı da öyleydi.

Doğru. Kollarımı kavuşturarak onu inceledim. "Dökül."

"Siktir git Mickey." Birasını eline aldı ve uzun bir yudum aldı. "Tipim değilsin," diye hatırlattım ona.

"Hayır, ama eminim kız kardeşim öyledir." Karanlık suçlama çok derindi.

Neyse ki bunu söylerken bana bakmıyordu ve kendimi toparlamak için bir saniyem vardı. İfademi kilitlemek eski bir alışkanlıktı ve Milo nihayet bakışlarımla buluştuğunda kaşlarımı kaldırdım.

"Ne? Fark etmiş olmalısın. Her biri onun peşinde. Her biri ve..." Cümlesini tamamlamadı, birayı boşaltırken öylece durdu. "Bak, eğer tek istediğin bir güncelleme ise, o zaman elimde

Senin için bir şey yok. Liam ihtiyatlı davranıyor. Roma cevap vermiyor. Freddie aslında o yerin içinde."

"Bu neden boktan bir ruh halinde olduğunu açıklıyor."

"Hiç havamda değilim," diye homurdandı Milo. "Yorgunum amına koyayım." "O zaman biraz kestir," dedim. "Duş al. Onun yerine biraz kafein al

biraz bira. Kafanı kışından çıkarmak ve bu suratsızlığı bırakmak için ne yapman gerekiyorsa yap."

İnançsızlık yüz ifadesini değiştirdi. "Tanrım, Mickey. Ne oluyor be?"

"Tam olarak benim sorum," dedim ona. Kollarımı kavuşturup onu inceledim. "Evlat,

Çıktığından beri sana çok fazla hareket alanı bıraktım. Bu bir ayarlama. O yerde olmamalıydın."

Tartışmak için ağzını açtığı anda elimi kaldırdım. Gözlerinde sessiz bir öfke yanıyordu. İnsanı içten içe tüketen, içini boşaltan ve geride bir kabuk bırakan türden bir öfke. Bunu denizaşırı ülkelerde görmüştüm. Yanık koğuşunda hissetmişim.

Bazen aynada görüyordum.

Başkalarını iyileştirmeye odaklanmamın bir nedeni vardı. Çünkü onları yok etmek çok daha kolay olurdu.

"Senin de belirttiğin gibi," diye devam ettim, dinleyip sözümü kesmeyince. "Sebepleriniz vardı. Bu sebepleri *paylaşmayı* tercih etmediniz. Bu senin kararın. Sen her zaman ateşte bir düzine demirleri olan bir çocuktun ve bu sefer onlardan biri seni yaktı. Ben o çocuklardan değilim. Beni korkutup geri adım attıramazsın. İstedığın kadar saldır, hiçbir yere gitmiyorum."

Milo biranın son damlasını da içtikten sonra uzun bir süre cam şişeye baktı. Sanki şişenin neden elinde olduğunu sorguluyor gibiydi. Bir sonraki anda döndü ve şişeyi duvara fırlattı. Cam paramparça oldu, kırılan parçalar ve kalan birkaç damla bira aşağıya yağdı.

Birbiri ardına nefes alırken hiçbir şey söylemedim. Ellerini sanki saldırmakla hepsini içine çekmek arasında kalmış gibi büktü.

"Durdu mu?" diye sordu sonunda.

"Derinizin altındaki uğultu? Kanınızdaki çalkantı? Onu yok etme ya da becerme arzusu ve hangisinin daha kışkırtıcı olacağını bilememek mi?"

Başını öne eğen Milo tehlikeli bir sessizliğe büründü. "Sanırım bu benim sorumun cevabı."

"Varsaymak hakkında ne derler bilirsin," dedim. "Cevap için hazır olduğunuzda mutfakta olacağım."

Daha çok kendimi toparlamak için onu kendi haline bıraktım. Onun içinde kıvranan karanlık, kendi tenimde barındırdığım gölgeleri yansıtıyordu. Savaş insanları değiştirir. Hapishane de öyle.

Milo hayatı boyunca savaştaydı. Önce annesi, sonra da kız kardeşi için savaştı. Sonra onu korumak için kız kardeşinden vazgeçti. Yol boyunca, koruyacak kardeşler buldu. Hayatın ona verdiği savaşta savaş üstüne savaş verdi. Bu ona ruhuna mal olabilirdi ama bir mucize eseri ruhunu kaybetmedi.

Son birkaç haftadan sonra, özellikle de Emersyn'e verdiği tepkiden sonra - lanet olsun, o Ivy'ydi, bu asla kafamı karıştırmayacaktı - ona verdiği tepkiden ve onu ne kadar çok uzaklaştırmak istediğinden sonra? Hapishanede zamandan daha fazlasını kaybettiğinden, ruhu paramparça olmuş bir şekilde çıkacağından endişelendim.

Mutfakta kirli bulaşıklarla dolu bir lavabo ve boş paket servis kartonlarından oluşan çöplerle dolup taşan bir çöp tenekesi vardı. Buzdolabına bir göz atıldığında eldeki erzak hakkında pek bir şey söylenemiyordu. Evet, bu hepsini vuruyordu.

Sana da vuruyor, göt herif. Kafamın arkasındaki o küçümseyici ses siktirip gidebilirdi. Çöpü topladım ve astarı değiştirdim. Sonra bulaşıklara başladım. Kahve yapmak istiyordum ama cezveyi gerçekten temizleyene kadar beklemek zorunda kalacaktım.

Yarım saat sürdü ama bulaşıkları ve mutfığı, hatta kahve cezvesini bile temizledim. Taze kahve yaptıktan sonra çöpü dışarı çıkardım. Bu kokunun düzelmesine yardımcı oldu. Milo mutfığa girdiğinde bir fincan doldurmuştum. Kıyafetlerini değiştirmemişti ama saçları ıslaktı ve gözleri daha uyanık görünüyordu.

Bira kokusu üzerinde değildi. Bu bir gelişmeydi.

Hiçbir şey söylemeden kahvemi yudumladım ve kendi kahvesini alabilmesi için yolu açtım.

"Nereden biliyorsun?" Milo sırtı bana dönük bir şekilde, temizlediğim fincanlardan birini alıp kahve doldururken sordu.

"Tüm işaretler oradayken gözden kaçırmak zor, Kid." "Doğru." Sesi bana inanmış gibi gelmiyordu.

Etrafımızdaki odayı daha fazla sessizlik doldurdu, ancak bu sefer sert veya rahatsız edici bir sessizlik değildi. Daha kolaydı, nefes almamızı sağlıyordu. *Onun* nefes almasına izin veriyordu.

"Mickey?"

"Öyle mi?" Bir sandalye çektim ve oturdum.

"Cevap neydi?"

Masadan bir sandalyeyi ayağımla iterek davet ettim ve bekledim. Nefes nefese kaldı ama kahvesini getirdi. Teklif edilen yere oturduğunda onu inceledim.

"Öyle değil," dedim ve bizi tedirginlik ve uğultu hakkındaki konuşmaya geri getirdim. "Gittikçe sessizleşiyor. Bazen onu yumuşatabilirsin ama oradadır çünkü hayatta kalmakla ölmek arasında bir yere konmuşsundur. Soğuk bir yerdir, mücadele aynıdır, tek fark birinden sonra ayağa kalkarsın, diğerinden sonra kalkamazsın."

Elini yüzünde gezdiren Milo başını salladı. "Duymak istediğim cevap bu değil."

"Elimdeki tek cevap bu."

"Çıktığında bir şey yapmadın mı?" Soru ne kadar ciddi olsa da beni eğlendirdi.

"Pek çok şey yaptım - yanık ünitesine gittim ve her günü atlatmak için savaştım. Tekrar yürümeyi öğrendim. Diplomamın son kısmını da bitirdim. Tıp lisansımı aldım."

"Sen iyileşirken mi?"

"Evet, çünkü bir şey yapmazsam acı kazanırdı. Kazanmasına izin vermeyecektim."

"Şimdi daha iyi misin?"

"Kime sorduğuna bağlı." Kahveden bir yudum daha aldım ve fincana baktım. "Yapabileceğim iyi şeylere odaklanmaya çalışıyorum. İyileştirmeye. Başkalarına yardım etmeye. İyi günlerim kötü günlerimden daha fazla."

Sessizlik yine balonlaştı. Yine de rüyalar değişmedi. Ne kadar iyi günüm olursa olsun. Elbette iyi bir gün, ne yaptığımı ya da yanımda duran adamı öldüren patlamaları ya da kimyasalların tenime sıçradığı yerde yanan et kokusunu düşünmek zorunda olmadığım bir gündü.

Evet, o günler güzel günlerdi.

Bir ses duydum, belli belirsizdi ama bir kadın bağıırıyordu. Bağırış üzerine Milo'ya baktım, o da içini çekti.

"Lainey onu odama kilitlediğim için çok kızgın."

Kaşlar kalktı. Bilmek istiyor muydum? İlk geldiğinde onunla ilgili sorunlar vardı ama... Evet. Sikerler. "Neden senin odanda kilitli?"

oda?"

Omuz silkti. "Ivy'yi kendisinin peşine düşmekle tehdit etti. Oldukça inatçı fikirleri vardı. Burada, ona göz kulak olabileceğim bir yerde daha güvende olacağını düşündüm."

Doğru.

"Milo," I dedi. "Bu alışkanlık sen Çocuklar vardır
gelişmekte olan kızları kendi iyilikleri için kaçırmakla mı ilgili?
İyi bir plan değil."

Diğer adam durakladı, sonra bana bakarken doğruldu. Kaşları çatılırken gözleri kısıldı ve bana ters ters baktı. "Bu bir *alışkanlık* değil."

"Sizin çocuklar yaptı, şimdi de siz yaptınız. Burada bir trend görüyorum."

"Onu biz *kaçırmadık*. Kendi isteğiyle geldi." Sonra Milo kahvesinden bir yudum aldı. "Sadece hemen gitmesine izin vermedik."

"Çünkü bu dünyadaki tüm farkı yaratır."

Homurdanması bu konuda tartışamayacağını gösteriyordu. İçimi çektim ve sandalyede arkama yaslandım. "Tamam, ama onu orada uzun süre tek başına kilitli bırakma. Bu çok zalimce."

"O iyi," diye karşı çıktı ve bu sefer gözlerimi devirdim. "Güven bana, dişleri ve pençeleri var. O *iyi*."

Homurdandım. "Küçük Bit'in de dişleri ve pençeleri var, o şekilde kafese kapatılmasını istemezsin."

Yüz ifadesi yeniden gerginleşti.

"Ve sen de onu istedikleri için çocuklardan nefret etmeyi bırakmalısın."

"Kapa çeneni." Açıklamada kesinlikle hiçbir sıcaklık yoktu. "Bu bir
."

"Hayır, o apartmanda sen ve seninle birlikte büyümeliydi.
Anne," diye hatırlattım ona. "Evlatlık sistemi ve yabancılarla değil. Ve ben..."

Milo bana, "Annem uyuşturucuyu birinden almış olmalı," dedi. "O kişinin sen olman önemli değildi. Bu senin için sadece bir işti."

"Bu durumu daha iyi yapmaz, Kid," dedim ona.

"Bu durumu daha da kötüleştirmez. Dediğim gibi, annem ilaçları alırdı. Onlarla zar zor çalışabiliyordu ama onlar olmadan hiç çalışmıyordu. Önemli olan sonrasında ne yaptığınız."

O öldüğünde. Hayatımı sikeyim. Sandalyede arkama yaslanıp tavana baktım. Kadının çığlığı devam ediyordu, zayıftı ama kesinlikle oradaydı. "Boğazını incitmediğinden emin olmak isteyebilirsin."

"Saatlerce gidebilir, sorun olmaz."

Hayır, ona 10 metrelik sopayla bile dokunmam.

"Onun kız kardeşinin en iyi arkadaşı olduğunu da hatırlamak isteyebilirsin." En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. Ayrıntılarına çok fazla odaklanmamıştım.

"Evet, bu yüzden onun iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum."

Tamam Milo, kendine ne söylemen gerekiyorsa söyle. "Mickey?"

Sorusu, kahve fincanımı yeniden doldurmak için ayağa kalkmamı engelledi. "Ne oldu?"

"Sence bu işi batırdım mı?"

Kaşlarımı çattım.

"Bunca zamandır başı beladaymış da benim mi haberim yokmuş?"

"Evlat, buna verecek bir cevabım yok." Bir elimi boynuma sürterek, yanıklardan kaynaklanan sert ve kabarık çıkıntıları bir tür kendini yatıştırma egzersizi gibi kullandım. "Bence çok fazla sırrı ve bunları saklamak için nedenleri var."

Bana verdiği az sayıdaki sırta ihanet etmemek ve aynı zamanda Milo'ya ihtiyacı olan rahatlığı vermek için ince bir çizgide yürümek gerekiyordu.

"Ama eğer ev hayatı iyiyse..."

"İyi evlerin bile sırları vardır." Onun şüpheli bakışları karşısında omuz silktim. "Steph ve benim var. Yapmamam gereken şeyler yaptığımı biliyor ama hiç sormadı. O da beni hiç kesmedi. Birbirimize her şeyi anlatmıyoruz - bazen gözlerindeki hayal kırıklığını görmek istemiyorum."

Tıpkı Emersyn'de görmek istemediğim gibi. Acı bin kat daha kötü olmuştu.

"Liam ve ailesinin sırları var. Yaptığı şeylerin yarısından haberdar olmadıklarını biliyorsun. Küçük bir yüzdesini bile bilseler şok olurdu."

İkizler kendi seçimleriyle ayrılmış olabilirlerdi ama Liam kardeşini ya da Vandalları asla geride bırakmamıştı. Değişen tek şey onun adresiydi. Hâlâ birlikteydiler ya da Liam o pahalı hazırlık okuluna gidene kadar öyleydiler. Yine de bazı şeyler planlamayla ilgiliydi ve ben bir plan olmadığını düşünecek kadar aptal değildim.

"Yani iyi ya da kötü, hâlâ ailesinden nefret ediyor olabilir mi?" Soruyu sorarken bile başını sallayarak cevap verdi. "Hayır, öyle değil. Çünkü ben de onun ailesiyim ve benimle ne yapacağını bilmiyor. Onun için

Dürüst olmak gerekirse, ben de onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Hiçbir şey planladığım gibi gitmedi."

Ayağa kalkarken ona, "Hayat, biz planlama aşamasındayken başımıza gelenlerdir," dedim. "Steph'in atasözlerini sevdiğini biliyorsun."

Milo inledi. "Plan yapıyoruz. Tanrı güler." "Evet." Kahve fincanımı yeniden doldurdum.

"Benimle onun hakkında mı konuşacaksın?"

"Kim?" dedim, dönüp bana baktığını görmek için ona baktım. "Steph mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Milo, ses tonu ve ifadesi eşitti. "Ivy hakkında. Onun hakkında gerçekten ihtiyatlı davrandın ama eve geldiğim ilk gün ona bakışını özlemedim."

Sikeyim.

"Ondan hoşlanıyorum, iyi bir çocuk." Ve benim için olabileceği tek şey buydu. "Doğru," dedi Milo. "Peki, gerçekten cevap vermeye hazır olduğunda. Ben olacağım tam burada."

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

EMERSYN

I Freddie'yi özledim. Ziyaret edip etmediğini bile bilmiyordum. Bilmem için bana bir şey bırakır mıydı? Aslında bunu konuşmamıştık. Sonra, ilk sabah bakmayı unuttum. Grubun yarısına gelene kadar aklıma bile gelmedi. Odama döndüğümde temizlenmişti. Hiçbir yerde not izi yoktu.

Hayal kırıklığı midemi bulandırdı. Onu topluluk odasında ya da ışıklar söndükten sonra görmemiş olmaktan nefret ediyordum. Onu en son ne zaman görmüştüm? Birkaç gece olmuştur diye düşündüm. Belki daha uzun. Doktorla bir konuda tartışmıştım. Hatırlayamadım. Bana daha fazla ilaç verdiler.

Freddie beni uyandırdı. Topluluk odasına gidemedim. Belki de Freddie'yi hayal etmişim. Onu hayal etmişim, tıpkı onları hayal ettiğim gibi. Bana söyleyip durdukları şey buydu.

"Bu travmaya karşı doğal bir tepkidir." Ne travması?

"Zihin kendini korumak için harekete geçecektir." Neyden korumak için?

"Bu da travma sonrası stresinizin bir başka belirtisi, uykusuzluk. Kabuslar. Şiddet içeren davranışlar." Şiddet içeren davranışlar mı?

"Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum, ancak bu yüzden grup terapisi seanslarımız var ve bu yüzden benimle de konuşmanız gerekiyor."

Hayır, teşekkürler.

Doktor Skate-Boarder her zaman elini benimkinin üzerine koyardı. "Konuşma terapisi sürecin önemli bir parçasıdır." Doğru.

"Pekala, sanırım bir seans daha, sonra geri geleceğiz. Tamam mı?"

Gerçekten başka seçeneğim var mıydı?

Bunun cevabı açıkça hayırdı.

Geri dönmedik, sanmıyorum. Yüzen yerde kayboldum. Ertesi gün, gruptan sonra, Doktor Skater-Boarder'a geri döndük. Ondan gerçekten hoşlanmamıştım. Hem de hiç.

Bunun bir nedeni vardı.

Doğru ya. Amcamın arkadaşıydı.

Ofisinde elini dizime koydu. Ayrı oturmak yerine sandalyelerin yerini değiştirdi, böylece ondan başka bakacak yerim kalmadı. İğrençti.

"Baştan başlayalım," dedi. "Birkaç ay önce kaçırıldınız." "Hayır."

Kaçırılmamıştım. Kaçırdıklarını düşündüğümde bile, kaçırmamışlardı.

Beni kurtardılar.

"Bayan Sharpe-Emersyn, bunun zor olduğunu biliyorum."

"Evet," dedim çenemi kaldırarak. "Çünkü sen bir pisliksin."

Kelimeleri oluşturmak ne kadar zor olsa da, dilimdeki ve dudaklarımdaki uyuşukluğa karşı savaştım. Elini yanağıma götürdüğünde onu tokatlayarak uzaklaştırdım. Güçten yoksundu -zihnim kekeleydi, Liam'ı aradı. *Liam*'ın bana kullanmayı öğrettiği güç. Ama hareket yine de işe yaradı ve bana dokunmayı bıraktı.

Doktor iç çekti. "Dışa vurum sadece başka bir semptomdur." Beni uyarıyor muydu?

"Benimle konuşmak için bana dokunmana gerek yok." İşte. Mantıklı olan buydu.

Ama bu bizi yeniden başlattı. Birkaç ay önce kaçırılmıştım, ya da o öyle iddia etmişti, ben de bunu savunmuştum. Ne de olsa benim başıma gelmişti. Değil mi? Onun başına gelmedi mi?

Bugün topluluk odası ya da grup yoktu. Beni doğrudan beyaz statik ve yüzen yere götürdüler.

Derimin altındaki uğultu beni her yerde takip ediyor, sesleri bastırıyordu. Ortak salona gittiğimde Janice koluma girerek beni yönlendirmek zorunda kaldı. Beni oturttuğu masa boştu. Oda da çoğunlukla boştu. Televizyona odaklanmaya çalıştım ama vızıltı her şeyi susturdu.

"Güzel Amcık Kız," diye bir ses beni karşıladı ve yavaşça gözlerimi kırptım. Adamı netleştirmek bir anımı aldı. "Tak, tak."

"Ne?"

"Hayır, yanlış cevap." Adam otururken eklemleriyle masaya iki kez vurdu, sonra masanın üzerine bir kutu boşalttı. Küçük karton parçaları her yere saçıldı. Kilitli olanlardan birkaçı bana doğru kaydı. "Bir daha yapalım. Tak tak."

"Kim var orada?" Çiftlerden birini elime alıp ayırdıktan sonra tekrar birleştirirken yavaşça göz kırptım.

"Öyleyim." Cevap o kadar hızlı geldi ki kafamda evirip çevirmem bir anımı aldı.

"Ben mi, kim?"

"Sen söyle," diye karşılık verdi, sonra bir parça kaydırđı ve benim çiftimle eşleştirdi. Bir an için onu inceledim.

"Ben-" Ben kimdim? Dudaklarımı yalamak istedim ama ağzımda tükürük yoktu. Ben... "Emersyn," diye yavaşça nefes verdim, sonra ürperdim. "Ben Emersyn'im."

"Pretty Pussy Girl kulağa daha hoş geliyor," dedi adam bana bir yığın parça daha uzatırken. "Ama ben Bodhi'yim."

İsim tanıdık geliyordu. "Seni tanıyorum." "Evet. Ben de seni tanıyorum."

"O zaman neden bana sordun..." Bekle, bana ne sormuştu? Bir elimi yüzüme sürdüm. Vızıltı sesi bir anda çok yüksek gelmişti.

"Şu hemşireyi görüyor musun?" Bodhi sordu ama kafamı kaldırdığımda yapboz parçalarına odaklanmıştı. "Muhtemelen bağırsaklarını deşerdim, bilirsin, bıçağı saplar ve döndürürdüm - belki biraz oynatırdım, böylece bir ya da dört ana organı kestiğimden emin olurdum. Sonra yavaşça ölmesine izin verirdim, bağırsak yaraları biraz zaman alır. Çok acı verici."

Oh.

"O adam mı? Evet, biraz düzeltilmeye ihtiyacı var. Belki birkaç kemiğı kırılır." Birkaç parçayı eşleştirdi ve onlara doğru uzandığımda, onları almama izin verdi, çünkü bir araya getirdiğim çiftle eşleşiyorlardı. "Evet, kırık kemikler. Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

Orada sadece bir "adam" vardı. O büyük adamdı. Huysuz olan. "O kötü biri."

"Nasıl yani?"

"Ondan hoşlanmıyorum." Bulmacaya geri döndüm.

"Yani, kesinlikle kemikler kırılıyor. İçten dışa doğru mu yoksa dıştan içe doğru mu çalışıyorsunuz?"

Zihnimin arkasında bir şey gıdıklandı. "Birinin parmaklarını nasıl kıracağımı biliyorum."

"Harika," diye homurdandı Bodhi. "İşe yarar."

Özellikle de ben istemediğim halde insanlar bana dokunmaya devam ederse. Yapbozun parçalarıyla birlikte bu fikri de kafamda evirip çevirdim.

"Önce eller." "Oh, bununla çalışabilirim. Parmak eklemleri, parmaklarının her eklemi, sonra bileklerine kadar. Sizce aletler daha mı iyi olur yoksa gerçekten 'eller' üzerinde?"

Kıkırdaması beni gülümsetti. "İkisini de yapabilirim. Böyle bir seçenek var mı?"

Bodhi bir süre bana baktı. "Şuradaki parçayı b a n a ver," dedi ve ona doğru uzattığımda sırtıttı. "İkisini de istiyorsun. İkisini de yapabilirim."

Bazı uğultular kesildi ve kaçan kıkırdama uygun görünmüyordu ve aynı zamanda komikti.

"İşte bu piliç," dedi Bodhi alayla. "Özel bir şeye ihtiyacı var."

Janice'in "o piliç" olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

"O benim hemşirem."

"İyi bir fikrin var mı?"

Hayır. Yalnızca... "Onu incittiğinde gerçekten mutlu olmalısın," dedim.

"Beni beyaz statikaya götürdüklerinde hep neşeli oluyor."

"Çok neşeli olabilirim."

Bu iyiydi.

Freddie oraya vardığında yapbozun neredeyse yarısını tamamlamıştık. Onun gelişi, etrafımdaki sessiz baloncukta neredeyse duyulabilir bir patlamayı müjdeledi. İçimi bir rahatlama kapladı. Onu hayal etmemiştim. O gerçekten buradaydı. Peki ya...

"Boo-Boo," dedi benimkinin yanındaki sandalyeye kayarken. Gözlerinin altındaki koyu lekeler beni endişelendirdi ve uzanıp saçlarını yüzünden uzaklaştırmak istedim. Berbat görünüyordu. "Buradasın."

"Sen de öylesin." O da mı benim bir rüya olduğumu düşünüyordu? İkimiz de rüya mıydık?

Bekle... "Ben çıplak değilim."

Bir an gözlerini kırıştırdı ve Bodhi bile bana baktı, sonra masanın altına bakmak istercesine yana doğru eğildi. "Hayır. Olmak istiyor musun?"

Freddie homurdandı. "Bu benim cümlem."

Sırtıttım. "Yani, eğer senin rüyanda olsaydım, çıplak olurum. Yani ben değilim ve sen de değilsin. Bu da demek oluyor ki biz gerçeğiz."

Bodhi ise düşünceli düşünceli baktı ve bulmacaya geri dönmeden önce başını salladı.

"Burada kesinlikle bir rüyada değilim. Son birkaç gündür burada değildin."

"Günler mi?" Ne kadar?

"Üç," diye devam etti Freddie, sanki soruyu yüksek sesle soracaktım gibi. Sesini alçak tonda tuttu. "Ve odana geldiğimde kendinde değildin."

"Beni unutmadın," diye fısıldadım, orada olduğunu bilmesem bile yine de gelmiş olması beni rahatlatmıştı.

"Asla," diye söz verdi.

"Muhtemelen yaparım," dedi Bodhi. "Ama bana sormadın. Muhtemelen unutmak için iyi bir şey. Seni tanımıyorsam, sana karşı tanıklık edemem."

Bu gerçekten mantıklıydı.

"Ne olmuş ona?" İçeri giren kadın tanıdık geliyordu ama onu çıkaramıyordum. O da diğer hasta bakıcılar gibi beyaz giymişti ve dinlenmiş kaltak suratı hiç değişmemişti.

Freddie kaşlarını çattı. "Peki ya o?"

Bodhi, "Acımasını isteyip istemediğine bağlı," diye önerdi.

Evet, bu cevabı henüz bilmiyordum. Onu tanımıyordum bile.

SONRAKİ İKİ GÜN DAHA İYİYDİ. FREDDIE'NİN TEDİRGİNLİĞİ

kendi hayatı. Neyse ki beni görmeye geldiği zamanı hatırladım. Ben de endişelendim. Daha kaç kez odama gizlice girecek ve yakalanmayacaktı? Onu yakalarlarsa ne olacaktı?

Doktorun elini tokatladığım için beni beyaz statik odaya gönderdiler. Ama

Freddie bana her şeyin yoluna gireceğini söyledi. "Elbette, artık beklemiyoruz." "Beklemeyecek miyiz?" Neredeyse odasına dönme vakti gelmişti. Yanında bir kitap getirmişti ve sırayla okuyorduk. Benim hiç Ne hakkında olduğunu bilmiyordum ama onu dinlemek beni rahatlattı.

"Hayır," dedi. "Bence Bodhi bize yardım edecek ve benim de birkaç fikrim var. Bu gece ben buraya geldiğimde gideceğiz." Ona inanmayı o kadar çok istiyordum ki.

"Biliyorum, Boo-Boo. Bunu iki gün önce yapmalıydım ama sen hala -"

Çıktım. Artık daha iyiydim. Başımı salladım.

Uzanabilmem için yataktan kalkarken "Bugün," dedi. O ilk kayışa uzandı ve ifadesi karardı. "Bugün size ilaç vermemeleri için elinizden geleni yapın. Sadece haplar."

Evet, hapları bazen kusabiliyordum. İğneler konusunda bir şey yapamıyordum. Kayış kollarıma dolamadan önce ayak bileklerimi bağladığında yutkundum.

"Son seferinde doktora vurmuştum."

Freddie kaşlarını çattı. "Bugün onu görmek zorunda mısınız?"

Omuzlarımı kaldırdım. Kimse bana programımı söylemedi. Ne kadar zamandır burada olduğumu bile bilmiyordum. Zaman tüm anlamını yitirmişti.

"Ona neden vurdun?"

"Fark etmez," dedim. "Bugün ona vurmayacağım."

Kaşlarının çatıklığı daha da şiddetlendi. "Boo-Boo, ona vurman umurunda değil. Eğer hak ediyorsa, kışına tekme basarsın."

"Ama eğer uyuşturulmuşsam buradan çıkamazsın." Çünkü belli ki beni bırakmayacaktı.

"B a ş a r a c a ğ ı z , " diye söz verdi ve alnıma bir öpücük kondurdu.

"Başaracağız. Bu gece."

Başımı salladım ve sonra o gitti ve ben tekrar yatağa bağlandım. Buradan nefret ediyordum.

JANICE BENİ GRUP YERINE DOKTORUN OFISINE GÖTÜRDÜĞÜNDE

kalbim sıkıştı. Doktor beni bekledi, Janice'i kovdu ve oturmam için el salladı.

"Bugün nasıl hissediyoruz?"

Sadece eşlik etmek zorundaydım. Sonra Freddie ve ben gidebilirdik. "Ben iyiyim."

"Güzel," dedi beni bir sandalyeye oturturken. Karşıma oturmak yerine arkamda daire çizdi. Bu bile midemin bulanması için yeterliydi ama ellerini omuzlarıma koyduğunda buz kestim. "Bunu duyduğuma sevindim. Senin için endişelendiğimizi biliyorsun."

Sert parmaklarıyla kaslarımı sıkmaya ve masaj yapmaya başladı. Omurgam sertleşti ve kendimi çekmemek için mücadele etmek zorunda kaldım. "Öyle demiştin." Boynuma doğru ovuşturduğunda irkildim.

"Ağrın var mı?"

Neyden ağrıyor olabilirim? Dans etmeyeli uzun zaman olmuş gibiydi. Kollarım ağrıyordu. Üzerlerindeki yara izleri cehennem kadar çirkindi. Hayır, sadece buraya odaklan. Bunu kendime tekrar tekrar söyledim. Buraya ve buradan çıkmaya odaklan. "Acımıyor. Bu rahatsız edici."

"Neymiş o? Boynun mu?"

"Bana dokunuyorsun."

Sakinleşti ama ellerini çekmedi. "İletişimden çekilmek, aile ve arkadaşlardan uzaklaşmak, hatta fiziksel şiddete başvurmak-

Bunların hepsi
semptomlar." Bu
tanıdık geldi.

"Mücadele ettiğini biliyorum, bu yüzden buradasın." Masajına yeniden başladı. Derimin altındaki buz, vahşi bir ayaz gibi yayılmaya başladı. "Kaçırılma olayı seni travmatize etti ve seni yeniden alıştırmanız gerekiyor."

Bu cümlelerin geri kalanının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü elini omzumdan göğsüme doğru kaydırды. İki parmağını kavradım ve patlayana kadar bükтüm. Boştaki elimle ulaşabildiğim ilk şeyi kavrayarak zımbayla ona vurdum. Küfredip sendeleyerek geri çekildi ama beni tutuşu beni de kendisiyle birlikte çekti ve sandalye devrildi. Döndüm ve zımbayla ona tekrar vurdum. Zimba açıldı ve ucu yüzüne çarptı.

Burun deliğinden kan fişkırdı.

Parmakları koluma saplandı ama ben boştaki elimle zımbayı kaptım ve kafasına indirdim. Bir kere.

İki kere.

Üç kez.

Dört.

Sayısını unuttum. Ama gitmeme izin verdi.

Parmaklarının kilidi açıldı ve eli düştü.

Yarı yarıya göğsüne oturmuştum ve ellerim sırlsıklamdı. Dünya bulanık ve uğultulu bir karmaşaydı. Sonra doktora baktım. Yüzünde küçük metal zımbalar vardı. Yüzünün bazı kısımlarını seçebiliyordum.

Ağız açıktı ama göğsü hareket etmiyordu. Geriye doğru tırmanarak duvara yaslandım ve ona baktım.

Doktor Skate-Boarder kımıldamadı.

Yüzündeki kan, ellerimdeki ve gömleğimdeki kanla eşleşiyordu. Ve duvardaki.

Onu

öldürmüştüm.

Zimba.

Onu bir zimba ile öldürmüştüm.

Bodhi daha önce hiç kullanmış mıydı? Ne halt ettim ben?

Kapı tokmağı tıkırdadı ve dönmeye başladı. Artık çok geçti.

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

T Kapı içeri doğru itildiğinde zimba hâlâ elimde sallanıyordu. Saklanacak yer yoktu. Kaçacak yer yok. Parmaklarımı sıktım. Gerekirse bir sonraki kişiye saldırmaya hazırdım. Artık yok.

Sadece daha fazla değil.

Bodhi kafasını içeri soktu ve etrafına bakındı. Önce doktora, her şeyden çok merakla, sonra da bana baktı. Onun burada ne işi vardı?

"Selam Güzel Amcık Kız," dedi, içeri girip kapıyı arkasından kapatarak. "Burada olacağını bilmiyordum."

"Burada olacağımı bilmiyordum," dedim yavaşça. "Neden-bekle, nasıl buradasın?" O da hasta değil miydi?

Beyaz bir elektronik rozeti havaya kaldırdı. "Anahtarım var, seyahat edeceğim." Odayı geçerken doktora bakmak için durakladı. "Dağınık."

"O öldü." Bunu görebildiğinden oldukça eminim. "Öyle mi?"

"Sanırım öyle." Yani, nefes almıyordu. Bodhi bir saniye çömeldi, sonra adamın kafasını kavradı. Acımasızca büktü. Mide bulandırıcı çatırtı odada yankılandı ve ellerimle ağzımı kapatabilirdim, ancak her ikisi de kırmızı ve benekliyd.

Bodhi, "Artık kesinlikle ölü," diye önerdi. "Gidip banyosunu kullanmalı ve temizlenmelisin."

Gömleğimde ve zimbada kan vardı. Onu yere bırakmaya gittim, sonra tereddüt ettim. Kanla kayganlaşmıştı. Midem bulandı. Kan sadece ellerimde ya da zimbada değildi. Üstümde ve pijamamdaydı.

Bodhi doktorun masasının etrafından dolanırken, "Şu tarafta," diye önerdi. Bir kapının açık durduğu diğer köşeyi işaret etti. Fark etmemiştim bile. Yine de bu odada olmaktan hoşlanmıyordum.

Ellerim titreyerek banyoya yöneldim ve zimbayı da yanıma aldım. İçeri girdiğimde halime inanamadım. Kan yüzümü lekelemiş, gömleğimi ıslatmış ve ellerimi kaplamıştı. Hıçkırsam mı çığlık mı atsam bilemedim. Ellerimdeki titreme her yere yayıldı.

"Sabun kullan," diye seslendi Bodhi. "Soğuk su da iyi olur."

Bu sözler beni sarstı ve önce zımbanın sonra da lavabonun üzerindeki kanlı pislige baktım. "Hiçbir şeye dokunamam."

Bir dakika sonra içeri girdi ve suyun üzerinde dönerken sarsıldım. Eldiven giydiğini de o zaman fark ettim. Bakışlarımı ellerinden aynaya doğru kaldırdım ve onu bana bakarken buldum. "Zimba mı?"

Yavaşça başımı
salladım.

"Güzel."

Sonra beni "yıkamam" için bıraktı. Zımbadaki ve ellerimdeki tüm kanı temizleyebilsem bile. Hala gömleğim vardı. Ve yüzüm. İçimden bir ürperti geçti ve titremeler soğuk suyla bile daha da şiddetlendi. Kan yanaklarıma bulaştı ve ben yüksek iplik sayılı kumaş havluyu alana kadar çıkmadı.

"Bunların hepsini temizleyemem."

Bodhi geri geldi ve bana baktı. "Tamam."

Dönüp gitmeden önce söylediği buydu.

Tamam mı?

Ne...

Yerdeki cesede baktım ve ciğerlerimdeki hava geri tepti. Masanın üzerinde bir telefon vardı. Yalnızdım. Gerçekten yalnızdım ve amcamın uçağına bindiğimden beri ilk kez bir yere bağlı değildim.

Amcam.

Bir mengene ciğerlerimdeki tüm havayı sıktı. Nefes alamıyordum. Sonra kapı tekrar açıldı ve bir damla bile oksijen emebilseydim muhtemelen çığlık atardım. Bodhi geri dönmüştü ve yanında Freddie vardı.

Dizlerimin bağı çözüldü, omzumu kapı pervazına dayayarak kendimi desteklemeye çalıştım. "Vay anasını, Boo-Boo," dedi Freddie telaşla yanıma gelirken kısık bir fısıltıyla. Doktora bakmadı bile. "Hay sikeyim. Ne oldu?"

Kafamda bir düzine açıklama çarpıştı ama ağzımı açtığımda çıkan tek kelime "Bana dokundu" oldu.

İkisi de durakladı. Bodhi masanın arkasında durduğu yerden, Freddie de benim önümde durduğu yerden ona *baktılar*.

"Ölmüş mü?" Freddie kontrol etti.

"Kesinlikle öldü," diye onayladı Bodhi. "Yine de tekrar yapabiliriz. Belki kafasını keseriz. Bunu bir kez yapmıştım. Dağınık. Ama o zamandan beri

O zaten ölü. Çok kötü fişkırmamalı."

Bu açıklama karşısında yüzümü buruşturdum. Evet, bunu görmek istememiştim. Ama bunun için içimde zerre kadar pişmanlık bulamıyordum. "Onu ben öldürdüm."

Freddie cevap vermeden önce Bodhi, "Şey," dedi. "Belki de. Emin değildin. Onu kesinlikle ben öldürdüm."

Oh.

Ama...

"Şu anda bunun bir önemi yok, Boo-Boo. Yaralandın mı?" Freddie beni inceledi. "Bu kan senin mi?"

Başımı salladım.

"Güzel." Gömleğini çıkardı ve ben gözümü kırptım. Onlardan iki tane vardı. Neden üzerinde iki gömlek vardı? "Bodhi, bana pantolonunu ver."

"Hayır," dedi Bodhi ve doktorun genellikle oturduğu ikinci sandalyeyi işaret etti. "Başka bir çift getirdim."

"Akıllıca."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Freddie gözlerini devirerek bana sırtıttı. "Tamam, Boo-Boo, yanlış anlama ama seni temizleyip yeni kıyafetler giydirebilmemiz için soyunman gerekiyor."

"Tamam."

Ağız açık kalan Freddie tereddüt etti, sonra arkasından Bodhi'ye, sonra da bana baktı. "Biliyor musun, Boo-Boo. Biraz daha banyoya dön ve şunu dikkatlice çıkaralım. Yardım edebilirim de etmeyebilirim de. Ne istiyorsun?"

Onun kanının üzerimden akmasını istiyordum. "Eve gitmek istiyorum."

Başını eğerek inceledi. "Ev-ev ya da..." "Kulüp binası. Liam'ın evi. Ev."

Ağzının kenarları kıvrıldı. "Güzel. Ait olduğun yer burası. Tamam. Hadi üstünü değiştirelim."

Üstten çıktığımda göğsümdeki kanı fark ettim. Sırılsıklam olmuştu. Sütyenim yoktu ama bunu o kadar da önemsememiştim. Freddie çöp kutusundan çıkardığı plastik astarın içindeki giysileri poşetlerken bana şakacı bir şekilde bakmadı ya da yorum yapmadı bile. Pantolonumu değiştirdikten sonra ayakkabıların da gitmesi gerektiğini fark ettik. Onlar terlikti.

"Vakit geldi," dedi Bodhi. Zemin ayaklarımın altında soğuktu ama umurunda değildi. Freddie kaşlarını çattı, sonra arkasına baktı.

"Evet, gitmemiz gerek. Dışarıda sana ayakkabı alırsın."

Nereye?

Freddie elimi sıktağında Bodhi çoktan kapıdan çıkmış gidiyordu. "Benimle kal, tamam mı Boo-Boo? Kaçmak yok. Güven bana."

Yaptım ama önceki titremem geri gelmişti. Beni banyodan çıkarmadan önce zımbayı aldım. Onu orada bırakmak istemedim. "Söz veriyorum."

Freddie bana küçük bir gülümseme daha atarak kapıya yöneldi. Doktorun muayenehanesindeydik. Doktor ölmüştü -biz nasıl ölmüştük- koridorda bir alarm çalmaya başladı. Tiz çığlığı amansız bir tempo ve acı verici bir desibelde kafatasımı delip geçti.

Patlar patlamaz Freddie daha hızlı hareket etti ve beni de kendisiyle birlikte çekti. Onun her bir adımına karşılık ben iki adım atmak zorunda kalıyordum. Koridorlar boyunca yanıp sönen ışıklar vardı. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sormadım da. Dışarı çıkmak yerine bir kat merdivenden aşağı indik ve sonra bir koridor boyunca ilerledik. İnsanlar neredeydi?

Alarm değişti, daha da şiddetlendi. Sonra Freddie tanımadığım bir dizi kapıyı açtı. Pinetree'nin bu kısmı hiç de hoş değildi. Bir hapishaneye benziyordu. Kapılar bile hücreye benziyordu. Onlar da açıktı. Hepsi açıktı.

"Freddie-"

"Dayan, Boo-Boo, neredeyse geldik."

Bütün bu insanlar neredeydi?

Koridorun sonunda kapıdaki çarpma çubuğuna vurdu ve bir dizi alarm daha çaldı. Kakofoninin ötesinde neredeyse hiçbir şey duyamıyordum. Dışarı çıkar çıkmaz temiz hava yüzüme tokat gibi çarptı. Orada bir araba yolu vardı, tuğlalı bir bölmenin içine sıkışmış birkaç çöp bidonunun etrafında dönüyordu. Işık gerçekten gözlerimi acıtıyordu. Çok parlaktı.

Güneş beni kör etmişti ve gözlerimi kısarak Freddie'ye yakın durmaya çalıştım. Araba yoluna çıkmadık, onun yerine çimenlere ve ormana doğru ilerledi. Ayaklarıma yumuşak geliyordu ama sert ya da soğuk olması umurunda değildi. Sadece gitmek istiyordum.

Arkama dönüp baktığımda binanın bir yanından kocaman siyah dumanların çıktığını gördüm. Ön tarafta her yerde insanlar vardı. Ama tam bir kaos vardı. Hastabakıcılar. Hemşireler. Hastalar. Daha fazla duman ve ayağım takıldı.

Freddie düşmemem için beni tuttu ve yüzümü öne döndüm ama arkamızdaki bir hareket beni geri sıçrattı.

"Ne-" Freddie sormaya başladı ama ben elimdeki zımbayı bize saldıran kocaman hademeye fırlatacakmışım gibi havaya kaldırdım. Freddie iri adama saldırmadan önce tek söylediği, "Arkamda kal," oldu. Adam dev gibiydi, Freddie'ye zarar verebilirdi. Plastik torba ayaklarımın dibindeydi, Freddie'nin düşürdüğü yerdeydi ve Freddie'nin elinde gümüş vardı. Güneş onu parlatıyordu.

Freddie onu keserken iri adam neredeyse hiçbir şey söylemedi. Hareket etmeyi hiç bırakmadı ve adam ona hiç dokunmadı. Beyaz gömleğinden ve pantolonundan küçük kan yırtıkları sızmaya başladı. Bir an ayağa kalktı ve sonra sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Sonra iki elini boğazına götürdü ama sıkıdığı parmaklarından kan akıyordu.

Freddie ondan uzaklaştı ve sonra adama parmağını vurdu. "Siktir git, Ox. İyi kurtuluşlar ve iyi geceler."

Adam yere yığıldı ve Freddie benimle yüzleşti. Sırıtsı gülümsememi gerektiriyordu ve elimde değildi. Gözlerindeki parıltı bile daha mutluydu. Derimin altındaki vızıltı ve kafamdaki parazit bununla yarışamazdı, özellikle de sağır edici kakofoniden sonra. Hâlâ titrememe rağmen Freddie'nin uzattığı eli tuttum ve kanlı giysilerimin olduğu çantayı kaptım.

Sonra tekrar yola çıktık.

Arkadan bir patlama sesi, cam kırıkları ve çığlıklar geliyordu. Duman kokusu havaya sinmişti ama Freddie bizi hareket ettirmeye devam etti. Hava denen şeyin üzerinde tökezlememe rağmen ayakta kalmak için mücadele ettim. Sanki uzuvlarım zarif olamayacak kadar ağırdı.

Freddie ancak devasa tuğla duvara geldiğimizde yavaşladı. En az 3 metre yüksekliğindeydi. Sorun değildi. Normalde tırmanabilirdim. Arkamızda çıtırdayan yaprakların sesi ikimizi de döndürdü. Bodhi oradaydı, yanında da başka bir adam vardı, giydiği şey düz bir ceket miydi? Ama tamamen gevşemişti.

Sırıtarak Freddie'ye bir çanta uzattı. "Bu eğlenceliydi," dedi. "Beni bir sonraki partiye kesinlikle davet et."

"Teşekkürler dostum," dedi Freddie ona.

Diğer ikisi duvara tırmanırken yavaşlamadılar bile. Bir dakika bekledikten sonra Freddie kendini yukarı kaldırdı ve ben de peşinden tırmanmadan önce ona zımbamı uzatmak zorunda kaldım. Duvarın tepesinde bir kez daha arkama baktım.

Çam ağacı yanıyordu. Koku yayılıyordu. Uzaktan daha fazla cam kırıldı ve bir patlama daha oldu.

"Hadi, Boo-Boo," dedi Freddie ve ben aşağı baktım. Çoktan yere inmişti ve ben ittiğimde beni yakaladı. El ele koşmaya başladık. Daha çok orman vardı. Sonunda yavaşladığında nefes nefese kalmıştım. Ormanın hemen kenarındaydık ve beni durmaya çağırdığında altımızda bir yol vardı.

O Bodhi'nin verdiği çantayı karıştırırken ben bir ağaca yaslandım. Siren sesleri rüzgârla birlikte geliyordu. Bir telefon çıkardığında, neredeyse rahatlayarak sarkacaktım.

"Haydi," diye mırıldandı Freddie bilgisayarı çalıştırırken. Ekranda şirket logosu belirdiğinde, sarktım. "Bunun bizde olduğunu söylemiştim." Sonra bir düğmeye bastı ve kulağına götürdü.

Her kimi aradıysa ilk zil sesinde cevap vermiş olmalı. "Onu buldum ve çıktık." Hoparlör düğmesine bastıktan sonra telefonu bana doğru uzattı. "Merhaba de, Boo-Boo."

"Merhaba," dedim ve sesim gerçekten titrek çıktı.

"Lanet olsun, Hellspawn, sesini duymak bu kadar güzel olmasaydı seni gördüğümde kışını tekmelemekle tehdit edebilirdim. Siz ikiniz hangi cehennemdesiniz?"

Liam'ın sesini duyunca dizlerimin üzerine çöktüm. İçimden çılgınca bir kahkaha yükseldi. Onu duyduğuma o kadar sevinmişim ki, buna izin verebilirdim.

"On ikinci mil işaretindeyiz," dedi Freddie. "Gittiğimiz o dolambaçlı lanet yolda."

"On dakika içinde orada olacağız."

"Beş," dedi Roma ve gözlerim yaşardı.

"Pekâlâ, Roma sürüyor," dedi Liam. "Yakında orada olacağız, Hellspawn. Ya Freddie?"

"Evet, Büyük Kardeş?" Freddie sırtıttı. "İyi iş çıkardın."

"Biliyorum, harikayım." Telefonu kapattığında hâlâ sırtıyordu.

Sırtımı ağaca yaslayarak mavi gökyüzüne baktım. Gökyüzünde siyah duman püskürüyordu. Uzaktan hâlâ siren sesleri geliyordu. Güneş parlıyordu, hava sıcaktı ama esinti serindi. Freddie hemen yanımdaki çimenlere oturdu.

"Eve gidiyoruz, Boo-Boo." Eve.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

EMERSYN

A o telefon görüşmesi ile Freddie'nin bana ağacın arkasından el sallayarak yaklaşan motorun sesini duyması arasında sonsuzluk kadar zaman geçti. Evet, yolun *yakınındaydık* ama üzerinde değildik. Yoğun ağaçlık alan bizi gözden uzak tutuyordu. Freddie benimle birlikte geri çekilmedi, ayağa kalktı.

Hareketsiz oturduğumuz süre uzadıkça yorgunluk beni sardı. Ellerim tekrar titremeye başladı ve ağaçların arasından sızan güneş ışığına rağmen hava daha da soğumuş gibiydi. Zimba hâlâ elimdeydi, yanıma koymadan önce bir süre ona baktım. Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı bacaklarıma doladım.

Bir araba kapısı çarptı, ama sadece bir tane. Motor rölantide çalışmaya devam etti. Her şey çok gürültülü görünüyordu. Freddie ıslık çaldı, iki kısa, keskin nota.

"O burada," dedi Freddie ama daha kelimeler ağzından çıkmadan Roma önümde çömeldi. Gözlerinin mavisini çok yoğundu. Her yerde gördüğüm, görmek istediğim renk buydu. Gökyüzü ya da deniz değil, onun gözleriydi.

Bir hareket bakışlarımı yukarı çekti ve Liam kardeşinin birkaç adım arkasında duruyordu, neredeyse aynı ifadeyi takınmıştı. Sessizliği sadece motorun uğultusu bozuyordu. Liam'la gözlerimi kilitlediğimde birçok kelime söylenmeden öldü.

O da oradaydı, havaalanında. Beni durdurmaya çalıştı ve ben ona izin vermedim. Şimdi...

Parmakların çeneme hafifçe dokunması. Bir temas fısıltısı. "Senin kanın mı?" İki kelime. Roma'nın oraya vardığından beri çıkardığı tek ses.

"Hayır," dedi Freddie, düzensiz nabzımı ve nefes alışımı kontrol altına almaya çalışırken.

"Doktorun," dedim yavaşça. Sesim çatallaştı, kulağa korkunç geliyordu.

"Doktorun mu?" Liam etrafı kolaçan etti ve arkasını döndüğünde Silahı pantolonunun arkasına kılıfına sokmuş.

"O öldü," dedim belki onları arıyordur diye. İçimi bir ürperti kapladı ve kollarımı ovuşturdum. "Onu ben öldürdüm."

Bu Liam'ın dikkatini çekti ve bakışlarını benden Freddie'ye, sonra tekrar bana çevirdi. "Halledildi," dedi Freddie. "Ben açlıktan ölüyorum, o da çok yorgun. Gidip sana her şeyi arabada anlatabilir miyiz?"

Roma ellerini uzattı. İfadesinde hiçbir yargılama yoktu ama karar vermemi bekledi. Suçluluk duygusu göğsümün ortasında bir kaya gibi sertleşti ve ciğerlerimdeki havayı dışarı atmaya zorladı. "Özür dilerim," dedim bir elini kavrayıp diğer elimle zımbayı tutarken. Onu orada öylece bırakmak istemedim.

"Ne için?" Roma ayağa kalkarak beni kendime çekti. Beni kucağına aldığı anda az kalsın zımbayı düşürüyordum.

"Ben ayrıldım," dedim. "I-"

"Bizi korudu." Roma başını salladı. "Biliyoruz. Şimdi seni koruyacağız."

Liam zımbayı elimden alırken, "O da öyle dedi," dedi. eller. Freddie çantaları aldı ve tepeden aşağı arabaya doğru ilerliyorduk.

"Bilmiyorsun..."

Liam, "Benim de umurumda değil," diye karşılık verdikten sonra kullandıkları arabanın arka kapısını açtı. "Sadece arabaya bin."

Rome yanından geçerken onu omzundan kontrol etti ama Liam sadece homurdandı. Rome'un beni indirmesini bekliyordum ama o hâlâ beni tutarak arka koltuğa tırmandı. Liam başını sallayarak kapıyı kapattı ve Freddie yolcu koltuğuna tırmandı.

"Bulabildiğimiz en büyük hamburgeri, çikolatalı milkshake'i, birayı ve acılı patates kızartmasını istiyorum," diye açıkladı Freddie koltuğa yığılırken. "Gerçek yemek. Sen ne istiyorsun, Boo-Boo?"

Uyku aklıma gelen ilk kelimeydi. Roma ikimizi yerimize oturtmuştu ama ben hâlâ onun kucağındaydım. Bu kadar yakinken beni nasıl incelediğini fark etmemek mümkün değildi. Benim için geldiklerine hâlâ inanamıyordum.

Liam vitese taktığında araç küçük bir sarsıntı geçirdi ve ben de üzerinden sıçramamak için bir elimi Rome'un göğsüne dayadım. Çok sıcaktı. Rome elimi kendi eliyle kapatmadan önce önce ileriye, sonra da bana baktı.

Liam ve Freddie alçak sesle mırıldanarak konuşuyorlardı ama ben pek fark etmemiştim. Alnımı Roma'ya doğru eğip başının yan tarafına bastırdığımda, bir elini saçıma doğru kaydırdı.

"Kokuyorum," diye uyardım onu.

"Umurumda değil," diyerek kardeşinin daha önceki ifadesini yineledi.

"Sen buradasın." Buradaydım.

Tam burada.

İçimden bir ürperti daha geçti, sonra bir tane daha. Oradan çıkmıştım.

Artık beyaz statik yok.

Artık yüzen bir yer yok.

Amcam.

Ben titrerken Rome kollarını sıkarak beni kendisine kilitledi. Tekrar durmamız o kadar da uzun sürmedi. Başımı kaldırarak nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Dışarısı çok garipti. Rome kapıyı açıp geri ittikten sonra arabadan indiğinde bile hâlâ beni taşıyordu.

"Yürüyebilirim," diye

teklif ettim. "Hayır."

Tek söylediği buydu ve dürüst olmak gerekirse onu bırakmak istemiyordum, bu yüzden ona tutundum. Omzunun üzerinden Liam'ın bakışlarıyla karşılaştım ve tüylerim diken diken oldu. İçimi görebildiğine yemin edebilirdim ama bakmasını istemiyordum. Freddie onların yarım adım gerisindeydi. Yorgunluk etrafındaki havada asılı kalmış gibiydi.

Roma sadece Liam'ın kapıyı açmasına izin vermek için durakladı. Sonra dördümüz de bir otel odasındaydık. Özel ya da lüks bir oda değildi. Yıllar boyunca kaldığım pek çok oda gibi standart bir otel odasıydı.

"Starling duşa girecek," dedi Rome beni banyoya kadar taşıırken. "Yemek sipariş et."

"Evet efendim," diye seslendi Liam, ağzının kenarları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hemen ilgileneceğim."

Rome beni dikkatlice ayağa kaldırdı, sonra orta parmağını Liam'a doğru salladı. Fayanslar ayaklarıma soğuk geliyordu ve bir anda ağrımaya başladılar. Aşağıya baktığımda, üzerlerine yapışmış olan çamur ve ot yığınınına baktım. Kesikler de vardı. Ayaklarımı incittiğimi hiç hatırlamıyordum.

Tenim uğuldamıyor ve beyaz parazit azalmış olsa da, kendime tamamen bağlı hissetmiyordum. Titremeler bile uzaktan gerçekleşiyor gibiydi ve sadece ellerim zıplamaya ya da seğirmeye devam ettiğinde fark ettim. Çok garipti.

Liam telefona, "Evet, üç büyük pizza istiyorum," dedi ve Freddie yataklardan birine düşüp öylece uzandı. Ona bir şey söylemeliydim. Herhangi bir şey. Gitmemem için yalvardığı halde benim için gelerek çok şeyi riske atmıştı. Şimdi, onları korumaya çalıştığım her şey yine de gerçekleşebilirdi.

Yarım adım bile atamamıştım ki Roma elimi yakaladı ve kaldırdı. Bakışları ne bende, ne gömlekte, ne de ayaklarımdaydı. Onun yerine bakışları koluma sabitlenmişti. Elimini çekip döndüm ama Roma beni takip etti.

"Göster bana." Sessiz kelimeler üzerimden akıp gitti. Roma'nın bakışları aynada benimkilere kilitlendi. Benden çok daha büyük görünüyordu ama içimde korkudan eser yoktu. Onun üzerimde yükselmek yerine beni sardığı hissine kapıldım. Göğsü arkamdaydı, çok yakındı ve omuzlarımdan üstünü net bir şekilde görebiliyordu. Parmaklarını ön kolumdan aşağı kaydırırken ellerimi kaldırdım, böylece bileklerimden dirseklerime kadar beni süsleyen yara izlerini görebilecekti. Sivri kesik, kalınlaşmış, kızgın pembe bir çizgi halinde iyileşmişti.

Ne kadar imkânsız görünse de, dikişlerin açtığı küçük delikler hâlâ mevcuttu. Bazı açılardan, sanki aylar ve aylar önce olmuş gibi hissediyordu. Sadece birkaç gün mü olmuştu? Haftalar mı?

Üç hafta.

Amcam o kadar süre yok olacaktı. Dizini tedavi ettiriyor. Yani sadece haftalar mı? Belki de?

Parmaklarındaki nasırlar, pürüzlü kesik boyunca avucumdaki kızarmış ve hâlâ kabuk bağlamış çizgiye kadar hafif ama kaba bir yol izledi. Daha önce ellerimi yıkadığımda kabuğu temizlemiştim. Farkına bile varmamıştım. Kabuğun altındaki deri de taze ve kızarmıştı. Bay Cole'un cam parçasını ön koluma sapladığı ve bileklerime doğru tırmıkladığı an zihnimde canlandı.

Ellerimi çektim ve kollarımı kavuşturdum. Bunlar uzun süre kalan türden yara izleriydi.

İçimde saklayamadığım yaralar.

"Kim?" Roma'nın sorduğu tek şey buydu. Ben olumsuz cevap verecekken, bir elini enseme doladı. Hafifçe bastırınca bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye doğru eğdim. "Kim, Starling? Seni kim incitti?"

Diğer odadan gelen sesler aniden kesildi. Sanki aniden kesilen sesler bana Liam ve Freddie'nin hâlâ burada olduklarını hatırlatmıştı.

Kollarıma bakarak parmaklarımı büküm. Parmak uçlarımı başparmaklarıma değdirmek hâlâ acıtıyordu. Bükülme bana dışımda olduğu kadar içimde de yara dokusu olduğunu hatırlattı. Ne kadar zaman geçerse geçsin, son zamanlarda dans bile edememişim. Dans yok. Müzik yok.

Hayır.

"Onu bulduğumda yanlarındaydı." Freddie'nin sessiz sesi duyuldu. "Benimkilerin neden bende olduğunu biliyorum. Ama belki de onu şimdilik yalnız bırakıp duş almasına izin vermelisin. Boktan, boktan bir gün oldu."

Belki de. "Ama biz yokuz."

Roma kıpırdamamıştı, varlığı sırtımda sıcak ve sağlamdı. Gözlerini karartan endişe içimi parçaladı. Endişe. Acı. Üzüntü.

Bunu yapmıştım.

Aynadan uzaklaşarak Roma'yla yüzleştım. Kalbim acı verici bir ritimle kaburgalarımaya çarpıyordu. "Özür dilerim."

Rome sabırla, "Bunu sen yapmadın," dedi.

"Hayır." Kendimi öldürmeye çalışmamıştım. Saf bir yorgunluk dalgası vurdu ve tezgâha yaslandım. Soğuk pijamalarımın arasından sızıyordu. "Gittim."

"Biliyorum." Roma omuz silkti.

"Yapmak zorundaydım, hepinizi tehdit etti."

"Hayır, yanıldınız. Seni koruyacağız." "O kadar basit değil."

"Aslında," dedi Liam bize katılırken, ama banyoya girmedi, ki bu iyi bir şeydi çünkü o kadar da büyük değildi. Kollarını kavuşturmuş, bana bakıyordu. "Bu kadar basit, Hellspawn. Seni koruyacağız."

Daha önceki korku, pamuk ve parazit katmanlarının altından yeniden ortaya çıktı. "Amcamın ne yaptığını anlamıyorsun..."

Roma'nın ötesine uzanan Liam bileğimi hafifçe yakaladı. Elinin tenimdeki sıcaklığı ne kadar buz gibi olduğumu vurguluyor gibiydi. Yeni bir ürperti dalgası üzerime çöktü. Tıpkı kendisinden önceki kardeşi gibi Liam da taze yara izlerini inceledi.

"Bunu amcan mı yaptı?"

Bu bir evet ya da hayır sorusuydu ve ikizler bana eşit yoğunlukta baktılar. Ağzımdaki tüm nem uçup gitti. "Hayır." Kelimeyi mırıldanmayı başardım. "Onun için çalışan adamlardan biri."

"İsim?" Liam başparmağını bileğimdeki nabzın üzerinde gezdirirken Roma sordu.

"O yeniydi..."

"İsim?"

Gardi yana hiçbir şey borçlu değildim. Kesinlikle hiçbir şey. Ama Liam ya da Rome'un zarar görmesini istemiyordum. Sabırlarının ağırlığı etrafımı sardı. Bu

boğucu olabilirdi ama değildi. İkisi de pes etmeyecekti. "Bay Cole."

"Başka bir yerini incitti mi?" Liam bana bir bakış fırlattı.

"Sadece bir tehdit," diye itiraf ettim. "Diğer muhafızlardan biri onu durdurdu." "Kaç muhafız var, Hellspawn?"

"Altı. Hatırladığım kadarıyla." Kaşlarımı çattım. "Oraya ilk gittiğimde kaçmaya çalıştım. Eğer geri döndüğümüzde kaçarsam hepinize değil de bana odaklanır diye düşündüm." Dudaklarımı yaladım. "Amcamı incittim."

"Güzel," dedi Rome.

"Ama çitlere elektrik verdiler ve ben bunu fark etmedim.

o."

Bunun üzerine Liam başparmağını bileğimden avucumdaki ize doğru götürdü. Bir yanık olmuştu. Tüm bunları neredeyse net bir şekilde görebiliyordum ama tüm bunların etrafındaki duygulardan o kadar uzaklaşmıştım ki.

"Hellspawn?" Yumuşak sesi ona bakmam için beni ikna etti. "Burada mı kalmak istiyorsun? Yoksa geri mi dönmek istersin? Braxton Limanı'na mı?"

"Orada olduğumu
bilecek." "Umurumda
değil."

Ama döndüm. Ve aynı zamanda "Geri dönmek istiyorum." Gözlerimi kapattım. İkisinin taşıyor gibi görüldüğü tüm işkence ve yoğunluğu dışarıda bıraktım. "Seni güvende tutmak istedim ama sen beni takip ettin. Siz beni almaya geldiniz." Aklımı toparlamak çok zordu.

"Yapmayacağımızı mı sandın?" Liam'ın sesinde hayal kırıklığı vardı. "Havaalanında tam oradaydım."

Bir suçluluk dalgası daha vurdu.

"Öğreniyor," dedi Rome. "Onu rahat bırakın."

"Duş, Hellspawn." Liam yumuşuyor gibi görünüyordu. "Yemek geliyor. Bir doktorun bakmasını istiyorum-"

"Hayır." Doğruldu. "Artık doktor yok. Daha fazla ilaç yok. Beyaz parazitli yüzen yerler yok." Tenimdeki soğuk, kemiklerime kadar işlemiş gibiydi.

Ne dedikleri umurumda değildi. Artık lanet olası doktorlar yok. Hiç doktor yok.

Roma başını salladı. "Doktor ona bakabilir. Duş almak için kalmamızı mı yoksa yalnız kalmamızı mı istersin?"

Doktor mu? Hayır, *Doktor*'un da bana bakmasını istemiyordum. Başımı salladım ve sonra kollarımı kavuşturdum. Bir yanımda kalmalarını istiyordu ama diğer yanımda...

"Kapıyı biraz açık bırakabilir miyiz?"

Liam'ın beni izleyişinde, içimde neler olup bittiğini öğrenmek istediğine dair hiçbir şüphe bırakmayan bir şey vardı. Ne gibi sırlar saklıyordum? Onlara söylemediğim ne vardı? Eğer bakmaya devam ederse, onları bulabilirdi.

Beni almaya geldiler. Freddie'yi Pinetree'de bulmanın şoku tekrar tazelendi.

"Neye ihtiyacın varsa yapabiliriz," diye söz verdi

Liam. Rome, "Ben hemen dışarıda olacağım," diye teklif etti.

"Teşekkür ederim."

Sonra kapıdan çıktılar ve en küçük boşluğu bırakarak dörtte üçü kapandı. Aynadan baktığımda Roma'nın duvara yaslanmış kolunu görebiliyordum. Tam olarak söylediği şeyi yapıyordu.

Bekliyordu.

Freddie Pinetree'ye geldi.

Liam ve Rome dışarı çıkar çıkmaz bizi bekliyorlardı. Biz Braxton Limanı'na yakın *bir yerde değiller*. Buraya *tesadüfen* gelmediler.

Ellerimi tezgâha dayayarak aynada kendime baktım. Tek istediğim gözlerimi kapatmak, kıvrılmak ve uyuşturulmadan, bağlanmadan ya da izlenmeden uyumaktı.

Ya da tanımadığım insanlar tarafından dokunuldum.

Bir daha kimse bana dokunmasa iyi olurdu.

Liam'ın beni kavradığı yerde bileğim karıncalandı. O ve Rome sahip oldukları tüm güce rağmen beni sıkmamış ya da güvende olduğumdan başka bir şey hissettirmemişlerdi.

"Starling?" Rome'un sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse duymuyordum. "Ben buradayım."

"Burada olmana sevindim."

"Ben de," diye itiraf ettim. "Gittiğim için özür dilerim." "Bunu bir daha yapma."

Hayır, yapmazdım. Bu çok pis olacaktı.

"Bir duş al," dedi. "Kimse seni rahatsız etmeyecek."

"Söz veriyorum" kelimelerini eklemesine gerek yoktu. Onları yüksek sesle ve net bir şekilde duydum. Sonunda Pinetree'nin pijamalarını çıkardım. Doktorun kanı hâlâ tenimdeydi. Ama karnımdaki dövme oradaydı - neyse ki. Silmeyi tartışmışlardı ama yapmadılar.

Baş yukarı, kanatlar dışarı.

Bunu
yapabilirim.

Bunu
yapabilirim.

"Buradayım Starling," diye hatırlattı Rome ve ben yine gülümsedim.

"Burada olmana sevindim," diye karşılık verdim, sonra da hareket ettim.

Yine tir tir titriyordum ve duş almam gerekiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3 1

OceanofPDF.com

ROMA

F Reddie yemek gelmeden uyumuştı. Liam ayakkabılarını çıkardı, onu yatağa taşıdı ve ben uyurken üzerini örttü. Emersyn'in duşunu bitirmesini bekledi. Suyu açması bile biraz zaman almıştı. Kapıdaki aralıktan gerektiğinde onu kontrol edebiliyordum ama içeri bakmadım.

Pizzanın kokusu bana yemek yemediğimi hatırlattı ama umurumda değildi. Liam kutuları masanın üzerine yığıdı ve kollarını kavuşturarak duvara yaslandı. İkimiz de yemek yiyene kadar hiçbir şeye dokunmayacaktık.

"Kilo vermiş." Kardeşimin bu yorumu benim düşüncelerimi yankıladı.

"Bay Cole."

"Onu

bulacağım."

Sormama bile gerek yoktu, Liam anlamıştı. Aslında telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazmaya başladı. Bağlantıları vardı. Bağları. Kaynakları. Genelde bunları düşünmezdim. Biz buradayken onları kullanıyordu. Bizden uzakta sürdürdüğü hayat bazen kapıları açıyordu. Kendi sorunlarını da beraberinde getiriyordu.

Bir sorun hâlâ bizi bekliyordu.

Şu anda o adam umurumda değil. Ezra Graham Liam'a saldırdı.

Saldıran insanlar ikinci bir şansı hak etmiyorlardı. "Acı çekiyor."

"Biliyorum." İç çekişi sözlerinden daha çok şey anlatıyordu. Telefonda başını kaldırıp baktı. "Bunun hoş olmayacağını biliyorduk."

Yapmış mıydık? Su nihayet açıldığında bunu kafamda evirip çevirdim. İçimdeki yumruk biraz gevşedi. Ama sadece biraz. Gittiğini öğrendiğim andan beri nefes almak bir irade eylemi haline gelmişti. Bir ayağımı diğerinin önüne koymak da öyle. Lainey'e gitmek, onu geri getirmek, Freddie'yi yerine oturtmak, hepsi yapılması gereken şeylerdi.

Yine de beklemek hoşuma gitmedi.

Günlerdir ilk kez parmaklarım bir kutu spreyci boya için kaşınıyordu. Tüm malzemelerim bir kez bile açmadığım bir çantanın içindeydi. Şimdi resim yapmak istiyordum. Daha da fazlası, *ona* zarar verenlere zarar vermek istiyordum.

Daha önce de yaralanmıştı, morluklar içindeydi, kafası hassas ve sıkıntılıydı.

Bunun için suçladığımız kişi de onun çektiği gibi acı çekmişti. Bu kadarı yeterdi.

Şimdi mi?

"Yakaladım onu." Suya rağmen sessiz bir mırıltı duyuldu. Banyodan çıkan buhar sıcak bir düşün habercisiydi, şampuan ve sabun kokusu tanıdık değildi. Ona doğru şeyleri almamız gerekiyordu. Çantalarımızda onun için kıyafetler vardı. Liam'ın dairesinden aldığım kıyafetler. Kendi seçtiğine söz verdiği şeyler.

Telefonunu çevirip bana adamın resmini gösterdiğinde onu inceledim. İri yarı. Kalın kaslı. Gülümsemeyen gözleri şiddet vaat ediyordu. Bu vaadi kabul ettim. "Amcası için mi çalışıyor?"

"Freelancer gibi görünüyor," diye mırıldandı Liam. "Şirketi bilmiyorum. Onları daha önce hiç duymadım."

Ona zarar vermenin bir parçası olmadıkları sürece şirket umurunda değildi. Eğer olsaydı, onlarla da ilgilenirdik.

Su kesildi ve ben yerden kalktım. Liam telefonunu bir kenara koydu ve bana temiz külot ve sütyen de dahil olmak üzere bir yığın giysi uzattı. Sonra başıyla kapıyı işaret etti. "Gidip biraz içki alacağım."

Ayrıca onu rahat bırakıyordu. Freddie hala dışarıdaydı.

Kapı Liam'ın arkasından kapandıktan sonra Emersyn şöyle dedi. "Roma mı?"

"Buradayım," diye söz verdim, olacağımı söylediğim kapının hemen yanında.

İç çekişinde anladığım bir rahatlama vardı. Freddie'nin mesajlarında onun sesini duymak şimdiye kadar anlamadığım bir tür rahatlık getirmişti. Onu görmeye olduğu kadar *duymaya* da ihtiyacım vardı.

"Senin için kıyafetlerim var."

Kapıyı çekerek açtı. Üzerinde sadece bir havlu ve saçlarına sardığı bir başka havluyla, acı verecek kadar zayıf ve perişan görünüyordu. Gözlerinde gölgeler vardı.

"Teşekkür ederim," dedi, sonra yutkundü. Gözlerini kırptıştırırken gözleri parıldadı. Kıyafetleri ona uzattım ama parmakları benimkilerin üzerinde gezindi. Kıpırdamadan elimi tutmasına izin verdim. "Neden?"

Başımı eğerek sulu bakışlarını karşıladım. "Çünkü sen sensin." Sadece o vardı. Ne istediğini anlamıştım. "Sen bizimsin."

İçinden bir ürperti geçti. İçimi yeni bir endişe kapladı, ama sonra öne doğru bastırdı ve ben de kollarımı ona dolayabilmek için giysileri kaldırdım.

onu. Teninin sıcaklığı, nemi, kalbinin avucumun altında attığını hissetmek... Hepsi benim yıldızımdı.

"Sen hep öyleydin," diye söz verdim ona. "Olan hiçbir şey bunu değiştirmmez."

Burnunu çekmesi, onu incitenlere vermeyi planladığım yaralar listesine bir yenisini daha ekledi. "Gitmiş olmama rağmen mi?"

"Gerçekten gitmek istiyor muydun?" Freddie istemediğini söylemişti. Onlara geri dönmek istemediğini. Bulduğum fotoğraflar bunu sadece bizi korumak için yaptığını söylüyordu. Liam onu koruyacağımızı söylediğinde yanılmamıştı.

Eğer onun için tekrar gelirlerse, bize ulaşmak için bizi geçmek zorunda kalacaklardı. Onu.

"Hayır," diye fısıldadı boğuk bir sesle, gözyaşları o kadar yoğundu ki kendi gözlerim yandı. Ağlamadım. Emersyn için ağlayabilirim.

"Gitmen seni bizim olmaktan çıkarmaz," dedim. "Bu sadece gelip seni almamız gerektiği anlamına geliyor."

Ondan kaçan ıslak kakhaha beni gülümsetti. "Seni özledim."

Gözlerimi kapatıp onu daha yakından kucakladım. Dünya onunla daha güzeldi. O buradayken her şey mükemmeldi. Onu bırakmaya ne kadar isteksiz olsam da, çekilmeye başladığında kollarımı tekrar açtım. Uzun, ürpertici bir iç çekti.

"Giyinmem gerek."

Başımı salladım. "Ve yemek yemeliyim."

Bu sefer ona kıyafetleri verdiğimde, kıyafetleri kucakladı. Tereddüt edince arkamı döndüm. Uzaklaşacaktım ama elini sırtıma koydu.

"Teşekkür ederim."

Hiçbir yere gitmiyordum. Havlunun hışırtısından kurulandığını anladım. Sonra benimkilerden biri olan tişörtü ve uyku şortunu çekerken giysilerin hışırtısı. Onlar onundu. Belki de ona pantolon almalıydım.

"Tarağınız var mı?"

"Evet. Git yatağa otur." Geçmesini bekledim, parmaklarının sırtıma sürtünmesinin hafifliği çok hoşuma gitti.

O banyodan çıktıktan sonra yerdeki giysileri topladım. İçlerindeki görünür kan bana doktor hakkında söylediklerini hatırlattı. Liam'la bu konuyu daha sonra konuşacaktım. Kıyafetlerden kurtulduktan sonra pizza kutusunu ona götürdüm ve bir tarak uzattım. Sonra yanına oturdum ve bir gözümü ondan, diğerini kapıdan ayırmadım.

O yerken hiçbir şey söylemedik. Liam'ın dönmesi uzun sürdü. Bunu bekliyordum. Muhtemelen yapması gereken ayarlamalar vardı. Sadece iki büyük dilim yedi ve su içti, sadece saçını taramak için ara verdi.

"Freddie'yi yemek yemesi için uyandırmak istiyorum ve aynı zamanda..." "Yapma," dedim. "Pizza soğuk yenir."

"Evet."

İşini bitirdiğinde pizza kutularını yerine koydum ve yatağa girebilmesi için battaniyeleri kaldırdım. Liam sodalarla döndü. Küçük buzdolabına koydu, sonra da kapıyı kilitledi. Her şey güvende olduğunda ayakkabılarını çıkardı ve kot pantolonunu çıkardı. Ben de aynısını yaptım ve o kızın bir yanına, ben de diğer yanına tırmandık. Yatak o kadar büyük değildi, ama gerçekten hiç yer kaplamıyordu.

Liam kapıya en yakın tarafı aldı. Silahını da oradaki masanın üzerine koydu. İhtiyacım olursa çekmecedeki bir tane daha vardı.

"Her şey yolunda mı?" Liam sordu.

Emersyn bir iç geçirdi ama tam ortasında esnedi. Bana doğru sokuldu ve Liam'a elini uzattı.

Bu bir cevaptı. Liam'ın başının üzerinden bakışlarıyla karşılaştığımda endişesini okudum. Başımı sallayarak ışığı kapattım ve dudaklarımı onun nemli saçlarına bastırdım.

Ait olduğu yere geri dönmüştü.

Yarın, onu eve götürebilmek için işleri halledecektik.

LIAM BENİ ŞAFAKTA UYANDIRDI. FREDDIE DUŞTAYDI VE EMERSYN uyudu. Gece boyunca neredeyse hiç hareket etmemişti. Uyurken bile yüz ifadesi rahatlamamıştı.

Nemli saçları onun da duş aldığını gösteriyordu. Liam, "Onlar için yiyecek ve malzeme almaya gidiyorum. Freddie işini bitirince duşunu al. Birazdan dönerim."

Yüzümü ovuşturarak başımı salladım. "Saat kaçta gidiyoruz?" "Sekizde."

Freddie'den sonra duşa girdiğimde Emersyn hâlâ uyuyordu. Onu soğuk pizza yerken ve soda içerken bıraktım. Liam dönmüştü ve oturuyordu.

yataktan çıktım. Yumurta, pastırma, waffle ve daha fazlasının kokusu odayı dolduruyordu. Ona her şeyden biraz almıştı.

"Gidiyor musun?" Yine de yemek yerine Liam'a belirsizlikle baktı.

"Evet," diye yanıtladı. "Merak etme, Cehennem Tohumu. Bir gün içinde geri döneceğiz. Bu yüzden sana iki malzeme getirdim." Çantalar masanın üstünde sıralanmıştı. "İçinde mikrodalgada pişirilebilen yemekler de var. Daha fazla içecek. Ayrıca gerçek bir kahve makinesi aldım. "

Freddie öne doğru eğildi. "Eğlenceli olacak, Boo-Boo. Sen ve ben. Bahse girerim otel televizyonunda porno vardır. Hepsini Liam'a yükleyebiliriz."

Yorum işe yaradı, bir gülümseme parıltısı endişesinin bir kısmını yok etti. Ama bakışları bana yöneldiğinde her şey geri geldi.

"Güvende olacaksın, Starling. Hızlı olacağız." Mümkün olduğunca. Son iki kelimeyi yüksek sesle söylemedim.

Bana inanıp inanmadığından emin değildim ama başını salladı.

"Hellspawn," dedi Liam ve sesindeki sertlik hepimizin ona bakmasına neden oldu. "Uslu durun. Odada kalın. Geri geleceğiz. Freddie'yi dinleyin - porno konusu hariç." Son sözünü, sırttan Freddie'ye sert bir bakış atarak söyledi.

"Gitmek zorunda mısınız?" Bu sessiz soru beni her şeyi bir kenara bırakıp kalmaya hazır hale getirmişti. Kalırdım ama... Kalmamın Bay Cole'la ilgilenmememiz anlamına gelmesi dışında. Bay Cole'un icabına bakılması gerekiyordu. Onun kendisine bir daha *asla* dokunmayacağını bilmesi gerekiyordu.

"Evet." Yatağa doğru ilerledim ve tabağını dürttüm. "Ye. Uyu. İstersen tekrar duş al. Dolabın yanındaki çanta senin. Evden senin için bir şeyler getirdik."

"Boo-Boo ve ben iyi olacağız," dedi Freddie. "Değil mi?"

Gülümsedi ama bu gerçek bir gülümseme değildi ve tam olarak gözlerine ulaşmadı.

"Geri döneceğiz," diye hatırlattım ona. "Söz veriyorum. Odada kalacağına söz verir misin?"

Yumuşak bir nefes daha verdikten sonra yavaşça başını salladı. "Yapacağım. Söz veriyorum."

"Bilmiyorum." Bu yorum onu gerçekten gülümsetti. "Kurallarla işim bitti."

"Freddie," dedi Liam en kederli iç çekişiyile.

"Lanet olsun, sopayı çıkar dostum. Şaka yapıyorum. Başardık. Boo-Boo'yu kurtardık. Ben kurtardım ama kredinin yüzde yirmisini size vereceğim. Gidip her şeyi yapın ve geri gelin. İyi olacağız, değil mi?"

"Doğru," dedi ama sesi onun kadar inanmış çıkmıyordu. "Özür dilerim," dedi ben doğrulurken tekrar.

"Ne için?" Liam sordu, o çoktan kapıya yönelmişti.

"Genelde bu kadar muhtaç değilimdir."

"Muhtaç değilsin," dedim ve onu ormandan aldığımdan beri yapmak istediğim şeyi yaptım. Yanağını kavrayarak çenesini yukarı doğru ittim ve sonra dudaklarına bir öpücük kondurdum. Sadece bir dokunuş. Kendime onun gerçek olduğunu hatırlatmak için. "Geri döneceğiz."

"Tamam." Gözlerinde yine gerçek bir ışık vardı. Olması gerektiği kadar parlak değildi ama en azından bir gölge geri çekilmiş gibiydi. "Acele et?"

"Evet."

Acele et. Git ve bununla ilgilen. Sonra geri gel. Ona.

Freddie'ye baktım.

"Onu yakaladım." Bu bir sözdü. Tıpkı onu geri getireceğini söylediği zamanki gibi. Çekmeceye bir göz attım. Liam ona söylemiş miydi? Başını salladı. Biliyordu.

Güzel.

Ayrılmak düşündüğümden daha zor oldu. Liam bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Odanın dışına çıktıktan sonra cipe doğru ilerledi. "İyi olacaklar ve sabah olmadan dönmüş olacağız."

Yolcu koltuğuna tırmanırken ona "Bu gece döneceğiz," dedim. "Ya da bu gece dönebiliriz," diye kabul etti. Neredeyse çok kolay. "Önce Ezra. Gitmesine izin vermek zorundayız."

Bu fikir hoşuma gitmedi. "Öyle mi?"

Bir kez bile arkasına bakmadan durduğu yerden çıktı. Bakışlarımı yan aynadan ayırmadım. Onları otelde yalnız bırakmak istemiyordum. Ama bu seferki diğerinden daha anonimdi. Freddie ona göz kulak olacaktı.

"Evet, Roma," dedi Liam sert bir sesle. "Biliyoruz."

"Sana saldırdı."

"Kendince sebepleri vardı." Her

neyse. "Eğer bunu tekrar yaparsa..."

"Bırak onu." Fazla tartışmadık. "Sadece biz oradayken Lainey'den bahsetme."

"Neden ondan bahsedeyim ki?" Emersyn'in nerede olduğuna dair bize verdiği bilgi dışında onu pek düşünmemiştim.

"Bilirsin, boş ver." Sesi bir anda sinirlenmiş gibi çıkmıştı. Onu yalnız bıraktım. Diğer otel on beş dakika uzaklıktaydı. Taşınmıştık.

Ezra'yı diğetine park ettikten sonra. Sessizlik otelin otoparkına girene kadar sürdü. "Buna hazır mısın?"

"Gitmesine izin vermek mi?" Kaşlarımı çattım. "Hayır, ama istediğini söylemiştin."

Kardeşim koltukta iki büküm oldu ve bana baktı. "Sonra ne yapacağımızı kastetmiştim. Cole'un peşinden gidiyorum. Onu buldum, oraya varmamız birkaç saatimizi alacak, sonra izini sürmemiz gerekecek..."

"O mu? Evet. Onun için hazırım."

Yolculuk süresi en az dört saatti ve hâlâ Cole ile uğraşmak gerekiyordu. Birkaç saat geçirebilir ve o uyumadan önce geri dönebilirdik.

"Roma." Çıt sesi dikkatimi tekrar Liam'a yöneltti. "Odaklan, kardeşim. Eğer kafan otele döndüyse, seni geri götürüp orada bırakabilirim."

Cazip.

"Önce Cole. Ona zarar verdi."

Liam başıyla onayladı. "O zaman odaklan. Onu düşünmeden duramadığın için incinmeyeceksin. Anladın mı?"

"Zaman kaybediyoruz." Parmaklarım kıpırdadı. İçimden resim yapma ve çizme arzusu geçti. "Sen de onu düşünmeden duramıyorsun. Yapabiliyormuş gibi davranma." Kapıyı iterek açtım ve o da iç çekti.

Kapıya kadar volta atan Liam, "Birazdan onunla birlikte döneceğiz," dedi.

Evet. Yaparız.

"Ama önce, arkadaşın."

Liam iç çekerek, "Evet," diye onayladı. "Arkadaşım."

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

"T Bu kadar mı?" Ezra bana ters ters bakarak sordu. "Öylece gitmeme izin mi veriyorsun?"

"Bu kadar hıyar olmasaydın birkaç gün önce gitmene izin verirdim," dedim ona dürüstçe. Roma ölüm sessizliğine bürünmüştü ve odaya girdiğimizden beri de öyleydi. "Bana çok fazla seçenek bırakmıyordun."

"Ama burada her ne halt ediyorsan, artık işin bitti, öyle mi?" Öfke sözcüklere sinmişti ama bu öfkeden daha fazlasıydı. Her ne kadar hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davransa da, Ezra hepimizle aynı korkuların kurbanı olmuştu. Önem verdiğimiz kişileri kaybetme korkusu.

Lainey. Adam'ın sürekli susturduğu koz o olmalıydı. Geçen günkü ucuz atlatmadan sonra bunu düşünecek zamanım olmuştu. Kral, işbirliği yapmadığınızda koz kullanıyordu. Birdenbire bağımsız düşünmeye başlarsanız, sizi hizada tutmak için tasarlanmış bir tehdit. Roma da bu listedeydi.

Bir keresinde onun peşinden gitmek gibi bir hata yapmıştı. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Müstakbel suikastçılarının hepsi ceset torbalarıyla geri dönmüştü. Yine de, mesaj alınmış olsa bile, kral onu bana karşı kullanmaya çalışabilirdi. Bu yüzden asla tedbiri elden bırakmamalıydık ve bu yüzden ailemi mümkün olduğunca uzak tutuyordum.

Bu kavganın içine çekilmelerine gerek yoktu.

"Çoğunlukla," dedim sonunda.

"Sanırım bana ne olduğunu bile söylemeyeceksin." Bir elini dağınık saçlarının arasında gezdirdi. Bileklerindeki sıyrıklar her şeyden çok fermuarlı bağlardan kurtulmak için ne kadar uğraştığını anlatıyordu. Geri döner dönmez onu serbest bıraktım ve yavaş, duraklayan adımlarla odanın içinde dolaşmaya başladı.

Geriye dönüp baktığımda, onu sandalyeye bağlamak ve hareketlerini kısıtlamak muhtemelen ona bir iyilik yapmamıştı. Ama onun değişken öfkesine ya da öngörülemez hareketlerine ayıracak vaktim yoktu. Onu yumuşatmaya yaklaştığını gördüğüm tek kişi Adam'dı, o da yarı yarıya.

"Hayır." Kollarımı kavuşturmuş, gözlerimi ondan ayırmıyordum. "Arabayı aldık, dışarıda. Benzini var. Evine git."

"Dostum, bana yardım bile etmeyecek misin?"

"Yapamam," dedim. Ne yazık ki bu onun için dürüst bir gerçektir. "Şu anda halletmem gereken kendi sorunlarım var."

Ezra bakışlarını benden kaçırdı, sonra geri döndü. Roma kapının yanında sessiz bir nöbetçi gibi duruyordu. "O zaman buna benim için cevap ver..."

"Eğer yapabilirsem."

"Adam'ı gördün mü?"

Bu doğrudan bir soruydu ve doğrudan bir cevabı hak ediyordu. Benimkini beğeneceğini sanmıyordum ama ona daha fazlasını da öneremezdim. "Onu en son neredeyse üç hafta önce gördüm. İkimiz de bir toplantıya çağırılmıştık."

"Siktir," diye küfretti Ezra. Evet, bizi kimin çağırdığını açıklamama gerek yoktu. Teknik olarak Roma'nın bu hayat ya da bu seçimler hakkında hiçbir şey bilmemesi gerekiyordu. Yani Ezra bu konuyu *açarsa* çok büyük bir risk almış olacaktı. "O zamandan beri onu görmedin ya da konuşmadın mı?"

"Hayır." Sonra, Emersyn'in en iyi arkadaşından bahsetmeden önce - ki bu bağlantıların ne kadar garip bir şekilde iç içe geçtiğine odaklanmak istemiyordum - ekledim, "Şu anda sana yardım edemem. Bu işi çözdükten sonra ne yapabileceğime bakacağım."

Elimden gelenin en iyisiydi.

Takındığı surat ifadesi pek de anlayış ya da kabullenme belirtisi göstermiyordu. "Hatırlat da bir daha iyilik yapmayayım."

Homurdandım. "Senden hiç bir şey istemedim. Şimdi de istemeyeceksin." Çünkü kesinlikle istemiyordu. Bilgi istiyordu. Ona yardım etmemi istiyordu. Dediğim gibi, arkadaş değildik. Kraliyet ailesi sadakatini bu şekilde göstermez.

Hiç olmadılar.

Şu anda ona verebileceklerimi almak zorundaydı. Dönerek elini uzattı. "Silahımı ver."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Cüzdanın ve telefonun arabanda. Telefonun şarjı yok ve orada şarj aleti de yok. Bunu halletmen bir dakikanı alır."

Onu arkamda silahlı olarak bırakamazdım. Adamı seviyor olabilirdim ama aptal değildim. Dönerek kapıya yöneldim.

"Anahtarlar nerede?" Roma kapıyı açarken Ezra sordu. Dışarı çıkarken elimdeki seti havaya kaldırdım. Arabaya yönelmesi için çenemi Roma'ya doğru kaldırdım. Telefonu otel odasından söküp almıştık. Ezra sakinleşirse gidip ofisteki telefonu kullanmayı isteyebilirdi.

Bunun için beklemiyordum.

SUV'den üç adım ötede, Porsche 911'inin anahtarlarını otelin yan tarafını çevreleyen yeşil kuşağa doğru uzattım. Çok ağaçlık bir alan sayılmazdı ama anahtarları çimenlerin arasında bulması bir dakikasını alırdı.

Ezra kapı aralığından, "Sen bir pisliksin, O'Connell," dedi.

Ben.

"Evet," diye kabul ettim. Kesinlikle pisliğin tekiydim. "Evine git. Ben seni ararım. özgür olduğumda."

"Bana iyilik yapma," diye bağırdı diğer adam ve iki parmağımı şakağıma götürüp onu selamladıktan sonra sürücü koltuğuna geçtim. Rome bana katılmadan önce cipi çalıştırmamı bekledi.

Otoparktan hızla çıkarken "Bu kötü bir fikir," dedi.

"Belki, ama bize bu konuda yardımcı olamaz ve zaten yeterince gecikmeye neden oldu."

"Ona yardım edecek misin?" Rome sağ elinin parmaklarını dizine vurdu. Emersyn ortadan kaybolduğundan beri onu saran ürkütücü sükûnet, Emersyn'in dönüşüyle iyileşmiş gibiydi.

Teşekkürler.

"Ben de ona öyle söyledim." Omuz silkdim. GPS bana varış noktamıza yaklaşık 98 dakika uzaklıkta olduğumuzu söyledi.

"Ona yalan
söyledin."

Kaşlarımı çattım.

"Ne?"

"Arkadaşı hakkında ona yalan söyledin."

"Adam'ı neredeyse üç haftadır görmedim." "Bu
kısmı doğruydı."

İçimi çektim.

"Ama onunla konuştunuz."

"Aslında..." Gösterge panelini yumruklama isteğime karşı koydum. Bir kavgaya fena halde ihtiyacım vardı. Gideceğimiz yere yeterince çabuk varamazdık. "Onunla konuşmadım. Yani hayır, ona yalan söylemedim."

"Eğer sana sorsaydım?"

Bakışlarımı sağa çevirdiğimde ikizimin bakışlarıyla karşılaştım. "Yapma." Sonra ekledim, "Lütfen."

Roma başını salladı. "Gerçekten
umurumda değil." Evet, bunu
biliyordum.

"Ama sen bir şeyler saklıyorsun."

"Hepimiz bir şeyler saklıyoruz."

"Ben değilim."

Güldüm. "Hayır, kardeşim, sen hiçbir şey saklamazsın. Sadece konuşmak istemediğın bir şey hakkında konuşmazsın."

Başını salladı ama ona baktığımda dikkati penceredeydi. Sabırsızlığı etrafındaki havada kıvranıyor gibiydi. Onu koltukta tutan tek şey bu adamla ilgilenmemiz gerektiğiydi.

Gerçek şu ki, onunla anlaşmak *istiyordum*. Sözde amcasıyla buluşmaya gitmeden önce onu son gördüğümde bir bütündü ve gözlerinde bir ışık vardı. Şimdi ise işaretlenmişti ve gözlerindeki gölgeler her zamankinden daha kalındı. Kıvrımları kaybolmuştu, son üç hafta içinde kazanmakta olduğu ince biçimler de aşınmış gibiydi.

Üç hafta sonsuzluk olmamalı.

"Bu işi halledip ona geri döneceğiz."

Ve bundan sonra, kimsenin ona bir daha elini bile süremeyeceğinden emin olacaktım.

LEJYONER FIRMASININ SOKAĞININ AŞAĞISINA PARK ETTİK.

Koruma Hizmeti - varlık koruma ve tehdit azaltma konusunda uzmanlaşmış bir yer için garip bir isim. Elbette özel soruşturmalar, süreç hizmetleri ve nakliye gibi başka hizmetler de sunuyorlardı. Şirket listede yer almıyordu, tüm sözleşmeleri özel referanslar aracılığıyla yapılıyordu ve sokaktan geçip onları işe alamazdınız.

Bradley Sharpe ve Sharpe ailesinin geri kalanını ilk araştırmaya başladığımda bu lanet ismi ortaya çıkarmam üç ayımı almıştı. Bu firma amcanın tüm güvenlik sorunlarıyla ilgileniyordu. Bazı eski sınıf arkadaşlarımla arayı düzeltmek bana bir referans kazandırmıştı. Ama bunu nerede çalıştıklarını bulmanın ötesinde kullanmamıştım.

Çok meşguldüm, özellikle de Milo Emersyn'i benimle yaşaması için gönderdikten sonra. Bu bana çocukları henüz aramadığımızı hatırlattı. Muhtemelen bunu yapmalıyız. Ama...

"Burada olacağını nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Sadece çalıştığı kişinin bu olduğunu ve bir görevde olmadıkları sürece haftada bir kez ofise gelmeleri gerektiğini biliyorum."

"Peki ya görevdeyse?"

"O zaman bu sabah buraya kuryeyle gönderdiğim kutu için onu çağıracaklarından eminim." Bradley Sharpe'in iade adresi ve ikramiye vaadiyle gönderdiğim bir kutu. Açgözlülük herkesi etkiledi.

Roma koltuğunda kıpırdandı.

"Umarım." "Bir B planım var."

"Güzel."

İçimi çektim, sonra ona doğru bir bakış attım çünkü bakışlarının ağırlığı beni sıkıyordu. "Ne?"

"Ondan hoşlanıyorsun."

Bakışlarımı Roma'dan çekerek binanın kapısına odaklandım. Çok büyük bir bina değildi. Şehir merkezindeki bir metropolde değil, bir banliyöde bulunuyorlardı. Sanırım bu mantıklıydı.

Bakışlarındaki baskı hiç değişmedi. Ben binayı izledim, o da beni. "Evet," dedim sonunda. "Ondan hoşlanıyorum. Tam bir baş belası ama aynı zamanda bir savaşçı. Ne fark eder ki?" O onun kızıydı. Yoluna çıkmayacaktım. Onun diğer tarafında uyumamı istese bile, bunu anladım.

Dairedeyken de aynıydı. Kötü rüyaları uzak tut. Güvende hissetmesini sağla.

"Ondan hoşlanmak sorun değil."

Kaşlarımı çattım, sonra dönüp tekrar ona baktım. Bana değil, binaya bakıyordu.

"Haklıymışsın. O burada."

Dikkatimi tekrar hedefe yönelterek yumruğumu sıktım ve Bay Cole'un fotoğrafını çektim. Bağlantım bana bir resim ve burada çalıştığına dair bir onaydan fazlasını verememişti. Bunun ötesinde bir şey, geçmek istemedikleri bir çizgiyi aşmak olurdu. Tamam, her neyse. Ben sadece o orospu çocuğunu yakalamak istiyordum.

Bilgi için iyi para ödedim. Her kuruşuna değdi.

"Bay Cole" içeride fazla kalmadı. O caddede halka açık bir otoparka doğru ilerlerken ben kontağa dokunmadım. Köşeyi döner dönmez arabayı çalıştırdım ve ileri doğru sürdüm. Gümüş renkli bir arabaya bindi.

Yanından geçerken Rome'a "Plakayı al," dedim. Araba yerinden geri çekilmişti ve ben de sanki arabaya binecekmişim gibi bir sonraki yola girdim.

"Anladım."

Sonra "fikrimi değiştirdim" ve bir sonraki çıkışa gittim. "Güneye gidiyor."

Sola döndüm ve tekrar yoldaydım. Onun üç araba gerisindeydik. O otoyola çıkana kadar orada kaldık. Uzun süre kalmadı. Neyse ki çıkışında inen tek kişi o değildi ve biz de onunla birlikte hareket ettik. Bir araba boyu daha geri gittim. Arabası yere daha yakındı ama SUV bize diğer araçların arkasına bakacak yüksekliği veriyordu.

Bir bakkalın yanındaki otoparka girdiğinde. Roma'ya baktım. "Burada mı, bekleyecek misin?"

"Al."

Cole'un otoparktaki hareketlerini takip ederken bile Roma'yı kapıda bıraktım.

"Arkada olacağım."

On beş dakika sonra, Rome "Bay Cole "u yarı kucağında taşıyarak servis kapısından çıktı ve arka koltuğa itti. Rome onunla birlikte arabaya tırmanırken arkama baktım. Adamın alnından kan damlıyordu. Rome'un adama karşı pek nazik olduğu söylenemezdi.

"Direndi."

"Ben bir şey söylemedim. İz bırakmadın mı?"

"Yaptım-önemli değil-" Binanın içinde alarmlar çalmaya başladı ve ben de gaza bastım.

"Sormayacağım."

"Tamam."

"Telefonunu al ve kapat."

"Tamamdır."

Sonraki yirmi dakika sessizlik içinde geçti. Bay Cole bir noktada inlemeye başladı ve Rome onu tekmeledi. Bu onu susturdu.

İyi bir yere ihtiyacımız vardı ve burası bizim bölgemiz değildi. Cehennem gibiydik ve bölgemizden gitmiştik. Ama birkaç fikrim vardı. Roma alışverişe çıkarken ben de yerel olarak birkaç internet araştırması yapmıştım.

Seçtiğim yer işe yarayacaktır.

Arka tarafta ihtiyacımız olan her şey vardı.

Terk edilmiş tren sahasına varmak yarım saat daha sürdü. Boşta duran ve grafitilerle kaplı vagonlar vardı. İçeri girmemizle aramızda duran tek şey bir tel örgüydü. Kameraları bile yoktu.

Asma kilidi kırdım ve yerine başka bir kilit taktım.

Cole gerçekten kendine gelmeye başlamıştı ve en azından Rome boğazına bir ayak basana kadar arkada debelenip durdu. Sonra adam tekrar bayılana kadar homurdandı.

Kardeşim çok kızmıştı.

Ben de öyle.

Kapılardan geçip kendi asma kilidimle emniyete aldıktan sonra, tren sahasının kuzeybatı köşesine yöneldim; burada çöp ve molozlarla kaplı ıssız bir alana doğru geri çekiliyordu.

Evet, buraya kimse gelmedi. Belki birkaç çocuk.

Onlarla başa çıkabiliriz.

Tam olarak aradığım şeyi buldum, arasına park edebileceğim bir vagon yığını. Birkaç tanesi açık duruyordu. Aramızda kalsın, Bay Cole'u vagonlardan birine sürükleyip bağlamak hiç zaman almadı.

"Kimsiniz lan siz?" diye sordu ama ikimiz de cevap vermedik.

Onu yerine bağladıktan sonra kiti almak için geri döndüm ve ellerimi sardım. Roma neredeyse umursamaz bir şekilde beni bekledi. Geri döndüğümde ve plastiği yaydığımızda, adam saldırmaya çalıştı. Bize tekme attı.

-Yani ben. Ama hiç inmedi. "Sen de kimsin lan?" dedim.

Rome telefonunu kaldırdı. İçinde Emersyn'in bir fotoğrafı vardı. Adamın rengi soldu.

Evet. Onu tanıyordu.

Rome fotoğrafı diğerine kaydırıp kollarındaki yara izlerini gösterdiğinde alnından terler boşandı.

O yaptı. Onu kesti.

Onaylandı.

"Biz intikam alıyoruz," diye bilgilendirdim onu. "Dokunmamanız gereken birine dokundunuz."

"Bunu bir daha yapmayacaksın," dedi Rome.

Ona söyleyecek başka bir şeyimiz yoktu. Adamın çenesine indirdiğim ilk darbe kafasını geriye savurdu. Bu acıttı.

Sonraki elli ya da daha fazlası çok daha fazla acıtacaktı.

BÖLÜM 33

OceanofPDF.com

EMERSYN

A ikizler gittikten sonra kendimi kapıya bakıp beklerken buldum. Yiyeceklere ya da içeceklere dokunmadım. Sadece baktım. Son birkaç gün

-Yönlendirilmeden hiçbir şey yapmadım. Hemşireler gelirdi, hasta bakıcılar beni alırdı, doktora giderdik ya da yüzen yere giderdik. Duş alırken bile yalnız değildim.

Rome bana kapıyı kapatmasını isteyip istemediğimi sorduğunda, ikilemde kalmıştım. Mahremiyet neredeyse yeni bir şey gibi görünüyordu ama aynı zamanda ortadan kaybolmalarını da istemiyordum. Ya duştan sonra kapıyı açtığımda kendimi Pinetree'deki odamda bulursam?

Banyonun kapısı yoktu. Ama tüm bunları hayal edersem -kaçış, Doktor Skate-Boarder'ı, Rome'u ve Liam'ı öldürmek- uyanmak istemiyordum. Hayır, kapı açık kalmalıydı. "Buradayım" dediğinde, içimdeki her şey sarkmış gibiydi. Her nasılsa, Rome anlamıştı.

Yatak kalabalık bir uyku alanı yaratmıştı ama umurumda değildi. İki yanımda oldukları anda tüm panik ve korku azaldı. Yorgunluğa gömülmek dünyadaki en kolay şeydi. Bu sabah uyandığımda Roma'nın da yanımda olduğunu görmek beni çok daha iyi hissettirdi.

Ama şimdi gitmişlerdi...

"Boo-Boo."

Kalbim kaburgalarımın çarparken sarsıldım ve Freddie'ye bakmak için döndüm.

Bisküvisini yarısına kadar ağzına götürmüştü ama durakladı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Burada olduğumu unuttun mu, Boo-Boo?"

"Hayır." Hecenin biraz gıcırtilı çıkması beni yalancı durumuna düşürdü. "Uyanacak mıyım ve tüm bunlar gerçek olmayacak mı diye merak ediyordum."

"Anlıyorum," dedi yavaşça. "Ama çıplak değilsin."

İçimden kahkahalar yükseldi ve gerginlik balonu patlar gibi oldu. "Doğru ya. Unutmuşum."

"Çıplak olmadığını unuttun mu?" Freddie ellerini kalbinin üzerinde kavuşturdu. "Boo-Boo. Bunun üzerinde çalışmamız gerek."

Komikti, ama değildi. Birçok şeyi hatırlamakta zorlanıyordum. Lanet olası ismim gibi. Burada o kadar kötü değildi, ama yüzen yerden ve beyaz parazitten sonra... Gülerken gözyaşlarım kaçtı ve onları kaydardım.

Freddie neredeyse anında ayıldı. "Hadi, Boo-Boo. Ağlama. Gözyaşları konusunda berbatım. Sen ağlamaya başlarsan ben de seninle birlikte ağlamam gerekiyormuş gibi hissederim ve kimse beni hüngür hüngür ağlarken görmek istemez."

Yumuşak bir kıkırdama daha duydum ve tekrar gözlerimi silerken burnumu çektim. "Ağlamayacağım, sadece... Kafam çok dolu hissediyorum." Bunun bir anlamı var mıydı? "Ve onlar buradaydı ve şimdi gittiler ve-"

Başka bir şey söylemediğimde "Ve?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Gittikleri için neden üzgün olduğumu bile anlamıyorum. Burası daha iyi, değil mi? Yani, bir otel odasındayız." Biraz küçüktü ama temiz çarşafı vardı. Yemek de vardı. Yemeyi bıraktığım kahvaltıya tekrar baktım. Evet. Daha fazlasını istemiordum.

Temizledikten sonra yataktan kalkıp kapları diğerleriyle birlikte masanın üzerine koydum ve orada öylece durup odaya baktım. Ne yapmamız gerekiyordu? Odada kalmamı söylediler. Ama...

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Bu soru beni çok etkiledi. Freddie yemekten arta kalanları temizliyordu. Pizza kutusu boştu.

"Pek sayılmaz." Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. "Öyle mi?" "Eğer sana yardımı olacaksa."

Kaşlarımı çattım. Bu itiraflar gibi değildi. Tek kişilik gündüz vaktiydi ve birbirimize bakıyorduk. Boş kutuyu çöp tenekesinin yanına koyduktan sonra bana elini uzattı.

"Hiçbir şey hakkında konuşmak zorunda değiliz," diye teklif etti. "Televizyon izleyebiliriz."

Bahse girerim gerçekten de izleme başına ödemeli filmleri vardır."

"Gerçekten porno izlemek istemiyorum," diye itiraf ettim ama beni yatağa geri çekmesine izin verdim. Sadece benimki yerine onunkini okşadı. Ben yatak başlığına oturduğumda o da yanıma oturdu ve kalçalarımızın arasına bir yastık koydu. "Ne yapıyorsun?"

Bacaklarımızın arasına bir tane daha bıraktı. "Burası kimsenin toprağı değil. Sen kendi tarafındasın, ben de kendi tarafımda." Bunu söylerken bile elini avuç içi yukarı bakacak şekilde aramızdaki yastığın üzerine koydu. "Bu şekilde sadece istediğimiz zaman dokunabiliriz."

Gözyaşlarım yeniden gözlerimi yaktı. Bu kez elini daha sıkı kavrayarak başımı arkaya yasladım. "Teşekkür ederim." Rahatlama tam oradaydı ve zihnimde çalkalanan kaosun bir kısmı sakinleşti. Roma ve Liam

Yatakta onlarla birlikteyken bana dokunmaları beni rahatsız etmemişti ama uyanık kaldığım süre uzadıkça tedirginliğim daha da artıyordu.

"Anladım, Boo-Boo," dedi Freddie, kumandayı eline alırken bana bakmadan. Televizyonu açtı ama kanallar arasında gezinmeye başlarken sesi kısıtı. Parmakları benimkilerle kolayca birleşti ve tutuşu sabitti. "Dokunmak insanların yapmasına izin verdiğin bir şeydir. Onlar bunu yaptığında ve sen bunu istemediğinde, bu kötüdür."

Bu yetersiz bir ifade gibi görünüyordu. Yine de anladı. "Keşke bilmeseydin."

"Senin hakkında mı?"

Bakışlarımı televizyondan ayırmadım, sanırım Freddie de öyle yapıyordu. Ama elimi tutuşunu gevşetmedi. "Hiçbiri hakkında. Keşke nasıl bir şey olduğunu anlamasaydın."

"Ben de aynı şeyi söyleyebilirim, Boo-Boo."

Ama yapmamıştı. Belki de yapmamalıydım. "Üzgünüm, bu konuyu açmayacağım."

Elimi sıktı. "Bu konuyu açman benim için sorun değil. Sana anlatmamın bir nedeni vardı. Tuhaftı, kimseye söylemedim ama sana söylememin faydası oldu. Sanırım."

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım. "Grup gibi mi?"

Kanal değiştirme durduğunda ona bir bakış attım. O da bana baktı. "Grubun büyük bir hayranı değildim," diye itiraf etti.

"Ama Bodhi sizin grubunuzdaydı."

"Bu doğru." Freddie sırtıttı. "Garip bir adamdı ama onu sevdim." "Ben de."

İkimiz de doktordan bahsetmedik. Ofisten. Kan- "Zımbam nerede?"

"Orada," diye garanti verdi Freddie. "Bizimle birlikte geldi. Merak etme."

Üzerimden soğuk kayması aptalcaydı. O zımbayı yanıma almam da muhtemelen aptalcaydı. Elim tekrar sıktı.

"Senin için getirmemi ister misin, Boo-Boo?"

Kaşlarımı çattım. Öyle mi yaptım? Gözlerimi kapatarak, derimin iç kısmına doğru tırmalayan panik havasını geçip daha derin bir nefes almaya çalıştım. "Hayır," diye fısıldadım. "Sadece bilmek istedim..."

Elimi bırakarak yataktan kaydı. Gözlerimi açtığımda, paket servis ve yiyecek poşetlerinin arkasından zımbayı kurtarmıştı. Liam'ın neden bu kadar çok şey getirdiğini hâlâ anlayamamıştım. "İşte burada." Freddie onu masanın tam ortasına koydu ve etrafındaki her şeyi geri itti. "Daha iyi mi?"

Aptalca... "Evet."

Sırıttı. "Güzel."

Yatağa geri döndüğünde elimi geri aldı ve ben de iç çektim.

Başımı eğerek omzuna yaslamasına izin verdim. "Bu iyi mi?"

"Evet," dedi. "İyisin." Hiçbir şey eklemedi, sadece seçenekler arasında gezinmeye devam etti. Bir programda durana kadar kanalları kaç kez tekrar tekrar dolaştığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bu işe yarayacak."

Kaşlarımı çattım ama jenerik akarken sesi açtı. Görünüşe göre, diziyi tam başında bulmuştuk. Görünüşe göre, *Murder, She Wrote* maratonu devam ediyordu. Güzeldi.

Üçüncü bölümden sonra Freddie odanın mikrodalga fırınına patlamış mısır koydu ve bize gazoz getirdi. Tereyağlı patlamış mısırın kokusu midemin guruldamasına neden oldu. Altıncı bölümden sonra kapıya baktım.

"Başka bir şey izlemek ister misin?"

"Hayır." Yine de işemem gerekiyordu. "Bu iyi." Özellikle de sürekli uyukladığım için. Televizyon yardımcı oluyordu ama sol gözümün arkasında zonklayan baş ağrısının şiddeti artıyor gibiydi. Bir sonraki reklam arasında yataktan kalktım ve tuvalete gittim.

Geri döndüğümde Freddie boş kutuları su şişeleriyle değiştirmişti. "Pek iyi görünmüyorsun," dedi.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"O zaman belki biraz kestirebiliriz?" Bir elini gür sarı saçlarının arasından geçirdi ve yana doğru dönerek oturdu. "Belki biraz daha yeriz?"

Bunların hiçbiri kulağa hoş gelmiyordu. Üzerime çöken sıcak-soğuk hissi rahatsız ediciydi. Baş ağrısı daha da kötüydü. En azından su şişeleri soğuktu ve birini yüzüme bastırdım. Midem bulandı.

"Boo-Boo, ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey," dedim ona. "Neden böyle hissettiğimi, derimin neden vücudumdan kaşınmak istediğini ya da kalbimin neden hızla çarptığını bile bilmiyorum." Televizyon izliyorduk.

Freddie yüzünü buruşturdu. "Buna odaklanma."

"Tamam." Söylemesi yapmaktan daha kolay. "Neye odaklanmamı istiyorsun?"

"Gösteri. Ben. Kitap getirdim." Tekrar yataktan kalktı ve bu sefer çantasını almaya gitti. Geri döndüğünde elinde üç tane kitap vardı. "Bana kitap okuduğun zamanları hatırlıyor musun?"

Kızarak elimle yüzümü yelpazeledim ve su şişesini boynuma bastırmak için hareket ettirdim. "Hatırlıyorum."

"İstersen sana kitap okuyabilirim."

"Gösteriyi biz de izleyebiliriz," diye teklif ettim. "Sorun değil. Belki de üşütüyordumdur?"

"Belki." Freddie elini bana doğru kaldırdı, sonra tereddüt etti. "Yapabilir miyim?"

Su şişesini indirdim ve başımı salladım. Freddie bana zarar vermezdi. Hafif bir dokunuşla, çok daha soğuk olan avucunu alnıma bastırdı. Kaşları çatıldı.

"Sana seksi olduğumu söylemiştim."

Homurdandı. "Çok kolay."

Kalp atışlarımla birlikte kafatasımda zonklayan acının etrafından bir kahkaha kaçtı. "Ben değilim."

Freddie gerçekten sırtarak elini enseme götürdü ve ben de gözlerimi kapattım. Eli çok soğuktu. "Evet, yanıyorsun, Boo-Boo. Soğuk duş ya da buz."

"Soğuk duş yapabilirim." Daha önce de yapmıştım. Elimden su şişesini aldı ve sonra kalkmama yardım etmeyi teklif etti, ama ben elimi salladım. "Yapabilirim. Dün gece duş aldım."

"Evet, iyi görünüyorsun."

Burnuna bir fiske vurma isteği içimi titretti, şimdilik sadece duşa girdim. "Kapıyı kapatmayacağım."

"Bu benim de izleyebileceğim anlamına mı geliyor?" Soru çok hafif ve çok Freddie'ydi. "Lanet olsun, bunu sormadım."

Şimdi yükselen kahkahalar biraz daha özgürleştiriciydi. "Sorun değil, duymamış gibi yapabilirim. Rol yapmakta çok iyiyimdir."

Çok iyi. Çok iyi. Suyu açtım. Soğuk tenime neredeyse buz gibi geliyordu ama içeri girmeden önce soyundum. Vay anasını. Yüzümü buruşturdum. Gerçekten ağrım olduğunda buzlu duş yapabilirdim ama bu normalden çok daha soğuktu ve o kadar soğuk bile değildi.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye küfrettim, ama kızarma hissi geri çekildi ve baş ağrısının bir kısmını da beraberinde götürdü. Sızlanarak sıcak suyu açtım ve soğuk su ısındığında ürperdim.

Daha uyanıktım ve midem daha az bulanmıştı, ılık suyun altında çok uzun süre kalmadım. Durulamak iyi hissettirdi ve hızlı bir yıkama da yardımcı oldu.

sadece saçlarımın uçlarını ıslatmayı başarabildim. Giyinirken kahve kokusu beni rahatsız etti.

"Bunu benim için mi yaptın?" Ben sordum.

"Hayır, yandaki hayalet için yaptım," diye seslendi Freddie. "Kahvesi olmadan gerçekten huysuzlaşıyor ve gölgelerin üzerine atlamamız gerekmediğini düşündüm."

Homurdanarak banyonun ışığını kapattım ve tekrar odaya çıktım. Biraz daha ortalığı toplamıştı. En azından boş patlamış mısır poşetinden kurtulmuştu. Tek kullanımlık dolu kupayı kapağıyla birlikte uzattı.

"Süslü."

"Hayaletler için mi? Kesinlikle."

"Hayalet memelerden ve hayalet seksinden de mi bahsediyoruz?"

Bu sorunun nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Freddie kaşlarıyla kıvrımlar yapıyordu ve yüzündeki sırıtma çok sevimliydi. "Hayalet seksi-bunun bir horoz alay olduğunu hayal etmelisin."

"Neden ille de bir horozla dalga geçmek zorunda?" Yatağa geri tırmanıp dizlerimin üzerinde oturduğum yere doğru yürürken sordum. Çok daha nettim ve kahve acı ama tatlıydı. İçinde krema yoktu, ama kenarını kesecek kadar şeker koymuştu. "Amcığınla dalga geçiyor olabilirsin."

"Hayalet penis mi?" Freddie'nin sırıtışı büyüdü. "Bana bir fantezi mi anlatıyorsun, Boo-Boo?" "Yandaki hayalete kur yapan ben değilim."

Yumuşak cevap

neredeyse mükemmel. Gülmekten kırıldı ve yanıma oturdu. Kahve fincanını benimkine dokunmak için kaldırdığında gülümsedim. "Teşekkür ederim Freddie."

"Ne zaman istersen, Boo-Boo." Kahveden bir yudum aldıktan sonra yüzünü buruşturdu. "Belki de bundan sonra barista olarak bir iş bulmalıyım."

Ona gülmedim ama onu inceledim. Çok farklı işleri vardı. En azından öyle görünüyordu. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Ben mi?"

"Hayır, 'boo' dairesindeki hayalet kız arkadaşın."

Kahkahalarına karşı savaşıırken kaşları küçük danslarını yaptı. "Sen en iyisisin, Boo-Boo."

"Hayır," dedim yavaşça, kendi gülümsemem soluyordu. "Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Sen onlar değilsin," dedi aniden. "Beni kullanan o insanlar ben miyim?"

Bakışları benimkilere kilitlendi ve göğsümdeki baskıdan dolayı nefes alamadım. "Hayır."

"O zaman ailen, amcan ya da sana elini süren herhangi biri değilsin." Sözlerindeki ve ses tonundaki mutlak samimiyeti tartışmak imkânsızdı.

"Her zaman öyle hissettirmiyor." İç çekti. "Evet. Bu kısmı berbat."

"Senden söylediklerimi unutmanı isteyip duruyorum."

Yavaşça başını sallama sırası ondaydı. "Ben de keşke sana söylemeseydim demek istiyorum." "Bunun başına gelmesine üzıldüm."

"Aynen öyle."

Ama bu bize ne bıraktı? Elini uzattığında, tuttum. Programı tekrar açtığında ve kahvemi bitirdikten sonra başımı omzuna yasladım. Gözlerim ağırlaştığında, kapanmalarına izin verdim.

Yalnız değildim. Freddie oradaydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

OceanofPDF.com

FREDDIE

Liam ve Rome gece yarısından önce dönmüşlerdi, Boo-Boo onların geldiğini görmediÇünkü o Sonunda gitti uyuduktan sonra atma yukarı

Yediği her şeyi. Kusmayı sevmezdim. Bu bende kusma isteği uyandırıyordu. Zar zor tutunduğum gerçeği, onun üzerine kusmayı reddetmemle ilgiliydi. Başımdaki ağrının sıkıcı gümbürtüsü bana onların ilaçlarından ne kadar kaçınmış olsam da yine de biraz aldığımı hatırlattı.

Bir kez daha kızarıp bunaldığında, serin bir duş daha alması için onu içeri aldım. Bu sefer ona yakın durdum çünkü o da ayaklarının üzerinde sabit duramıyordu. Güzel bir amcık olsun ya da olmasın, onu süzmekten çok düşmesinden endişe ediyordum. Ayrıca, ona bakmama gerçekten ihtiyacı yoktu. "Bana dokundu" açıklaması bu itirafla birlikte kafamın içinde dolaştı.

Yerimden kalktım çünkü onlar dönene kadar bu odada savunmasız bir şekilde uyumayacaktım. Bıçağım yanımdaydı ve çekmecedeki bir silah vardı. Fark etmezdi. Benim gözetimimdeyken kimse ona ulaşamayacaktı. Ne zaman küçük bir inilti duysa ya da uykusunda kıpırdansa, aramızdaki yastıklara baskı yapmak için bacağımı hareket ettirdim. Bu da yastık aracılığıyla ona baskı yapıyordu. İşe yarıyordu ve onu sıkıştırmıyordum.

"Ne oldu?" Rome içeri girmelerinin üzerinden bir dakika bile geçmeden sordu. Sessizdiler, kız kıpırdamadı bile. Alnında yine ter lekeleri vardı ve Liam'a bir el bezi fırlattım.

"Şunu soğuk suyla durulayabilir misin?"

Roma, Boo-Boo ile paylaştığım yatağın uzak tarafına gelirken o sormadı bile, sadece yapmaya gitti. Yüzündeki ciddi ifade *bir şeylerin* ters gittiğini anladığını gösteriyordu.

"Liam'ı bekliyorum," dedim. "Bunu iki kez açıklamak zorunda kalmak istemiyorum." Kendi yorgunluğum ve baş ağrım arasında, gerçekten uyumak istiyordum. Onlar dönünce bunu yapabilirdim. Onunla ilgileneceklerdi.

Kardeşi el beziyle geri döndükten sonra Rome bezi kaptı ve yüzünü yavaşça ve nazıkçe silmeye başladı. Evet, anladı.

Liam'ın sorgulayan bakışları karşısında "Yoksunluk," dedim. "Ona oldukça fazla uyuşturucu yüklüyorlardı. Bunu düşünmemiştim bile. Daha önce hastalandı.

Hiçbir şeyi tutamadım. Titreme ve sarsıntılar da var."

"Uyuşturucu." Liam'ın tüm ifadesi karardı. "Lanet olsun. Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Bir, bunu düşünmedim," dedim ona. "İki, çok yorgundum. Ve üç, orada ne halt ettiklerini sanıyordun? Ball-Cracker'ın orası hakkında ne dediğini duydun. Eminim başka tedaviler de yapıyorlardı. Yine de ne yaptıklarını görmek için tıbbi koğuşa giremedim."

Bodhi beni almaya gelene kadar tıbbi bir koğuş olduğunu fark etmemiştim bile. Doktorun *ofisi* o koğuşun yanındaydı. Mantıklı olabilirdi ama bir şeyler yaptıklarını biliyordum.

"Oraya yüzen yer ya da beyaz statik derdi." Bana sır olarak söylediği her şeyi açıklamak beni ne kadar öldürse de, bunu bilmeleri gerekiyordu. "Beni hiç tanımadığı günler oldu." Bu beni incitmekten çok korkutmuştu. Çünkü onu tanıdığım onca zaman boyunca bana bir kez bile sonradan düşünülmüş ya da görmezden gelinecek biriymişim gibi davranmamıştı.

Onu tekerlekli sandalyede, tamamen kontrol edilmiş halde görmek? Evet, bu yakın zamanda ortadan kalkmayacaktı. Liam beni geçip Roma'ya, sonra da ona baktı. "Ona ne verdiklerini bilmiyor muyuz?"

Başımı salladım. "Kayıtları çalacak zamanım olmadı. Kaçış, başlangıçtaki fikrimden biraz daha spontane oldu."

O pislik için bir damla gözyaşı dökerek değildim. Ama belki de onun dosyasını falan almaya çalışmalıydım. Kahretsin, her şeyi berbat mı ettim?

"Hey," dedi Liam ve bir elini omzuma koydu. Hafif ama bir o kadar da kısıydı ve nazikçe sıktıktan sonra beni bıraktı. "İyi iş çıkardın. Onu dışarı çıkardın ve ölmedin. Gerisini biz hallederiz."

Başımı salladım, sonra tekrar ona baktım. Umarım haklıydı.

GERİ UÇMAYACAKTIK. LIAM BUNU KENDİ KENDİNE TARTIŞTI, ÇÜNKÜ ROMA bir fikri varmış gibi görünmüyordu ve benim de umurumda değildi. Yine de, onu havaalanından geçirmek güvenlik demekti, bu da silah yok demekti, bu da -Evet, biz sürüyorduk.

Ertesi sabah ilk iş olarak yola çıkmak yerine, artık midesinin bulanmamasını beklediler. Eğer bir önceki gün kötüyse, bir sonraki

Sabah berbattı. Liam kahve almak için dışarı çıkmıştı ve geri döndüğünde hiçbir şeyi tutamıyordu.

O huzursuz bir uykuya daldığında, ikizleri birbirlerine bakarken yakaladım. En azından bu sefer kusarken saçını tutmak zorunda kalmamıştım. Bana ihtiyacı olsaydı tutardım ama Roma ondan uzaklaşmamıştı. Bir kez bile.

Öğleden sonra kusmadan biraz su ve biraz kraker içmeyi başardı. Ayrıca hepimiz adına bir karar verdi. "Eve gitmek istiyorum."

Home.

Evet.

İkizler yine o telepatik bakışlardan birini paylaştılar. Ama Liam daha tek kelime etmeden karar verilmişti. Emersyn Braxton Limanı'na geri dönmek istiyordu, o halde oraya gidiyorduk. İyi oldu. Doktor ona orada bakabilirdi. İyi olduğundan emin olabilirdi.

Odayı toparlamamız ve silmemiz uzun sürmedi. Hâlâ uğraşmamız gereken kanlı kıyafetleri vardı ama onları yakmak için güvenli bir yer bulana kadar bizimle olmalarını tercih ederdim. Zimba da geldi.

LIAM VE ROME SÜRÜŞÜ DEĞİŞTİRDİLER, YARDIM ETMEYİ TEKLİF ETTİM AMA ONLAR bana el salladı ve bu iyiydi. Sarsıntılar geldi ve geçti. Belirsiz hareket hastalığı hissi de öyle. Daha önce hiç sorunum olmamıştı. Yine de, bana da baktan şeyler veriyorlardı. Ama berbat durumda değildim.

Emersyn'di. Arka koltukta oturuyordu ve elinde bir kova ile bir çanta vardı. Rome da şu anda onunla birlikteydi ama Liam onunla takas yapıyordu. Daha faydalı olmam gerekiyordu ama ikisi de bana sormadı.

Neyse ki, şimdiye kadar arabada kustuğu tek seferde kenara çektik ve tüm kapıları açtık. Bu onun bile çekici bulmadığı bir kokuydu.

ÖĞLEDEN SONRAYDI, GÜNEŞ HERHANGİ BİR ŞEY OLAMAYACAK KADAR PARLAKTI. Bir dahaki sefere uyandığımda. Roma direksiyon başındaydı. Hafif bir müzik çalıyordu ama beynim şarkının ne olduğunu anlayamayacak kadar bulanıktı.

"Sorun değil, Hellspawn," dedi Liam alayc1 bir sesle. "Burada istediğin yere kusabilirsin. Biz temizleriz."

Öğürmedim. Çok yakın bir şeydi.

"Artık kusmak istemiyorum," dedi Emersyn hem bitkin hem de mağdur bir sesle.

"Sana verdiğimiz hareket hastalığı ilağlarını tekrar denemek ister misin?"

Ne şeyi? Elimi yüzüme sürdüm. Belki de ben uyurken bir yerde durmuştuk.

"Geçen sefer işe yaramadı." Şikayete rağmen, bu bir hayır değildi.

Liam ondan duymaya alışık olduğumdan çok daha yumuşak bir sesle, "Bir dene," dedi. "Biraz limonlu soda da aldık. Yardımı oldu, değil mi?"

"Biraz. Tamam."

Başım hâlâ çarpıyordu ama o kadar da kötü değildi. Bir şişenin koluma çarpmasıyla gözlerimi açtım. Rome bana açılmamış bir su şişesi uzattı. Evet. Su içmek. Muhtemelen iyi bir fikir.

Başımı tekrar koltuğa yaslamadan önce kapağını kapattım ve yarısını boşalttım.

Arabadaki tek ses tekerleklerin yoldaki uğultusu ve çalan müzikti. Uykuya daldığıma eminim. Bir sonraki uyanışında, dinlenme alanlarından birine girmiştik. Liam direksiyona geri dönmüştü ve Emersyn dışarı çıkmadan önce SUV'u zar zor durdurmuştu. Çimlere kusmadan önce çöp kutularından birine bile varamamıştı.

Sikeyim.

Elimi ağzıma götürdüm ve Liam elime birkaç nane şekeri sıkıştırdı.

"Bunları em."

Evet, iyi plan.

Hepimiz mola verdik. Benim işemem gerekti ve ikizler Emersyn'i aldı. Geri döndüğümden Liam orada tek başınaydı ve arka koltuğu yine temizlemişti. Sormadım. O da söylemedi. Sadece bir nane şekeri daha emdim. Yardımcı oldular.

Belki de plaseboydu, umurumda değildi.

"Onu hastaneye götürelim mi?" Bu sormak istediğim bir soru değildi ve sakinleşmenin ne kadar uzun sürebileceğini biliyordum. O zaman ne aldığı hakkında bir fikrim vardı. Kahretsin, şu anda kafamın iyi olması için neler vermezdim. O zaman bütün bunları düşünmek zorunda kalmazdım.

Aynı zamanda, kafam iyi olsaydı ona yardım edemezdim, yani bu işe yaramayacaktı.

"Hayır," dedi Liam. "Daha fazla sıvı alıyor, sadece yediklerine dikkat etmemiz gerekiyor. Birkaç saat içinde limana geri döneceğiz."

"Neredeyiz lan biz?"

"Copper Town Şehri bu yolun yaklaşık otuz beş mil yukarısında. Limana dönmeden önce altı, belki de yedi saatimiz **o l a c a k .**"

Vay anasını. "Ne kadar hızlı sürüyordunuz?" "Umurunuzda mı?"

Hayır, ama... "Boo-Boo arabada."

"Kesinlikle," dedi, arkaya uzanıp soğutucuyu açmadan önce bana seviyeli bir bakış attı. Gazlı içecekler, su ve limonlu gibi görünen bir şeyler vardı. Bir tane istedim ama ondan hiçbir şey almayacaktım. Bu yüzden diğerlerinden biriyle yetindim. İlk yudum fena değildi, nane şekeri emmiş olsam bile. Hava yine kararmaya başlamıştı.

Bütün gün ve bir gece önce bütün gece yoldaydık. Yorulmamışlar mıydı? Ben ölmüştüm.

"Adamların telefonları havaya uçurmamasına şaşırdım." Beynimde kalan birkaç hücrenin de kıvılcımlandığına yemin ettim. Telefonumun öldüğünden oldukça emindim. İkizler geldiğinden beri telefonuma bakmamıştım bile. Muhtemelen aptallık etmiştim ama hem Liam'ın hem de Rome'un telefonları vardı.

"Dönüş yolunda olduğumuzu bilmiyorlar."

Gözlerimi kırptım. "Ne oluyor lan?" Delirmiş miydi? Jasper onu öldürebilirdi. "Onu bulduğumuzu bilmeleri gerek."

"Onu bulduğumuzu biliyorlar," diye hatırlattı Liam. "Onu dışarı çıkardığımızı bilmiyorlar ve sen de kendini kaybetmeye karar vermeden önce bir düşün. Şu anda çok fazla sorun yaşıyor ve bu üçümüzün başının etini yiyor. Şu anda onların sorularını yanıtlamasına ya da kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamaya çalışmasına gerek yok."

"Yapmazlar-"

"Yaparlardı." Elini sallayarak sözümü kesti. "Yaparlar çünkü ben istiyorum. Bir yanımla öyle çekip gittiği için kışına tekmeyi basmak istiyor ama sonra ona bakıyorum." Bakışları yanımdan geçip gidince arkamı döndüm. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Rome'la birlikte cipe doğru yürüyordu. Rome onun elini tutmuyor ya da ona dokunmuyordu ama tam oradaydı.

"Cehennem gibi görünüyor."

"Evet, yani, hayır, onlara söylemedim. Doktor ona bir göz atana kadar onlara söylemeyeceğiz. Bu noktada dehidrasyondan endişeleniyorum."

Bu mantıklıydı. "Bu kadar hasta olacağını düşünmemiştim." "Ona ne verdiklerini bilmiyoruz."

Ve bunu durdurmak için ona ne vereceğimizi de bilmiyorduk. Eğer sadece ona bir şeyler vermek olsaydı, bunu yapabilirdim.

Ama Liam sormadı, ben de teklif etmedim. Muhtemelen berbat bir fikirdi. Geri dönmüştü, ona sahiptik. Önemli olan da buydu.

Liam ve Rome tekrar yer değiştirdi ve Liam arkaya tırmanarak Onu.

"İyi misin Freddie?" diye sordu ve ben de yolcu koltuğunda dönerek ona sırtıtabilirdim. Onun için gülümseyebilirdim.

"Harikayım. Yine de hâlâ çıplak değilim." Liam bakışlarını bana çevirdiğinde onu görmezden geldim çünkü Boo-Boo güldü.

"Uyumaya devam et," diye önerdi. "Gerçi kendimi bok gibi hissediyorum, bu yüzden çıplak kalmanın iyi olacağını bile sanmıyorum."

"Sana haber veririm," diye söz verdim ve o da tekrar gülümsedi. Yüzümü öne doğru dönmeye başladığımda Liam'ın pis bakışlarını üzerimde hissettim ve kendimi tutamadım. Adam tam da bunu istiyordu. "Ben onu çıplak hayal ediyorum, o da beni çıplak hayal ediyor. Bu bizim olayımız."

Muhtemelen başka zaman olsa Liam bana homurdanırdı ama Boo-Boo yine güldü ve evet, o puan benimdi. Aferin bana.

SABAHIN ÇOK ERKEN BİR SAATİYDİ.

Klinik. Yine de orada olmanın verdiği bir rahatlama vardı. Tanıdık bir yerde olmak. Tabii buraya son geldiğimde birileri burayı gözetliyordu. Çocuklar da aynı şeyi düşünmüş olmalı, çünkü bloğun etrafından birkaç kez dolaştık.

Kontrol
ediyorum.

Akıllıca.

Mekânın arkasındaki otoparka girdiğimizde Doc kamyonuna yaslandığı yerden doğruldu. Kahretsin, onu görmek güzeldi.

Diğer çocuklar yanımızda olduğunda ve o da güvenli bir şekilde kulüp binasına geri döndüğünde daha iyi olacaktı ama Doc idare ederdi.

Doc arka koltuğun yolcu kapısındaaydı ama Rome ondan önce davranarak Boo-Boo'yu kendisi dışarı çıkardı.

"Uyuyor," dedi Rome. "Sessiz olun. Onu korkutmayın."

Doktor'un bakışları ona sabitlenmişti ve ben bu bakışı anlıyordum. Onun gerçek olduğundan emin olma ihtiyacını. Orada olduğundan. Onu toplum odasında ilk gördüğümde ben de aynı şeyi hissetmişim - özellikle de o kadar kontrol edilmişken.

"Onu içeri getirin." Doktor sertçe dönerek kapıya doğru yürüdü. İşte o zaman kot pantolonunun arkasına sıkıştırdığı silahı fark ettim. Kılıf hiçbir şekilde gizlenmemişti.

Evet, Doc oynamıyordu. Güzel.

Dışarı çıkarken sırtım çatladı ve Liam beni kapıda bekledi. Lanet olsun, evde olmak güzeldi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

OceanofPDF.com

EMERSYN

T yanağıma değen parmaklar beni uyandırdı. Arabanın uğultusu ve hareketi gitmişti. Üzerinde yattığım her neyse Kararlı. Bir yanımla uyumaya devam etmek istiyordum ama ağır temizleyiciyle birleşen şifalı koku burun deliklerimi gıcıkladı.

Panikle birlikte farkındalık da içime doldu ve sarsılarak gözlerimi açtım. Kalbim küt küt atarken doğruldum ve odaya baktım. Burası bir klinikti. Klinik. Bu odaya daha önce de gelmişim. Birbirinden kopuk parçalar, tıpkı topluluk odasındaki yapboz parçaları gibi birbirinden ayrılıyordu. Nefes nefese, sakın bir çift mavi-yeşil gözde durakladım.

Roma'da.

Yatağın hemen yanında, dokunma mesafesinde duruyordu ama ben onu görene kadar kıpırdamamıştım. Sonra sadece sorar gibi yavaşça elini kaldırdı. Kalbimin çarpma sesi kulaklarımda yankılanıyor gibiydi. Mide bulantısı hâlâ devam ediyordu ama eskisi kadar kötü değildi. Roma'nın varlığı yardımcı oldu ve yavaş yavaş nefes alış verişimi kontrol altına aldım.

Elini tutmak için uzandığımda donup kaldım. Elimin arkasında bir serum vardı.

"Sıvılar," diye açıkladı Rome rahat bir sesle. Bana hâlâ elini uzatıyordu ve ben elimi onun elinin içine koyduğumda parmaklarımı nazikçe sıktı.

"Braxton Limanı'na geri döndük."

Başını salla.

İçimden bir ürperti geçti ve öne doğru eğildim. Başımı omzuna yaslayabilmem için hareket etti. Bir kolunu arkama koyarken gösterdiği özen, beni desteklemek için yatağa koyduğu eli. Tüm bunlar ağlamak istememe neden oldu.

"Doktorun kliniği." Bu bir soru ya da tahmin değildi.

"Evet," dedi başımı kaldırmadığımda. İçimi çektim. "Daha iyi hissediyor musun?"

Öyle mi yaptım? "Bilmiyorum. Belki?" Kalbimin sakinleşmesi hâlâ zaman alıyordu. İliklerime kadar acı çekiyordum. "Çok yorgunum."

"Uyu." Dudaklarını saçlarıma dokundurdu, sanki onları orada dinlendiriyordu. Sanki omzuna yaslanıyormuşum gibi. Temas, dikkatli ve hafifti.

"Yatmak istemiyorum-" Hastane yatağı ya da herhangi bir hastane demeye başladım. Burası öyle bir yer değildi. Bir klinikti. Fark etmezdi. Buradan gitmek istiyordum. "Daireye geri dönebilir miyiz? Ya da başka bir şeye? Hayır. Oraya gidemeyiz." Rome bir şey söyleyemeden soruyu kendim cevapladım. "Liam'ın evini biliyor. Orada olduğumu biliyor."

Olmak istediğim son yer amcamın beni bulabileceği bir yerdi. Vandalları o da biliyordu. Elinde onların resimleri vardı.

"Güvendesin."

İki kelime. Çok fazla ağırlık taşıyorlardı.

"Nerede olduğumu biliyorsa olmaz." İçimden bir titreme geçti. Tekrar uzaklara gitme, geri dönme arzum varken, bunu yapmamalı mıydım? Belki de beni getirmelerine izin vermemeliydim...

"Sığırık." Bir rica ve bir emir. Başımı kaldırdım ve ona baktım. "Güvendesin."

Her kelimesinde ciddiye. "Bize güvenin."

Elini sıkarak başımı salladım. "İstiyorum."

"Güzel." Kapının çalınması bir an için dikkatini dağıttı ve bir iç çekti. "Doktor seni uyanıkken görmek istedi."

Yüzümü buruşturdum. Onu görmek istiyor muydum?

"Zorunda değilsin." Sanki aklımı okumuş gibiydi. Ama bakışlarımla tekrar buluştuğunda omuz silktili. "Bir doktora ihtiyacın vardı. Seni hasta ettiler. Doktor yardım edebilir. Ama onu istemiyorsan, başka birini buluruz."

O da bunu kastetmişti.

"Beni yalnız bırakmayacak mısın?"

"Söz veriyorum."

Bunun yardımı oldu. Parmaklarımı elinin içine sokuyordum, şikayet ettiğinden değil. Yine de kendimi tutuşumu biraz gevşetmeye zorladım.

"İçeri gel," diye seslendi Roma.

Kapı hemen açıldı ve hazırlıklı olmama rağmen onu görmeye hazır değildim. Doc içeri girdiğinde oda küçüldü. Liam onu içeri kadar takip edince daha da küçüldü. Roma yatağın hemen yanında dururken, Liam kapının önüne park etti.

"Freddie nerede?"

"Tıpkı senin gibi su içmesini sağladım, Little Bit." Soruyu Liam'a yöneltmiş olmama rağmen cevap veren Doktor'du. Ama cevap beni endişelendirdi.

"O iyi mi?"

"İyileşecek." Doktor yatağın yarısında durmuştu ama ben onun solundaki duvara odaklandım. En son ne zaman yalnız kaldığımızın bir önemi yoktu. O doktor olduğu için buradaydım. "Şu anda nasıl olduğunu sormak istiyorum."

"Çok iyiyim." Ona bir bakış fırlattım, sonra yatakta yer değiştirdim. Uzanmak ya da oturmak bile istemiyordum. Aslında burada ne kadar uzun süre otursam, o kadar çok gitmek istiyordum. "Ne zaman gidebilirim?"

Kaşları çatıldı ve yatağa yaklaşırken tekerlekli bir sandalye kapıp üzerine oturdu. Başını benimkiyle aynı hizaya getirdi. Hayır, biraz daha aşağıdaydı. Biraz yer değiştirdim ve sonra tekrar ona baktım.

Açık kahverengi gözlerinde görmek istediğim son şey acımaydı. "Yakında," diye söz verdi. "Çocuklar bana yemek ve su içmekte zorlandığını söylediler."

Omuz silktim. "Çok sıcak ve rahatsızdım. Yemek seçeneklerim sınırlıydı. Yemekler muhtemelen çok zengindi."

"Şey," dedi Doktor yavaşça. "Bu mümkün. Ya da size verdikleri ilaçlardan kaynaklanıyor olabilir."

Şok omurgamı sertleştirdi. Liam'a bir bakış attım. Bana küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "O biliyor, Hellspawn. Freddie'yi oraya sokmak için onun yardımına ihtiyacımız vardı."

"Herkes biliyor mu?" Doktor'u görmezden geldim. "Evet," dedi Rome. "Önemli değil."

Benim için önemliydi. Ağzımdaki tükürük kayboldu.

"Little Bit..."

"Bana öyle deme."

Doktor kaşlarını çatı.

"Bu benim adım değil. Görünüşe göre Emersyn de benim adım değil ama diğerinden daha iyi." Onun evcil hayvan isimlerini istemiyordum. Sonra... Yer değiştirdim. "Bak, önemli değil, buradan çıkmak için ne yapmam gerekiyor?"

Gerçekten gitmek istiyordum.

"Tamam," dedi Doktor yavaşça. "Ayağa kalkacağım. Fiziksel muayene yapmak istiyordum ama izniniz olmadan bunu yapmak istemedim."

"Bana dokunmanı istemiyorum." Parmaklarımı Roma'nın eline geçirdim ve o da beni sıkıca tuttu. "Beni dövmediler ya da başka bir şey yapmadılar."

Hatırladığım kadarıyla değil. "Eskisi gibi değil."

"Tamam." Bu iki hecedeki her şey Doktor'un bana inanmadığını gösteriyordu. "Emersyn, muhtemelen tedavinde psikotropik, antipsikotik, antidepresan ve diğer ilaçların kullanıldığı bir tesiste hastaydın. Muhtemelen sakinleştirici. Bu ilaçların hepsi bağımlılık yapmasa da, zihin değiştirici özellikleri var ve bunları bıraktığınızda sorunlara neden olabilirler."

"Geçer gider."

Liam iç çekti. "Hellspawn... Bırak doktor sınavı yapsın. Her şey bitmiş olacak, sonra gidebiliriz. Bilirsen kendini daha iyi hissedersin."

"Yapacak mıyım?" diye sordum, isyan midemde kıvrılıyordu. "Bilsem gerçekten daha iyi hissedecek miyim? Çünkü birçok şeyi biliyorum... Bunları nasıl elde ettiğimi biliyorum." Serbest kolumu kaldırdım. "Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Nerede olduğumu ve nedenini biliyorum, bu da beni daha iyi hissettirmiyor. İlaçlar -uyuşturucular- geçip gidiyor. Eğer onları almayı bırakırsanız ve sisteminizden çıkmalarına izin verirseniz."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?" Doktor sordu, nazik tonu sertleşmişti. "Onu rahat bırak." Roma benimle Doktor'un arasına girmek için yer değiştirdi. O asla bir kez elimi bıraktı. "Sen sordun. O da hayır dedi. Devam et."

Liam inleyerek elini yüzünde gezdirdi. "Yapabileceğimiz bir test var mı? İhtiyacı olan bir şey olup olmadığını öğrenmek için yapabileceğimiz başka bir şey var mı?"

Sesi çok mağdur görünüyordu. "İğneler, haplar ve serum torbaları vardı" dedim. O kadarını hatırlıyordum. "Bazıları maviydi. Bazıları soluk beyazdı. Birkaçı da sarıydı. Bazen beni gerçekten uçuyormuş gibi hissettiriyorlardı, bazen de tüm gürültüyü alıp götürüyorlardı."

Konuşurken hiçbirine bakmadım. Vücudumu buz gibi saran soğuk, her yere ayaz yaymaya kararlı görünüyordu. Roma'nın bana dokunduğu yer olmasa, bir daha ısınabileceğimi sanmıyordum.

"Önemli değil."

"Sandığından çok daha önemli," dedi Doc, ses tonundaki nezaket geri gelmişti. "Sana bazı rahatsız edici sorularım var."

Bir homurtu kaçtı benden. "Çünkü geri kalan her şey sadece bir softball'du."

Liam'ın ağzının köşesi biraz daha yukarı kalktı. Gözlerindeki endişeyi yanlış anlamak mümkün değildi. Her ne kadar biraz ısrarcı davranırsa da, nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

"Sorular için biraz mahremiyet ister misiniz?" Doktor devam etti, görünüşe göre cevabımdan etkilenmemiş ya da duyulanmamıştı.

Onunla yalnız kalmak istiyor muydum? Kaç şekilde istemediğimi sayayım. Söylediklerinden sonra olmaz. O aşağılayıcı gösteriden sonra olmaz. Yapmamayı tercih ederim. "Sadece sor, lütfen."

Doktor uzun bir nefes verdikten sonra "Pekâlâ," dedi ve bir kez daha döner tabureye oturdu. "Bildiğiniz kadarıyla cinsel saldırıya uğradınız mı?"

Doğrudan sorulan soru yara bandını yırtıp attı. Gerçekler ve yalanlar dilimde dans ediyordu ama hiçbirine ses vermek istemiyordum. "Fark etmez." Artık Liam'a ya da Roma'ya bakmaya cesaret edemiyordum.

"Öyle."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Öyle değil. RİA'm var, bu yüzden hamilelik bir sorun değil." Bunu tekrar yaşamak istemiyordum.

"Cinsel saldırıdan kaynaklanan tek sorun bu değil." Doktorun ağzı bir çizgi halinde sertleşti. "Küçük Bit - evet, sana böyle seslenmeme katlan - bu sadece hamilelikle ilgili değil. Yırtılma olabilir, hastalık olabilir -Psikolojik travma var."

Neredeyse gülecektim. "Bunu anladığıma eminim. Beni Pinetree'ye koydular, değil mi?"

Hiçbir şey söylemeyince gözlerimi kapattım.

"Bunun için fiziksel muayene yapmak istiyorsunuz." Bu bir soru değildi.

"İyi olduğunuzdan emin olmak istiyorum," dedi. "Bunun senin için ne kadar rahatsız edici olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama benden hiçbir şey saklamak zorunda değilsin. Aslında saklamamanı tercih ederim. Bırak sana yardım edeyim. Sana söylemediğim hiçbir şeyi yapmayacağım, söz veriyorum."

Ses tonundaki yumuşak huysuzluk unsuru beni ona inanmaya davet etti. "Eğer -Eğer bunu yaparsam. Sonra gidebilir miyiz?"

"Sana birkaç iğne yapacağım, sadece antibiyotik. Sadece güvenli tarafta olmak için. Sonra tamamen sıvı aldığınızdan emin olacağız ve ondan sonra- evet. Gidebilirsin." Son birkaç kelime ona pahalıya mal olmuş gibiydi ama yine de mesafeyi kapatmak için hiçbir hamle yapmadı.

Bu daha çok yardımcı oldu.

Hâlâ Rome'un elini tutuyor olmama rağmen Rome ve Liam'a, "Bu kısımda kalmak zorunda değilsiniz," dedim. İfşa olmanın bu kısmını atlamayı ne kadar istesem de o haklıydı. Muhtemelen bunun olması gerekiyordu ve ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk her şeyi unutmaya çalışabilirdim.

Duvardan uzaklaşan Liam bize doğru yürüdü. "Kimseyle yalnız kalmak istemiyorsan, bunu yapabiliriz."

Herhangi biri değildi, sadece Doc'la yalnız kalmak istemiyordum. Bununla birlikte, Liam bana bir çıkış yolu gösterdi ve ben de başımı salladım. "Bu muhtemelen benim kulüpte dans etmem kadar ilginç olmayacak."

Ağzının kenarları biraz daha yukarı kıvrıldı. "Hayatta kalacağım. Neye ihtiyacın var?"

Roma bana aynı şiddetle baktı ve ben de nefes verdim. "Muhtemelen aptal bir elbise."

Doktorun tamamen tıbbi bir şekilde amımla yakından ve kişisel olarak ilgilenmek üzere olduğu gerçeği gözümünden kaçmamıştı. Evet, bütün hayatımı bu olmadan geçirebilirdim. Roma'nın küçük bir yardımıyla pantolonumu indirdik. Ayakkabılarım çoktan çıkarılmıştı ama çoraplarım kalmıştı.

Liam yere odaklandı ve Doc arkasını döndü. Çıplak kığım ve ben çarşaf bacaklarımı örtecek şekilde yatağa geri döndüğümüzde Doc harekete geçti. Eldivenlerini aldı ve her şeyi yerleştirerek bir ışık kurdu. Liam yatağın diğer tarafında, Roma'nın karşısında durmak için hareket etti ve ikisi de başımın yanında kaldı.

Söz verdiği gibi, Doktor içeride benimle konuştu. Rahatsızlığıma değil tavana odaklandım. Bitirdiğinde, ayaklarımı üzengilerden çıkarmama yardım etti ve ben otururken geri çekildi.

"Bazı genel testler yapacağım, kan tahlili ve dediğim gibi antibiyotik."

Sadece yarım yamalak dinledim. Bir torbanın neredeyse tamamını içime sokmuşlardı, bir diğeri için yeterince uzun kalmamı istiyordu. Bu iyiydi. Liam'a bakması gereken şeylerin bir listesini veriyordu ve bana endişeli bakışlar atmaya devam ediyordu. O dışarı çıkmaya hazırlanana kadar ayılmadım.

"Doktor...?"

"Öyle mi?"

"Teşekkür ederim." Beni incitmiş olsa bile, şu anda beni incitmeye çalışmıyordu. Bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı.

Uzun bir süre beni inceledi. "Bir şeye ihtiyacın olursa, büyük ya da küçük, bir şeye ihtiyacın olursa bana söylemen yeterli."

"Milo'ya söyleme."

Bu hepsinin dikkatini çekti.

"Küçük Bit..."

"Sadece ona söyleme. Eric'i biliyor, bu kadar yeter." Bundan ona bahseden ben bile değildim. Ama bunun bir önemi yoktu. Kardeşim benim için o kadar çok şeyden vazgeçmişti ki, bunu bilmesine gerek yoktu.

"Doktor-hasta ayrıcalığı diyecektim. Sırlarınızı saklayacağım." Sonra ikizlere odaklandı.

"Sorun değil," dedi Liam, bakışlarıyla buluşarak. "Ben senin arkadayım, Hellspawn. Şimdi giyin, Freddie'yi kontrol edeceğim ve sonra sizi eve götüreceğim."

Roma her şey boyunca hareketsiz ve sessizdi. Kapı kapandıktan sonra, hâlâ onunkini tuttuğum elimi kaldırdı ve yatağın kenarına oturmak için hareket etti.

"Bay Cole?" Ne sorduğunu biliyordum.

Başımı salladım. "Hayır. Sorma. Lütfen, sadece her şeyi unutmak istiyorum." "Starling, hâlâ dışarıdalar mı?"

Bana hala zarar verebilirler mi?

"Evet. Ama onlar hep oradaydı." Ona söylemek istemedim. Freddie'ye söylemekten nefret ediyordum ve aynı zamanda... "Rome, onların peşinden gitmeyeceğine söz verir misin?"

"Hayır."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Söz veririm yalan söylemiş olurum. Size zarar verdiler. Biz de onlara zarar vereceğiz."

Ham dürüstlük göğsümün üzerinde duran taşlardan birini yerinden oynattı. "Bu çok çirkin."

"Söyle bana?" Bir emir değil. Bir rica.

Yutkundum. Bunu yüksek sesle söylemeyi kaldırabilir miydim? Sınavdan sonra zaten çığ ve ifşa olmuşum. Bir sır daha ne olabilirdi ki? Amcam korkunç bir adamdı. Ya ona söylediğimde beni nasıl gördüğünü değiştirirse? Ama Freddie biliyordu ve değişmemişti. Yine de Freddie, diğerlerinin anlamamasını umduğum bir düzeyde anlıyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmelerini istemiyordum.

Roma'nın bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerine baktım ve gözlerinde hiçbir yargı yoktu. Sadece sabır ve ihtiyaç bana geri yansıyor. Aletinin parıltısı, dilimde bıraktığı his ve beni aletine damgaladığı gerçeği. Uzun zaman almış olmalıydı. Onunla ve Vaughn'la geçirdiğim o gün içime doldu, sanki ikisini de hissedebiliyordum. Güzel bir gündü. Son birkaç haftadan çok daha iyiydi.

Her ne kadar Milo'ya gösterdikleri ve bana da gösterdikleri sadakat ve şefkati arzulasam da, onlar çok daha iyisini hak ediyorlardı. Sadece söyle, dedim kendime. Sadece söyle.

Diğer eline uzandığımda, iki elimi de kavrayarak beni ödüllendirdi. Ona söyleyebilirdim.

"Amcam..."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

OceanofPDF.com

EMERSYN

R Uyandığımda bana sarılmıştı. Farkındalık içimde aşama aşama ilerledi. Göz kapaklarımın kurşuni ağırlığı. Göz kapaklarımın kurşuni ağırlığı.

Saati kontrol etmek istesem bile açmak istemedim. Kolunun sıcaklığı orta yerimi sarmıştı. Belki de sınırlayıcı olmalıydı, ama rahatlık her türlü tedirginlikten çok daha ağır basıyordu.

Roma'ydı.

Güvenli.

Beynimin uzak bir kısmı onu tanıdı. Bir bacağına benimkinin üzerine atmıştı. Ancak ben yer değiştirdiğimde o da uyum sağladı. Etrafımdaki kolu sıkılaştı ve beni ona daha sıkı çekti, sırtımı göğsüne dayadım ve dizi uyluklarımın arasına girdi. Yarı uyanıkken bile dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Güzeldi.

Freddie'nin yanında uyuyakalmıştım. New York'ta oteldeyken Rome ve Liam da beni aralarına almışlardı. Daha sonra, arabada, her zaman onlardan biri yanımdaydı. Uyumayı başardığımda, gözlerimi açtığımda hemen yanımdaydılar.

Gözlerimdeki kaşınma ve yanma hissi onları tekrar kapatmama neden oldu. Hâlâ saate bakmayı başaramamıştım. Yine de oda daha aydınlıktı, kapalı göz kapaklarıma karşı daha parlak olduğunu söyleyebilirdim.

Yüzümü yastığa gömüp Roma'nın nefesinin enseme değmesiyle iç çektim. Sıkıca kıvrılabilirdim ve onun beni tamamen saracağını hissediyordum. Son birkaç günün ağırlığı yavaş yavaş çöktü. Derimin altındaki uğultu. Parazit. Garip rüyalar. Yüzen yer. Freddie.

Oh, Freddie. Beni yakalamak için Pinetree'ye geldiğini hâlâ tam olarak anlayamıyordum. Anılar bir filtreden geçen su gibi içimden akıp gidiyordu. Bazıları puslu ve uzaktı. Diğerleri çok keskin ve içgüdüsel.

"Güvendesin," diye mırıldandı Rome saçlarıma doğru. Sesi uyanıkmiş gibi bile gelmiyordu ama kolları sıkılaşmıştı. Bağlanmıştım. Günlerdir bağlıydım. Ona karşı kafeslenmiş olmak çok farklıydı.

Güvenli.

Ürpererek ona doğru geri çekildim. Daha fazla yaklaşamayacağımı düşündüm ama o kollarını tekrar sıktı. Ne kadar yorgun olsam ve gözlerim ne kadar yansa da tekrar uyumak istemiyordum. Kabuslar beni bekliyor olabilirdi.

"Anlat bana." Bu emirdeki yumuşaklık etrafımda dönüyor, pürüzlü kenarları zımparalıyordu. Bir gece önce ona amcamdan bahsettiğimde Roma tek kelime etmemişti. Elimi tutmuş ve bakışlarını bana kilitlemişti. Ayaklarım altımdan kayar gibi olduğunda lazer odağı beni yere sabitledi. Parmaklarımdaki tutuş, bırakmayacağına söz veriyordu.

Boğulmazdım.

Boğulmadım.

Boğuk bir sesle, "Sanırım ben konuştum," diye itiraf ettim. Boğazımdaki çığlık ağrıyordu. Gözlerim ağrıyordu. Göğsüm bile acıyordu. Morarmış ve hırpalanmıştı. Yine de üzerimde bir iz yoktu. Yaralarım daha önce hiç dışarıda olmamıştı.

Sağ kolumu kaldırarak bileğimden dirseğime kadar uzanan yara izine baktım. Deride çirkin kesikler. Artık değil...

Elini benimkinin etrafına dolayan Roma ikimizi de döndürdü. Beni kendine doğru çekerek yastıklara yaslandı. Çok güzeldi.

Gerçekten güzel.

Ama kolumu bırakmadı. Başımı omzuna yaslayıp kafamı kaldırdığımda onu izlere bakarken buldum. Diğer elimi kaldırdı. Arkasındaki bandaj serumun takıldığı yeri kapatıyordu. Kollarımı incelerken bileklerimi okşayışı, yara izleri hakkındaki öz bilincimi sıyırıp attı.

"Kendimi öldürmeye çalışmadım." Bunu anlaması önemli görünüyordu.

"Biliyorum."

Sağ bileğimi kaldırdı ve pembe çizgilerin en kızgın olanına bir öpücük kondurdu. Camın muhtemelen ilk girdiği yere. Çok garipti. Saldırı anına dair görüntüler zihnimden bir slayt gösterisi gibi geçiyordu. Korku ve acı mevcuttu ama kalınlaşmış camdan bir duvarın arkasındaydı. Onu görebiliyordum ama bana tam olarak dokunmuyordu.

Dudaklarının yara izi boyunca yumuşak okşayışı bileğimden dirseğimin kıvrımından hemen önce koptuğu yere kadar devam etti. Sonra işlemi diğer kolumla tekrarladı. Bu çizgi o kadar uzun değildi ama çok daha düzensizdi. Bir dokunuşun fısıltısı, zar zor orada, ama yine de her yerde hissettim.

"Bir daha asla."

"Bir daha geri dönmeyeceğim," diye söz verdim. Bu beş kelimeyi bir gece önce ifade etmek imkânsızdı. Bütün o çirkin hikâye aramızda yırtılıp açıldıktan sonra kelime dağarcığımı tüketmiştim. Ya da en azından öyle hissediyordum.

Bileklerimi tutmaya devam eden Rome, onları göğsüme yaklaştırdı, bana sarıldı ve yanağını saçlarıma sürterken onları orada tuttu. Kirli sakalının törpüsü sessizliği dolduruyordu. "Eğer yaparsan," dedi yavaşça ve beni sessizlikten uyandırdı. "Yalnız olmayacaksın."

Hayır, eğer. Geri dönemezdim. Eğer yapmasaydım- "Rome, Liam'ın bana öğrettiklerini yapmasaydım, Pinetree'de olur muydum ya da kaçabilir miydim bilmiyorum." Bay Cole. Elektrikli çit. Diğer adam - Bay Cole'un boğazını sıkma şekliyle büyük bir tezat oluşturan kayıtsız yüz ifadesi.

Bu tuzağa isteyerek düşmek benim seçimimdi.

"Sizi korumak zorundaydım çocuklar." Yutkundum. "Amcamdan haberin yoktu. Yaptığı şeyleri bilmiyorsunuz..."

Çok korkunç şeyler.

"Yalnız değilsin," diye tekrarladı, sonra şakağıma bir öpücük kondurdu. "Seni bulabilirdik."

Küçük bir kahkaha attım. Pek komik sayılmazdı ama sesi o kadar emin geliyordu ki. Başımı arkaya yatırarak ona baktım. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet."

Hayır	Duruş.	Hayır.	Övünmek.	Hayır
öfkeli	beyanlar.	Sadece kaçınılmazlık inancı.		

Bu yardımcı oldu.

Odanın etrafına bakındım. Liam'ın dairesine ve Roma'nın odasına geri dönmüştük. Hem tanıdık hem de yabancı görünüyordu. Buraya geldiğimizde odanın kendisi harabeye dönmüştü. Sonra dosyayı, fotoğrafları, kimliklerimi ve parayı gördüm. Hepsini şifonyerin üzerine yığılmıştı.

Roma tek kelime etmeden hepsini bir çekmeceye attı ve düzeltmek için işe koyuldu. Yardım edebilirdim ama beni yatağa geri götürüp durdu, ben de sonunda o odayı düzene sokarken öylece oturdum. Liam bizi içeri kadar takip etmemişti ve kapı dairenin geri kalanına kapalıydı. Freddie ve Liam dışarıdaydı ama burada değillerdi.

Bu kadar dar bir alanda kaldıktan sonra, garip görünüyordu. Burada olmamız daha da garipti. Tam olarak amcamın beni bulduğu yerde. Titremem üzerine Roma

Beni tekrar sıktı.

"Neye ihtiyacın var?" Soru beni şaşırttı, sorduğu için değil, cevabın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için. Burada olmaktan korkuyordum ama korkmak istemiyordum. Liam güvenli olacağını söylemişti. Roma da öyle. Ama bu onlar burada olduğu için güvenli olduğu anlamına mı geliyordu? Yoksa amcam beni aramaya gelmeyeceği için mi güvenliydi?

Bunca aydır nerede olduğumu bildiği *halde güvende* olmak ne anlama geliyordu ki?

"Keşke unutabilseydim," dedim ama bu sözlerin tadı yanlıştı. "O zaman unutsaydım burada olmazdım, değil mi?"

Kaşlarını çattı. Evet, belki ona mantıklı gelmiyordu ama ben anlıyordum. o.

"Bunu bilmenden nefret ediyorum." Ona söyleyen ben olsam bile.

"Bilmiyorum. Bilmem gerekiyordu. Eğer bilmezsem seni koruyamam."

Bu çok hoştu. "Ama şimdi içimin ne kadar çirkin olduğunu biliyorsun. -Kırıldım. Yapamam..." Freddie'yle hâlâ rol yapabiliyordum çünkü bana izin veriyordu. Ona anlatırken gözlerinin içine bakmıyordum. Roma'ya anlatırken bir kez bile gözlerimi kaçırmamıştım.

"Çirkin değil, Starling," dedi. "Kırık kötü değildir."

Ben dönerken o da elini gevşetti ve yüzümü ona döndüm. İfadesinde en ufak bir aldatma belirtisi yoktu.

"Ne?" Onu duymuştum ama...

"Kırık fena değil," diye tekrarladı. Sonra göğsüne vurdu. "Kırık. Liam mı? Kırık. Jasper? Vaughn? Hepimiz kırıldık Starling." Başını eğerek yanağımı kavradı ve ben de temasa doğru eğildim. "Kırık çirkin ya da yanlış değildir. Kötü değildir."

"Hissettiriyor..." Eğer kötü doğru kelime değilse... "İfşa mı edildim? Bilmiyormuşsun gibi davranamam ve uzun zamandır-"

Kapı çalındı.

Roma bakışlarını benden ayırmadan, "Git buradan," dedi. "Ben de seni seviyorum kardeşim. Yemek yapıyorum."

"Umurumda değil," diye yanıtladı Roma. "Git başımdan."

Kaşlarımı çattım ama daha çok kavga etmelerini istemediğim için. Öte yandan, Liam uzaklaşırken sesi gülüyor gibiydi.

"Rol yapmak zorunda değilsin," dedi Rome bir süre sonra, sanki Liam'ın da gittiğinden emin olmak için bekliyormuş gibi. "Biliyorum. Böylesi daha iyi. Seni daha iyi koruyabilirim."

"Ama..."

"Sen hâlâ benim Starling'imsin," dedi gözlerini kırpmadan. "Sen hâlâ sensin." "Kırık parçalar ve her şey?" Kendime bu kadar acımak istememiştim ama Roma sadece başını salladı.

"Benden hoşlanıyor musun?" Bu soru beni şaşırttı. "Evet."

"O zaman neden senden hoşlanamıyorum?"

Bu farklıydı. Ben bir itirazda bulunamadan başparmağını alt dudağıma götürdü. Yumuşak dokunuş nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Bu iyi mi?" Gözlerindeki yoğunluk beni perçinledi. "Doktorun sana dokunduğunu söylemiştin."

Yüzümü buruşturdum ama Roma'dan uzaklaşmadım. "Bana dokunmasını istemedim."

Başını salla. "Benim için sorun değil mi?"

Uyumaya gittiğimiz zamanlar hariç, her el hareketini telgrafla bildiriyordu. O zaman beni bir battaniye gibi sarmıştı ve ben başka bir yerde olmak istememiştim. "Evet," diye fısıldadım. Dudaklarımı yaladım ve o da aynısını yapınca bakışlarımı dudaklarına diktim.

Bu garipti. Kendimi hala merkezden uzak ve kopuk hissediyordum, sanki yüzen bir yerdeymişim gibi, sadece odaklanabiliyordum ve Roma beni buraya ve şimdiye bağlıyordu.

"Bana dokunmanı istiyorum," dedim. "Bunu sevdim. Hatta-" Bu düşüncemi tamamlayamadım çünkü ağzı benimkini kaptı. Fısıltıyla başlayan temas, çok daha derin bir şeye dönüştü. Elinin nazik baskısı başımı eğdi ve ardından dili dudaklarımın kenarında gezindi.

Şiddetli temas beni sakinleştirdi, korkumu yok etti. Tenime değen kirli sakalın törpüsü pürüzlü küçük parçaları zımparaladı. Dudaklarının benimkilere yaptığı masaj ve dilinin itişisi daha derinlerde bir şeyleri tutuşturdu. Hâlâ biraz dış macunu tadı vardı ama sanki i ç i m e ateş üflüyor gibiydi.

Yara izleri, kırık parçalar ve hasarlar hâlâ oradaydı ama ona dokunmanın verdiği heyecan bunların üzerini boyuyordu. Sanki onun projelerinden ya da duvar resimlerinden biriydim. Görünmez yaraları havayla fırçalayarak yok ediyordu, ta ki geriye kalan tek şey teninin benimkine değdiği yer olana kadar. Benim üzerimde sadece bir tişört, onun üzerinde ise pijama altı olduğu için benim tenime değiyordu.

Tereddüt ettiğimde, ellerim omuzlarının üzerinde gezinirken, alt dudağımı ısırırdı. "Bana dokunabilirsin, Starling. Bana dokunmandan hoşlanıyorum."

Sıcaklık damarlarımdaki buzu yalayarak eritti, ta ki ben tüm bunların ağırlığı altında titreyene kadar. Parmaklarımı köprücük kemiklerinin üzerinde gezdirdiğimde Roma sustu. Sonra beni izlemek için başını kaldırdı. Gözlerinin muhteşem mavi-yeşili görüşümü doldurana kadar gözlerimin yeniden açıldığını fark etmemiştim bile. Bu kadar yakinken, rengin tek bir nüansını bile kaçıramazdım.

Mükemmeldi.

Teni çok sıcaktı. Kaslarındaki gerginlik onları keşfetmem için beni çağırıyordu. O ve Liam birbirlerine çok benziyorlardı, hatta kasları bile. Ama Roma kesinlikle daha zayıftı. Sonra kollarını esnetti ve kasları göğsünün üzerinde dalgalanırken içimden bir kahkaha yükseldi. Kafamı kaldırdığımda beni dikkatle izliyordu. Dudakları öpücükle şişmiş ve nemlenmişti.

Yüzündeki ifadeye, açıklığa bakınca karnım sıkıştı. "Roma..." "Ben buradayım."

İki kelime, tıpkı banyonun dışındayken olduğu gibi ve beni kendi kucaklarıyla sardılar. O tam buradaydı. Kucağına daha sıkı oturmak için hareket ettiğimde, ona sarılmak zorunda kaldım. Ellerini kalçalarımın altına indirdi ve sonra beni oraya yerleştirdi. Ereksiyonunun kalınlığını gizlemek mümkün değildi.

Ama... "Ben... Ben sadece..." Kelimeler kekeleyip duruyordu. Onun için hiçbir şeyi mahvetmek istemediğimi ona nasıl söyleyecektim? Ona sakso çektiğimde çok şaşırmıştı, o yüzden- "Bunu daha önce hiç yapmadın, değil mi?"

Şüphelendim. Düşündüm. Bunun hakkında konuşmuş muyduk? Derimin altındaki ve kafamın içindeki vızıltı geri gelmişti.

"Öpmek mi?" Meraklı görünüyordu.

"Hayır, öpüştüğümüzü biliyorum." Hatırladığım öpücükler.

Bir parmağını tekrar dudaklarıma götürdü ve hafifçe ileri doğru bastırmadan önce alt parmağını okşadı. Gözlerindeki soru açıklamaya ihtiyaç duymuyordu. Parmağını dilime doğru çekti ve göz bebekleri büyüdü.

"Bunu sevdim," dedi.

Parmağını bırakırken öptüm ve başımı salladım. "Bu benim de hoşuma gitti." "Amını öpmem de hoşuma gitti mi?"

Bir sırıtiş geçti, hatta üzerimde bir başka sıcaklık patlaması oldu. "Evet. Beni yalaman hoşuma gitti, hatta Vaughn'u yalaman da."

"Yolumun
üzerindeydi." "Öyle
demiştiniz."

"O artık yolumuzda değil."

Hayır. Değildi. Ama... Doktor test için ısrar ettikten sonra. "Belki de beklemeliyiz?"

"Doktor için." Bu bir soru değildi.

Yüzümü buruşturdum ama sonra başımı salladım. "Sizi incitmek istemiyorum." Hiçbirini incitmek istemiyordum.

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Öpüşebilir miyiz?" O sabırla hırıltısını gevşetirken ben başımı salladım. "Öpüşmeyi severim."

Belki de bu bir davet değildi, ama yine de ona doğru eğildim ve ağzının köşesini nazıkçe öperken yine hareketsiz kaldı, sonra diğer tarafını ve elimi ensesine kaydırduğım da benimkini sıktı. Sonra dili düello için oradaydı ve ona doğru eğildim. Evet, öpüşmeyi ben de seviyordum.

Kapı bir kez daha çalındı ama Rome duymazdan geldi. Ağzı beni esir almış, ben inleyene kadar beni ısıyor, yalıyor ve emiyordu. Kapı tekrar çalındı.

Ve tekrar.

Dördüncü kez başını kaldırdı. "Siktir. Defol. Liam."

Her kelimeyi bir kurşun gibi tükürdü.

Kapının dışında ikizi güldü ve ben gözümü kırıştırtarak Roma'dan kapıya, sonra tekrar kapıya baktım. Roma'nın yüz ifadesi isyanı ilan ediyordu ve parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Önemli olabilir..."

"Beş dakika içinde çıkacağız" diye seslenmeden önce içini çekti. "Sayıyorum!"

"Siktir. Çekil."

Roma ağzımı tekrar onun ağzına götürdüğünde Liam hâlâ gülüyordu ama ben hepsini bıraktım. Beş dakika şu anda kulağa gerçekten iyi geliyordu.

37. BÖLÜM

OceanofPDF.com

F Sonunda yatak odasından çıktığımızda Reddie kocaman bir iç çekti, muhtemelen yirmi dakikadan fazla olduğu için.

Belki daha uzun. Duş almıştık. Duşlar, Roma oturup beni izledi ve ben de onu bekledim. Roma'nın ilan ettiği beş dakikayı çoktan geçmişti. Sonra yine dudaklarım karıncalandı ve vücudum uğuldadı.

Haftalardır ilk defa üşümüyordum. Roma'nın sweatshirtlerinden birini ve bir çift taytımı giymiştim. Görünüşe göre unuttuğum tüylü çoraplar işe yaramıştı. Beni tekrar öpmek için giyinmemi bile beklemişti. Bu en az beş dakika daha sürmüş olmalıydı.

Freddie neredeyse kederli bir sesle, "Hiç dışarı çıkmayacağınızı sanıyordum," dedi. "Liam beni *aç bırakıyor*." Bu melodram ve göğsünü sıkma şekli beni güldürdü.

"Evet," diye onayladı Liam, ifadesiz bir şekilde. "Beş dakikaya ne oldu?"

Rome mutfığa doğru yöneldi. "Beş dakika daha istedim."

İkizi homurdandı ama kardeşini izlemiyordu. Hayır, Liam bana odaklanmıştı ve ben de bu incelemenin altında ezildim. Bazen çok fazla şey görüyordu ve daha önce kendimi ne kadar çiğ ve açıkta hissetsem de Roma çatlakları kapatmaya yardımcı olmuştu. Bunu bozmak istemedim.

Ben de onun yerine Freddie'ye odaklandım. Maskaralıklarına rağmen hâlâ biraz solgun ve bitkin görünüyordu. Şu anda bunu çok fazla hissediyordum. "Liam seni neden aç bırakıyor?"

"Çünkü sana çörek aldım, Hellspawn." Liam yana kayarak üst üste dizilmiş dört beyaz dikdörtgen kutuyu ortaya çıkarınca dikkatim ona yöneldi. Rome mutfaktan iki büyük kupayla çıktı ve birini bana doğru taşıdı.

Kahvenin kokusu bana çarptı. Tereddüt ettim. En son kahve içtiğimde onu geri atmıştım. Yine de son birkaç gündür çok fazla kusmuştum ve izini kaybetmişim. Midem itiraz etmedi, bu yüzden Rome bana uzatınca fincanı kucakladım.

"Tamam mı?" Bu sessiz soru çok şey sordu.

"Buradayım," diye söz verdim ve tüm ifadesi rahatladı.

"Donut?"

"Önce kahve, belki." Liam'a bir bakış attım. Ne dikkati ne de kavuşturduğu kolları hiçbir şey ele vermiyordu. "Hasta olmak istemiyorum."

Hayal kırıklığına uğramak yerine başını salladı. "Freddie, mısır gevreği getir."

"Oh adamım," diye homurdandı Freddie. "Senden hoşlanmam iyi bir şey Boo-Boo. Donut için adam öldürdüğüm bilinir."

"Şey," dedim, hâlâ kahveyi yudumlamanın iyi gidip gitmeyeceğini tartışıyordum. Şu anda, aslında kokusundan keyif alıyordum. "Bir silah mı yoksa ellerini mi kullanacaksın? Sanırım küt bir nesne işe yarar." Bodhi nasıl söylemişti? "Kendini ne kadar yaratıcı hissediyorsun? Yoksa sadece aceleniz mi var?"

Bir süre tam bir sessizlik oldu. Roma kaşlarını çattı ve Liam kollarını kavuşturarak doğruldu. "Ne oluyor lan?"

Freddie yine de anladı ve kahrkahası kendi ödülü oldu. Koltuktan kalkarken yanaklarına renk gelmişti. Yanımdan geçerken yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sen en iyisisin, Boo-Boo. Beni bir daha asla bırakma."

Yine de başımı salladım. "Elimden geleni yapacağım." İkizler hâlâ bana bakıyordu ve ben de omuzlarımı kaldırdım. "Bu uzun bir hikâye."

"Zamanımız var," dedi Liam.

"Hayır," diye seslendi Freddie mutfaktan. "Çörekleri almadın, o yüzden sana hikâye yok. Bu *bizim olayımız*, değil mi Boo-Boo?"

Gülümsememi bastırmak zorunda kaldım çünkü Freddie'nin sesindeki neşe Liam'ı karanlıkta bırakmaya değerdi. En azından bir süreliğine.

"Özür dilerim," dedim. "Bu bizim olayımız."

Bu bana Liam'dan bir homurtu ve Roma'dan bir omuz silkme kazandırdı.

Roma'nın tek yanıtı "İç," oldu ve şimdi ikisi de beni izliyordu. Şey, şimdiki zaman gibisi yoktu, bu yüzden kahveyi yudumladım. İlk tat bir hediye gibiydi. İkincisi mükemmele yakındı. Midem işbirliği yaptığında ağlayabilirdim ama şimdilik sadece kahvemi yudumlamakla yetindim.

Freddie mısır gevreğiyle döndükten sonra Liam, "Tamam," dedi. "Konuşmamız gerek."

Dehşet omurgamı titretti. İştahımı kesmenin bir yolu da buydu.

"HELLSPAWN?"

Liam'dan gelen sorgulayıcı ses tonu dikkatimi tekrar depoya çekti. Yarım blok ötedeydik ama o kenara çekmişti. Yağmurlu ve güneşli bir gündü. Ruh halime uyuyordu. Bulutlardaki aralar, ön camdaki damlacıkları parlatacak kadar güneş ışığının içeri girmesine izin veriyordu. Yağmur damlalar halinde yağıyordu. Sanki gökyüzü kararını verememiş gibiydi.

Yağmur ya da güneş?

Neden seçelim ki? İkisine de sahip olabiliriz.

"Geri dönebiliriz," dedi Liam. "Eğer buna hazır değilsen, bunu bugün yapmak zorunda değilsin."

Kulüp binasına gitme konusunu açtığı andan itibaren, beni bir kapana kısıtıran bir de uçuran vahşi bir sarkaç gibi sallanıyordum. Çocukları tekrar görmek *istiyordum*. Onları *özlemiştim*. Düşündüğümde çok daha fazla özlemiştim.

Ama ben de gitmeyi seçmiştim ve belki de beni görmek istemiyorlardı. Hiçbiri bir sorun varmış gibi davranmadı. Bildiğim kadarıyla henüz onları da aramamışlardı. Liam'ın bakışlarıyla buluşmak için yer değiştirdiğimde midem dibe vurdu. O da benim gibi güneş gözlüğü takıyor olsa bile bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. Zerre kadar hınç duymadan cipi park etti.

Freddie sessizleşmişti ve Rome sadece elimi tutuyordu. Bir çörek yemeyi başarmıştım ama elim kolum bağlanmıştı. Jasper ve Vaughn'un bir özürden daha fazlasına ihtiyaçları vardı. Daha fazlasını *hak ediyorlardı*. Kellan ve Milo da öyle.

Lanet olsun, Liam şu anda daha fazlasını hak ediyordu ve ben o.

"Sorun yok, Boo-Boo," dedi Freddie sessizliğin içinde. "Kızgın olsalar bile, sana kızmayacaklar. Sizin için kızacaklar. Bunu düzeltmek isteyecekler. Jasper tepinecek ve hırlayacak. Vaughn sadece sana sarılmak isteyecek. Kellan tuzlu olacak, ama aynı zamanda bunu nasıl düzelteceğini bulmak isteyecek. Hepsi öyle yapacak. Güven bana."

Son iki kelime dikkatimi Liam'dan Freddie'nin yolcu koltuğunda oturduğu ve dosdoğru karşıya baktığı yere çekti.

"Ben berbat biriyim, herkesin toplamından daha fazla berbat ettim. Beni her zaman affederler, benim için her zaman savaşır ve her zaman düzeltmeye çalışırlar."

Gözlerim yaşardı.

"Bunların hepsi doğru ama zamana ihtiyacın varsa bir ya da iki gün daha bekleyebilirler. İyi olduğunu bilmelerini sağlayabilirim ve *sen* hazır olana kadar düğmelerini ilikleriz," diye ekledi Liam nazikçe ve öyle de oldu

Sinirlerin arasından sızan bir nezaket. Normalde beni iter, azarlar, kızdırır ve ben karşılık verip kendimi savunana kadar beni sinirlendirirdi. Bana *hiç* kırılғанmışım gibi davranmamıştı.

Kırık fena değildi.

Fena değil.

Roma'ya baktım. "Ben buradayım," diye hatırlattı bana. "Liam da öyle." "Evet, Hellspawn, tam burada."

"Ben de," dedi Freddie. "Ama onlara seni geri aldığımızı ve henüz onları görmeye hazır olmadığını söylemek için oraya gitmeyeceğim. Bunu Liam yapabilir. O bu iş için gönüllü oluyor."

Bir kahkaha attı. "Bu çok kaba, Freddie."

"Eh," dedi Liam. "Hepsini ilk kez kızdırmış olmayacağım."

Öne doğru uzanarak elimi Liam'ın omzuna koydum. "Bunu benim için yapmak zorunda değilsin." Elim kendi eliyle kapattığında geri çekilmedim. "Sadece koca bir tavuk gibi davranıyorum. Hepinizi terk ettim."

"Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündün, Hellspawn." Bunu söylerken canı yanmış gibiydi. "Bir daha *asla* ama asla böyle bir şey yapmamalısın ama bunu bizi korumak için yaptın. Birbirimizi korumak için pek çok şey yapıyoruz ve yaptığımız bir seçim ilk kez birini kızdırmıyor."

"Hayır mı?"

"Hayır." Elim sıkı. "Sanırım sen gerçekten bizden birisin."

Kalbimin acı dolu gümbürtüsü kulaklarımda yankılandı ama beni beklediler. Hiç şüphesiz hayır diyebilirdim ve hemen geri dönerdik. Yapabilirdim. Bir güvenlik ağı. Kaçıp saklanabilirdim. Beni suçlamazlardı.

Ama çocuklar bundan çok daha iyisini hak ediyordu.

"Gidip onları görelim," dedim toparlayabildiğim azıcık cesaretimi de kaybetmeden önce. "Onları görmem gerek."

Pinetree'de Freddie'yi görmeye ihtiyacım olduğu gibi onları da görmeye ihtiyacım vardı. Sonra Roma ve Liam'ı da. Bu eve dönmek için son adımdı. Çocukları ve kardeşimi görmek için. Derin bir nefes almaya çalıştım ama çok zordu.

"Tamam, Hellspawn. Sen halledersin." Liam elimi tekrar sıkı, sonra cipi vitesine taktı ve tekrar hareket ettik.

Kapı yukarı doğru döndüğünde ağzım kurumuştı. Gerçeküstüydü. Liam'ın dairesine geri dönmek tuhafsa, bu çok tuhaftı. Aynı anda kendimi öne doğru eğilmiş buldum. İçeride, Liam SUV'u çevirdi

etrafından dolaştı ve dışa bakacak şekilde park etti. Alışkanlıktan dolayı hepsi böyle yapardı. İçerideki karanlık, güneş gözlüğü takmama rağmen parıltıdan gözümü alamama neden oldu. İçeride park edilmiş iki büyük tır vardı.

"İşte gidiyoruz," dedi Liam, motoru kapattı ve SUV'den indi.

Yalnız değildi, Freddie önce bana baktı. "Biraz soluklan. Gidip ne kadar harika olduğumla övüneceğim." Sonra ilk kıkırdamamdan önce cipten çıktı. Güneş gözlüklerimi sürükleyerek çıkardım. Aracın camları renkliydi. Dışarıdaki hareketi görebiliyordum.

"Arabadan inmeliyim," dedim.

"Hazır olduğunuzda." Rome beklemekten son derece memnun görünüyordu. "Yardıma olacaksa öpüşebiliriz."

Beni boğan korkunun içinden bir kahkaha dalgası daha yükseldi. Dudaklarının hafifçe eğilmesi beni gerçekten gülümsetti. "Teşekkür ederim." Sonra fikrimi tekrar değiştiremeden ağzımı onunkine değdirdim. "Ben hazırım."

Arabadan inmek muhtemelen hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Ama Roma beni takip etti. Yalnız değildim. Gözlerim alışmıştı ve Liam ile Freddie'nin etrafındaki küçük çocuk kümesine baktım.

Hepsi oradaydı. Onların ötesini göremedim.

Jasper.

Vaughn.

Kellan.

Milo.

"Orospu çocuğu," diye küfretti Jasper ve doğruca bana doğru yürüdü. Korkunun son küçük çırpınışlarını da sildi. Onunla yarı yolda buluştum, ona çarptım ve beni kendine sararken derin bir nefes aldım. "Bunu bir daha sakın yapma," diye mırıldandı boynuma karşı, kolları beni yarı eziyordu ama umurumda değildi. "Şşş, Swan, sorun yok."

Tutundum ve sürekli üzgün olduğumu söylediğimi fark etmem bile bir anımı aldı. "Özür dilerim," diye tekrarladım, dökmek istemediğim sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken bile. "Ben-" Jasper geri çekildi, yüzümü kavradı ve beni öptü. Bu yakıcı dokunuş diğer her şeyin ötesine geçti. Sanki içime yeniden hayat üflemişti ve ben de ona sarıldım.

Başını kaldırdığında meraklı bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerindeki rahatlama beni şaşkına çevirdi. Başparmağıyla yanaklarımdaki yaşları sildi. "Özür dilerim" demekten başka söyleyecek sözüm yoktu ama Vaughn birdenbire yanımdaydı.

Jasper beni bırakırken gözlerini kırıştırdı ve yüzünde nem olduğuna yemin ettim ama Vaughn beni kaldırdı ve kendisine doğru çekti. "Güvercin," diye tek bir kelime söyledi ve içinde tanımlamaya bile başlayamadığım bir duygu zenginliği vardı ve ben de denemedim. Sadece içine daldım ve kollarımı boynuna doladım.

O ses. Yumuşak mırıltısı. Kim olduğunu bilmediğim zamanlarda bile nasıl da rahatlık ve nezaket içeriyordu. O zaman da şimdi de kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Ayaklarım yere basmıyordu bile ama umurumda değildi. Vaughn beni öptüğünde dudaklarımı onunkilere bastırdım ve sadece teması içime çektim.

Onun gücü tam oradaydı, sabitleyici bir güç, yol vermeyen bir armağan ve temel. Kırık kötü değildi.

Vaughn beni incelemek için geri çekildiğinde bu nakarat içimde yankılandı. Gözlerinde bir düzine soru vardı ama hiçbirine cevap vermedi. "Evine hoş geldin, Dove."

Kalbimin etrafındaki yumruk iki katına çıktı ama ne kadar baskı uygularsa uygulasin acı vermiyordu. Arkasındaki hareket dikkatimi çekti ve kendimi Kellan'ın gözlerine bakarken buldum.

Vaughn kulağıma, "Git onu gör," diye fısıldadı. "Onun da seni görmeye ihtiyacı var."

İhtiyacım var.

Evet, onları görmem gerekiyordu. Vaughn beni yere bıraktığında Kellan kollarını açtı ve ben de onlara doğru yürüdüm. Neden bu kadar korktuğumu bilmiyordum, ama onlara sarıldığımda korkunun kalan gölgeleri birbiri ardına yok oldu. Kellan tek kelime etmedi, sadece bana sarıldı ve ben de başımı göğsüne bastırdım.

Arabalar. Petrol. Kahve. Tütün. Mürekkep. Şampuanlarında bulunan narenciye benzeri bir koku. Tüm bu tanıdık kokular benim için bunu doğruladı. Gerçekten evimdeydim. Geri çekilme sırası bendeydi ama Kellan başını eğmeden önce fazla uzaklaşmama izin vermedi.

"Bunun için çok uzun süre bekledim," diye fısıldadı. Sonra ağzı benimkini kaptı ve kalbim atmayı unuttu. Ya da belki dünya tereddüt etti. Tatlı bir öpücüktü ama yakıyordu. Verici bir okşamaydı ama talep ediyordu. Bununla ilgili hiçbir şey dostça değildi ve bununla ilgili her şey açık ve sahipleniciydi. Hiçbir şey gizli değildi. Dudaklarına karşı iç çektim.

Sonsuza kadar burada yaşayabilirdim. Bu düşünce ne kadar hayalci olsa da, o kadar da imkansız görünmüyordu. Beni bulacaklardı. Beni geri getireceklerdi. Onlar

beni koruyacaktı.

Beni güvende tutacaklardı.

Her dokunuşta, her öpücükte ve her kucaklaşmada vardı. Sadece bunu anlayamamıştım. Eğer Jasper'ın öpücüğü bana nefes, Vaughn'un ki güç verseyse, Kellan'ın ki de beni anlayışla doldurdu.

Yalnız olmak zorunda değildim.

Başını kaldırdığında bile Kellan'ın nabızı bana karşı atıyordu. Bana bakarken ne aradığına dair hiçbir fikrim yoktu ama umarım bulmuştur. Kelimeler kifayetsiz kaldı. Tıpkı Jasper'ın yaptığı gibi yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi.

Milo görüş alanıma girdi ve ben de kendimi hazırladım. Beni erkeklerin etrafında istemiyordu. Beni geri gönderme konusunda çok kararlıydı. Ama o zaman da gitmek istememiştim, şimdi de istemiyorum. Dahası, beni zorlarsa onunla dövüşürdüm.

Duruşundaki tereddüt içimde derin bir yara açtı. Kellan'ın göğsüne bir daire çizdim ama bir adım attığımda Milo'yla yüzleşirken beni bıraktı.

"Geri döndüm," dedim, sonunda kelimelerimi yeniden bulmuştum. "Beni gitmeye zorlama.

Lütfen."

Gergin ve sert yüz ifadesinde acı titreşiyordu. "Buraya gel, Ivy." Hangimiz önce hareket etti bilmiyorum ama kollarımdaydım ve ona sıkıca sarılmıştım. "Hiçbir yere gitmek zorunda değilsin. Söz veriyorum."

Home.

Benim

evim.

Sonunda.

BÖLÜM 38

OceanofPDF.com

EMERSYN

"**I** tebriklerimi ve teşekkürlerimi en sevdiğim yemek mekanlarına hediye kartları ve ara sıra da bira şeklinde kabul ediyorum."
Freddie

bizi kulüp binasının kapısına doğru götürürken söyledi. Milo kolunu omuzlarıma dolamıştı ve beni bırakmak için acele ediyor gibi görünmüyordu.

Bununla bir sorunum yoktu. Garip bir şekilde. Haftalar boyunca ona inanmadıktan ve bunun ne anlama geldiğini düşünerek umutsuzca doğru olmadığını umduktan sonra biraz bencil olmak istedim. Kardeşimi istiyordum.

Milo'yu kardeşim olarak istedim.

"İyi iş çıkardın Freddie," dedi Jasper.

Freddie göğsünü yumruklayarak, "*Harikaydım*," diye düzeltti. "Harika."

Kellan neredeyse sabırla, "Biliyoruz," dedi ve bana baktı. Gözlerinde çok fazla soru vardı. Liam geri çekildi ama gitmedi ve bunun için minnettarım. Rome kardeşine sadık kaldı ve bu beni de mutlu etti.

"Sen sadece bildiğini sanıyorsun," dedi Freddie ve bana göz kırpana kadar anlamamıştım.

Benim için onların dikkatini dağıtıyordu. "Belki, ama biliyorum," dedim, her kelimesinde ciddiydim. "Sen benim kahramanımdın."

Kayarak durup gözlerini kırptığında biraz daha geniş sırttım. Beni kurtarmıştı. Sadece orada *olmak bile* beni kurtarmaya yardım etmişti. Benim için onlarla oynayabilir, onları kızdırabilir ve dikkatlerini dağıtabilirdi ve ben de bunun için ona tapardım. Ama o gerçekten benim kahramanımdı.

Bunu bilmeli.

Freddie öksürerek gözlerini benden kaçırdı ama Jasper onun omzunu kavradı. "Tamam kahraman, ilk kahve benden. Hadi gidelim."

Onları takip etmek üzereyken Milo beni geri çekti. "Devam edin çocuklar, orada olacağız."

Tereddüt eden tek kişi ben değildim. Kellan gerçekten de dönüp bize doğru ilerledi ve Liam da öyle. Ben daha sormadan Milo kederli bir iç çekti.

"Çocuklar, onu içeri getireceğim, siz gidin. Bize bir dakika verin."

Kellan Milo'dan bana baktı. "Bu konuda iyi misin, Sparrow?"

Soru beni şaşırttı. Hayır, şaşırmak çok hafif bir kelime oldu. Beni hayrete düşürdü.

"Gerçekten mi, Kel?" Milo sordu ve ses tonundaki kızgınlık biraz azaldı.

"Evet Milo," diye yanıtladı Kellan gözlerini benden ayırmadan. "Gerçekten. Bu konuşmayı yapmıştık. Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum. Tazelemeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Liam'ın yüzündeki belli belirsiz gülümseme beni meraklandırdı ama ona baktığımda sadece başını salladı. İyi, ona sonra sorarım. Sessizlik bana hâlâ bir cevap beklediklerini hatırlattı.

"Sorun değil," dedim sonunda. "Kusura bakma, hâlâ biraz yorgunum." Yorgunluk, kendinde olmamaktan daha iyiydi. Ama bu kez soru Liam'ın gözlerinde parladığında, başımı sallama sırası bendeydi. Ben iyiydim. Klinikte söylediklerimde ciddiydim. Milo'ya söylemeyeceğim bazı şeyler vardı.

Sorular olacaktı. Pinetree hakkında. Neden orada olduğum hakkında. Muhtemelen kollarımdaki yara izleri hakkında. Neyse ki eşofman onları örtüyordu.

Elimi Kellan'a uzattım, düşüncesizce bir hareketti ama parmaklarımı yakaladı. "Onunla konuşmak istiyorum ama kaçmayacağım. Söz veriyorum."

Belki o sabah bile bunu söyleyemezdim, çünkü koşmayı çok düşünüyordum, ama şimdi değil. Onları gördükten sonra olmaz. Bir daha olmaz. Elimden gelse yapmazdım.

"Uzun sürmesin," diye mırıldandı. "Konuşacak çok şeyimiz var." Yaptık da.

Son bir kez sıkarak yanımdan ayrıldı ama Liam oyalandı ve Milo bir kez daha iç geçirdi. "Ondan da izin alman gerekiyor mu?"

"Hey." Dirseğimi karnına sapladım. Gerçi bu onu pek kımıldatmadı. Karın kasları kaya gibi sertti. "Bu çok kaba ve Liam bunu hak etmiyor."

İçindeki gerginliği hissedebildiğime yemin edebilirdim ve Milo'nun Liam'a ters ters baktığını görmek için başımı kaldırdım, sonra yüz ifadesini yumuşatmaya çalışır gibi oldu. Nazikten çok acı çekmiş gibi görünüyordu. "Peki, haklısın. Kaba olmak yanlış."

"Sakin ol Raptor, bunu söylemek senin için özellikle acı verici görünüyordu. Ayrıca, senin bir ahmak olmanla başa çıkabilirim. Sadece Hellspawn'a karşı kontrollü ol yoksa seninle çok daha tatsız bir konuşma yapacağız. Anlaşıldı mı?" Liam'ın hoş yüz ifadesinde en ufak bir tehdit belirtisi bile yoktu.

ama saf tehdit kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına ve omurgamın ürpermesine neden oldu.

"Eşeklik etmeyi planlamıyorum. Yine de devam edin, bunu farklı bir şekilde çözebiliriz."

Aralarındaki bakışmalar bizi hiçbir yere götürmüyordu ve Milo'nun kolundan kurtuldum. Hareket ettiğim anda ikisi de dikkatlerini bana yöneltti. "Kavga istemiyorum," dedim kollarımı kavuşturarak. Kavga ederlerse bununla başa çıkabileceğimden pek emin değildim.

Birden aklıma geldi. Kulüp binasının dışındaki büyük depoda duruyorduk ve sadece üçümüz vardık. Sıçan dedikleri arabaların hiçbirini görmemiştim ve bazılarını tanısam da hiçbirini tanımıyordum.

Hava burada neredeyse daha soğuk görünüyordu ve sweatshirt'ü getirdiğim için gerçekten memnundum.

"Savaşmayacağız, Hellspawn," dedi Liam neredeyse çok kolay bir şekilde. Aslında o kadar kolaydı ki, cümlesinin sonunda *henüz* söylenmemiş bir şey duyduğuma yemin edebilirdim. "Şimdi içeri giriyorum, bana ihtiyacınız olursa kapının diğer tarafında olacağım."

"Tanrı aşkına, kendi kız kardeşime ne yapacağımı sanıyorsun?" Milo talep etti.

"Hiçbir şey," dedi Liam ona gülümseyerek. "Çünkü onu bir daha üzersen kışına tekme basacak tek kişinin ben olmadığımı biliyorsun. Bunu artık senin yönteminle yapmıyoruz. Hatırladın mı?"

Milo'nun yüzündeki ve duruşundaki kızgınlık onun için üzülmemeye neden oldu. Ama Liam'ın rahat savunması ve açıklamasının içimi ısıttığını da kabul etmezsem yalan olur. "Teşekkür ederim, Liam."

"Evet," diye mırıldandı. "Tam kapının diğer tarafında." Bunun benim için bir hatırlatma mı yoksa Milo için bir uyarı mı olduğundan emin değildim. Sonra Liam dönüp uzaklaşmadan önce başıma bir öpücük kondurdu. Kapının gıcirtısı Milo ve benim nihayet yalnız kaldığımızı işaret ediyordu.

Ayağımı kaydırarak tekrar ona odaklandım. O da bana baktı. "Bu benim için olduğu kadar senin için de garip mi?" diye sordum.

Belli belirsiz ama gerçek bir gülümseme belirdi ve yüzünü yumuşattı. "Belki," diye itiraf etti. "Muhtemelen garip olmalı ve belki de bu kulağa daha da garip gelecek, Ivy-siktir Emersyn."

Hayır. "Bana Ivy diyebilirsin," diye onu rahatlattım. "Bu beni düşündüğün isim. Ben senin Ivy'nim. Benim için sorun değil. Sana kötü davrandığımı biliyorum."

Milo başını iki yana sallayarak, "Sen bana kaltaklık yapmadın, yapsaydın da," dedi. "Bunu hak etmediğin halde öfkeli bir pislik gibi davranarak ben başlattım."

"Şey, evet." Buna katılabilirim.

Ağzının kenarları biraz daha yukarı kıvrıldı ve kıkırdadı. "Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Sanırım bunu bir kez yapmıştık ve sen bakire olmadığın konusunda oldukça ısrarcıydın." Hatırlaması garip bir şeydi ama neredeyse küplere binmişti. Benim dudaklarım kıkırdadı ve sonra Milo gerçekten güldü.

"Evet, oraya bir daha gitmeyeceğiz."

"Muhtemelen iyi bir plan." Ayakkabılarımdan birini yere sürttüm. Tuhaflık azalmamıştı, her ne kadar şu anda bu rahatsızlığı sorun etmiyor olsam da. "Peki, benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Belirli bir şey yok. Sorularım var ama yorgun görünüyorsun ve çok fazla cevap isteyerek seni kendimden uzaklaştırmak istemiyorum."

"Buna minnettar

olurum." "Ama-"

Neden hep bir ama vardı? "-

Cehennemden geçtin."

Nasıl oldu da...

"Hiçbiri bir şey söylemedi." Bu gerçek onu çok kızdırmıştı. "En azından bu sefer ne olduğuna dair ayrıntı vermediler."

Bu sefer

mi?

Kaşlarımı

çattım.

"Ama demek istediğim, birini görmeye, onunla konuşmaya ihtiyacın var. Senin için o kişi olmak istiyorum ama öyle olduğumu sanmıyorum."

Bu ifadenin içinde kaçınılmaz bir hüznün vardı. "Milo..."

"Hayır, beni daha iyi hissettirmek zorunda değilsin. Bu senin ağabeyin olarak yapmam gereken şeylerden biri ama henüz o noktada değiliz."

Dövmeleri ve karanlık, öfkeli gözleriyle iri yarı, sert adam tüm dünya görüşümü değiştirmişti. Kendim hakkında bildiğim her şeye meydan okudu. Birinin benden bir şey istemeden de beni önemseyebileceğini ve en iyisini isteyebileceğini kanıtladı. Onu üzgün görmekten nefret ediyordum. Bunu düzeltebileceğimden de değil.

En azından ben yapabileceğimi sanmıyordum.

"Bununla birlikte, seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

"Hiçbir yere gönderilmek istemiyorum..." Bir anda geri çekilmek istedim. "Beni göndermeyeceğini söylemiştin."

"Yapmayacağım," diye söz verdi, ellerini avuç içleri dışa bakacak şekilde kaldırdı. "O burada, Braxton Limanı'nda yaşıyor. O iyi bir insan. Boş ver, o harika bir insan. Mesele şu ki, o benim yanımdaydı. Hepimizin yanında oldu. Güvenebileceğim daha iyi bir insan tanımıyorum. Seni tanıyor, sen küçükken tanıyordu."

"Tamam," dedim yavaşça, bununla ne yapacağımdan tam olarak emin değildim. "Bunun hakkında düşünebilir miyim? Şu anda yabancılarla aram pek iyi değil."

Yabancılar. Doktorlar. Sözde akıl sağlığı uzmanları. Hemen hemen hiç kimse.

"Bu adil," dedi ve sonra bir elini başının üzerinde gezdirdi. "Burada, kulüp binasında kalmayı mı planlıyorsun?"

"Yapmamı istemiyor musun?" Bunu söylemek zordu.

Ellerini kalçalarına indirerek, sanki kendini toparlaması gerekiyormuş gibi çenesini aşağı eğdi. "Bu benim yapmamı istediğin bir arama değil."

"Vay canına. Bunu söylemek senin için gerçekten acı verici görünüyordu."

Homurdanması beni gülümsetti ve başını kaldırdığında yine kıkırdıyordu. "Bunu söylemek benim için acı verici. Az önce Jasper, Vaughn ve Kellan'ı öptüğünü belirtmeme gerek var mı?"

"Hayır. O kısım için orada olduğuma eminim." Gözlerini devirdi ve ben de omuzlarımı kaldırdım. "Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Özür dilemeni istemedim."

"Güzel." Tamam, belki de ters davranıyordum. "Görünüşe göre." O da öyle.

İç çekerek rahatlamaya çalıştım ve savunmacı duruşumu bıraktım. "Bu çok zor."

"Evet, öyle." Boynunun arkasını sıktı. "Erkekler hakkında hiçbir şey bilmeyen biri olmaya geri dönme şansın var mı?"

Uzun, çok uzun zamandır böyle biri olmamıştım. "Özür dilerim."

"Doğru. Şaka yapıyorum, yani yarı şaka." Duraksama uzadı. Sanki bana gerçekten bir şey söylemek istiyor ama aynı zamanda da söylemek istemiyor gibiydi. Ya da belki de sadece ben böyleydim. "Bak, eğer bir tercih hakkım varsa Liam'ın evinde kalmanı tercih ederim ya da gerekirse sana başka bir yer ayarlarız. Biz sana gelebiliriz..."

"Ama beni burada istemiyorsun."

"İstememek güçlü bir kelime grubu."

Bu da bir şeydi.

"Sadece buranın senin için yeterince güvenli olup olmadığını bilmiyorum." Bu gerçek onu açıkça rahatsız ediyordu. "Bununla birlikte, Liam'in evine ya da başka bir yere dönmeni emretmeyeceğim."

"Bu kelimeleri söylemekte giderek daha iyi oluyorsun."

"Isır beni." O kadar huysuz çıkmıştı ki, ona gülmek için kendimi zor tuttum. Olduğu gibi tavana dik dik baktı. "Deniyorum."

"Evet," dedim usulca, kahkahamı yutarak. "Öylesin ve bunu takdir ediyorum. Alay etmek istememiştim."

"Hayır, takılmak iyidir." Çenesini ovuşturdu. "Aslında hoş bir şey."

"Öyle mi? Daha önce hiç kardeşim olmamıştı."

"Anlayamazsın," diye bana güvence verdi ve bunun bir iltifat olup olmadığından tam olarak emin değildim. Gariplik hâlâ orada olsa da, tuhafılık faktörü azalmıştı. "Sadece bunu benim için düşünebilir misin? Dediğim gibi, başka bir yer istersen onu da yapabiliriz. Seni bir yere gitmeye zorlamayacağım."

"Bunu düşünebilirim." Çok şey istemiyordum.

"Teşekkür ederim." Nefes verdi. Mayınların etrafında manevra yapmak gibiydi ama ikimiz de diğerini patlatmak istemiyorduk. "Sharpe'lar hakkında bir şey sorabilir miyim?"

İrkildim. Bunu yapmak istememiştim ama konuşmanın aniden kesilmesi üzerine bastıramadan ağızımdan kaçtı. Belki de ani bir sol değildi...

Milo'nun kaşları çatıldı. "Onlara geri dönmeyi gerçekten istemedin."

Bu bir soru değildi. Bu onun bilmesini istediğim bir şey değildi. Benim büyü ve kutsanmış bir hayata sahip olmam onun için önemliydi. "Artık gidip çocukları görmeliyiz."

Bir süredir buradaydık.

"Evet, o konuda-" Yüzünü buruşturdu. "İçeri girmeden önce..." "Az önce benden gitmemi istemeyeceğini söyledin."

"Ben d e ğ i l i m . Sadece bilmen gereken bir şey var ve muhtemelen sana göstermem daha kolay olur."

"Ne?"

"Sadece nerede olduğunu bulmak için biraz yardım aldık."

Pinetree'de olduğumu zaten biliyordu. "Nasıl?"

"Hadi," dedi, eliyle kapıyı işaret ederek. Beni beklemedi ve ben de onu takip ederken kollarımı kavuşturdum. Midem sürekli düşüyordu ve duygusal olarak sağlam bir zeminde duramıyordum. İçeride beni bekleyen bir sürü soru vardı ama herkes oradayken daha kolay olabilirdi.

Olabilir.

Söz verdiğim gibi, Liam kapının hemen önünde durdu ve Milo içeri girmemi beklerken gözlerini devirdi. Liam yalnız değildi. Jasper doğruldu, Kellan da öyle, sonra Roma öne çıktı. Hepsi burada mı bekliyordu?

"Gerçekten mi çocuklar?" Milo dedi ki. "Zekice."

"Kurnazlık etmeye çalışmıyorum." Vaughn başıyla beni işaret etti. "Aslında biz de tam yemekten bahsediyorduk, Dove."

Milo elini kaldırarak, "Bir dakikalığına kendine sakla," dedi.

Hepsi ona çeşitli şüpheli bakışlar attı ama Roma ağırlığını değiştirdi. Sonra başını salladı ve bana elini uzattığında ben de tuttum. Milo merdivenlerden yukarı çıktı ve ben de Rome'la birlikte onu takip ettim. Garipti. Bildiğim odaların çoğunu geçip en sondaki odaya geldiğimizde çocuklar koridorda bizi takip etmedi.

Son kapıya geldiğinde Milo bir dizi anahtar çıkardı ve kilidi açtı. Neden dışarıdan kilitlenmişti ki?

"Oh, geri döndün. Sakin ol kalbim..." Odanın içinden gelen ses bana kendiminki kadar tanıdık geliyordu. Aman Tanrım.

"Lainey?"

BÖLÜM 39

OceanofPDF.com

EMERSYN

"Lainey?" Sanki bir el bombası atılmış gibiydi. O burada mıydı? Neydi o...? Daha düşüncesini bile tamamlayamadan Sadece oradaydı. Şort giymiş, kolunda delik olan bir tişört giymiş, makyajsız ve hatta saçlarını dağınık bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış olan Lainey bir milyon dolar gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım," dedi beni kucaklamadan önce ve ben de ona sarıldım. Onu neredeyse bir yıldır görmemiştim. Çok daha uzun gibi görünüyordu. Yıkıcı derecede uzun. Tutmaya çalıştığım tüm gözyaşları içimden dökülüyordu.

"Hadi," dedi Milo arkamdan. "Onlara bir dakika verelim."

Zihnimin bir kısmı onların gitmesini istemiyordu ama Lainey'e tutunmam gerekiyordu. Sürekli kaçmaya çalıştığım bir dünyadaki tek parlak, gerçekten iyi nokta. O dünyadan kaçmak onu geride bırakmak anlamına gelmiyordu. Gitmeme izin vermeyip beni takip ettiğinde değil.

Beni takip et.

Islak bakışlarıyla buluşmak için geri çekildim. En azından hıçkıran tek kişi ben değildim. Ama o çok güzel ağlıyordu ve ben her zaman biri yüzümü fırçalamış gibi görünüyordum. Bir de sürekli burnumu çekmek zorundaydım, yoksa sümüklü bir pislik olurdu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Kelimeleri çıkarmaya çalışırken neredeyse boğuluyordum.

"Seni arıyordum," diye karşılık verdi, sonra ellerimi avuçlarının içine aldı ve beni geri çekti -neredeydik? Platform üzerine kurulmuş yatağı, çalışma masası, büyük boy kanepesi ve *her yerde* kitap rafları olan odaya şöyle bir baktım. "Sen iyi misin?"

"Ama *buraya* geleceğini nereden biliyordun?" Ona çocuklardan bahsetmemiştim. Tam olarak nerede olduğumu da söylemedim, çünkü amcamın ona doğru bakması için bir neden olmasını istemiyordum.

"Her şey telefonuna gelen bir mesajla başladı. Freddie'yle tanışmamla sonuçlandı. Onu nereden buldun? Çatlağın teki. Sevimli ama deli." Beni kanepeye doğru sürükledi ve üzerine çöktü. Ben de yanına tünedim,

Onunla yüzleşmek için döndüm ve dizlerimiz birbirine değdi, bu da aramızdaki bağı daha da güçlendirdi. "Arkadaşı, uzun boylu, sarışın, çok gerçekçi ve muhteşem mi? O da oradaydı."

Çok gerçekçi. "Roma mı?"

Lainey başını salladı. Bana onlarla tanışmasını ve beni bulmalarına yardım etmek istediği için onu geri getirmeleri konusunda nasıl ısrar ettiğini kısa bir şekilde anlattı.

"Bekle..." Yüzümdeki gözyaşlarını sildim. Gözlerim de boğazım da acıyordu. "Pinetree'yi nereden biliyordun?" İçimi bir korku kapladı.

"Ah, tatlım," dedi Lainey, dirseğini kanepenin arkasına dayayıp başını yumruğuna dayarken elimi sıkarak. Gözlerinde sempati titreşiyordu. "Uzun zamandır biliyordum. Adam'dan bunu anlamama yardım etmesini istedim ama seni oraya gönderdiğinden beri epey zaman geçti ve sen bunu hiç hatırlamıyor gibiydin-"

Hayır, hatırlamıştım. Birazcık. Ama onu engellemeye devam ettim. Beyaz parazit zihnimin arkasında uğuldadı ve başımı salladım. Ya da belki de hatırlamamıştım çünkü yapmaya çalıştıkları şey buydu.

"Bazen Adam'ı tanıyamıyordun," dedi neredeyse nazikçe. "Bir keresinde beni hatırlaman bile bir dakika sürmüştü."

Bu, ciğerlerimdeki havanın bir kısmını dışarı attı.

"Bazen tam bir hıyar olabiliyor ama bu sefer seni aradığından neredeyse emindim çünkü aradan aylar geçti. Ama bana o mesajı gönderdiklerinde ve senin geri döndüğünü söylediklerinde..." Başını iki yana salladı. "*Beni* böyle bir yerde bırakır mıydın?"

"Asla." Bu bir soru bile değildi. "Lainey, bunları bilmeni hiç istemedim."

"O senin amcan." Bu bir soru bile değildi ve irkildim. "Evet, buna cevap vermek zorunda değilsin. Adam'ın ondan binlerce güneşin öfkesiyle nefret ettiği gerçeği yeterince büyük bir ipucu değilse, seni izleme şekli bir diğerydi. Fuckbucket Amca iğrenç bir kurbağa."

"Evlat edinildim." Üç kelime birden ağzımdan dökülüverdi. "O benim gerçek amcam bile değil." Bu durumu daha iyi hale getirmedi. Yakınından bile geçmedi. "Aslında onunla bir *akrabalığım* yok."

Ama şu son kısım?

"Güzel." Lainey'nin bunu açıklamama ihtiyacı yoktu. Burnunu çekti, sonra kendi gözyaşlarını silmek için bir anlığına beni bıraktı. Etrafta mendil ya da başka bir şey aradım.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi ayağa kalktı ve köşede gizlenmiş, benim bile görmediğim bir tuvalete doğru ilerledi. Ne zamandır buradaydı? Görünüşe göre

evde olacağım. Geri döndüğünde gözyaşlarının izlerini çoktan silmişti ve elinde bir mendil tutuyordu ama kutuyu bana uzattı.

"Lainey... burada olmamalısın."

"Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

"Kapa çeneni, öyle olduğumu biliyorsun. Ben sadece..."

"Beni korumak için sürekli uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?" Bu komik gözlem beni suçluluk duygusuyla yaraladı. Tekrar yanıma oturmak için düştü.

"Anlıyorum. Ama hiç çağırdığında gelmediğim oldu mu?"

Hayır. Bir kere bile. "Sen de bana hiç sormadın."

"Sadece konuşmaya ihtiyacın olduğunda yanında olacağımı söyledim. Hâlâ buradayım."

İçimi çektim ve kanepeye yaslanabilmek için yer değiştirdim. Yukarı baktığımda, tavandaki ışıklar bana Jasper'ın odasını hatırlattı. Her yerde yıldızlar vardı, odada yanan gerçek lambalar bile odaya bu rahat atmosferi veriyordu.

Kimin odasıydı bu?

"Çok şey oldu," diye fısıldadım. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Ya da denemek isteyip istemediğimi. "Bir parçam sadece unutmak istiyor." *Sonsuza dek* unutmaya çalışmışım. Kısa bir süre için, burada, hayatımın o çirkin kısmının gitmesine izin vermeye başlamışım ve sonra...

"O zaman bana iyi bir şey söyle," diye önerdi. "Bana şu güzel erkek kardeşinden bahset."

Güzel çocuk mu? Gözlerimi kırıştırdım ve ona baktım. Yanaklarına bir kızarıklık değdi ve kaşlarımı kaldırdım. Burası *Milo'nun* odası mıydı?

"Bilmek istiyor muyum?" diye sordum. Lainey erkekler hakkında pek konuşmazdı. Adam ve Ezra'dan bahsederdi, ona Adam'dan bahsetmem gerekiyordu. Sanki bir milyon yıl önceydi ve aynı zamanda onu delirtiyordu. Ayrıca onu incitiyordu ve bunu yaptığında, taşaklarını tekmelemek istiyordum.

Liam'ın eğitimini düşünürsek, muhtemelen şimdi yapabilirim.

"İnatçı, sinir bozucu, çok otoriter ve sana tapıyor. Yani en azından bir tane takdire şayan özelliği var." Sonuncusu neredeyse isteksizce söylenmişti. "Dürüst olmak gerekirse, küçük kurtarma planlarına davet edilmediğimi söylediklerinde Pinetree'de senin peşinden kendim gideceğimi söylediğimde beni kilitledi."

Bekle. "Seni kilitlediler mi?"

"Sorun yok," dedi ve ben ona baktım. "Tamam, iyi değil. Ama bırak gitsin, şimdilik? Tamam mı?"

"Seni kaçırmak iyi bir şey değil." Gerçekten değildi.

"Onlarla birlikte geri dönmek için ısrar ettiğimde bu adam kaçırma mı oluyor?" Bu soru beni bir an duraksattı. "Yani, ısrar ettim sayılır, sonra da beni buraya getirmediikleri sürece onlara hiçbir şey söylemeyi reddettim."

"Yani Freddie ve Roma seni buraya yeni mi getirdi?"

"Evet."

"Ama Milo seni kilitledi?" "Teknik olarak."

Teknik olarak. Bakışlarını kaçırdığında ve yanakları pembeleştiğinde kaşlarımı çattım. "Sen iyi misin? Gerçekten mi? Çünkü eğer değilsen, gidip onun kışını tekmeleyeceğim. Liam bana nasıl yapılacağını gösteriyor." Aramızdaki kopukluk ve mesafe bir anda yok oluyor gibiydi.

Lainey *her zaman* yanımda olan tek kişiydi. Söylediklerine bakılırsa Milo ve diğerleri de öyleymiş ama benim onlardan haberim yoktu. Kendimi bildim bileli o benim ailemdi, ailemden de öteydi.

"Ona zarar vereceğim," diye söz verdim. Bunu yapmak istemiyordum.

"Yani, ondan biraz hoşlanıyorum ve etrafımdaki herkese hırlama konusunda ısrarcı, zorba ve kesinlikle sinir bozucu. Ama umursuyor..." Bunun bir anlamı vardı. "Sana tapıyor," diye cevap verdi. "Dediğim gibi, kurtarıcı bir özelliği var."

Şey... tamam belki iki tane vardır." "Uh huh."

"Bana öyle bakma, senden bahsediyoruz."

Evet, öyleydik ve bu gerçeklik çok daha tatsızdı. "Yine de seninle dalga geçmeyi tercih ederim - eğer onunla seks yapıyorsan, bunu bana söylemeni ister miyim bilmiyorum." Doğrudan ona bakmıyor olsam da, bakışlarını başka yöne çevirişini ya da gözlerinde parıldayan kırılganlığı kaçırmadım. "Ama sana iyi davranmazsa ona zarar veririm."

"Bana zarar vermedi," diye beni temin etti. "Ayrıca, duygusal açıdan kabız erkeklerle başa çıkabilecek kapasiteye fazlasıyla sahibim. En azından o bir çay kaşığından daha fazla duygusal derinliğe sahip gibi görünüyor."

Bunun üzerine yüzümü buruşturdum. "Bakın, Adam'a tam olarak ne olduğunu bilmiyorum..."

"Hiçbir şey," dedi Lainey kararlılıkla. "Kesinlikle hiçbir şey olmadı ya da olmayacak. Bu çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Beni görmeye bile zor dayanıyor." Sonra bir elini havada gezdirdi. "Biliyor musun, şu anda onun için endişelenmeyelim. Ne kadar az konuşursak o kadar iyi. Ne onu ne de Ezra'yı haftalardır görmedim ya da haber almadım. Böyle olması hoşuma gidiyor."

Bu doğru değildi, ama onu bu konuda aramadım. Henüz söylemedim. Yorgunluk üzerime kurşun bir ağırlık gibi çökmüştü. "Senin tarafında olduğumu biliyorsun."

"İstiyorum." Yan yana duracak şekilde yerleşti ve benim gibi o da tavana baktı. "Bir depoda yaşayan bir çete için burası hiç de çöplük sayılmaz."

Bu komik olmamalı.

Gerçekten olmamalı.

Ama tekrar ağlamak isteyene kadar güldüm. Neyse ki Lainey yalnız ağlamama izin vermedi.

"Ben de senin tarafındayım," diye hatırlattı bana.

"Bunun için her zaman çok minnettar olmuşumdur."

Sonunda bu odadan çıkmamız gerekti. Ama bunun için yüzümü yıkamam gerekiyordu. Ona her şeyi anlatmak istiyordum ama bir yandan da ona daha fazla yük olmak istemiyordum.

Banyodan çıktığımda bana "Gerçekten iyi misin?" diye sordu. Buranın Milo'nun odası olduğunu hâlâ anlayamamıştım. Bir yanım merak ediyordu ve etrafa bakmak istiyordum ama diğer yanım da rahatsız etmek istemiyordu.

"Hayır," dedim. "Ben değilim."

Yüz ifadesinde şaşkınlık ve endişe hakimiyet için yarışıyordu.

"Ama olacağım." Bunun ne kadar süreceği, hatta neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birine -Freddie'ye, sonra da Roma'ya- bunu söylemek iyi bir başlangıç gibi görünüyordu. Aynı zamanda, gerçeği öğrenen diğer herkes ölmüştü.

Her seferinde bir adım. Gözlerimi kapattım. Benim yüzümden onlara bir şey olursa bunu kaldıramazdım.

"Yapmak zorundaydım, hepinizi tehdit etti."

"Hayır, yanıldınız. Seni koruyacağız." Roma'da mutlak kesinlik. "O kadar basit değil."

"Aslında bu kadar basit, Hellspawn. Seni koruyacağız." Liam tarafından yankılandı.

Bu sadakat, her şeydi. Lainey'nin elini sıkarak ona gülümsedim. "Seni görmenin ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?"

"Hayır, ama bunun ima edildiğini düşünmüştüm. Ne de olsa ben benim, sen de sensin."

Bir kakhaha attı ve sırıttı. "Evet, öyle. Peki ya Lainey?" "Evet mi?"

"Sonra, Adam hakkında konuşmamız gerek." Adam'a her zaman kızgın olduğu kadar, Adam'ın onu reddetmesi de onu incitmişti. Ama son birkaç aydan sonra, özellikle de yoldaki ziyaretinden sonra, bunun beni korumaya çalışan Vandallar gibi daha karmaşık yalanlar olup olmadığını merak etmek zorunda kaldım.

Yüzünü buruşturdu. "Madem ısrar ediyorsun, ama bir daha onun hakkında konuşmasam da olur."

Bu doğru değildi. O bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Ama bazen küçük yalanlara ihtiyacımız oluyordu.

"Sana çok düşkün görünen tüm bu oğlanlar hakkında konuşabiliriz," diye önerdi ve ben de yüzümü buruşturdum.

"Buna hazır olduğumdan emin değilim. Tam olarak anladığımdan bile emin değilim." Canım çekmiş olsa bile. Onları arzulasam.

"Bir yolunu buluruz." Bu bir plan gibi görünüyordu, kapıya vardığımızda ve onu açtığımda, küçük bir homurtu çıkardı. "Sanırım ev hapsinden kurtuldum."

Dışarı çıktığımızda Milo koridordaydı ve Lainey yüzünü buruşturdu. Ona odaklandı ve bana bakmadan önce havanın elektriklendiğine yemin edebilirim.

"Ama yine de güzel çocuk burada, belki de değilimdir." Bu komik yorum tam Lainey'e göreydi. Kırmızı bayrak sallamayacağı bir boğa var mıydı?

"Milo, onu gerçekten kilit altında mı tutuyorsun?" dedi. Çünkü bu işe yaramayacaktı.

"Oturması gerekiyordu," diye homurdandı zerre kadar özür dilemeden. "İki yabancıyla kaçtı ve sanki yetkili kendisiymiş gibi buraya geldi, sonra da senin için berbat olduğunu söylediği bir yere senin peşinden gitmenin sorun olmayacağını düşündü."

Kalbim sıkışmıştı. Onu korumuştum.

"Aslında bu kadar basit, Hellspawn. Seni koruyacağız."

"Gerçekten aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Hayır," diye karşılık verdi Milo. "Bence sen asabi ve aptalsın." "Oh, Tatlı Çocuk, neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Sözler aralarında gidip geliyordu ama Milo bakışlarını Lainey'den alamasa da etkilenmiş görünmüyordu. Lainey ise eğleniyordu, bu yüzden bir sonraki yorumumu ısrarak söyledim. "Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim." Bu onu şaşırtmış gibiydi ve Lainey itiraz etmek için ağzını açtığı anda ona odaklandım. "Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin olmasa bile bana yardım etmeye geldiğin için teşekkür ederim."

Belki aptalcaydı ama aynı zamanda cesurcaydı. Benim için çok şey ifade ediyordu.

"Ama onu tekrar hapsetme," diye bitirdim, bakışlarımı tekrar kardeşime çevirerek. "Yoksa gerçek bir sorunumuz olacak."

Lainey, "Çok inatçı," diye öğüt
verdi. "Fark ettim," diye homurdandı
Milo.

Evet, öyleydim.

"Ben de biraz açım," diye itiraf ettim. Yemeğe ve çocuklara açtım.
Parçaları bir araya getirmeye çalışmak için açım.

Zımbam hâlâ Liam'daydı ama buraya geri dönersem onu da yanımda getirmem gerekiyordu.

"Hadi," dedi Milo, başını salona doğru sallayarak. "Ne yemek istersin?
Getirmesi için çocuklardan birini gönderebilirim."

Belki elimizde ne varsa, çünkü kimsenin gitmesini istemiyordum.
Çocuklar koltukların etrafına dizilmiş, ellerinde kahve, konuşuyorlardı ama biz içeri girdiğimizde konuşmaları kesildi. Doc gelmişti ve ben içeri girer girmez bakışlarını bana kilitledi.

Gözlerindeki endişeyi görünce midem bulandı. Onu beklemiyordum ama belki de beklemeliydim. Umarım test sonuçları iyi çıkmıştır.

Evet, hepimizin daha fazla iyi habere ihtiyacı vardı.

Lainey orada olduğunu hatırlatırcasına elimi sıktı ve ben de ona sııttım.

Evet. Öyleydi.

Yalnız değildik.

Hepsi oradaydı.

"Boo-Boo," diye bağırdı Freddie. "Ball-Cracker! Yine
birlikteyiz!" Ball-Cracker?

Etrafımdaki gerginlik balonu patladı ve ben güldüm.

Lainey'e baktığımda sııttı ve omuz silkti. Evet. Top- Kraker uyumu.

"Gel, otur, onlara ne kadar harika olduğumu anlat."

Bunu yapabilirim.

BÖLÜM 40

OceanofPDF.com

E Herkes Emersyn'in bulunduğu yerin etrafında dans ediyordu. Arkadaşını ziyaret ederken bunu biraz tartışmıştık. Arkadaşı. Arkadaşı Ezra ve Adam'ın Lainey'si. Lanet olası Kral'ın onlar üzerinde kurduğu baskı ve Ezra'nın kayıp olmasından endişe ettiği kız.

Her şey bu Gordion düğümüne nasıl bu kadar dolandı hiçbir fikrim yoktu ama ortalık karışacaktı.

Gerçekten çok dağınık.

Emersyn Freddie'yi cesaretlendirdi, ancak odasına nasıl girip çıktığını, tesisin etrafında nasıl manevra yaptığını ve ona nasıl ulaştığını anlattığı hikayelerinde, orada başına gelen boktan şeylerin çekirdekleri vardı.

Bir isim listesine ihtiyacımız vardı. Jasper'a bir bakışım bana onun da aynı şeyi düşündüğünü söyledi. Şuna bir bakın. Bu konuda kesinlikle hemfikirdik. Yine de içimizden birinin bile onun için cehenneme gitmeyeceğinden şüpheliydim. Bir ara eşofmanını çekiştirip manşetlerini indirdi.

Kollarındaki yara izleri beni içgüdüsel düzeyde kızdırdı. Cole'u yarı ölü hale gelene kadar dövmek, sonra da ona yaptığı gibi kesip biçmek. Yardımı oldu. Ama ona olanların tek sebebi o değildi.

Hayır, bunu amcasının ayaklarına bırakabiliriz. O orospu çocuğunun cevaplaması gereken çok şey vardı.

Hem de çok.

Bir de ailesi vardı. Bütün bunların neresindeydiler?

İkimiz de evlat edinilmiştik, ama onun düzgün yetiştirilmiş ve zengin banka hesaplarına sahip ucube ailesine kıyasla ben piyangoyu kazanmıştım. Doktor gelmişti ama kızın aldığı her nefese odaklanmış olsa da mesafesini koruyordu.

Evet, hepimiz öyleydik. Bakışlarımı ondan ayırarak Rome'un bakışlarını yakaladım. Mesajı anlamıştım. Sadece itiraf etmemi bekliyordu.

Doğru. Siktir et. Şu anda onu isteyen yeterince erkek vardı, diğerlerinin üzerine bir de bana ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan şey tehditlerle başa çıkmamdı. Lainey'e yöneltilen ve ona da sıçrayabilecek olan da dahil olmak üzere, benim de bununla başa çıkmam gerekiyordu.

Boş kahve fincanımı mutfığa koyduktan sonra dışarı çıktım. Burada güvendeydi. İkiisi de güvendeydi ve benim işleri halletmem gerekiyordu.

"Gidiyor musun?" Onun sorusu sohbetin uğultusunu susturdu.

Sadece sıırttım. "Merak etme, Hellspawn. Geri döneceğim. Ama yapmam gereken şeyler var. Çocukları eğlendir. Son üç gündür sen varsın, bir şans hak ediyorlar."

Bu düşündüğümünden de iyi oldu. Jasper'ın ifadesi karardı ve Kellan bile bana belirgin bir şekilde düşmanca baktı. Doc aslında iç çekti ama Rome başını salladı. Evet, kardeşim, anlıyorum. Ama kızına odaklan. Eğer ben başlarsam, Jasper ve benim yeterince kavga edecek şeyimiz var.

Hellspawn'ın buna değmeyeceğinden değil.

Yanından geçerken Milo gözüme çarptı ama yumruğumla omzuna vurmakla yetindim. Lainey'le uğraşıyordu ve düşünmek istemediğim başka bir sorun daha vardı. Son birkaç hafta içinde her ne olduysa, aralarındaki ilişkiyi değiştirmişti.

Siktir. Benim. Hayatım.

Cipin içi pek iç açıcı değildi ama bununla daha sonra ilgilenebilirdim. Kimse beni takip etmedi. Depoyu arkamda bırakarak şehir dışına doğru yola çıktım. Varış noktam bir saat uzaklıktaydı. Zaten haritadan bu kadar uzaklaşmışken, kraldan sadece bir mesaj almıştım ve cevapsız arama da yoktu.

Mesaj bir ay sonraki bir dövüşle ilgiliydi. Cevap gerektirmiyordu. O'Connell'lar beni ilk evlat edindiklerinde Bay Ridge'de bir malikaneleri vardı. Bu varlıklı bölge son on yılda yavaş yavaş bir yatak odası topluluğu haline gelmişti, ancak bundan önce yaz aylarında zenginler için bir kaçış yeri idi.

Bazı açılardan Hamptons'a benziyordu, ancak New York'ta bir adada olmak yerine bir gölün etrafına yayılmıştı. Balıkçılık, su sporları ve doğa yürüyüşlerine kolayca ulaşılabilirdi. Kışın, yarı iyi yamaçlara bir saat uzaklıktaydılar.

Burada pek çok ailenin evi vardı. En yakın komşunun birkaç dönüm ötede olduğu, izole arazi parçaları üzerinde büyük mülkler. Hemen hemen her şeyin olabileceği özel mülkler. Okul günlerimizde, kış için kapatılmış olsalar bile yeniden açılan çeşitli mülklerde çok sayıda parti düzenlenmişti.

Kimsenin bildirmediği ve her şeyin olabileceği partiler.

Kraliyet ailesinin komplo kurmak ya da kutlama yapmak için toplanabileceği partiler. Çete bölgesi, sadece farklı bir posta kodu ve gelir diliminde. Aynı zamanda Royals'ın adını aldığı yerdı. Özellikle de sadece Bay Ridge bölgesi olmadığı için.

Eski O'Connell mülkünü birkaç yıl önce yeniden satın almıştım. Tekrar satışa çıkmıştı, ben de onu kapmak için bir paravan kurdum. Her zaman bir geri dönüş planınız olsun. Şu anda tek personel, mülkün bakımını yapan bir bekçi ve evi tazelemek için ayda bir gelen bir temizlik ekibiydi.

Orada başka kimse yaşamıyordu. İhtiyacım olduğunda mahremiyet sağlıyordu. Emersyn'i saklamak zorunda kalsaydık, önereceğim yer burası olurdu. Gerçi izolasyon onun umurunda olmazdı.

Yanaştığımda kapılar açıldı ve ben de geçtim. Arkamdan sessizce kapandılar. Yol boyunca bu konuşmayı kafamda evirip çevirdim. Garaja girince güvenlik kameralarını kontrol ettim. Araziye girmeye çalışan biri olursa bana haber vermesi için bir şirkete izletiyordum ama kendim de incelemekten zarar gelmezdi.

Evet, sadece kaçınılmaz olanı erteliyordum ama son üç haftada hiçbir şeyin değişmediğine kendimi ikna etmeme yardımcı oluyordu. Girip çıkan son kişi bendim.

İçeride, oturma odasına doğru televizyonun sesini takip ettim. Adam Reed oturduğu sandalyeden kalktı ve bana ters ters baktı.

"Zamanı gelmişti," dedi.

"Sana zaman alacağını söylemişim," diye hatırlattım ona bara geçerken. Saatin kaç olduğu umurumda değildi. Bu konuşmanın bundan sonraki kısmında bir içkiye ihtiyacım olacaktı.

"Haftalardan bahsetmedin, pislik." Öfkesine rağmen gitmemişti. Sonra tekrar, kral onun öldüğünü düşündü. Dahası, onu benim öldürdüğümü düşünüyordu. Gitmeyi göze alamazdı, değil mi?

"Hayır," dedim, bardağa üç parmak viski eklerken ona hak verdim ve isteyip istemediğini görmek için ona baktım. "Ama işler değişti ve bana başka bir yerde ihtiyaç vardı. Artık değilim."

"Öğle yemeği vakti bile değil," diye itiraz etti, sanki bu içmemek için bir sebepmiş gibi. "Yani, tek parmak mı?"

Ölü gözlü, etkilenmemiş bakışı neredeyse beni eğlendiriyordu. Neredeyse.

"Keyfin bilir," dedim içkiyi geri atıp bardağımı yeniden doldurduktan sonra ona döndüm. "Konuşmamız gerek." Muhtemelen hemen konuya girsem daha iyi olacaktı. "Ezra hakkında. Lainey hakkında. Kral hakkında." Gözleri kısıldı ve dudakları düzleşti. "Ve Emersyn Sharpe adında bir kız."

Emersyn ve Vandallar *Brutal Fighter*'da geri dönecek Heather'ı ve tüm serilerini takip etmek, bonus sahnelerin ve diğer içeriklerin tadını çıkarmak için Facebook'taki okuyucu grubuna katılın:

<https://www.facebook.com/groups/HeathersPack/>

OceanofPDF.com

ACIMASIZ DÖVÜŞÇÜ

Şimdi Sipariş Verin

Kırık hayaller.

Kırık

hayatlar.

Kırık kuş.

Ona karşı hissettiklerimiz, sonunda kafesinden kurtulmuş vahşi hayvanlar gibiydi. Ama benim Sparrow'um, hepimizin en acımasız savaşçısıydı. Öyle olmak zorundaydı.

Hayatta kaldığı savaşları sessizlik içinde ve tek başına yapmıştı. Artık öyle değil.

Bir daha asla.

Milo onu bıraktı. Jasper onu aldı. Vaughn onu korudu. Liam ona öğretti. Rome onunla bağ kurdu. Doktor onu reddetti. Freddie onun peşinden gitti. Hepsi onun için en iyisini istediğimiz içindi.

Ben mi?

Bu savaşın içindeydim. Verdiğimiz sözler, onun sahip olduğunu düşündüğümüz hayatın enkazında paramparça olabilirdi ama ne onları ne de onu terk ediyorduk.

Hayır, onu bir daha asla bırakmam.

Benim adım Kellan Trachel, ne olmamı istiyorsa o olacağım. Ve eğer savaş yapılması gereken şeyse, o zaman cehennem yağdıracağımız şeydi.

OceanofPDF.com

SON SÖZ

Nefes al.

Bekleyebil
irim.

Ciddiyim.

Nefes al.

Bu *uçurum* değildi. Hala bağılıyor musun? Doğru, tamam.

Bekleyeceğim.

Bitti

mi?

Hayır

mı?

Doğru, duygular. Çok fazla duygu olduğunu biliyorum. Evet, susuyorum. Kendine bir içki al, bir fincan kahve, bir kadeh şarap, belki bir soda, neye ihtiyacın varsa. İşin bittiğinde burada olacağım.

Şimdi hazır mısın? Harika.

Başından beri bunun karanlık bir yolculuk, karanlık bir aşk, bu karakterler için karanlık bir geçmiş, şimdi ve büyük olasılıkla gelecek olduğunu söyledim. Bununla birlikte, bu son bir CLIFFhanger olmaktan çok bir WTFhanger.

Anlıyorum, bir sürü sorunuz var. Güven bana, Liam, Jasper, Kellan, Vaughn, Doc ve Milo'nun da öyle. Freddie ve Rome onun hikayesini biliyor, o da Freddie'ninkini. Yani şu anda çok daha az soruları var.

Bu serideki karakterler her zaman bir çarpışma rotasında olmuştur. Şu anda Lainey'nin Vandallarla birlikte olması ve sonunda Emersyn ile yeniden bir araya gelmesi arasında bu etkilerden bazılarını görüyoruz. Ezra'nın Adam ya da Lainey'nin nerede olduğunu bilmediği için Liam'ın peşine düşmesiyle görüyoruz. Özellikle Kellan, Vaughn ve Jasper'ın ama Vandalların geri kalanının bu konuda artık Milo'nun liderliğini takip etmediğini görüyoruz.

Peki, bundan sonra ne olacak?

Benim için mi? Şimdiden bir sonraki kitap üzerinde çalışıyorum, ayrıca Dokunulmaz serisini bitirmeye çalışıyorum. Muhtemelen birkaç gün izin almam gerekiyor ama ben bir tür işkoluğım. Eğer adıma küfretmek ya da teorilerimi tartışmak isterseniz Facebook'taki grubuma ve spoiler gruplarına uğramayı unutmayın.

Orada sadece insanlarınizi değil, beni de bulacaksınız xoxo
Heather

Okuyucu grubu: facebook.com/groups/heatherspack

Spoiler grubu: facebook.com/groups/teammadatheather

OceanofPDF.com

HEATHER LONG HAKKINDA

USA Today çoksatan yazarı Heather Long, parkta uzun yürüyüşleri, bilim kurguyu, süper kahramanları, denizcileri ve dangalak olmayan erkekleri seviyor. Kitapları, Teksas yazı kadar sıcak bir romantizmle birbirine karışmış kahramanlar ve kadın kahramanlarla dolu. Heather, paranormal tarihi westernlerden çağdaş askeri romantizme kadar tür değiştirebilir, ancak tüm hikayelerinde bir şey doğrudur - karakterleri kitapları yönlendirir. Hayvan sürüsüyle uğraşmadığı zamanlarda zamanını ailesine ve aileden saydığı arkadaşlarına ayırıyor. Kahramanlarınızı göğsündeki taşları yalayabileceğiniz kadar gerçek ve kadın kahramanlarınızı tıpkı onlar gibi kadınlarla arkadaş olduğunuzdan emin olacak kadar sevimli seviyorsanız, onun dünyalarından en az onun kadar keyif alacağınıza inanıyor.

Heather'ı takip edin ve bültenine kaydolun:

www.heatherlong.net

[TikTok](#)

OceanofPDF.com

AYRICA HEATHER LONG TARAFINDAN

82. Sokak Vandalları

Vahşi Vandal
Gaddar Asi
Acımasız Hain
Kirli Şeytan
Acımasız
Savaşçı

Her Zaman Bir Denizci Serisi

Bir Kez Onun Erkeği, Her Zaman
Onun Erkeği Geri Çekil Cehennem!
Buraya Yeni Geldi Denizciye Anlat
Denizcisine Hizmet
Etmekten Gurur
Duyuyor
Pişmanlık Yok, Teslimiyet
Yok Denizci Kovboy
İki ve Gururlu Bir Denizci
ve Bir Centilmen
Combat Barbie Viski
Tango Foxtrot
Denizciliğin hangi kısmını anlamadınız?
Bir Denizci İlişkisi
Denizci Sonsuza
Kadar Denizci
Rüzgarda
Menfaatleri Olan
Denizci Bereketli Bir
Denizci
Ökseotu Altında Bir Denizci
İçin Mum
Eski Denizciler Unutulmasın Diye
Kendinize Bir Denizci Noel'i
Yaşayın

Denizci Koruması Smoke &
Marines

Bravo Team Wolf

Tehlike Isırdığında
Ateş Altında

Kardinal

Günahlar

Öldürür Şarkısı
İlk Koro

Chance Monroe

Toprak Cadıları Kolay Değildir
Şehir Dışından Plan Cadı Kötü
Cadı Yükseliyor

Elit Varlıkları

Featuring:
Saf Bakır Hedefi:
Tungsten Varlık:
Arsenik

Ateşli Kalpler

Hel Dorado Mareşali
Cesurlar Yalnızdır
Micah & Bayan Miller
Bir Avuç Hayal Raising
Kane
Aranıyor: Fevered or Alive
Vahşi ve Ateşli
The Quick & The Fevered
Wyatt Adında Bir Adam

Kraliyete Doğru

Bazıları Kraliyet Gibi
Bazıları Skandaldan
Hoşlanıyor Bazıları Ölümcül
Bazıları Gizli Sever
Bazıları Kolay Sever
Denizci Prensi
Engellendi

Nebula'nın Kalbi

Kraliçe Yapıcı
Anlaşma Bozucu
Taht Alıcı

Lone Star Leathernecks

Semper Fi Kovboy
Olduğunuz Gibi, Kovboy

Sihir ve Kargaşa

Cadı Şarkıcı Bridget'in
Cadı Günlüğü Büyülenmiş
Gelin

Mongrels

Mongrels, Mischief & Mayhem

Zincirlenmiş Ruhlar

Zincirlenmiş Succubus
Zincirsiz Succubus
Succubus Kutsanmış
Zincirlenmiş Ruhlar
(Omnibus)

Uzay Kovboyu

Uzay Kovboyu Hayatta Kalma Rehberi

Dokunulmaz

Kurallar ve Güller
Değişimler ve Çikolatalar
Anahtarlar ve Öpücükler
Fısıltılar ve Dilekler
Akşamdan Kalmalar ve
Tatiller Arsız ve Nefessiz
Denemeler ve Taçlar
Mezuniyet ve
Hediyeler
Meydan Okuma ve
Adanmışlık Şarkılar ve
Sevgililer Miras ve Aşıklar

Willow Bend'in Kurtları

Kanundaki Kurt
Kurt Isırığı
Kafesteki Kurt
Kurt İddiası
Yandaki Kurt
Serseri Kurt
Bayou Kurdu
Evcilleşmemiş
Kurt
Yararları Olan Kurt
Nehir Kurdu
Tek Kötü Kurt Çöl
Kurdu
Kar Kurdu
Gemideki Kurt
Holly Jolly
Kurdu Gölge
Kurt
Ay Çarpmış Kurdu
Şimşek Kurdu
Hayalet Kurt
Kanunsuz Kurtlar
Kurt Serbest

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.